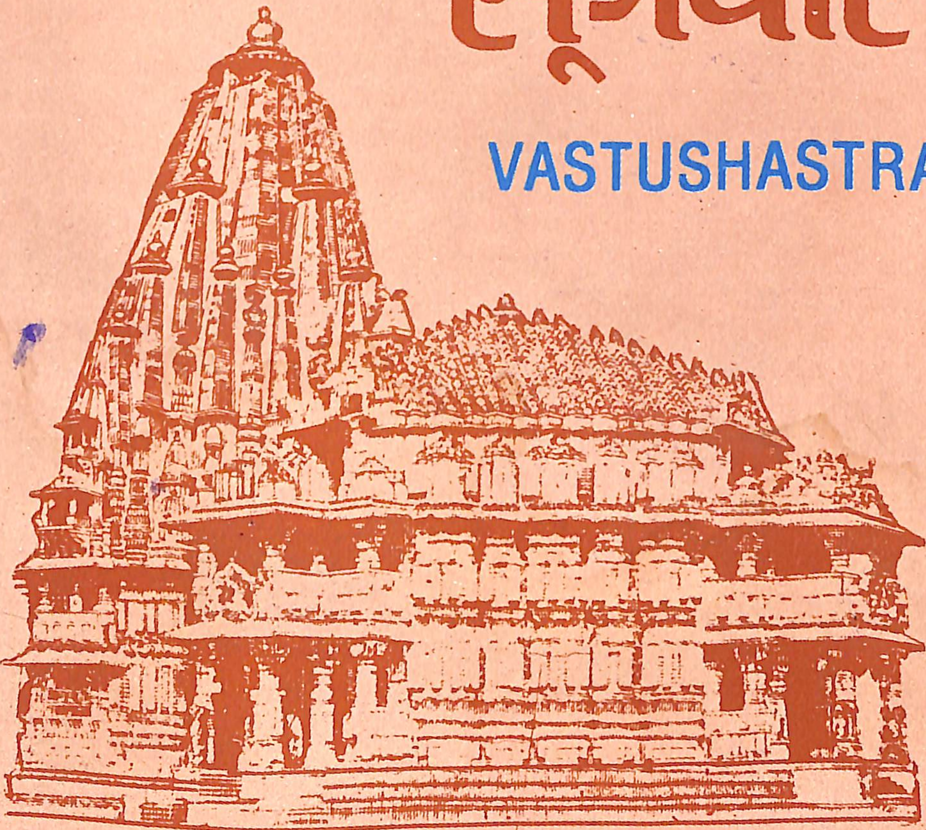
BHOJA'S

SAMARĀṄGAṆA SŪTRADHĀRA

समराङ्गण-सूत्रधार

VASTUSHASTRA

PUSHPENDRA KUMAR

BHOJA'S

SAMARĀṄGAṆA-SŪTRADHĀRA

Vol. I

Edited By :

(With Elaborate English Introduction)

PROF. PUSHPENDRA KUMAR

New Bharatiya Book Corporation
Delhi (India)

Publisher :
New Bharatiya Book Corporation
5574-A Ch. Kashi Ram Market,
Durga Complex,New Chandrawal
Delhi-110007 Ph. : (R) 7049294

First Edition : 1998

Price : 1200.00
(Set in Two Vol.)

Laser Type Setting :
A-one Graphics
X-4, Gali No.-2, Brahmpuri,
Delhi-110053.
Ph. : 2183470

Printers :
Tarun Offset

भोजदेवकृत

समराङ्गण-सूत्रधारः

वास्तुशास्त्रम्

प्रथमो भागः

सम्पादक :

प्रो० पुष्पेन्द्र कुमार

न्यू भारतीय बुक कारपोरेशन

दिल्ली (भारत)

प्रकाशक :
न्यू भारतीय बुक कारपोरेशन
५५७४ए, चौधरी काशीराम मार्किट,
दुर्गा कम्पलेक्स, न्यू चन्द्रावल,
दिल्ली-११०००७.

प्रथम संस्करण : १९९८

मूल्य : १२००.०० (दो भाग में)

अक्षर संयोजक :
ए-वन ग्राफिक्स
एक्स-४, गली नं० २,
ब्रह्मपुरी, दिल्ली-११००५३
फोन : २१८३४७०

मुद्रक :
तरुण ऑफसेट

PREFACE

This was a long-felt need to have an edition of Samarāṅgana-Sūtradhāra, a wellknown work of King Bhoja on Hindu Architecture. It was first published by T. Ganapati Shastri in the begining of 20th Century. Some other works were done on this. It was creditable on the part of Prof. D.N. Shukla who worked very hard to explore the rich material of the Samarāṅgana-Sūtradhāra. He gave us many volumes on Hindu Architecture, Iconography and Painting etc. Still it can be said that the rich tradition of Hindu Architecture, treasure in this text has not been fully unearthed. It requires a lot of hardwork alongwith imaginative ideas on the part of Indological and Art Scholars. Keeping this in our mind this edition of Samarāṅgana is presented to the world of scholars. An exhaustive Introduction is added to enhance its greatness. In the end verse index is also given. I hope that this edition will go a long way to open a new vista of studies in the field of Indian Architecture and fine art.

I am grateful to all my friends, Collegues and the students who helped and encouraged for this. The endeavour of Shri Subhash Chand Jain is praiseworthy-Who happily agreed to publish a beautiful edition of this magnificent treatise on Indian Architecture. I feel very happy to place this voluminous text. I hope that the Scholars will surely excuse me for some printing mistakes.

Samkranti Divasa
14/4/1998

Pushpendra Kumar
Prof. Deptt. of Sanskrit
Delhi University,
Delhi.

विषयानुक्रमणी

विषयः **पृष्ठम्**

विषयः	पृष्ठम्

द्वितीयो भागः

विषयः	पृष्ठम्

SUMMARY
CHAPTER-WISE
OF
SAMARĀṄGANA-SŪTRADHĀRA

CHAPTER 1

The Advent of Earth-Mahasamgamana.

After salutation to the Architect of all the three worlds- the Lord Śiva, the Author hints at the Scope of Architecture i.e. countries, town, dwellings, Sabhā, the assembly halls, the temples and the furniture as well the mechanical wooden implements together with the images etc. As some of the broad divisions of the subject matter or the scope of Architecture and hence the necessity of the triad-the Universal Planner, the great heavenly Architect Viśvakarmā, the Universal monarch, Pṛthu, the patron of the Planning and the Earth itself on which the planning is to be performed. These three are brought before the Universal Creator Brahmā and respective duties are assigned to each of them. The chapters named after the Earth, who had gone to Brahmā trembling with fear as the first king Pṛthu also arrived and he too narrated his lot. The Lord pacifies both of them and assigns the planning to the heavenly architect Viśvakarmā. The chapter closes with the advent of Viśvakarmā in the Himālaya. This is indicative of the Uttarāpatha and its style; the Northern or the Nāgara or the Aṛyan and it is from here that he shall commence his mission.

CHAPTER 2

The Dialogue Between Father & Sons-(Viśvakarmaṇaḥ Putra-Samvādaḥ)

Viśvakarmā now remembers all his four Mānasa sons, Jaya, Vijaya, Siddhārtha and Aparājita to be his comrades in this great

task of the Planning. He, therefore distributed the planning of the human habitation-the towns, Kheṭas (small towns), villages, houses, public places, the gardens etc. together with the forts in between the mountains and rivers for security reasons, on all the four quarters of the Earth to his sons to each one quarter, and himself reserved the planning of the capital of the Universal monarch, the king pṛthu.

CHAPTER 3

The Query-(Praśnodhyāya)

Father's assignmenṭ of the respective duties to the sons is done, now it is the turn of the sons to make query about the details of this great task and hence it is after the query that the chapter is named Praśnodhyāya. The questions are simply great and worthy of the great sons of the great Architect. All the cosmological, physical, geographical, astronomical questions together with their bearing on architectural subject having so many ramifications themselves are put to the father by the eldest son Jaya.

CHAPTER 4

Creation (Mahadādisarga).

After the qustion, the answers arise from the great Architect Viśvakarmā, the father of Architecture. In this chapter the answers of the cosmological and physical queries are given, how creation fllowed (in the light of Sānkhya Philosophy) is very nicely dealt with in verses 4-19; how the oceans,the mountains, rivers, island, came into existence are elaborated. The physical features of the Earth are also described. Lastly the biological kingdom is explained- the fourfold Bhūtagrāma consisting of Jarāyuja. Aṇḍaja, Udbhijia and Svedaja with their respective varieties are described.

CHAPTER 5

The Geography (Bhuvanakośa)

This chapter describes the earth with all its dimensions, area, circumference, the length and breadth, etc. together with

the relative dimensions of the four oceans. Then follow the description of the seven continents, the Dvīpas, Jambū, Śāka, Kuśa, Krauñca. Śālmalī, Gomeda and Puskara with their mountains, people and countries. The Jambūdvīpa (where India forms one of the countries) has been described in full detāil. After this, on the four quarters of the earth, the existence of the four lokācalās is described. Thus a complete Picture of the plan of the earth having been described, the chapter closes with the description of the movement of the heavenly bodies with their number and relative distances, especially of solar circle.

CHAPTER 6

Men in the Company of Gods. (Sahadevādhikāra)

Here we find an account of how mankind felt the necessity of dwellings and its first efforts towards the planning of a house. The origin of the first house on earth in the model of a Śālabhavan with the help of branches of tree (cf. the origin of Indian wooden Architecture) is decribed in a mythological manner: First in the Kṛtayuga; men and gods, lived together, secondly in the course of time men lost their covetable status (living and enjoying with gods under the renowned Kalparvṛkṣa); and thirdly developing the characteristic traits of morality and so many corresponding codes of attachments, greed, etc.-all this led to the formation of the couples and thence felling of shelter both for the privacy of coupulation and the warding of the inclemencies of weather as well.

CHAPTER 7

The Division of the Society According to Varna & Āśrama

The subject-matter of this chapter, as the very name indicates is the fourfold division of the society. A well-knit social structure needs a well-ordered government established by the Law of the Lord to be promulgated and enforced by the Paramount authority of the first king on earth, the celebrated Pṛthu. The Cāturvarnya-system requires the Cāturāśrama also and hence the perspective

duties and responsibilities of all the Varnas and the stages of the manhood, the student, the house-holder, the forester and the Sannyāsī together with duties and responsibilities of the women-folk, the teacher and the taught all are described. So far all this description is of non-architectural interest, but the community life, the essence of the social structure needs a suitable planning of the towns, villages, and the houses wherein to evolve the means of livelihood and satisfy the wants for the preservation of the society and its good form of government. Hence the maintenance and safety of mankind is entrusted to the rule of the land. King Pṛthu did discharge his duties by milking the earth and planning the human habitation on it. Milking the earth may stand here for surveying the vast lands and finding out characteristic wealth of the regions.

CHAPTER 8

Sthapati-Lakṣaṇa-(The Qualification of an Architect).

It suffices to say that text while laying down the mental and moral as well as practical equipment of an architect it prescribes Śāstra, Karma, Prajñā and Śīla, the fourfold primary qualifications of an architect. The details may be seen in the Chapter referred above.

CHAPTER 9

Aṣṭāṅga-Lakṣaṇa- (The Eightfold parts of the Vāstu- Śāstra i.e. Sthāpatya).

This chapter elaborates the fourfold Sthāpatya with its eightfold limbs. They are examined with the exception of the seventh limb, namely-The Sacrificer's i.e. Yajamāna's shed. The Śālā for sacrifice has been very much elaborated together with its proportions and the paraphernalia of the Koṭihoma in the major part of this chapter. This Chapter also elaborates the planning of the Śibira, the Royal Camps, as well as describes briefly the sixfold forts.

CHAPTER 10

The Selection of the site-(Bhūmiparīkṣā).

From this chapter the treatment of the purely architectural

subject starts. The first thing in any architectural planning being the surveying of the region (the regional planning) and ascertaining the different points of the region or desa into which the planning of the towns, capitals, forts, Khețas, villages, and other human habitations and establishments is to be done. This survey, consists of the examination of the different types of soil and soil conditions and their suitability or fitness for the constructions, thereupon, of human dwellings. As the selection of the sites forms the first pre-requisite in any planning, the text distinguishes between three broad divisions of the lands and the soil thereof Jāṅgala, Anūpa, Sādhāraṇa with the sixteen-fold varieties of the different kinds of the lands. After this examination, a vivid and beautiful poetical description of the Bhūmis fit to be selected for the planning of the Janapadas, town; khetas, and grāmas,etc. is made, After this, four kinds of lands suited to the building of four varieties of the forts is described. For the planning of the towns the lands of special qualities are again delineated upon (40-47). In ancient India the towns and villages were planned caste-wise (cf. Bāṇas' description of Brāhmṇādhivāsaḥ), the text, therefore, describes the different soils-fit for all castes. There-after the unfit lands are enumerated. The end of the chapter prescibes certain tests for the examination of the soil for ascertaining the suitability of the ground.

CHAPTER 11

The Measurement (Hastalakṣaṇa).

CHAPTERS 12-16

The Five Fundamental Canons of Hindu Architecture are discussed.

CHAPTER 17

Nagarādisaṁjñyā (Towns and their Categories).

This chapter is of encylopaedic nature and as its name indicates. It does not deal with any particular topic but rather enumerates and defines the various and manifold architectural

terms in relation to House Architecture and the Palace Architecture together with the more popular terms in relation to the town planning.

CHAPTER 18

Pura-niveśa (The Town Planning)

The scheme of planning of the town (of all categories) with all the common components like Prākāra, Parikhā, Aṭṭāla, gates, Gopuras, roads, and streets together with the site-planning, residential quarters of the towns-men belonging to different castes and professions and the temples are discussed.

CHAPTER 19

Entitled 'Āyādinirnaya' deals with one of the five fundamental canons of Architecture and therefore is reserved for detailed notice in the chapter ahead.

CHAPTER 20

Balidāna (Offerings)

This chapter is also related to the theology of architectural planning. A good part of the offering consists of the most delicious edibles like milk, honey, curd,etc. and is prescribed for all the deities connected with the site-plans and also to the Founder architect, Viśvakarmā. All are to be conceived in a central circle of the site with a Kalaśa full of flowers and gold. From the architectural point of view it may be noted here as enjoined in the end of the chapter that any architectural undertaking must proceed with the Vāstupūjā.

CHAPTER 21

Vedī-Lakṣaṇa (The Altar)

The seventh limb of the Aṣṭāṅga-architecture (cf. S.S. 45.) is the knowledge of the planning of the Yajamāna-śālā, its altar and the architectural process of the Koṭihoma. Its utility in the civil architecture is not very much but it is in the performance

of the rituals, sacrifices, ceremonies (marriage etc)in connection with installation of the deities, Nīrājanas, Homas, coronations of kings and the rising of Indra's flag, the constructions and their names and properties are laid down hereunder :

Name	*Dimensions*	*Shape*	*Use*
1. Caturasra	9 Hastas	Squre	Sacrifice
2. Subhadra	8 "	Octagonal (Decorated on all sides or corners).	Installation of a deity.
3. Sridhari	7 "	With 2 corners	Marriage
4. Padmini	6 "	As name indicates in the shape of a lotus.	Nīrājnā,Homa, & coronation of kings.

Then follow their buliding elaboration. We know that the Vedi (altar) was the precursor of Temple-architecture in India. The laying of the brick (cf. citi-altar) and its attendent paraphernalia gave rise to what is called the religious architecture, the Pūjā-Vāstu, the Iṣṭikā-cayana, reminiscent of the Vedic altar, is prescribed here with the chants of hymns. Therefore, the building of sheds upon these altars on the columns specially built and well decorated is a rule. Stairs are also to be made.

CHAPTER 22

Indradhvaja-Nirūpaṇa (Indra's Flag)

This chapter is not altogether of non-architetcural interest. Indra's Flag is deemed to be an auspicious thing in a town, fort, residential house or in anyother auspicious event or celebration. It is constructed on the model of a machine-yantra. It shows craftsmanship of very high order and it is not away from the domain of the architect, who is not only a master mason but also a sculptor (Mūrti-nirmātā) and carpenter as well. It is a big chapter, and consists of 212 verses.

CHAPTER 23

Śilānyāsa (The Foundation Laying Cermony).

The foundation is one of the most important architectural

items in any building. Works like Mānasāra have given a detailed account of the excavations of the foundations, their different kinds with depths etc. But this chapter of the Samarāngaṇa-Sūtradhāra lacks those details and it is more of a thelogical nature and, therefore, limited in its architectural prescription. Thus this chapter deals at greater length with the foundation ceremony than the foundation itself. This ceremony is performed on an auspicious day. The text after giving details of dates and stars of good omen, proceeds with the characteristic qualification of the prohibited or unfit stone like those which are bad in shape, bad in length, full of gravels, uneven, contaminated by birds & animals. After this the four principle varirties of stones with their presiding details are described:

Śilā	*Presiding deity*
1. Nandā	Vaśiṣṭha
2. Bhadrā	Kāśyapa
3. Jayā	Bhārgava
4. Pūrṇā	Aṅgiras.

Before the actual operation of the foundation laying with the stones being given, ritual altar should be constructed and fulfledged worship to be offered to all these stones and the rewards distributed among the Brāhmaṇas, reciters of Svastika chants, with respects. The offerings are, then made, to the lords of the land, the Vāstu-purusa and other spirits. It is after this ritual that the laying begins of all the principal stones as also their sub-varieties (Upaśilās) having the symbols of Prākāra, svastika, Śrīvatsa and Nandyāvarta in the prescribed directions and corners viz. Nandā in the South East of the site plan and so on. Then are given the pauranic hymns of the Foundation laying with their Vedic counter-part. In the end it is indicated, that well-laid foundation stones and pilars should in no case be disturbed otherwise misfortunes may befall man. A well-laid foundation is an augury of the completion of building, be it a temple or a palace or a residential quarter.

CHAPTER 24

Kīlaka-Sūtrapāta (The First Operations)

This chapter is full of theological details of offering and worship in the laying of the nails, the Kīlakas, the characteristics as hinted in the Foundation are almost similar, with the addition that herein, a very interesting light is thrown on the status of the masons and labourers engaged in the building of the house.The architect's position was in no way inferior to that of the Āchārya-the purohita and his companion astrologer Sāmvatsarika-the triad representing Brahmā, Bṛhaśpati and Tvaṣṭā (Vāśtoṣpati or Viśvakarmā). Hence they too are offered worship with their companion and the labourers. After the ritualistic ceremonies are attended in the laying of the nails. In the employment of the wood for the construction of the nails, the trees deemed fit are the trees having names in masculine gender, such as Khadira, Udumbara, Aśvattha, Śāla, Śāka, Dhava, Arjuna, Aññhana, Kadara. Aśoka. Tiniśa, Aruṇa,Candana, sirīṣa, Sarja, Nyagrodha, and Veṇu etc. Among these a classification is made caste-wise as well as profession-wise. As regards the dimensions of the nails, it is stated that those belonging to Brāhmaṇas, should measure thirty two angulas in length, those to Kṣatriyas 28, Vaiśyas 24, and Sūdras 20; the width however, should be common i.e. six angulas. As regards the shape of these columns, it should be square in case of Brāhmaṇas, octagonal in case of Kṣatriyas, hexagonal in case of both. Then follow the qualitis of the ropes to be tied down in nails in their laying operations. It should be Dārbha (made of Darbha grass) Mauñja (made of Muñja grass) Aurṇa (made of wool) and Kārpāsa (made of cotton) respectively.

CHAPTER 25

Pīṭhamāna (The Measurement of the Pedestal)

The Pīṭhas are classified as Uttama, Madhyama and Kaniṣ ṭha i.e. superior, middle and inferior types. The height of the Pīṭha (Pedestal) of the Uttama type should be twice the height

of the base; of the middle $1^1/_2$ and of the inferior only 1 part. It is to be noted that only the triad-Brahmā, Viṣṇu and Mahesa can have the Uttama type of the Pitha. The Pīṭhas of the other god's should be of the middle type. The Pīṭhas in the residential houses may be equal to those of the gods but they should in no case be higher than them. It is interesting to note that in the Rājaveśma, the Pīṭhas should be as high as Deva-pīṭhas rather it may be still higher, because the Samarāṅgana-Sūtradhāra eulogises the king as one of the lokpalas.

CHAPTER 26

Rājaniveśa (The Planning of a Royal Palace)

After the town is planned in all its broad outlines-fortification, roads, streets, gates etc. together with the assignment of the places of both the classes of deities, the internal and the external ones, the first priority must be given to the construction of the palace of the king in the town. Herein are given the details of the site plan and the categories of the Palace as well as its fortification all round. With these preliminary remarks the text describes in details the different chambers of the palace suited to the different members of the family of the king and paraphernalia of his establishment, a detailed notice of which has been taken in this text.

CHAPTER 27

Rājagṛha (The Various types of Palaces)

In the two chapters (15 and 30) are devoted to the palace Architecture, the subject matter differs, while in the former the palace described is the type which is fit to be the abode of a ruling monarch with all his establishments and sets, domestic, recreational and administrative. It is prescribed to be planned on the model of Śālā architecture-no storyes, only court-yards and rooms, in the latter as many as fifteen type of palaces have been described and, therefore, both differ fundamentally in the architectureal details and the use thereof. To the capitals, the former is the most suited type. The latter variety with its characteristics of mansion-like super-structures is fit only to be

occupied occassionally and perhaps not built in the capital but scattered here and there on the places forming the secondary residences.

The most characteristic features of the architecture of these palaces is the excessive use of the Pillars. These palaces give an impression of pillared-hall structures, though the employment of the storeys have made them ostentatious buildings. The fifteen varieties of the Rajgriha and other characteristics are tabulated.

CHAPTER 28

Sabhā (The Assembly Hall).

Sabhā here means a public hall or a council-chamber. The Special features of the Sabhā in Vedic times were their pillars and fire-altars. This characteristic of pillars is retained in the planing of Sabhā in the Samarāngaṇa-Sūtradhāra. Nandā, Bhadrā, Jayā, Pūrnā, Bhavitā, Dakṣā, Pravarā and Vidurā-these are the eight varieties of the Sabhā, special features of the first five varieties is the exesssive application of the pillars as many as thirty-six in each of them, together with terraces, all round. The sixth, seventh and eight varieties however, it seems that apart from the architectual details, may have corridors also.

CHAPTER 29

Gajaśālā- (Stables for Elephants).

1. Subhadrā
2. Nandinī
3. Subhogadā
4. Bhadrikā
5. Varṣaṇī
6. Parmārikā

The six varities of the Śālā of the Elephant. The special architectural characteristics of the first five Gajaśālās is an application of the Prāgrīvas, the windows, Alindas, the corridors and the Nirvyūhas the towers on them in different modes and directions. Last one is devoid of any such application and is deemed unfit for use, being inauspicious. Therefore the text recommends the use of only first five varieties.

CHAPTER 30

Aśvaśālā-(The Stables for the Horses).

Nowhere in any other extant work on the Vāstu-Śāstra are such brilliant, beautiful and detailed accounts of the Aśvaśālā given. Aśvaśālā being one of the most important accessory building in the royal compound (and the horse being the most diginified royal vehicle) when described by an author, who was himself a king and that king Bhoja of Dhārā, it is natural that the description should be copious and most uptodate. Such is the case in the present chapter. Every detail is charming and hence it is tempting to translate the whole chapter rather than to summarise it.

An Aśvaśāla should be planned in the very compound of the owner viz. royal compound on the site of Gandharva. Its dimensions vary in its respective varieties of the superior, the middle and the inferior types from 100 Aratnis to 80 and to 60 respectively. Then follow the auspicious places where this structure is to be made on an auspicious date with the auspicious wood. A stable for horses should in no case be built on the prohibited sites, nor should prohibited wood be employed,it should be selected with great care.

In the planning of an Aśvaśāla special care is to taken regarding its placing in such a manner in the vicinity of the royal palace, that at the time of coming out of the stable, the horse should occupy the left side of the king. It should be in the South of the Queen's chamber and when king enters there neighing should be heard on the right. Aśvaśālas should be built architecturally beautiful with the application of the corridors, windows, arches, Kuḍyas and Nāgadantas. Its gates should be placed either towards the East or towards the North. Aśvaśālā, according to the Samarāngaṇa-Sūtradhāra, is a beautiful specimen of wooden architecture, in which all its component parts, beams, windows, arches, shutters, pillars, etc., etc. are all made of wood in superior craftmanship.

Then the author proceeds with the details of the several establishments of the shed, such as Yavasthāna (grass-Pot) Khādana-koṣṭha (what we call Nānda). Details of the probing of the horses are also given. It is enjoined that in every season the stable for horses need be cleaned. The storage and collection of the implements in a horse-stable and other necessary articles are also enumerated.

Then follow the detailed rules of the bathing, clothing, worship and other daily routine of the horses. Again the rules regarding the fastening of the horses in the quarters of the respective directions are given. Particular rules are also given of the ailing horses and their housing etc. quite separately from the Healthy horses for fear of infection. In the end necessary building of the Aśvaśāla are described and they are :

1. Store House.
2. Laying-in-Chamber for she-horses.
3. Dispensary.
4. Veterinary hospital.

The particular directions regarding the placing of these four auxiliary Chembers of the establishment are: they should not contain any śālā, though decorated with Kuḍyas, Prāgrīvas and arches.

CHAPTER 31

Āyatana-Niveśa-(The Shrines)

This chapter requires a special notice. The Ayatana should be taken here in the sense of a shrine. The accepted meaning in the literature, though its earlier denotation of a house also was in vogue. By the time of Bhoja, Āyatana, must have acquired a meaning of a shrine or temple as is evident from the last verse of this chapter (of 'Surabhavanāni'). If the word Āyatana is indicative of the royal houses or the accessory royal mansions, the separate treatment of the Palace architecture (inclusive of the accessory building and establishments like the queen's chambers

and the residence of the princesses and princes' etc.) must not have been done in two separate chapters (cf. 15th and 30th). Āyatana of the king deals with the shrine as got built by the devoted servants or compound in which the temples, the Prāsādas have been built by the king himself. This is evident from the very arrangment of this chapter in continuation to the Temple-Architecture.

CHAPTERS 32-36

Shālas

1. Ekaśalas
2. Dviśālas
3. Triśālas
4. Catuśśālas
5. Pancaśālas and other classification upto Daśaśalas.

The contents of all these five chapters have been extensively utilised in the study of house-architecture the Śālā-houses and other buildings. It is enough to indicate here that the planning of human dwellings-the residential houses of the middle class people, the poor and the rich cannot be of the same quality, size, dimensions, and richness of material and ornamentation, as the means and purpose of the people belonging to different strata of society differ in planning a house. Again the house of an ordinary man, a king and a god must also differ. In all the texts this distinction between residential quarters of men of ordinary means and the ostentationus building like Harmya, Vimāna or Prāsāda are not maintained. Hence it is not one of the chief contributions of the author of this work to present a very big variety of the śālā-house from one-roomed accommodation to ten-roomed one, suited to the needs and means of all classes of residents. In these chapters not only the broad classifications of the ten types of Śālā-houses, one roomed to ten-roomed, are made, but their manifold varieties and sub-varieties are also described in detail, together with some of the allied topics relating to the courtyards and other component parts of the residential houses.

CHAPTER 37

The miscellaneous Varities of the houses

This chapter has got a miscellaneous character where in specifications of the ground plot and other physiographical features are taken into account. This chapter also is informative in regard to the placing of the corridors in a particular direction and its merits and demerits are unfolded. The Four-fold varities of houses likes Sacchatra, Saparikrama and Saprabha are defined. It has also enumerated the general auspicious and inauspicious varieties of the Śālā houses.

CHAPTER 38

Dvarapīṭhabhittimānādi (The measurement of doors etc.)

Like the previous one this chapter too is of miscellaneous nature, a special enumeration of the Śālā-class of houses 15 in number, beginning with the Īśvara etc. is to be particularly noticed here. Again it has described the five-fold Vargādhipas group-numbers 16, 20, 24, 28 and 32. It has also described the measurements relating to the walls, courtyards, pedestats, doors and their height etc. In the end it has described the four special varieties, the very auspicious houses namely, Bhadra, Nandapīṭha, Saurabha and Puṣkara. They result from a particular planning of the Śālās along with the entrances etc.

CHAPTER 39

Vana-Praveśa (Entry into the Forest)

Wood was the earliest material employed not only in the architectural construction but in the fashinoning of the sculptural objects like images of the gods and goddesses also. In Varāhamihira's Bṛhatsamhita, the Vanasampraveśādhyāya is written in relation to the employment of wood in the art of image-making. Here in this text, the aim of this chapter is to bring material from the forest for the construction of the houses. Hence the selection of the material, the fitness of certain trees, together with other allied details, though identical in both the texts, have different purposes.

The chapter opens with the auspicious dates and days when the entry into the forest for bringing wood for house-construction should be made. Then lays down details regarding the ceremonies and rituals in connection with the selection of the trees. Then a list of trees which are to be avoided in the search for proper wood is given. Trees, which grow in towns, on cremation ground, villages, by the side of the roads, on the tanks, in the vicinity of temples and hermitages, fields, gardens, interior of the frontiers, on unfit soils,like those having a taste bitter, saltish, etc. and those covered with ant-hills, are not to be selected by the architect.

Now the trees having been selected, the operation of cutting with an axe consists of certain rites and rituals of the Śāntika, and offering (Bali) together with the worship of gods in the night, is also enjoined upon before cutting. The offerings are made to propitiate the trees and their presiding spirits with the mantras quoted in the text. In the cutting operation of some unfavourable signs, such as flowing of blood, honey, milk and clarifed butter are noticed, the trees should be deemed unfit for employment in construction and they bring misfortune. on the other hand, if during the operation a profusion of the blackish, sweetish, fragrant or kaṣāya liquid comes out, it is deemed fit. Similarly the falling at a distance making sounds and producing air, is considered good, otherwise it is abandoned after offering Śāntika. Similarly the infact and old (Bāla and Vṛddha) trees are also to be avoided. The colour, the oil and the bark are the criteria by which the age of the trees is ascertained. Next is given another list of fit and unfit trees. In the end, certain technicalities called the maṇḍalas observed during the cutting operations and indicative of the animals and insects underneath the tree are described.

CHAPTER 40

Gṛhadravya-Pramāṇa (The proportions and the component parts of the house)

The word Dravya here does not mean, the brick, lime etc.,

but the component parts of a house. The principal parts of the house are the doors, their constituent parts like pādya-pinda, Udumbara (lintel), Dvārśākhās, the door frames; the pillars with their bases, and mouldings and the Tala (storeys and floors), the Śālā, the rooms and the Chhādyas (the roofs).

All these have been described in detail and the proportionate measurement given thereof. The length of the house in Hasta form the length of the door in Angulas. In Mānasāra it is stated that the height of the door should be twice its width. If this proportion is adopted, the residential house would be inconvenient for entry and exit, as generally the width of the door is 3 feet in modern terms of measurement. The Samarāṅgana-Sūtradhāra, however, modifies this by prescribing the height of 7 Hastas and the width the half of it. An alternative measurement of the door is also given.Then follows the dimensions of the constituent parts of the door above mentioned. The different door frames such as Śākhā, Rūpaśākhā, Khalvaśākhā, Bāhyamaṇḍalā and Bhinnaśākhā with their proportions are described. The five varieties of auspicious Śākhās are given names as Devī, Nandinī Sundarī, Priyānanā and Bhadrā, Then the details of dimensions of the courts and storeys are given. The height of the storey varies in superior, middle and inferior types of the houses as 7,6 and 5 hastas, respectively. The dimensions of the Śālā-the rooms also very with the types of the houses, The floors are described and then follows the description of four varieties of pillars with their bases, entablatures and the mouldings and these are-1. Padmaka 2. Ghata-pallavaka 3. Kubera and 4. Śridhara. In the end are given the details of the four types of roofs, the Chhādya:- 1. Bhūta 2. Tilaka 3. Mandala and 4. Kumuda, Lastly it is directed that the mouldings like Siṃha-karna etc. (cf. 55-56 Vs.) are not fit to be employed in secular architecture-the residential houses.

CHAPTER 41

Dvāragunadosa (The door, and its Merits and Demerits.)

This chapter is encyclopaedic in nature. Here all the details are examimed. Here it is enough to say that though avowedly it

deals with the doors, their varieties, their placing in a particular direction and on a particular site presided over by a particular deity, it also throws lights on some of the elements of architecture, such as the number of the storeys that houses belonging to different communities can have. Another important topic of description in this chapter is the doctrine of Vedha. Vedha of the door with street (Rathya), plateform etc. must be avoided. Then follow the qualities of the doors. Other details like building byelaws can also be seen.

CHAPTER 42

Cayavidhi (The Masonry)

This chapter is also unique. Masonry has not formed a topic in any of the extant Shilpa Shastra works. The Mānasāra treats only the Sandhi-karma (joining of the timbers). Skill in masonry work represents the real ability of a mason. It should be so done in proportion and material that it becomes an art by itself. This is the essence of this chapter. As many as twenty qualities and twenty defects of masonry are enumerated in the text. A special point that is made out is that walls in the masonry should never go astray, not should they fall down, nor again should they break down. the chapter has given five-fold varieties of ill-worked masonry which indicates the height of the development of the art of masonry. All these details show that masonry should be neither too deep nor too shallow. At the close of the chapter are described the implements, rules and the procedure in the art of masonry very much similar to those prevalent today.

CHAPTER 43

aprayojyāprayojya (with what not to decorate and with what to decorate)

One of the most characteristic features of the ancient architecture was the institution of excessive ornamentation in the buildings and household furniture.In keeping with this architectural tradition of old, the Samarāṅgana-Sūtradhāra has devoted a full chapter under this heading to describe what things are to be

decorated and what not in the buildings like houses, palaces, temples, assembly halls and the household furniture, cots, coaches, pots, etc, as well as implements, ornaments, umbrellas, the flags and flag staffs, etc.

A. The text first enumerates the following objects not fit to be employed for decoration in the secular buildings :-

1. All the gods (only selected gods are fit to be decorated with) demons, planets, stars, yaksas, gandharvas, rāksasas, piśācas, pitrs, pretas, siddhas, vidyadharas, nāgas, cāraṇas, bhūtasaṃghas with their wives and sons.
2. The Pratihāras. Pratihāriṇīs (gate-keepers-males and females) with their weapons.
3. The nymphs and their gaṇas,
4. Dīksitas, vow-keepers, pākhandīs, nāstikas, the hungry, the suffering humanity (from illness), captivity, weapon-wounds, fire-burns; etc., impotents, blinds, deafs, the mads and idiots.
5. Swinging sports, elephant-catch, wars between gods and demons, the quarrels among the kings, animal fights and hunting and the Rasas like Raudra, Vibhatsa and Karuṇa.
6. Conveyance like-Gajayāna, Aśvayāna, Rathayāna, aeroplanes, the sanctuaries as well as forests, and houses on fire.
7. The trees devoid of fruits and flowers, contaminated with the dwellings of the birds, having one or two branches, or those devoid of liquidity, dried up, having holes and those in the vicinity of dwellings of the spirits such as Kadamba, sālmalī, Śelu, Lūka etc. and also thorny and those full of bitterness.
8. Among the birds, vultures, owls, doves, howks, crows and among the animals, elephants, horses, buffaloes, camels, cats, asses, monkeys, lions, tigers, antilopes and jackals the flesh eating animals and birds both.

B. As regards the decorative objects, a detailed notice has been made. Here it is enough to indicate that things and objects as well as men, animals, birds, denizens of heaven famous for

their auspicious nature and character only can provide the motifs for decoration, such as Śrī, Aṣṭamaṅgalā, calf, cow, etc, birds like swans, the gardens, lotus beds. etc. To summarize, the Iṣṭadevatā on the house top and on the doors the image of the Pratihāriṇi, well decorated, together with treasures and goddess Laksmī are common properties of usual decorations. The walls (both internal and external) of the living chambers and the chambers of dance, drama are also to be decorated with paintings.

CHAPTER 44

Dvārabhaṅgaphala (The effects of the Door-break)

The theme of this chapter is already hinted at in the preceding chapter on the Door. New work in relation to the building of houses holds good also in case of the performances of sacrifices, the planning of villages, towns and their varieties. It is said that the sites, shapes, measurements, fall and increase, in all are identical. What holds goods in connection with a pillar, holds good with other wooden parts of the house. Again it is said that any building or construction which after its conpletion, gives an impression of being not good or beautiful or devoid of lustre, is regarded as inauspicious. The 'Beautiful' the 'Sundara' must be the criterion of judgment and its effects are always beneficial and ominous not only to the family but also to society as well as the State at large. Therefore, any Subhāsubha-lakṣana (auspicious sign) in relation to construction and completion of temple, gate and gopura of the towns, surrounding wall (Prākāra), Aṭṭālaka, stable for the elephants and horses, sheds of chaitots, store-house, aresenals, etc. should be duly observed. Of the new building, if any of their component parts or the members of the wooden joinery, give way or are broken, the inauspicious results follow.

CHAPTER 45

Toraṇabhaṅga (Śāntika to be attended to, if Toraṇa is broken)

The same theme is continued here. Its relation is with Toraṇa which is one of the most auspicious part of the house architecture

in India. Toraṇa in a building, a temple or a palace, if falls down, or is broken into pieces, or is burnt down, or is bent down or it spoilt or disfigured by natural agencies like thunder, lighting or forest-fire etc., then misfortunes and calamities are the result. If the whole of its head falls down, it is indeed an angury of great calamity to the king and commander, Pratihāras and the Purohita-the priest and the Brāhmaṇas and the citizen alike. Therefore, Śāntika is enjoined and it should be rebuilt in perfection.

Another interesting notice of this chapter is the entry of a dove and its consequent evils. The entry of dove in a house or a temple is a great curse. He is described as death, the incarnate repository of sin, the low bird. He has four varieties: Śveta, Vicitrakaṇṭha. Vicitra and Kṛṣṇaka and they are all harbingers of misfortunes in ascending order

CHAPTER 46

Gṛhadoṣa-nirūpaṇa (The defects of the house).

This chapter, encyclopaedic in nature in about three hundered lines, throws light on every important item of house architecture otherwise unknown in other works. Here in this chapter some of the details regarding the door, its placing and its Vedha are repeated together with the prohibited trees. Let us have a brief notice of the contents.

"The choice of healthy situation is of the first importance in any planning. It should be on high ground, neither subject to log nor rain but temper· :e in both respects. The neighbourhood of marshy place must be avoided". This prescription of Vitruvious tallies with the Samarāṅgaṇa's prescription regarding the ideal situation of a house. This is what it means by its doctiine of Bhūplavana (1-4). Similarly land which is barren, gravelish and full of bones, the Kārpara etc. and loose, is to be avoided. The month when the work should not be undertaken are Caitra, Jyeṣ ṭha, Āṣāḍha, Bhādrapada. Āśvina, Kārtika and Māgha. Oreintatıon of the building is equally important, absence of it, is techically called Diṅmūḍha planning and it should be avoided. Therefore, a temple or a house should always be planned having a correct

orientation. Then follow the four-fold varieties of a bad house technically called Valita etc., and their evil effects enumerated. Next follow the residential house must have Mūsās and Alindas, the temples are exception like Utsaṅga etc., the inauspicious doors like Nimnonnate, Karāla etc., the five varieties of the bad houses, consequent upon the inadequate or excessive employment of the material, the avoidance of the wood of imperishable variety, the prohibition of the placing of the door in the middle, the Vedha of any of these component parts either among themselves or with any other object outside together with the Bhaṅga etc.—all these are well developed. In the end are enumerated the common defects of the houses and the avoidance of which is included.

CHAPTER 47

Śāntika-Vidhi

Though apparently this chapter gives a ritualistic impression, the fact is otherwise. It is simply a masterpiece on house architecture. It contains innumerable varieties of the archiecture terms forming the component parts and element of a house. The Śāntika is enjoined if any of these parts is disturbed, spoiled, contaminated or it gives way. The procedure of Śāntika consists of the laying of a Karṇikā and its worship is attended by all the upacāras. The Karṇikā is a fruit stock and it is brought for its plantation on the plot where the house is to be built. After it is laid down in the ground, the omens are observed (good or otherwise) and the result ascrtained accordingly more particulary if any of the wooden joinery. Special mention may be made of the new houses and if anything there gives way, it must be observed and reported and Śāntika is to be performed.

CHAPTER 48

Yantrādhyāya (The Machines)

This chapter is of unique importance as no other extent manual of Śilpa-śāstra, describes machines, though the construction of the machines is not beyond the scope of

Architecture as we understood it. Yantra is defined-'the device by which the Mahābhūtas like earth, water, fire, aim and ether are controlled viz. when the free and natural activities of these Mahā Bhūas, the primary elements made tò act in a particular manner by means of some device, it is Yantra. Its fundamental Bījas are the four Bhūtas, earth, water, fire and air and the ether being the substratum of all these, naturally becomes Bīja itself also. After this, the author describes in detail the manifold varieties of all these principal Butas, then follow the qualities and the actions of Yantra.

Yantras consist firstly of the recreational type, such as Śayyāprasarpaṇa from the first floor; dolls'.Nāḍīprabodhana, the display of the wonders-such as fire in water etc.; microsope-like Golakabhramaṇa machine, showing the movements.of the havenly body the dancing doll pouring oil in the lamps; wooden elephant drinking water in profusion; the wooden parrots, singing dancing etc.; Jalayantras bringing water from the vāpis, wells etc. and depositing the same, so on and so forth; secondly those service-machine like wooden bird machine travelling in the sky, wooden vimāna-machine, i.e. the aeroplane, door-keeper machine, soldier machine,servant machines and maid servant machines; thirdly the machine of warfare like Śataghnī (100 killer)and Cāpayantras are also described. Fourthly, the most charateristic of the medieval yantras, the water machine are described. The Vāriyantras have four varities. Another variety of water machines is the five-fold Dhārāgṛha. Lastly the five Rathadolās, the swinging machines are also enumerated.

With this brief notice of tne chapter, it may be noted that in the construction of some of the aeroplane machine, the application of Pārada (the quick-silver) and the fire in them are some of the modern equipments of the aeroplanes and hence it is indicative of the fact of the existence of aeroplanes in ancient India.

CHAPTER 49

Śayanāsana (The Couches and the Cots)

Whatever is planned, made, measured or constructed is

Vāstu. A complete Vāstu-śāstra deals not only with the towns and temples and the residential houses, but also with sculpture, painting, Yantra and furniture etc. This chapter, therefore, is an illustration of the very broad scope of Indian Architecture. The contents of this chapter are unique in the respect that nowhere is such a beautiful account with all the details in connection with the construction of the sleeping couches to be found. The operations on the sleeping couches should be started in an auspicious moment. The wood employed must be of the good and auspicious variety of trees like Candana, tiniśa. Arjuna, Tinduka, Śāla, Śirīṣa, Āsana, Dhanvana, Haridru, Devadāru, Syandana, Oka, Padmaka, Śrīoarṇī, Dadhiparṇī, Śiṁśipā, and other auspicious ones. The inauspicious trees as referred to in the house contruction are also prohibited here. The cots which are knotted or interwoven with gold, silver, ivory or brass are deemed more auspicious. Then follows the dimensions of the cots in relation to those who would use them. The superior quality of cots of a king should measure 108 Aṅgulas, the middle 104, the inferior 100, the cots of princes 90, ministers 84, the commander-in-chief 78 and the Purohita 72. Twice the width should be the length of a cot in every variety. Then follow the different parts of the cots. They are Utpala, Īśādaṇḍa, Kuśya and Pādas etc. All these parts should be carved out beautifully in leaves, birds, etc. Particular considera-tion need be given to the employment of only one kind of wood material. Two different varieties of wood are not auspicious and the cot constructed in three different varieties of wood leads to instantaneous death of the occupant. After these, details of the construction follow. A cot should be free from knots and holes and should not be lose enough and weak enough to be shaken while occupying it. It should be Suśliṣṭa-well laid, strong and stationary. The knots and holes must be avoided at all costs. The six varieties of holes are :—

1. Niṣkuṭa
2. Koladṛk
3. Kroḍanayana
4. Vatsanābhaka
5. Kālaka and
6. Bandhana

After this the details of Āsana, the seats and their parts are described. The wood is the same. The parts of an Āsana viz puṣ kara, Sūda-hasta, Phalaka, Bhūlaka etc. are then described. In the end is described certain other articles of household furniture like, Kankata, Darvī and Pādukās.

CHAPTER 50

A. PRĀSĀDAS PROPER

Rucaka etc. 64 Prāsādas

Here in this chapter on Prāsāda architecture the origin of the Prāsādas has been indicated. It is said that the Creator Brahmā, the founder Lord of the Vāstu-Vidyā, created five big and beautiful Vimānas, movable in the path of the sky, made of gold and decorated with jewels. They were Vairāja, Kailāśa, Puṣpaka, Maṇika and Triviṣṭapa to be used by Himself, the Trident-bearer Śiva, Lord of wealth, Kubera, Nose-holder Varuṇa and the Lord of the Universe the great Viṣṇu respectively. Similarly he also created other Vimānas, for the gods like sun and other. From the self same five Vimānas, he then created five Prāsādas, to be built the same shape Vairājā is square, Kailāśa circular or oval, Puṣpaka rectanular, Maṇika elliptical and Triviṣṭapa octagonal.

Then follow the 24 varieties of square Vairāja, ten varieties of circular Kailāśa, ten varieties of rectangular Puṣpaka, ten varieties of octagonal Triviṣṭapa, thus making the total 64, and each variety is described in detail.

Special characteristics of these Temples are firstly their super-structures being devoid of Śikharas, (the most common charac-teristics of the later phases of temple architecture) and their roofs being of the Chhādya variety, and pillars, built of wood with so many other wooden joineries. The temple are an illustration of the initial stage of development of temple architecture when the employment of wood in India in temple archiecture was the rule of the day.

CHAPTER 51

Prāsādajāti (Geneology of the Prāsādas).

Brhamā, the first Lord, Vairāja the first chariot and so Vairāja, was the first Prasāda.

CHAPTER 52

Prāsāda-Dvāramānādi

CHAPTER 53

Jaghanya-Vāśtu-Dvāra.

CHAPTER 54

Prāsāda-Śubhāśubha-Lakṣhaṇa.

The chapter deals with the different and manifold elements of the temple architecture along with the component parts of temple.

The second chapter has the similar theme. It gives the proportionate measurements of the principal parts of a Nirandhāra Prāsāda having Jaghanya-Vāstu more especially of the door. The third chapter in this series enumerates structural merits and demerits of the Prāsāda.

CHAPTER 55

Rucakādi-Prāsādas-Rucaka etc. 65 Temples.

"The author is describing the sixty-four types of temples, Rucaka etc. having the super-structure of Sikhara, with the details of names and designations in succession. From the five Vimānas formerly described, all the twenty-four Prāsādas took their shapes. The Śikharas of manifold shapes are their principal characteristic features. Another feature is that some are decorated with the slight difference, all these varieties are virtuous and bestowers of all desires. When made in gold or silver and studded with jewels, mani, muktā, prabāla etc. and they are free to move anywhere they like, when they are otherwise good but made of brass, copper, etc. they belong to Piśācas, Nāgas and Rākṣasas. Both these varieties are

called 'Devalokas'. When they are apropriate to denizens of the Pātāla; but when made of burnt brick, wood and stone, they please and bestow happiness both on the architect, the builder and the Yajamāna, the patron-they are the ornaments of the town and bestwoers of prosperity, earthly and spiritual and these in their designation and other details are now being described".

These 64 Prāsādas are described in detail under the three classifications:—

1. Lalita-Prāsādas	25	All these are tabulated
2. Sādhāra Prāsādas	25	with names and shapes and
3. Miśraka Prāsādas (including Nigūḍha)	14	other characteristics in a chart Total 64.

CHAPTER 56

Prāsāda-Stavana-The Dedication of the Temples :

The dedication of 8 Prāsādas to each of the principal members of Hindu Pantheon-Śiva, Viṣṇu, Brahmā, Sūrya, Durgā, Gaṇeśa, and Lakṣmī together with the common mass of divinity-Sarvadevas, is made. The opening lines hint at the origin of these temple as having come down from Brahmā through Viśvakarmā.

CHAPTER 57

The dedicated Prāsādas are described in detail here. Some of these varieties are illustrative of some of the fundamental factors of the origin of the temple Architecture from the points of view of materials, shapes and super-structures. Among them the Prāsāda, Layaṇa and Guhādhara are most representative of the Prāsādas in the monuments. Sililarly the Prāsāda Paṭṭiśa, the temple made of cloth, Prāsāda Vibhava made of clay or wood; and others made of brick or stone, are also remarkable.

CHAPTER 58

Meru and other 16 Prāsādas.

This chapter gives a glowing account of a group of sixteen Prāsādas beginning with Meru. The temple Meru heads the list

and is given a special treatment to take a detailed notice of it as gathered from this and other chapter on Meru.

Meru:—The number of hastas in the measurement of the plot of Meru should be neither less than 33 nor more than 50. It should be then devided in 10 equal parts. The Garbha, the innermost sancturary is to be laid in the middle with a water channel (or drain), then follow the detail of Śṛṇgas (domes) and other mouldings and component parts required in the pyramidal super-structure in the likeness of the Mount Meru itself. It has as a pyramidal structure with as many as sixteen storeys, four spires, four doors made of brick and stone. The builder of this temple earns the greater virtue than he could have got from distributing the gold in measure of Meru Mount itself. The mountains Have provided the choicest of the origins for the Prāsādas and Meru, the Parvatarāja is also the Prāsādarāja. Other details regarding the prāsādarāja are: Karṇa-Prāsāda as to be placed in all the direction having their faces to each direction in the measure of one-third of the dimension of Prāsāda site; the Maṇḍapa should be planned on the double the dimension of the Prasada. Thus planned in the external establishments together with its own components, the temple emerges in the fullest picture, well dressed and well decorated like a king with his ornaments Keyūra and armlets etc. Then are given the details of Parivāra-devaṭās to be placed in their particular directions in the temple and the measurements of the door. In the end has given the detail of the moulding and other ornamentation of the component parts of the building of the temple.

A special point regarding these temple is that Kaiāśa, Garuḍa, Padma, Dvipa are reserved for Maheśvara, Viṣṇu, Brahma, and Ganesh respectively.

CHAPTER 59

Temples of the uttama type

Here in this chapter first the superior variety of 40 prāsādas beginning with Śrīdhara is very eloquently described. We find

in them not only the marvel of the architectural craftsmanship, but also the depth and eloquence of religious teacher giving sermons on 'Iśṭāpūrta', the holy mission of human life and construction of the temples as the noblest and best means of its fulfilment. The author of the Samarāṅgana-Sūtradhāra is here at his best. It is in these varieties that we can put into the ornamental style of the Lāṭa Architecture, the most characteristic ornamentative feature of the temple architecture in medieval period of Indian History. It was this period that produced some of the greatest and grandest temples in India, the specimens of which in the monuments are our great architectural heritage. Here it is enough to say that the crowning part of the Nāgara temples, the Āmalaka is the chief ornamentation of these temples. The other manifold decorative motifes are Śukanāsā, Kalaśa, Kūṭamuṇḍa, Bija-pūraka etc. together with paintings of Vidyādharas, Haṁsas, leaves, etc. all taken notice in the proper place. Again the perusal of the individual temples and the dedication to some deity or other and the virtue in different degree and kind-obtained by their construction are illustrative not only of the zenith to which the Paurānika Dharma, inculcating the image-worship and founding Tīrthas, and building temples had obtained. Also the development of the Hindu pantheon have been described.

CHAPTER 60

Meru etc. 20. Prāsādas.

The Prāsādarāja Meru as it has already formed fascination to not only of the gods who reside in it but also of the author who dwells at length upon it. Let this fascination be sustained to the reader and the writer also.Meru heads the list of twenty temples. Let us have a glimpse of the paintings and mouldings of Meru in the ornamental style, the Lāṭa Style. Many names though repeated several times really belong to dissimilar types and groups forming the subject matter of the respective chapters and therefore they should not be taken as pure repetition. It is the Karma, the architecture, the style and the superstructure, dedication and size etc. which varies in various groups and types

of temples. These twenty temples are reall aster-piece of Hindu Temple architecture at its zenith. A glowing dedication and glorious representation of the developed temple institution both in its architectural as well as devotional aspects would not be found elsewhere. The reader is particularly referred to the quotations in the Vāstulakṣaṇa regarding the ornamental motifs of the class of types. All these varieties (Meru and others) as described in this chapter with their curvilinear superstructure, the Śikhara, are the most particularly Indian amongst the monumental shapes of the temple.This is the eminent shape of Hindu Temple. It formed the nucleus of many developments

CHAPTER 61

Mervādi-Vimśika-Nāgara-Prāsāda.

These twenty varieties of the Nāgara temples are the 'twenty temples' described in the earliest of the treatises on Architecture as Viśvakarma-Prakāśa, Bṛhatsamhitā, Matsya-Purāṇa, and Bhaviṣya-Purāṇa. It has formed a nucleus of the later development of so many styles and types of temples within Nāgara school culminating in their most profound development in the Samarāṅgṇa-Sūtradhāra where in chapter 57th as noticed before these varieties represent a tall architectural development. As it would be evident from the perusal of these varieties, they are of various shapes, a selection was made and five basic shapes were to remify in the several schools of medieval architecture. Of 45 varieties of Agnipurāṇa and also sixty four varieties of the Samarāṅgana-Sūtradhāra. Thus the Samarāṅgaṇa-Sātradhāra, the most authoritative compendium of medieval architecture, while dealing with all this ramification and off-shoots of the Nāgara style into so many temple types and the manifold varieties thereof, has not forgotten these progenitors of the temples representing a liberal assortment of architectural shapes. There too Meru, the Prāsādarāja, so much glorified in the text heads the list. The most characteristic feature of these temples is not only the cluster Śikhara but also super-structure so developed as to form one to 16 storeys; Prāsādarāja Meru having as many as 16 storeys, 100 Śṛṅgas and four doors.

CHAPTER 62

Śrīkūṭādiṣaṭtriṃśat Prāsādas (36 Prāsādas beginning with Śrīkūṭa).

Here in this chapter the text in the very first line indicates the style of the temple architecture to which they belong. All these Prāsādas described in this text are so arranged but it is helpful to allocate these Prāsādas at least for which the text itself offers the designation. All these varieties are technically arranged in six ṣaṭkas each comprising an aggregate of six, viz.,

1. Śrīkuṭādiṣaṭka
2. Antarikṣa-saṭka
3. Saubhājña-ṣaṭka
4. Sarvatobhadraṣaṭka
5. Citrakūṭaṣaṭka
6. Ujjayantaṣaṭka.

It may be noted that in the last saṭka i. e. Ujjayanta from which Meru, Mandara, Kailāśa and Kumbha are said to have been born are only so hinted and not described-perhaps for the simple reason that these Prāsādas are so many times described. Another point to note is that all these 36 principal varieties of Nāgara temples (with Śrṅgas, Aṇḍakas, Śikharas etc.) characterised by Chādya etc., with their sub-dividions into superior, middle and inferior types assume the total one hundred and eight. the criterion however, of these superior, middle or inferior types being a slight difference hither and thither in the architectural planning. Lastly a particular mention which may be made of these temples as enumerated here in this list is that their proportions, as enjoined by the text are too small to fit with great temples of the towns. The text further lays down that these are fit abodes of Yakśas. Nāgas and Rākśasas. These are little shrines fit to be built in hamlets and other small human settlements (the specimens of which abound every where in the country side).

Another equally notable temple style is Drāvida style (the second member of the triad, Vesara, the third member conspicuous by its absence and substituted by Vāvāṭa). The ternary has been developed into Pañcāyatana here-Nāgara, Lāṭa, Dravida,

Vāvāṭa and Bhūmija with so many other sub-styles and types of temples.

CHAPTER 63

Piṭhapañcaka (The five-fold terraces)

CHAPTER 64

Drāvida Prāsāda (South Indian Temples)

In the former chapter is indicated the subject matter of both the chapters-namely (a) the five-fold Pīṭhas suited to the Drāvida temples, (b) the five Talacchandas and (c) the 12 varieries of Drāvida Prāsādas, having one to 12 storeys. These Prāsādas have no specific names, they are called by their generic varieties as Ekabhumika to Dvādaśabhumika. the distinguishing features of the Nāgara and Drāviḍa temples is that while in the former the crowning piece of the temples is Āmalaka, or its varieties (cf. S.S.) in the latter its counterpart is Sthūpikā with Kalaśa together with the surmounting śikhara divided into compartments like storeys, on the top of which as indicated just now are two kinds of crowning pieces, one like that on the `shore temple', at Mamallapuram and the other like the one on the Gaṇeśa-ratha of that place.

The Samarāṅgaṇa, well acquainted with these distinguishing features of the Dravidian temples, curiously enough at the very outset, says that Drāviḍa temple may consist of storeys upto 12 in number and then the temples are classified according to their number of storeys. This is what exactly we find in all the south Indian Vāstu Texts. Again the Southern tradition of Pīṭhas or the terraces of the temples so lavishly described in the Southern texts is retained in the Samarāṅgaṇa also which introduces this Drāv.iḍa style by devoting its description first to the terraces. These terraces are manifold and five principal ones so selected are technically called here Pādabandhana, Śrībandhana, Vedībandhana, Pratikrama and Churakabandhana. Similarly— the Talacchandas in the Dravidian style are also five according to this text relating the architectural genius. They are as Padmatala, Mahāpadma. Vardhamān, Svastika, and Sarvatobhadra. These

represent both the two broad divisions, namely Nirandhāra— (having no cirumambulatory passage all round) and Sāndhāra (having circumambulatory passage all round).

These Talacchandas are accessory buildings which may take as many storeys as that central shrine-from one to twelve. These, are the proto-types of the later Gopurams characterised by storeys and huge super-structure.

CHAPTER 65

Digbhadra Prāsāda (The Vāvāṭa Style)

The very first line of this chapter designates these Prāsādas as Vāvāta Prāsādas and they are as many as twelve in number. The word Vāvāṭa or more correctly Vairāṭa is of controversial nature among contemporary work on Hindu Temple. Here it is enough to indicate that this is one of the regional styles developed somewhere in the vicinity of the modern Rajputana and Gujarata and it might be a mixed style. But Samarāṅgaṇa Sūtradhāra epitomising all the prevalent styles with various ramifications into the manifold temple types, might be coining the terminology of some of the architecture evolutions as "Vairat has no place in the Sanskrit account of ancient Indian Geography" and Raja Bhoja must have coined this word to complete the triad by Vairāṭa as the name of style called vasara does not occur in the Samaraṅgaṇa-Sūtradhāra. The Samarāṅgaṇa describes these Vāvāta temple similar in plan to Nāgara temples. The component parts together with the super structure do not fit in with the existing monuments of the Nāgara temples. Hence they represent a mixed style.

CHAPTER 66

Bhūmija Prāsāda

These are the pompous buildings, rich in architecture, crafstmanship and representing an amalgamation of both Nāgara and Drāviḍa Architecture. They are described in three groups of fourfold Squre styles; seven-fold Vṛkṣajātikas and fivefold Aṣṭaśāla varieties.

The important element in the construction of these is the

exhuberance of Rekhās, as many as twenty five of the decorative motifs (imitated from the Nāgara and the Lāṭa Styles). The Aparājita-pricchā develops this fasinating element of Temple Architecture into still further varieties.

CHAPTER 67

Maṇḍapalakṣaṇa-The Pavilions.

CHAPTER 68

Saptaviṁśatimaṇḍapa-27 Pavilions.

The import of the word, its different and divergent uses together with their architecture features, layouts, proportionate measurements and other details have been examined in a separate chapter. Here in these two chapters two broad types of Maṇḍapas have been described quite distinctly. In the former one are described the eight-fold varieties of Maṇḍapas, viz. Bhadra, Mahāpadma and Gṛharāja etc. These are characterstics of the varieties of proportions, otherwise they go after the Prāsādas, the main temples. The traditions still remind us that in some of the illustrations found in the monuments (Bhuvaneśvar) it is difficult to account for the distinguishing features of Maṇḍapas. These are the representive proto-types of this traditional type in the art.

The second variety of the 27 Maṇḍapas, however, is not so helpful. The distinctive features of the Maṇḍapa architecture here is the abundant application of the colums and it is turning them into Hall-like structures. In the Matsya-Purāṇa, they are furnished of these 27 Maṇḍapas though retained and maintained in the Samarāgaṇa-Sutradhāra, it has added some of the ornamentative features characteristic of the Medieval architecture of which it was the most representative. The Maṇḍapas, as exhibited in the monuments, are not furnished with walls; the roofing is formed of large slabs supported by monolithic pillars; but here in the Samarāṅgana-Sūtradhāra the pillars are the main support, and roofing is excessively decorated as such with the predominent wooden motifs as well as different sets of mouldings characteristic of the ornamental Lāṭa Style, Again it may be pointed out that

the author of Samarāṅgaṇa-Sūtradhara classifies all the Maṇḍapas in the broad divisions of Saṁvṛta and Vivṛta or attached, i.e. enclosed and detached within temples proper.

CHAPTER 69

The component Part of the Jagatī class of temple-buildings

CHAPTER 70

Jagatī-Lakaṣaṇa-The Jagati Temples defined.

Jagtis are terraces of raised up platform-like structures and form a class of temple buildings in themselves. In the Samarāṅgaṇa-Sūtradhāra there is an innovation regarding these structures. They are not exactly the pedestals or socles of the temples, they are rather independent structures, undoubtedly linked with the Prāsāda, the central shrine.

All possible shapes and the measurements together with their types as many as thirty nine are descibed in detail.

Thus so far we have summarised the contents relating to the House-architecture (21 chapters) together with the meachanical architecture, Yantra-construction (one chapter and the construction of the cots and couches (one chapter). Now follow the descriptions of Sculpture and Painting.

ICONOGRAPHY (SCULPUTRE)

CHAPTER 71

Liṅga-Pīhapratimālakṣaṇa (Iconography of the phalli and their pedestals)

The opening lines indicate the proportions of the Phallus in relation to the Prāsada and the material of which it is made, viz. wooden phallus would be double the size of the iron, wood, stone and clay. Different materials bestow defferent rewards. Then follow the detailed descriptions of Lokapāla-liṅgas to be established in the respective quarters, Then follow the detail regarding the Pīṭhas, the pedestals of the phalli and their varieties are indicated and then are given their designation and dedication. Then follow the technicalities

regarding the distinguishing features of the respective phalli more particularly in connection with plaster, ointment and other elements-Mekhalā,Pasṇāla,Brahma-śilā etc.-the constituent parts of the Phallus and its Pīṭha are also told. In the vicinity of Phallus the installation of the images of gods like Brahmā, Viṣṇu and other deities, is described. Iconographical proportion of both phallus and the Pīṭha in relation to the proportion of the door of the temple are also indicated.

CHAPTER 72

The Gods and Godesses and their forms and Mudras

Here it is enough to indicate that out of a very large number of gods and goddesses only a representative selection has been made by the author of the Samarāṅgana-Sūtradhāra. Accordingly Brahmā, Śiva, Kārtikeya, Balabhadra and Viṣṇu are among the famous gods and Lakṣmī and Kauśikī among the godesses together with the Aśvins and some of the Dikpālas like Indra and Yama as well as Piśācas, Gandharvas etc. have been described.

CHAPTER 73

Pratimā-Lakṣaṇa (Iconography)

Like the material of the Phallus, here,in this chapter materials to be used in the images of the gods and goddesses in general are enumerated. These are seven-gold, silver, copper, stone, wood, lepya (clay-moulding) and citra and their respective virtues are extolled. Then follows the descipline to be undergone before undertaking this sacred task of image-making, keeping fast, offering oblations in the fire and practising japa and sleeping on ground, etc.

After this general introdution, the author now describes in detail the proportion of the images of a male figure beginning from eyes, ears, nose, chin, lips, forehead, cheeks, neck, chest, nevel, phallus, thighs, Knees, feet fingers, nails, and ending into

the hands and their fingers with their other component members. In the end are given the similar proportions of the limbs of the different parts of the female figures.

CHAPTER 74

Doşaguṇa-Nirūpaṇa (The demerits and merits of images).

An image which looks beautiful, but does not conform to the rules of the Sāstra, having been moulded by a sculptor, ignorant of the Śāstric injunction, is not worth of possession. This is the open declaration and this tradition has been religiously maintained by the artists of India.

THE STANDARD MEASUREMENTS

CHAPTER 75

(Pañcapuruṣa-strīlakṣaṇa (The Standerd models of proportions of the fivefold-men and five-fold women).

As per the dictum of Varāhamihira, the ornamentation and dresses are to be provided for or employed in the images of gods and goddesses in the fashion of the country; the local characteristic styles of dress and decorations are the standards in which the gods and goddesses are decorated and dressed. Similarly there has been an unbroken art tradition in India from Varāhamihira regarding the five principal heights and length having been recongnished as standard types of male figure. It is in conformity to these five-fold proportions that the sculptors have been moulding their icons and images accordingly. The author of the Samarāṅgaṇa-Sūtradhāra, not only maintains this tradition but also this is the import of the chapter. Here the five male types are described in details. Haṁsa, Śaśa, Rucaka, Bhadra and Mālavya and their mānas being 88,90,92,94 and 96 angulas respectively. These figures do not tally with those given by the Bṛhatsamhitā of Varāhamihira. In the end are given the decsription of the five fold women-Daṇḍinī, Vṛttā, Paūruṣī and Balāki

CHAPTER 76-78

MUDRAS

A detailed notice of the contents of these chapters has already

been made. Here, in brief,it is indicated that these three chapters describe the broad categories of poses and postures in which the images of Hindu divinities are shown. Hand poses the postures of leg and the composite poses of the body itself the different attitudes -the nine principal attitudes.

CHAPTER 79

Citroddeśa (The painting, its scope and the essential element and implements).

This chapter on Painting opens with a fine eulogy to the pictorial art- the mouth of all the arts having a popular appeal. It then describes the three types of painting in relation to three types of background, Paṭa, Paṭṭa and Kuḍya. It then indicates the accessories like Vartikās, Plasters, colours and the Varanā as well as measurement etc. Then follows a detailed enumeration of the scope of the painting in relation to the divine, the mortals, animals and other beings. In the end are given eight essential constiuents of the painting like Vartikā, Bhūmibandhan, Lekhya, Rekhā and colouring, etc.

CHAPTER 80

Bhūmibandha (The Vartikā and the backgrounds)

First are enumerated the places from where clay to be used in Vartikā may be procured. then follow the details of the procedure of moulding it into a ball in which a quantity of cooked rice is to be mixed according to the various seasons. Then are given its respective dimensions for the time the respective uses i.e. whether it is used in apprenticeship or in the finished delineations.

Then follow the process of the preparations of all the three types of background according to the three types of painting, namely the mural, the board and the cloth (kuḍyabhūmibandhana, Paṭṭabhūmi-bandhana and the Paṭabhumi-bandhana.).

CHAPTER 81

Lepyakarmādikam-The paints and the plasters and Brushes.

Lepya-the paints and the Lekhā, the Brush-these are the

two topic of this chapter. It opens with the process of collection of clay. The places from which the clay should be procured are enumerated. Then follow its colours having respective suitablities for the respective cases. This is the general characteristic of mannuals. After this given the process of clearing it and grinding it into a levigated power (kalka) after the liquids obtained from trees like Śālmalī, Māsa, Kakubha etc. are also mixed with it along with the hair of horses or bulocks or the fibers of the coconut and the husks of corn. Other ingredients prescribed for the mixture are the cotton and Kaḍiśarkarā, the powder of limestone. All these then are to be pressed through cloth to make it fit for the ointment to be painted by the Kūrcaka, the brush.

Then follows the second topic- the brushes. The brushes according to this text are of five-fold variety, like kūrcaka, Hastakūrcaka, etc. Then follow the substances of which they are made and their various shapes also indicated. In the end are given the instruction regarding the use of these along with their sticks.

CHAPTER 82

Aṇḍaka-pramāna:-The Measurements of Aṇḍakas.

Aṇḍaka is a symbolism or sketch of painting. It has principally three verieties in general, Mukhāṇḍaka. Vṛttāṇḍaka and Alasāṇḍaka. All these are applicable in painting of various individuals, men, women, children, and gods, demi-gods and other celestial beings and even birds and animals not excluded.

CHAPTER 83

Mānotpati : The Standard measurements

The chapter opens with the measurements like 8 Paramāṇus being equal to one Raja etc. Then follow the proportions of the bodies of the gods and demi-gods etc. After this are given the interesting details regarding various forms of gods, demons, men, together with birds and animals like elephants, lions, tigers, serpents, etc. viz. Gods have three forms-Cakara, Mut and

Tīrṇaka; Rākṣasas, Durdara, Śakaṭa, Kurma etc.; the five-fold women, Valākā,Pauruṣī etc.; the elephants Bhadra, Manda, Mṛga, Miśra etc. All these forms are characteristic of the exhuberance of pictorial art in early medieval times.

CHAPTER 84

Rasadṛṣṭi-lakṣaṇa:-The Rasas and Rasa-dṛṣṭis

This chapter is unique in the respect that it represents the intimate relationship between the art of painting and that of dancing or more correctly the aesthetics. The mute figures in sculpture and painting with different symbolism of poses and postures, are made to convey their message and sublimest of sentiments. this is what is called Abhinaya in the Dramatics. Similarly when delineated upon as showing aestheticity of manifold varieties-the emotions, sentiments of various kinds, these images simply begin to speak. This is the real achievment of the master-painter.

Accordingly here in this Chapter, as many as eleven Rasas beginning with Śṛṅgāra are described and then follow the eighteen Rasa-dṛṣṭis as accessories of all these principal Rasas. In the end the text (33 and 34th verses) has brought out very beautifully the implication of the aesthetics in relation to the pictorial art of India.

INTRODUCTION

King Bhoja of Dhara considered as Vikrammadītya of Medieval India, was one of the greatest rulers of India. He ruled from 1018 A.D-1060 A.D. He was great in the art of govt and war, but still greater in the achievements of peace. He had earned great fame as a loving patron of poets and man of letter. A number of legends had been woven around this King. He himself has written more than 30 books on the wide ranging subjects. He has written on poetics, grammar, philosophy, medicine, astronomy, architecture and Archery, distinct in nature and definite in their respective domains. The question of anthorship of all these works (36) is a subject of independent investigation. Some say that he himself has written all these text books, while others are of the opinion that these works were produced under his royal patronage, by the talented Pandits of his court. Tradition goes to confirm that King Bhoja won laurels as versatile, talented and renowned author. We know that Bhoja's works like Śringāra-Prakāsh, Saraswatī Kaṇṭhābharana, Rāga-Mārtanda and Samarāṅgana-Sūtradhāra are quite well known. Bhoja's Contribution to the science of Architecture was made known by T. Ganpati Shastri and Dr. D.N. Shukla who made a comprehensive study of Samarāṅgana-Sūtradhāra.

The Samarāṅgana-Sūtradhāra is a remarkable legacy of Bhoja, whose rule, in India was noted for splendour and grandeur together with liberality and catholicity. It is also a brilliant tesimony to his grand and eloquent style not only in the field of the literature he produced but in every walk of life. It testifies his life as benevolent king-his court, his administration, his patronage of art and literature, his ideal of social conduct and religious dedication.

Though the works prior to King Bhoja, make us familiar with the subject of Architecture, these are the works like

Mayamata, Mānasara, Bṛhatsamhita, Matsya Purāṇa. Agni Purāṇa and other Purāṇas as well as Āgamas like Kāmika tantra, Suprabheda tantra, and Arthashāstra of Kautilya, Sukra Nitisāra and other religious works. The scope of these works is limited to Architectural and sculptural topics. The Samarāṅgana-Sūtradhāra deals with the subjects like town-planning, House-architecture, temple Architecture and Pratima-lakshana, including-iconometry and iconoplastic art together with the Mudras (i.e. the different hand poses). It also treats the canan of painting and devotes a big chapter on the construction of mechanical yantras. Thus Samarāṅgana-Sūtradhāra has broadened the scope of architecture as it has introduced the Yantras and Chitras in the body of (शिल्पशास्त्र). The S. S. is divided into 84 Chapters. In the first chapter, it treats three principal subjects. In the first seven chapters and the 44-55 it deals with the introducing subjects like need, origins, schools, scope of Architecture and the qualities of an architect. In the 8th chapter. the भूपरीक्षा is given i.e. regional planning, the survaying of land and the soil examination and the system of measurement is discussed in chapter 9. The detailed canon of town-planning (पुर निवेश) and the site plans of the different categories of the vāstu-Pādas to be employed in Towns and temples are discussed in Chapter 11-14. In the subsequent 30 chapters. (15-45) it deals with the House-architecture (civil or secular architecture). The house-architecture can be conveniently split up in two broad divisions of popular residential houses suited to middle class people of all the castes and the royal palaces best suited to the nobles and the Kings. To the former class are devoted about 20 Chapters.(15-35) discussing the details of foundation laying ceremony (शिलान्यासविधि) and offerings etc. The Categories and classifications of the residential houses, The Shālā houses, the archietectural details of planning and constructions, like the material, the masonry, the doors, the pillars and decorations etc. are discussed in details.

The chapter 13th (राजगृह) the 15th (राजनिवेश) and other four chapter are devoted to the Architecture of Palaces. These

exclusively are devoted to the exposition of of Palace-architecture, the planning of the Royal Palace, different varieties of the palaces [30] both residential palaces (निवास-भवनानि) and pleasure palaces (विलास-भवनानि) together with their characteristics of architectural details of floors, pillars, storeys & ornamentation. In the chapters 27-33 and 51 the author has dealt with the accesory builidings and the establishment of the royal palace. The Aśva-shālā, The gaja-Shāla (32-33) the Sabhā (27) the assembly Hall or council Hall as well as the princly shrines and the palaces of the royal relatives and the other dignitarics like commanders, priests, and ministers etc.

The chapter 31st deals with **(यन्त्र-घटना)**, the art of mechanical constructions, delineating upon the definition of यन्त्र, its elements; qualities and manifold varieties of pleasure machines, toy-machines, the machine of warfare as well as the domestic machines, like **द्वारपाल-यन्त्र**, the soldier-machine etc. the vimāna-yantra (the aeroplanes) like **व्योमचारी-विहंगम यन्त्र**, wooden-brief-machine travelling in the sky and **आकाशवाणी-दारूमयविमान यन्त्र**, wooden Aeroplane machine flying in the air together with a good many varietics of **वारि-यन्त्र, धारा यन्त्र.** (The shower Machines) and the रथदोलायन्त्र. the swinging machines. The procedure and the mechanism is discussed in Samarāṅgana-Sūtradhāra. It also discusses the art of making the household furniture like cots and couches.(chapter 29). The first 44 chapters give an introduction of the science of Architecture, mainly dealing with (1) town planning; (2) House architecture and the construction of machines (यन्त्र) as well as the articles of household furniture.

In the next 20 chapters (Chapter-45-65) Samarāṅgana-Sūtradhāra deals with temple-architecture; which seems to be the favourite Theme of our auother. It devotes half of the whole text to his fascinating theme. The topic is most valuable, both in the monuments and the manuals alike. It gives the details of the origin of development of the Prāsādas and temples. The manifold classifications of temples, lay-outs, measurements, super-structure

as well as the decorative modify, both of the Central Strive and the accessory buildings like मण्डप (the pavillions, the places of religious rites (यज्ञवेदि) together with the raised platforms for congregational gatherings and social festivitics-are discussed in detail. It deals with the different styles of temple-architecture i.e. नागर, द्राविड and वैरार respectively alongwith two more styles are added i.e. भूमिज and लाट, besides dwelling upon at length on the manifold temple-types, the Jāti, the Prāsādas.

In the last fourteen chapters (70-84) is treated Iconography both sculptural and paintings. To the sculpture proper are devoted as & Chapter in details of the Padestals as well as of the bijas and their pedestals as well as of other principal gods and goddesses together with the standand measurements, Mudras and defects of icons, and the canons of Painting it devotes 6 chapters (71-75/ 82). The treatment of painting in this manual is its special feature and very valuble. The author has very ably interwoven the Rasas and Rasadṛstis in the field of sculptune and Painting. He has devoted many verse to the aesthetic experience into the domain of fine art, thus he has shown his capacity to synthesise the religion and fine arts through aesthetic experience.

AESTHETICS

Architecture is both a science and an art. Therefore, the job of the architect is not only to lay down the norms for the Architectural creations but also to evolve these creations in such a manner as to give an aesthetic experience, i.e. blissful state in which a person forgets himself into the beauty of Artistic Creation. For example, when we see the Kailash like-the sublime architectural remains seems to be the work of an angel. The Brahma had Created this world and it was left to विश्वकर्मा, the first Architect of India to plan the world and beautify it. The whole of the Samarāṅgana-Sūtradhāra is an exposition of these different questions as architectural canons, forming the very subject of this science. These questions relate to the following subject matters of the Architecture. These are preliminary of the subject, town planning, house-architecture, mechanical construc-

tion, temple-architecture and iconography. The details are like thus :

(I) PRELIMINARY

A. Cosmological (Chapters-4, 7 & 8)

(i) Creation-Mahābhūtas, Amarapuri and lunaries.

(ii) The movements of the planets-solar-system and other constellations and the relative distance among each other, along with their substratum and The Instrumental cause.

(iii) The existance above the earth.

B. Cultural (Chapter-9)

The landmarks in the human-culture in the different phases of its existence; the yuga, and its Dharma, the first species of creation, the first King, the first planet & the first Varna.

C. Geogrophical (Chapter 5& 9)

(i) Earth, its shape, size, base, measure-length, breadth, circumference, diamenter and area.

(ii) Mountains-Their height, length & breadth.

(iii) Continents and countries, with their rivers, oceans, peoples and their characteristics.

D. Geological (Chapters-10, 11, 38)

Re-surveying of the land, the Deśa, the test of manifold varieties of Bhumis, different soils and their suitability in planning of houses for different classes and cadres.

E. Architectural (Chapter. 34, 39, 40)

The Scope, subject matter and schools of Architecture, the architect, the offerings and foundations, orientation, shalyodhāra vidhi, the Iṣtika-Karma, and the finishing etc.

II. TOWN-PLANNING (CHAPTER-11-18 and 29-31)

(i) The land-survey for towns in all their catagories like capital cities, forts, villages, khetas, township, etc. with approaches, frontiers and boundaries. Fortifica-

tion consisting of ramparts, parapets as well as doors, towers, and devices to make it beautiful.

(ii) Street-planning :—

(ii) Site-planning :

(iv) The installation of इन्द्र-ध्वज and foundations, temples & shrines.

(v) The houses for mases, castewise & profession-wise.

(III) HOUSE-ARCHITECTURE
(CHAPTER 21-28, 33, 35-37 & 41-59)

(i) The palaces architecture-the palaces with all establishments, viz. pleasure-gardens, kitchens treasory, arsenals, stores, gymnasium, dencing-halls, music halls, bathrooms with showers and fountains, bed-chambers, theatre, glass-room, queen's chamber-sheds, orchard, pavilions, as well as the residence of princes, priests, prime minister, Commander and other royal personages are also discussed.

(ii) The House-architecture.-The varieties of house in general, their componants like shalas, and alindas, with their moulding, the special varieties of Houses, the material, the masonry, the decorations as well as other architectural details of the timber-work, brick-work, door-work, pillars, the roofing, the Canopys and so on.

(iii) The Measurements, the site-planning of plots, sixty four types of plots and Vedhas etc.

(IV) YANTRAS

Construction of mechanical devices called यन्त्र and construction of furniture.

(V) TEMPLE ARCHITECTURE

The construction of Prasadas, their proportion and measurements, layouts, storeys, shikharas, and super-structure etc.

(VI) ICONOGRAPHY

Sculpture of Gods and goddesses in their conveyances, seats,

alongwith Parivāra Devatas, Colours, forms, ornaments, drapery, decorations, weapons and other emblems.

(VII) THE PAINTING

The rules for Chitra--Kriyā and lekhya Kriyā.

Architecture in India is called Shilpa-Shastras as well as vāstu-vidyā. It assumes all-absorbing and all-embracing characters. According to Samarāṅgana-Sūtradhāra-the term 'vāstu' or shilpa i.e. architecture is taken in its broadest sense and implies, what is built or constructed. Thus :—

(i) Firstly it devotes all kinds of buildings, religious, residential, military cantonments and component mouldings.

(ii) Secondly it covers town-planning, laying out gardens, construction of market places, port and harbours; making of Roads bridges, gateways, triumphal arches, digging of wells, tanks, trenches, drains, towers, enclosure-walls, embankments, railings, steps for hills, bathings ghats, etc.

(iii) Thirdly it covers articles of furniture such as bed-steads, ward-robes, basket, cages, nest, mats, conveyances, lamps or lamp-posts for streats. It also includes the making of dresses and ornaments, such as chains, crowns, head-gear, footwear and arm-wear.

(iv) Fourthly Architecture also includes scuplture and deals with carving of phalli, idols of deities, statues of grand persons, images of animals and birds.

(v) Fifthly it is also related with selection of site, testing of soils, planning, designing, etc.

The Samarāṅgana-Sūtradhāra in the very first chapter while introducing the architecture illustrates the subject by enumeration of some of Important words : It is as follows :—

1. Desa=The country, different varieties of Desh-Bhumis.

2. Puras the town, various types of town the capital cities etc.

3. Niwāsa-the houses, habitations, villages, hamlets etc.

4. Sabhā-the assembly Hall or different Halls.

5. Vesma-Three broad divisions of House architecture. The residential dwelling and the palaces of Kings and other dignitaries and the abodes of god i.e. temples.

6. Āsana-the seats, thrones, the cots, the couches. Thus according to Samarāṅgana-Sūtradhāra vāstu-vidyā has a very vide scope like modern age Architecture.

VILLAGES

Village is a town in miniature and hence in India from the stand-point of planning there is no difference between a village and a town. A group of village gives rise to a big town. Pataliputra is already cited as the most illustrious example.

There is however a great gulf between the cannons of village-planning as given in the ancient texts of architecture and town-planning like Mayamata, Mānasāra etc. and the universal practice in India in regard to the most fundamental of the canons of town-planning is namely the fortification. All the Śilpa texts unanimously suggest the fortification of villages as well. This is a bit over-doing. Some of the most selected villages may have some kind of fortification around them, otherwise the general practice, as the history also bears to the testimony, is that the villages never had fortification. "The points of difference between a town and a village are that the town was protected by a ditch and a wall while the village was not so protected. The town was inhabited mostly by trader-people, in addition to the king and his people, while the village was inhabited by agricultural people" It is not only simply echoing the practical and historical truth; but also Bharat's definition of a village which is an abode of many people without any wall or ditch.

Now the question is: How to reconcile the precepts of the ancient masters with the practice of the ages. These ancient masters do not take any vital difference between the planning of villages or towns. Naturally what holds good of a town just holds good of a village so far as the scientific

and systematic planning goes, otherwise the law-givers have nothing to do with the haphazard growth when there is nobody to guide the growth, supervise the plan or control the mal-planning.

Secondly though we maintain that the village is a natural unit and had a natural growth; but we have a tradition-vide Kauilya's Artha-Śāstra, that as per the administrative efficiency and the control thereof, he (Kauṭilya) advises the establishment of a village throughout the kingdom: "Either by inducing foreiners centres of his own kingdom to send forth the excessive population to migrate or to shift (svadeśābhiṣyanda-vamanenavā) the kingdom may consruct villages either on new sites or on old ruins (bhūtapūrvam abhūtapūrvam vā)"

"Villages consisting each of not less than a hundred families of agriculture people or Śūdra caste, with boundries extending as far as a krośa (2250 yds.) or two and capable of protecting each other shall be formed. Boundaries shall be denoted by a river, a mountain, forest, bulbour plants (gṛṣṭi), caves, artificial building (setubandha) or trees such Śālmalī (silk cotton tree), Śamī(acacia suma) and Kśīra vṛkṣa (milky trees)"

Thirdly the villages were also sometimes founded for military purposes, we find that the Raja, prior to his starting in a milıtry expedition gave orders to his ministers to build villages perhaps for the convenience of the routes of the expedition constituting the great highways of the country and also for trade and communication as well as for resting places of caravans.

Fourthly, we see, Bhoja, the celebrated author of the Samarāngaṇa-Sūtradhāra, though, silent about the grāma-lakṣaṇa in details, does give us a great canon of national town-planning policy which echoes to some extent the ancient tradition of the Imperial Mauryas when Kauṭilya, the renowned Prime-minister was also doing the same thing. Bhoja from the stand point of National Planning in Particular context to the laying out of the village, towns etc. devides as we presently see, the whole country into Nagar and Janapada and takes the village as the Unit of National-planning.

The village as a unit of Town Planning in ancient India

This simple classification of the S.S. also hints at a very broad fact of the then outlook on the planning character of the town as a whole. It is related to the National Planning of a country and a big country like India-which as a large continent -has so many diversities,but happily so integreted on account of its culture and religious background that it always was one unit to both the sovereigns like pṛthu and the Sthapatis, like Viśvakarmā. From the point of view of the national planning of a country like India-a sub-continent, the whole country was divied into three type of Rāṣṭras-the large, the middle and the small.

The unit of the national planning, according to this text is a village (the smallest category of a town). The territory of a larger unit of the country called the Superior Rāṣṭra consisted of nine thousand one hundered and fifty four villages, while that of the middle Rāṣṭra contained in its dominion five thousond three hundred and eighty four villages and lastly, the small type of the Rāṣṭras had only one thousand five hundred forty eight villages of its territory. Thus the whole land consisting of these three sizes of Rāṣṭras having been laid out in villages; the town planning starts with the division of only the half the number of the villages into nine equal parts in all these types of the Rāṣṭras. This being done-in every part seven towns should be established (10.83-87). This, in my opinion, was the selection of some large villages having all the qualifications for the natural development into a town. In this way the superior Rāṣṭras would be having five hundred town, the middle one having three hundred and the inferior one, eighty six only.

What is the idea underlying this canon of establishing towns only among half the number of each of the three types of Rāṣṭ ras? Perhaps it was in order to keep in tact the agricultural lifegoing on and not to disturb the rural character of the country— the main characteristic of this ancient land. The urban civilisation has its virtues and drawbacks too: perhaps the town-planner of the Samarāṅgana-Sūtradhāra does not want to get those evil

characteristic of the city life penetrated among the simple folks of villages. Nothing can be very specific. It gives only a broad hint.

Here two points emerge which need critical examination. firstly, has this kind of planning any remnant in modern India? Secondly, is there any other treatise in which such canon of town planning are equally laid? The first problem is upto the sociologists to workout. We may only point out that but for the Railway lines introduced in the modern times, the country was consisted predominantly of villages and it is not difficult to find a parralel to the large number of villages which emerge in these types three types of Rāṣṭras . We do find larger number of villages in existence even upto this time.

Now as regards the second problem, in Kauṭilya's Arthaśāśtra, it gives a hint which is important in this respect. For defensive purposes, Arthaśāśra inculcates the necessity of laying out fortresses scattered among the villages, a Droṇamukha, in the centre of four hundred villages, a Kharvāṭika in the centre of two hundred villages and a Saṁgrahaṇa in the midst of possibly a group of ten villages. This, is a military planning in contrast to the civic planning as advocated by the Samarāṅgana-Sūtradhāra Kauṭilya, the powerful Prime-minister of Emperor Chandra Gupta Maurya, being more absorbed in his imperialistic views, did propound the germs of the civic planning, because in ancient India in the character of planning, there was not much difference between a village, a town or a fort. All were fortified residences.

It is not difficult to surmize that the villages were really the detached human habitations principally occupied by the agriculturists. The upper class people especially the Brāhmaṇas also used to live village vide Bāṇa's description of the Prītikūṭ a village, the Brāhamaṇādhivāsa". Accordingly in the Mayamata vide Vāstu-Lakṣaṇa, there is a detailed classfication of the Brāhmaṇa villages. The scientific planning of a town, having all the salient features like shape, size, site-planning, street-planning laying of highways, folk-planning, the tanks etc. and laying the

rules of fortification as well as all other requirements. it is therefore needless to go into their details as the chapters ahead alloted to all these topics, convinienty may be taken to be applicable to the village as per the different authorities vide the Vāstu-lakṣaṇa.

Viśvakarma-vastuśāstra

It describes as many as 12 types of villages :

1. Maṇḍaka	5. Caturmukha	9. Devarāṭ
2. Prastara	6. Pūrva-mukha	10. Viśveśa
3. Bāshulika	7. Maṅgala	11. Kailāśa and
4. Parāka	8. Viśvakarmaka	12. Nitya-Maṅgala

Avoiding the details of these villages, a few remarks may be made. There is no hard and fast prescription about the fortification of the first three types. The streets are more important features which provide the laying out of the habitations. The next four are surrounded by ramparts and may be deemd as special habitations according to ancient canon of flok-planning. The viśvakarma-grāma is a very large village and may be called a town. Its site is laid on the bank of a river. Here there is a provision for a palace of the king .The ninth variety is a temple-village as the name indicates eleventh is directed to be laid out of the the sea-coast or on the slopes of Hill and protected by ramparts. Lastly the tenth type is the Commerial village and Nityamaṅgala is as good as a big town having a population of about 6000 people.

Like the Śamarāṅgaṇa, the Aparājitapṛcchā also does not treat the villages in much details. Both these texts being contemporary show the medieval tendencies of urbanisation when big cities especally the capital cities were more prominent in the minds of the authors who were mostly courtiers and naturaliy were baised with the imperial set ups.

Mānasāra

According to Dr. Acharya's notice there is not much difference between a village, a town and a fort. All are fortified places intended for the residence of people. A town is the extension

of a village. A fort is in many cases nothing than a fortified town, with this difference, that a fort is principally meant for habitation.

"Villages are divided according to their shapes into eight classes, called daṇḍaka, sarvato-bhadra, nandyāvarta, padmaka, svastika, prastara, Kārmuka, and catur-mukha.

Each village is surrounded by a wall of brick or stone; beyond this wall there is a ditch broad and deep enough to cause serious obstruction in the event of an attack on the village. There are generally four main gates at the middle of the four sides, and as many at the four corners. Inside the wall there is a large street running around the village. Besides, there are two other large streets, each of which connects two opposite maingates. They intersect each other at the centre of the village where a temple or a hall is generally built for the meeting of the villagers. The village is thus divided into four main blocks, each of which is again subdivided into may blocks, by-street which are always stright and run from one end to the other of a main block. The two main streets consists of the shop. The street, which runs round the village, has also houses and foot-paths only on one side. these are mainly public buildings, such as libraries, guest-house, etc.All other streets generally have residential buildings on both sides. the houses, high or low, are always uniform in make. Drains (jaladvāra. lit. waterpassage) follow the slope of ground. Tanks and ponds are dug in all the inhabited parts, and located where they can conveniently be reached by a large number of inhabitants. The temple of public worship, as well as the public commons, gardens, and parks are similarly housed in the same fashion.

The partition of the quarters among the various sects cannot be said to be quite impartial. The best quarters are generally reserved for the Brāmaṇas and the architects. Such partiality to the artists is not met elsewhere in Sanskrit literture. the quarters of the Buddhist and the Jains are described in a few lines.The habitations of the Cāṇḍālas, as well as the place for cremation, are located outside the village wall in the north-west in praticular.

The temples of fearful detities such as Cāmuṇḍā, are also placed outside the wall".

Mayamata and Śilparatna

The above description of villages in the Mānasāra is based on the respective shapes, the method of street planning, flok-planning and temple-dedication which, as we shall see, is the stereo typed canon of town planning in ancient India. Hence our previous statement that according to the Mānasāra there is not much difference a village, a town and a fort, gets supported. The detalied description of the Nandyāvarta, as reproduced in the Vāstūlaksaṇas is evidently very coius.

The author of the Mayamata and Śilparatna however, base their classification of the villages mainly upon planning of streets into:-

1.Daṇḍaka	5. Nandyāvarta
2. Svastika	6. Parāga
3. Prastara	7. Padma, and
4.Prakīrṇaka	8. Śrīpatiṣṭhita.

TOWN OR CITIES

Viśvakarma Vāstu-Shāstra

Vāstuśāstra, as we have already taken its notice vide chap. VI, describes as many as twenty types of cities. These may be tabulated as hereunder-vide also Vastu Lakṣaṇa.

1. Padma	8. Śripratiṣṭhita	15. Guhānagara
2. Sarvatobhadra	9. Balideva	16. Aṣṭamukha
3. Viśveśabhadra	10. Pura	17. Nandyāvarta
4. Kārmuka	11. Devanagra	18. Rājadhānī
5. Prastara	12. Vaijayanta	19. Mānuṣanagara
6. Svastika	13. Puṭabhedana	20. Girinagara
7. Caturmukha	14. Jala-nagara	

These names as is evident, include also those eight type-designs like Padma, Svastita etc. which were taken notice of in

the previous section on villages. The other types are quite familiar. The *Vaijayanta Nagara* is said to be situated at the sea-coast, on the bank of a river or at the edge of the forest, *Puṭabhedana* in V. P. is described as having sites found naturally formed with the contour of a concha which are chosen for this city. The *Girinagara* as its name signifies, must be built on the top of a hill and similarly the *Jalanagara* is in the midst of a lake or in the midst of a big river. *Guhā* is constructed within a cave, leading upward, downward or horizontally or in intermediate directions. We cannot expect any large number of dwellings there except a king's palace or an arsenal or a treasury or at the most a cantonment. The *aṣṭamukha* may be deemed a special variety because its shape is circular with eight entrance-gates. As regards the last variety, the *Rajadhani* town, it is a capital city where tributory—princes, ministers and commanders have all their residences and the nucleus must be the Imperial Palace, with all its appretunances and vast paraphernalia of establishments.

Samrāṅgaṇa-sūtradhāra

After a brief survey of the site of a town. the text takes up the different varieties of the towns. and the scheme of the layout. The principal catagories of a town are three pura, Kheṭa and Grāma (Ch. 10. 79-80). The other works like Mānasara and Mayamata speak of as many as eight varieties of towns and villages, but the difference is not in kind but in quality the particular shops or form in which a village or a town is planned. But the general description of these given in the Mānasāra text is applicable more or less to all these classes of towns Nagara, Pura, Kheta, Kharvāṭa, Kubjaka and Pattana etc. (M. Chapter 9 and 10). The positions that the .Samarāṅgana-Sūtradhāra knows all the classes of towns but has adhered to the convenient classification of Pura, Kheṭa and Grāma.

The text lays down that the distinguishing criterion between these different varieties of towns is the relative measurement of the Viskambha and the Sīmā distances. Half the Viṣkambha of the town is Kheṭa and half of that of the Kheṭa is Grāma. Kheṭ

can be laid out on a distance of one yojana from the town proper, the pura. Similar is the distance of Grāma from the Kheṭa Between two villages there must be a distance of two krośas (gavyūti). We know that the first pre-requisite in any town planning is regional planning the planning of the region, the Viṣaya or Janapada. Naturally, therefore, all the varieties of towns came under a viṣaya or janapada. Pura or Nagara, originally was the capital town and janapada, the rest of the viṣaya. It may be said that in the time of the Samarāṅgana-Sūtradhāra there were more than one Nagaras in several of the Janapadas. Hence the Simā-distance of viṣaya is two Krośas, half of it is of a town, half of that of the town is of a Kheṭa and half of that of the Kheṭa is of a grāma.

Now Town (Pura) is of three classes, large, medium and small. The criterion of the classification is their relative size.

The large one has a length of four thousand cāpas.

(8000 sq. yds.)

The medium one of two thousands chapas. (4000 sq yds.)

The smaller town has only a length of one thousand cāpas. (2000 sq. yds.)

As regards the breadth of a town the text says (ch. 10-3) that one-eighth, one-fourth of half of the length should be the breadth in practically all the categories of the towns.

The other categories of the town not well brought out but only hinted at in an enumerative form in the chapter entitled 'Nagarādi-Sañjña' are as follows :

1. Rājadhānī (The Capital of the king)

It is only a big town with the qualification that it is a seat of the government or more fittingly the abode of a king.

2. Śākhānagara : Subsidiary Town

All other categories of towns besides the Pura, the town proper and the capital according to the Samarangna-Sutradhāra are Sākhānagaras and their sub-varieties. Among them a brief enumeration of the following types are made.

(i) Karvaṭa—smaller town.

(ii) Nigama—smaller than Karvaṭa.

(iii) Grāma—smaller than Nigama.

3. Special towns

(i) Pattana—the second residence of the king.

(ii) Puṭabhedana—It is a Pattana, in addition to being a commercial centre.

Apart from these, the land and the country being vast, there are so many other human habitations, some of these being in the forests or on the outskirts of villages and towns and they are Pallīs and Pallikās.

All the inhabited and uninhabited land may be classified into only two broad divisions, namely Janapada and Nagara.

The word Nagara should not be taken in its individual capacity, but of a group formation. Hence a particular country from the stand-point of architectural planning (of course-political, economical, commerciel and cultural and religious considerations do crop up and Influence it) may be divided into Nagara and Janapada, and we have already taken due notice of the national policy of town-planning as enunciated by the gifted author of the most standard compendium of architecture, the Samarāṅgaṇa-Sūtradhāra, where village forms the unit of National Planning the Planning of the country as a whole.

Aparājitā-pṛcchā

The text has got some innovations. Like the Viswakarma Prakash. It also describes the following twenty types of puras or towns or cities having their peculiar shapes.

1. Mahendra	8. Svastika	15.Uttara
2. Sarvatobhadra	9. Pārśvadaṇda	16. Dharma
3. Siṁhāvaloka	10. Jayanta	17. Kamalada
4. Vāruṇa	11. Śrīpura	18. Śakrada
5. Nandyāvarta	12. Rūpamardana	19. Mahājaya
6. Nanda	13. Snāha	20. Pauruṣa
7. Puṣpaka	14. Ditya	

Mānasāra

"According to the Mānasāra, It appears that the dimensions of the smallest town-unit are 100x200 daṇḍas; the largest town-unit is 7,200x14,400 daṇḍas. A town may be situated from east to west or from north to south according to the position it occupies. There should be one to twelve large streets in a town. It should be built near a river or a mountain, and should have facilities for trade and commerce with the foreign countries (dvīpāntara-vartin). Like a village, it should have walls, ditches and gates, drains, parks, commons, shops, exchanges, temples, guest-houses, colleges, etc. For purposes of military defence, towns are generally well fortified."

"Towns are divided into eight classes: rājadhānī-nagara, kevalanagara, pura, nagarī, karvaṭa, kubjaka; and pattana. The distinction between them is slight, the general description given above being applicable to all. But it may be noted that the city called pattana is a big commercial port. It is situated on the banks of the sea or a river and is always engaged in exchange and commerce with foreigners who deal specially in jewels, silk clothes, perfumes, etc., imported from other countries."

Mayamata

As regards the classifications given in the Mayamata and Śilparatna, there is not much difference with what we have noticed in the one adduced from the Mānasāra. All these three texts belonging to the same school of Indian Architecture prescribe practically the same types. All these taken together (including Kāmikāgama and Īśānaśiva-gurudeva-paddhati), may be tabulated as here under and a brief notice is also called for :

1. Nagara	5. Kheṭa	9. Droṇamukha
2. Rājadhānī	6. Kharvāṭa	10. Koṭya-kolaka
3. Pattana	7. Śibira (senā-mukha, Skandhāvāra)	11. Nigama
4. Durga	8. Sthānīya	12. Maṭha or Vihāra

Nagara

Pura and Nagara may be taken synonymous. Nagara is

surely a fortified town as its etymology signifies immovable, implying permanence and strength with reference to stone walls etc. The Vedic puras were mere forts, while pura as in Tripura and Mahāpura was much bigger (Tait. Sam. VI 2, 3, 4,: kāth. Sam. XXIV, 10; Sat. Bra. VI 3, 3, 35; Ait. Bra., II, 11; Mait Sam. III. 8, 1). Thus pura might have been the prototype of the developed city, and Nagara the full-fledged capital city. The dimensions and other layouts in regard to gates, towers, buildings, markets, temples, military defence etc. may be purviewed in the Vāstulakṣaṇa.

Rājadhānī

Mayamata vide Vastu Lakshana gives a glorious description of the royal capital with its imperial castle. It is a modern metropolis. Śukrācharya's description has something more to add. It must have the sabhā or Council Hall in the centre.

Pattana

It is a large commercial port, situated on the bank of a river or sea. It is frequented by traders from distant lands (dvīpāntarāgata, deśāntarāgata) coming on commercial mission. Vaiśyas predominate the population and it is replete with jewels, wealth, silk, prefumery and other articles.

Durga

It is a fortified town.

Kheṭa

It is a small town situated on the plain near a river or in the forest by the side of hillocks and is girt with a mud-wall. Its main population consists of Śūdras or labouring class. According to the Śilparatna, if such a town is grown out by local industries, such as mining, it is known as Śākhā-nagara.

Kharavāta

It is exactly similar to a kheṭa and is also defended with a girdle of wall and is located in the country side. According to Kauṭilya it is situated in the centre of two hundred villages.

Śībira

It is a military encampent—vide Bāṇa-bhaṭṭa's description of Skandhāvāra of Harṣa Vardhana. It is also laid out when a king was out on an expedition of fresh conquest and annexation. It has two more sub-varieties *Senāmukha* and *Skandhāvāra*. The former is like a Miliary base, rear station where the military staff carry on their duties away from the battle-field. According to Mayamata (V. Lakṣaṇa) it may also be suburban town a little away from the main city guarding the latter at its main apporach as in the modern times. The latter variety is of the same category with the difference that rivers, mountains it is nothing but a camp of the soldiers not very remote from the actual battle-field.

Similarly some remaks on Garden-cities are also needed to complete this picture of our towns. Garden-cities constituted a compromise between a city and a village and represented a harmonious combination of human art and soul-vivifying nature. In ancient India tanks and lakes used to be the nucleus of this development. The triple companionship-plants, animals and men is our very ancient tradition. The herd of cow, the temple orchards coupled with tanks overgrowth of shady trees and the mighty banyan or the sacred Aśvattha and men and women sitting under their shed enjoying the cool breezes and tendering their cattle—what India had left to our memory in her most glorious days. No town is complete unless it is trimmed with sheds for drinking water, shrines and halls, tanks, gardens and the like—vide Yukti-Kalpataru of Bhoja—'Prapā-maṇḍapa-kāsāra-kānanādyupśobhitam'. In these garden-cities there is symmetric distribution and allocation of parks, gardens and tanks; trees are reared in rows along both sides of the streets, sometimes in the middle, sometimes in two or three rows on the streets thus segregating the different current of traffic . Again every house has its own garden in the front.Some longitudinal portion of the street is sometimes kept evergreen with grass and installation of factories in large number is prohibited or discouraged.

Sthaniya

According to Kauṭilya, there shall be set up a sthāniya

fortress in the centre of 800 villages. It is like commissionaris and head-quarters of the districts or the divisional officers. Śilparatna's definion supports this.

Droṇamukha

It is market town frequented by traders, lying on river bank or sea-shore, generally at their confluence known also as Droṇīmukha. It is a harbour. If it were populous place in the midst of village it is termed as Viḍamba.

Katmakolaka

It is a popular settlement in a hilly or wild tract.

Nigama

It is a market mainly of artitsans though other castes also live.

Maṭha or Vihāra

The Śilparatna has a vivid description of this last but not of least impotance type of town. It is a university-town.called Vidyāsthāna, Maṭha or Vihāra. Literally it means students quarters or college. Hence it is a residential university where not only the learners board and lodge but religious mendicants (Parivrājakas) or monks also reside. Savants from foreign lands also repair to the place,where there is provision for free supply of food and water. It is defended against hostile attack. The students who preferred religious pursuits and philosophical lore to a wordly life to put up at this university town, it may be, in the capacity of professors. "And as the Brahmanas became the custodians of Aryan traditions and culture, the Āśrama or Brāhman village developed in to the university town to which Aryan youth went for instruction."

FORTS OR DURGA

As fortified cities, the eight-fold varieties of the Mānasāra, śibira etc. have already been taken notice of. For purely military purpose their classification varies with the various text.

Viśvakarma-Vāstuśāstra. It describes the following twelve types :—

1. Giridurga	5. Daivadurga	9. Kūrmadurga
2. Vanadurga	6. Ekamukhadurga	10. Pārāvata
3. Jaladurga	7. Dvimukhadurga	11. Prabhu and
4. Īriṇdurga	8. Cataurmukhadurga	12. Yuddha

"Forts are of 12 kinds according to the site chosen. The first is Hill fort. The second is protected by forest. Underground passage are provided for this class of fort. The third type is either in the midst of the sea or large rivers. The fourth is in the desert country. Fifth is a natural fort. It is called Daivata fort. The next three types are built on the banks of rivers or at the sea-coast. They are provided either with a single gate, two gates or four gates as safety will allow. The ninth is called the tortoise fort. It is generally intended as a trap for the enemy. The site is either is the middle of a forest or the foot of hill. It is provided with concealed machinery five or six rampart protect the place and it is studded with concealed at short notice to entrap the enemy and is demolished soon after. The tenth is a well-defended place of safety for temporary rest in the midst of a fierce battle in unaprroachable ground either in the midst of a forest, a hill or other place with natural defence. It has but a single gate and is protected by a series of a dozen Prākārās(walled enclosures). There are structure in the walls for sounding the alarm when necessary. Such structure are known as Karṇas (the ears of the fort). Gates within gates with double latches protect the place and the fort is well provided with all provision for a long seige. The twelfth type is called War fort. It is especially intended as a place of safety from which to attack the enemy and it has all structures for offence and defence with various weapons. Hidden pathways, and underground passages with stair cases around. It is sometimes allowed to be used by citizens for residence or cleared of them at the king's pleasure."

The details on Durga by the Samarāṅgana-Sūtradhāra have already been noticed vide the representative Vāstu texts. But Bhoja in his Yukti-kalpataru, however has a better classification. He divides the forts under two main heads : (1) Natural (akṛttrima-literally not artificial) and (2) Artificial. The natural fort is one

which is rendered inaccessible to hostile encroaches by its very situation. Secondly, the advantages of its natural defences are such as deserts, rivers and the like. A kingdom which lacks such defensive qualification should make provision for artificial forts i.e. those which are protected by ramparts, surmounted by embattled parapets and girt round by large ditches. Practically all the Śilpa-texts do not adhere to this more rational classification. They classify Durga in a mixed way.

Māṇasāra & Mayamata

"Forts are first divided into eight classes called śibira, vāhinī-mukha, sthānīya, droṇaka, saṁviddha or vardhaka, Kolaka, nigama and skandhāvāra. there is a further division of these forts according to their position. They are Known as mountain-fort (giridurga), chariot-fort (rath-durga), divine-fort (deva-durga), marsh fort (paṅka-durga), and mixed fort (miśra-durga). The mountain fort is subdivided into three classes according as it is built on the top of the mountain, in the valley, or on the mountain slope. All these forts are surrounded with strong walls and ditches. The wall is made of brick, stone and similar materials. It is at least 12 cubits in height and its thickness at the base is at least 6 cubits. It is provided with watch-towers." A.H.I. & A.p.104. **Mayamata's** list corresponds to this as given in the Mānasāra.

Kauṭilya's Arthaśātra and Śukanītisara

The accounts of fort-laying given in the two renowned treatises, is also worthy of notice. In the former, chapter XXIV. para 1, p.51, lays down the indictment on establishing forts in the kingdom and of the contents of chaps. XXIV, XXV and XVII taken together can give you a very good account of fort-planning reminiscent of the then State-policy under Imperial Mauryas. They provide a very interesting description of the plan and other architectural details. There are nine principal varieties of forts and if we add all the sub-varieties they come to as many as ninteen vericties according to the Śilpasāstras.

1. Mountain fort

Its three sub-varieties are already refered to, they are called

according to the Mayamata—Girimadhya, Giri-pārśvaka and Giri-śikharaka, the last is also called Prāntara and is most auspicious. The forts of Chitore and Lanka illustrate this type. The town of Bundi may be cited as an example of the second type, the Giripārśvaka and the first is really a Guhā and Jaipur and Udaipur may be said to be its example as Guhātype of mountain fort is situated in a valley secluded and made inapproachable by an encircling range of mountain with natural passes.

2. Water fort

It is rendered difficult of access by natural circumflument water. It has also two sub-varieties—antar-dvīpa (island fort) which in the words of is Śukarācharya is a nadī-durga as on its both sides river flows. It may be built in the midst of a sea also. It is in a way an insular town or fort. The other variety is called sthala-durga which is situated on a high land girt round stagnant fathomless water. It may be laid out in the midst of a lake or a vast tank.

3. Desert fort

(Dhānvana) is in the midst of a desert devoid of any water. 'Nirudaka' and 'Airaṇa' are its principal varities. The former is characterized by barren tract, latter made barren by and saturated with salt or brine water. In the opinion of Sri Datta many principalities in Rajasthana will fall under these heads.

4. Forest fort

(Vana-durga) has also two sub-varieties 'Khāñjana' and 'Stamba-gahana' the latter termed by Manu as Vārkṣa. Khañjana is hemmed in by fens variegated with thickets and thorny shrubs while its companion is environed by a dense jungle of lofty trees.

5. Earth-fort (Mahī-durga)

It has three species—'pārigha', 'paṅka' and 'mud-durga' and they are quite clear.

6. Man-fort (Nṛdurga)

Its defence lies in the strength of man-power. It is also sub-

divided into 'sainya-durga' and 'Sahāya-durga', which are quite clear.

7. Mixed-fort

(Miśra-durga) is a combination of Giri-durga and Vana-durga.

8. God's fort (Daiva-durga)

(Daiva-durga) may be defined as a fort unapporachable on account of its vary natural circumstances like Mt. Everest. Others take it as a fort whose entrance and exit are guarded by gods, Rākṣasas, Vaitālas, ghosts etc. and which has been made inaccessible by hail-strom, constant typhons and frequent showers and which is proteced by spells, charms and incantation. According to the Śilparatna vide vāstu-lakṣaṇa however that fort is called daiva-durga, upon whose wall are installed the gods like Indra, Vāsudev, Guha, Jayanta. Vaiśravaṇa, the Twin Aśvinis, and Śiva, Durgā, sarasvatī.

9. Krtaka

Lastly the Kṛtaka is the artificial fort as distinguished from the foregoing varieties. Of all forts the Mountain forts the best.- "सर्वेषामेव दुर्गाणां पार्वतीय प्रशस्यते" Śukrācarya also arranges the forts in order of merit as follows: Giri, Jala, Dhanu, Vana, Pārikha, Airaṇa and Pārigha, With all these special characteristic of each of these the general characteristics in the words of the author of the Śilparatna 'all strong-holds worth the name must be inveriably protected by wall and according to Maya all forts must have unfailing stores, provisions, arms, water arrangements, to be girt round by lofty gigantic trees, secured by walls and furnished with many guarded gates.The absence of bulwarks suggest that the Aryan town-planners were not slow to appreciate the local circumstances, and they took advantage of the natural barriers and with slight manipulation and modification, turned them into best fortifications where rivers and oceans, mountains and rocks, trees and bushes, deserts and swamps were made to play important part of their own.'

The Houses in house-contruction may be divided into two

group : (a) Non-architectural and (b) architectural. Both may be tabulated as hereunder :

(*a*) Non-architectural	(*b*) Architectural
1. Vāstu-pūjana	1. Orientation-Śaṅkusthāpana.
2. Balidāna	2. The site-plans—Vāstu-pada-vinyāsa
3. Halakarṣaṇa	3. Measurements—the Hastalakṣaṇa.
4. Aṅkurāopaṇa	4. Āyādiṣaḍvarga.
5. Śilānyāsa	5. Patākādiṣa—chandas.

Let us take up the socalled non-architectural preliminaries, which according to fundamental genius of Hindu science of architecture are all equally important. The Vāstupūjana and Balidāna, though ritualistic in performance, are primarily concerned with the philosophy of architecture, where the site is no more a bare earth, but a transformed entity, the Life Divine-The practical application of Vāstu is yantric in nature. The Vāstu-purusamsṇḍala, the site-diagram of a building according to nārada (the Vāstu-Vidhāna VIII 26) is a yantra. It is, therefore, an artifice in which the ground (bhūmi) is converted into the extent of the manifested universe. "The nameless, formless enity which is bound in this case to the spot within the square maṇḍala is hence forth known as Vāstupuruṣa. The components of the artifice are : the ground on which the Maṇḍala, and its name together with the names compressed in its form. the ground on which the Maṇḍala is drawn, the form. The imports is: "with offerings gods, spirits and demons are bid to leave. This gracious gesture releases their forces and sets the site free from all particular associations. In this way too, it is steadied and expurgated. Emptied of its former contents, it retains its receptiveness and the power to assimilate new ones" finally it will have be to levelled-vide Halakarṣaṇa to be taken up ahead. Similar details of the Kīlakasūtrapātavidhi are also given presents enjoined to be made to the Where an interesting feature is the architecture labours, as in their happiness and satisfaction lies the completion of an architectural undertaking. We will have an occasion to see that in the temple-building, the Kartṛ-kāraka-vyavasthā is very important. The Kartṛ, the archiect

of a temple has a unique position which may be as good as hereditary, therefore, it is no more a wage-earning, it is a dedication from the father to the son and so on. The details of Halakarṣaṇa and Aṅkurāopaṇa are more eloquently found in the texts belonging to the Dravidian School of India architecture like the Mānasara and Mayamata. In the former the concluding part of the fifth chapter gives a minute description of the oxen and the plough to be used in ploughing the selected site. Now when the ground is entrusted to the soil and another cycle of production begins, an assurance that rhythm of nature has not been interfered with. The sowing of the grain the Aṅkurāropaṇa is a final offering to the memory of the spirits who have left the place and gone elsewhere in peace. It is also the fire offering in the newly acquired land where the germination of the seeds leads to the fulfilment of the undertaking.

The Śilānyāsa has got two aspects— architectural and non-architectural. The latter may be understood as ritualistic, the details of which may be purviewed in the summary of the S.S. already referred to. In the Mānasāra however, Śilānyāsa has been treated in its better and more architectural aspects. It would suffice here to say that in the Mānasāra the foundation, the Garbha-nyāsa is classed under three heads-for buildings, for villages etc, and for tanks, etc. The last named foundation meant for tank, well or pool, is said to be as high as the joint palm of man. As regards the foundation of building it is first divided into two classes, as it belongs to temple or to human dwellings. Of the human dwellings, there are four classes according to the four castes. The depth of the foundations is stated to be equal to the basement. The best ground selected for uplifted arms. The bottom of the sand and water which are closely pressed and hardened by means of wooden hammers shaped like the elephant's feet. upon such foundations, the strength where of varies, according to the weight of the construction, various structures are constructed.

The details in other works like Mayamata, Śilparatna and Tantrasamuccaya and Īśānaśivagurudeva-paddahti to all intents and purposes are identical.

The Schools of Architecture and the Allocation of the Samarāṅgaṇa

In the history of Indian Architecture it is not the school but the orders or the styles that are most talked of. But when we study the works of architecture like Mānasāra, Mayamata, Viśvakarmīya-Śilpa, agastya-Sakalādhikāra, Kāśyapa's Aṁśumadbheda, Varāhamihira's Bṛhatsaṃhitā, Bhoja's Samarāṅgaṇa Sūtradhāra and others: and non-architectural text like Āgamas—Kāmika, Suprabheda and a host of other Purāṇas, particularly Matsya, Agni, Brahmāṇda, etc. and Pratiṣṭhā Granthas, and Pūjā-Paddhatis like Īśānaśivagurudeva's and Raghunandana's and miscellaneous other works, like Haribhakti-vilāsa, Hemādri's Caturvarga-cintāmaṇi etc.

The two streams of architectural traditions represent the two civilizations which were precursors of the composite culture of India as we have evolved in these two thousand years. The rudimentary norms of Indian architecture go as far back as Vedic and pre-Vedic times of Indus Valley and Mesopotamian civilisations. One of the component parts of story of civilisation of mankind is the story of architecture, that man had evolved in order to satisfy his desires.

The Samarāṅgaṇa Sūtradhāra's classifications of the building are in keeping with the needs of only the different strata of men but also the different orders of men but also the different orders of gods goddess. The residential houses for the ordinary run of men as well as Those belonging to the middle classes and the higher classes of Brāhmaṇas. Kṣatriyas, Vaiśyas, and the priest, the commander and the like, all comprising both the nobility of the clan and the aristocracy of mind and spirit, are distinct feature of Bhoja's contribution to the science of architecture. Samarāṅgaṇa's classification of the houses may be grouped into the following three categories :—तद् गृहं रम्यनामेह भर्त्तुः सौभाग्यकारकम्।

1. Popular residential houses—Śāla-bhavanas.
2. Palaces of the kings—Rāja-Veśmas.
3. Temples—residences of gods—Prāsādas.

All the manuals other than Samarāṅgaṇa have confused the residences of men & the gods alike. This kind of enumeration or classification of the building is not only unscientific but against the tradition. We know that in India for a long time the stone architecture was a taboo for the residential houses of men. It was only for the gods that the stone could be used. That is why the earliest architecture is wooden Architecture. Later on when the time passed, stone was permitted in the Prāsādas of kings and the other and gradually it was adopted in the secular architecture also.

Moreover the science of architecture is a social science and it must take into its account the needs of society as whole. Everyone can not build houses & these should be ordinary houses, secular or popular houses, fit to be the residences of the great populace ordinary means. Moreover, apart from its economic point, the position or station in life also is important. In the S.S. these different sets of buildings with their different location are characteristic also of the materials to be used. Time-honoured building material from hoary past has been the wood, hence its nomenclature Śālā (Śākhā, branch of the tree) is after the names of the parts of tree (cf. Kāṇḍa etc.). The ostentatious buildings of the Prāsādas represent the stone architecture in its zenith in the S.S. The demarcation of the buildings and their categories is a distinct original contribution of this work.

Out of its 83 chapter, there are about a dozen chapters exclusively devoted to House Architecture. It also devotes two separate chapters to the exposition of palace-architecture—the many-storeyed mansions and large edifices without storeys, serving all kind of needs of a ruling monarch, the residential quarters (Nivāsa-bhavanāni, Ch. 30), the pleasure palaces (Vilāsa-bhavanāni) together with a vast paraphernalia of establishment—the court, the coronation-hall, the abodes of ministers, commanders, queens, princes and pleasure-grandens, orchards, etc. (vide Ch.15). Other buildings not falling in these three broad divisions of houses are : the assembly halls, the sheds and stables for elephant and horses. They are also dealt with in separate chapters.

Thus the picture of the various of houses dealt with in this treatise emerges in the following tenuative classification :—

1. Common residential houses—Śālā houses.

2. Uncommon houses—the houses of kings.

3. Special houses—Assembly Halls and council Chambers.

4. Houses of animals—sheds and stables for cows, horses and elephants.

5. Prāsādas or temple may be classed as extra-ordinary houses as residences for Gods together with their accessory buildings for piety, ritual, shelter and the seremonies of a religious nature-the Maṇḍapas and Jagatīs.

All these five types of building may, however be, reduced to only three broad classsification as treated ahead.
Residential Houses, गृहेषु ते जलतापवातनाशिषु।

2. Palaces and its accessory buildings and

प्रासादाः कस्य के वा स्युः सुरराजद्विजातिषु।
कोष्ठागारायुधस्थानं भाण्डागारनिवेशनै।।

3. The Public and State buildings.

The very title, the Samarāgaṇa-Sutradhāra is an index to its distinct place among the extant manuals go by the name of the subject or the author. The grand and eloquent title of the book 'Samarāṅgaṇa Sūtradhāra', literally means an "architect of human dwellings" :—

Thus the house architecture, the secular architecture as opposed to the devotional architecture has got a distinct place in this manual of architecture. A perusal of the extant Śilpa works like Mānasāra, and Mayamata, will convince the reader that buildings in general are described in one category alone. If there are some additional delineations, they are hust like appendices to them differing only in degree and not in kind. Let us take for instance either Mānasāra or Mayamata (as the arrangement of the chapters and the subjects treated therein are more or less similar); we find that in Mānasāra all the 98 types of mansions, either

may be taken as the residences of gods (the Mānasāra temples) or of men or the gorgeous mansions or princely palaces. Similar is the case of Mayamata or any other treatise on Architecture. There is complete absence of fundamental distinction to be made in the two realms of architectural planning belonging to two different and divergent sets of buildings Mānava-Vāsa and Deva-vāsa. In India, or for the matter of that in any country, the shape, super-structure, decoration and ornamental moulding and the like, together with the specific materials used and the planning of the accommodation etc. in building, like temples churches, cathedrals, mosques or mausoleums are fundamentally different from the building to be used as residential houses. Naturally, therefore, while we have the grandest and largest of the Prāsādas in the monuments, the specimens of the secular buildings—the residences of the common men (barring of course the royal palaces) are hardly found. The thatched houses made of mud, bumboos and easily materials from the local surrounding.

Rāja-veśm--The Palaces

We have already pointed out that building in India had at least three broad categories—the residential houses for common people and the middle class people, the palaces and other gorgeous and magnificent structures and the temples. We have already treated, howsoever meagerly, the common residential houses, the śāla-bhavanas. Let us now proceed with the palaces. in Indian tradition the king was as high as a god. He was considered as the fifth Lokapāla. Accordingly the vimāna building or Prāsādas as treated in the texts like Mānasāra, Mayamata and Śilparatna do not make any distiction between the residences of the gods and those of the Bhūdevas and Nṛdevas, the Brāhmaṇas and the kings. This is really a loop-hole in the treatment of House-architecture as has been treated in the aforesaid texts. the North Indian texts like the Samarāgaṇa and the Aparājitā however are credited to rehabilitate the tradition on proper lines by residential houses of men including the lords of men, the kings and the gods. Even in the former category, both these texts are univocal

in bestowing the seperate attention houses and the abodes of kings of planning namely the popular residential houses and the abodes of kings and nobles. In India or for the matter of any other ancient country, the kings had very high previleges and positions, in accordance to which, their abodes could never be conceived to be simple structures. The citedals, the castle, the gorgeous mansions, the fortified huge establishment all these comprised the making of a king's palace, later on when times were more peaceful and prosperous, these palaces further ramified into two distinct establishments, the residential-cum-administative set-ups, the Nivāsa-bhavanāni and the pleasure palaces, the Vilāsa-bhavānani.

A very unique feature of the planning of palaces is its streotyped canon of courts, the Kakṣyās, which has been in vogue from the times of Rāmayaṇa, the Epic age fully adhered even in such modern palaces as those of Mughals in the medieval architectural history of our land. Further again, the palace-planning is a composite-planning which consists not only of the residential quarters of the king and his retinue but a vast paraphernalia of huge establishments where the Council-Chamber, the Sabha, the stables for having the elephants and other royal animals alnong with the pleasure-gardens, dhārāgṛhas, etc., are also given a proper attention. These palaces of old were not only the residential houses of ruling sovereigns and kings but also the national museums and public places where manifold structures of imposing grandeur were built to add to the beauty of the Capital. This was not enough as there was a very high tradition of Palaces in which the mechincal contrivances, the Yantras in their manifold varieties, used to be housed for not the pleasure of the kings but also for amusement of the public.

This is about the broad indication of Palace-architecture--both in its main building and accessory components as well as the accessory pleasures. We have however to give some attention to the public buildings gorgeous and magnificent in character and useful from the stand-point of various amenities like library, picture-gallary, the courts (rural and urban), the rest-houses, etc.,

as provided by the state, which in ancient was centred in the ruling chief. Hence a brief notice of these cognate building also forms the subject-matter of this book.

These buildings, therefore, all fall under the domain of Palace-architecture as their genesis and character rest on the fine architecture rather on popular architecture, the Śālās.

Further, under the public Building, according to the charecteristic of the age, the public wells and tanks, the water reserviors also are worthy of notice. Hence some space would be alloted to these most vital and useful establishment of the town, fully adhering to our scheme of the Vāstulakṣaṇa in the matter of Building as Jana-niveśa, Rāja-niveśa and Nagara-niveśa, the last of which illlustrates this category of buildings.

The Planning of Rāja-Veśma

The opening sentence of the fifteenth chapter 'Rājaniveśa', says "that the planning of the Rājaveśma was a component part of the planning of town". Any town plan in ancient or medieval India must bestow sufficient attention to the Rājaveśma-the residential quarters of the kings and their kinsmen together with all the establishment of king those days. This is what the Samarāṅgaṇa Sūtradhāra says at the very outset (cf.15. 1-8). It says that after the town has been planned on the famous site-plan of sixtyfour squares : all the roads both highways, and the cenral ones together with the streets, lanes and bye-lanes have also been planned out, the fortification in all its ramifications and component parts of the surrounding ditches, ramparts and walls and the temple and shrines--and places of worship are alloted to the different deities allocated both in the interior of the town and in its exterior; then a piece of land selected at the western side of the centre, in orientation of the North, on the pada presided over by Mitra, a square, even and auspicious (i.e.cc nforming to the minutest details of the king's palace should be built".

Every building activity has got main function to be attended to, namely the engineering of the building–surveying the site, testing the soil and selecting one to be planned out, and the

operating upon it in accordance with the plan set out in the sketches. Naturally, therefore, an important building work like that of a palace of a king has to be attended to, properly. The Samarāṅgaṇa Sūtradhāra, therefore, has devoted two chapters to this important piece of architecture of the Rājaveśma. The master architect first has to attend to its planning--the laying out of the different parts of the palace on different sites.

The site on which the palace should be erected is already pointed out. the Samarāṅgana-Sūtradhāra makes a limited classfication of Palaces only into three, namely, Jyeṣṭha, the superior type, Madhyama, the intermediate type and Kaniṣṭha the inferior type, and they are to be located in the respective town (cf. Ch. XV). In Mānasāra, palaces are divided into nine classes with regard their size, accordingly as they may belong to a king of any of the nine-classes—Cakravartin, Mahārāja, Mahendra etc. Next, the site-plan, i.e. Paramaśāyika of 81 squares, to be employed in the planning of a palace and the classification of three types are indicated. The Samarāṅgaṇa bestows its attention upon its defence and good look—the fortification of the palace and its beautification. Though situated in the interior of the town, the Rāja-niveśa must have a surrounding moat and a rampart to ward off the insecurity of the palaces. This fortification also consisted of so many architectural designs as *Aṅgabhrama, NirYūha* and strong towers and turrets, the crowning parts of the parapets—the surrounding walls and they are so laid as to make the whole structure beautiful.

After fortification, the question of the planning of the gates and doors is attended to. As many as three classes of doors are prescribed. The doors are intimately related to the traditional site-planning. Hence sometimes a confusion is created as to whether a particular door is to be put in a particular direction or otherwise, because the Vāstudvāra in the north-side of Rāja-mārga while the Bhavanadvāra of the palace towards the East. Naturally, therefore, the frontal gate is technically called the Gopuradvāra and to be laid on the Pada presided over by Bhallāta. The magnificence of these Gopurams is our architectural heritage.

Another variety of doors to be placed on the respective four cardinal points [Samarāṅgana-Sūtradhāra 15.II (2nd line) to 13] i.e. Mahendra on Mahīdhara; Puspadanta on Vaivasvata; Gṛhaksata on Aryamn and so on. The text is emphatic for laying out Gopurams on all principal directions perhaps to add to the grandeur of the Palace. The third variety of doors is tecnically known as Pakṣadvāras, the side doors, necessitated on odd hours when the main gates are closed. The fortified and well defended palace with its gates, Gopuras together with Pakṣadvāras, the enclosing cloisters has emerged in its full glory facing towards the East. Its varieties however, though enumerated to be as many as four, have not been explained. Perhaps these names were so common that the author did not deem it necessary to point out their relative distinctions. they are as follows :—

1. Śrīvṛkṣa
2. Pṛthivījaya
3. Sarvatobhadra
4. Muktakoṇa.

These palaces should have a good number of śālās—courts scattered all round to serve the purpose of the kingdom and house-hold establishments. The vast establishment of a princely palace in those glorious days located in the different Padas presided over by the different Pada-Devatās.

Name of establishments

1. Residence—the *Gṛha.*
2. Seat of Justice—*Dharmādhikaraṇa*
3. Store Houses—*Koṣṭhāgāra*
4. Pavilions of bird and animals.
5. Kitchen—*Mahānasa*
6. The pavilion of the public audience, i.e. *Āsthana-maṇḍapa or Sabhujanāśraya.*
7. Dinning hall—Bhojana-sthāna
8. Vādya-śālā (Hall of the Instrumental Music).
9. The Bards.
10. The Aresenal—*Karmāyudhas*

11. The fashioning of the golden and silver ornaments.
12. The secret store-house—the *Gupti.*
13. Dance & drama—*Prekṣā & Saṇgīta*
14. The sheds for the chariots & the elephants.
15. The Vāpī
16. The Interior chamber *Antaḥ-pura*—the Harem well fortified

Note-Its Gopura, the main gate should face towards the North and the palaces of the queen should face towards the West.

17. Pleasure and swinging and play pavilions—*Krīḍā-dolā-ālayas*
18. Chambers of the princesses—*Kumārī-bhavanas*
19. The alternative chambers of the queens
20. The lying-in-chamber—*Ariṣṭāgṛha*
21. The Aśoka Orchard.
22. The—*Snāna-gṛha*
23. The shower *Dḥārāgṛha.*
24. The Creeper pavilions—*Latā-gṛhas*
25. Wooden hills—Dārugiri—the Vāpī and the well-laid flower lines—Puṣpa-vīthis, and the flower pavilions—*Puṣpa-veśma,* together with the machine room—*Yantra-karmānta*
26. Water sheds (both for drinking and other uses)—*Pānagṛha*
27. Another store house
28. The factory of armaments—*Āuudha-Mandira*
29. The third variety of the store-house.
30. The chamber for the wooden-mortar (*Ulūkhala*) and flour mill (*Śilāyantra).*
31. Timber work—*Dārukarmānta*
32. The gymnasium and the theatre and the picture palace—*Vyāyāma-Nāṭya-Citra-gṛhas*
33. Medical stores

34. Stables for elephants
35. Cow-sheds and the milk reservoir—*Kṣīra-gṛha*
36. The priest
37. Coronation pavilion and the one for alms, study and Śāntika also.
38. The places where Camara and Chatra are kept together with the Council House.
39. The stable for the horses—*Mandurā.*
40. The living chamber of the princes—*The Rājaputra-veśma*
41. The Study chambers of the princes—*Vidyādhigama-śālā*
42. The queen mother
43. Pavilions for palanquine and the bed chamber and the drawing room—*Śibikā-Śayyā-Āsana-gṛha*
44. Places of uncle and maternal uncle.
45. Places of the Sāmantas.
46. Devakula, the royal Chapel.
47. Pleasure ponds and lotus lakes.
48. The Astronomer's place and also that of an Astrologer.
49. The Residence of the Commander-in-Chief.
50. The Assembly Hall—the *Sabhā.*

In this big list, it is difficult to draw a line of demarcation between domestic establishments and those related to administration. In those times, the palaces for all practical purpose served as seats of government.

It may be remarked here that such a vast establshments of a palace is no where to be found in any extant Śilpa work. The author Bhoja, being a king, it was but natural that he should present a grand picture of palace-architecture. In the Mānasāra, the list of Palace-establishment does not go beyond 42 while here it is about 50.

इति कथितदिगादिभेदयोगैः सुरभवनानि भवन्ति यस्य राज्ञः।

अविरतमुदितोदितप्रताप: स्वभुजजितां स चिरं प्रशास्ति पृथ्वीम्।।
S.S. Ch.51.

It may be remarked here that the Palace Architecture, like the Temple Architecture has got an unbroken tradition behind it.

"This Rājaveśma, akin to the abode of the gods, if built in accordance with the injunction of the Śāstra by the king he becomes competent to sway his suzeraintly on the whole earth whose gridle is the seven oceans, after he has overcome his enemies by dint of his prowess". We are familiar with Amarakośa's diction—'प्रासादो देवभूभुजाम्' `this statement echoes the structural correspondence between temple and palace and reflects character common to both. The splendour and grandeur of each makes it a thing of beauty and of marvel. Upon places of highest eminence rise the Prāsāda (temple or palace) in monumental calm and dignity. The subtleties of its measurements, the relative proportion of its parts and graciousness of its ornaments are of most delicate description. It is the supreme expression of the noblest efforts and the best skill of artists. It exhibits the care by which the great builders contain fine harmonies and please the minds of men. In the world of men, king is looked upon as the central figure and in ancient India, was supposed to represent in his person the various divine elements. By virture of such a position, he commands dignitories and attendants and receives from his people, willing tributes. With the aid of accumulated wealth and the best skill available in the land, his palace is constructed.

The palaces as treated in the 30th Chapter of the text are examples of an ornamental style, probably the Lāṭa style, the most characteristic motifs as well as the abundant application of pillars. For the present, it suffices here to say that out of the fifteen types of palaces as described in the 30th Chapter entitled Rājagṛha, the first ten varieties residential houses, while the last five are pleasure palaces (the former are called *Nivāsa-bhavabāni* and the latter, the *Vilāsa-bhavanāni* (vide S.S.30th 120-21).

It may be noted that the Rājaveśma of the unlike that of

Mānasāra does not admit of any classification in kind but degree only. The standard of measurement veries with its three varieties of the superior, intermediate and inferior quality. the first one of the one hundred eight hastas, the second of ninety hastas and the inferior one of seventy hastas, are deemed as fit—a lower measurement than this is prohibited.

Now that the planning of palaces has been discussed in brief, let us take up the other classes of houses, the special houses called the Sabhā and the houses for animals, Stables for horses and elephants in this fresh chapter. Though these structures formed a part of the palace and could have been treated in one chapter, but in order to keep up their individual characteristics as a class of architecture by itself. Being accessory to the Palace, they are being dealt with in continution with the Palace in this chapter.

The Sabhā

सभा यथा दिक्प्रभावा नृपवेष्माभिगुप्तये।
सर्वत्रनृपतेः सौधान् नृपसौधस्य सम्मुखा।।

Sabhā as a building is an ancient institution. There are many references to it in our sacred lore (A.V.,XIX, 55,6; Taitt. Saṃ. III. 4, 8, 6, Taitt. Brā., 1.1.,10, 3; Chānd. Upniṣaḍ, VIII-14). Their special features in the Vedic times were their pillars and fire altars. It is a pillared hall archiecture and this characteristic of the Sabhā has been well-preserved in the Samarāṅgana-Sūtradhāra.

In the Epics we find an elaborate description of many Sabhās and they give a clue to their use as an assembly hall or a council chamber. The Mahābhārata has a separate Parva called Sabhāparva, wherein Sabhās like Indra-sabhā are described.

In the Mānasāra (III, 7-8; XVIII, 200; XXXIV, 562-563) shabhā from an architectural point of view has been described as a type of building an edifice and a public hall which indicate its varied uses and Dr. Acharya, on the authority of Vedic India Vol.II, page 426-427 (vide An Ency. H. Arch. 515) writes: "There must have been suitable structural arrangement for the transaction

of judicial, commercial and political business and kings and for the performance of gambling, merriment, social intercourse, debates and contests.

I have in my own way called these places as pulpits for religious sermons and forums for discussions. Sabhā in this context was the Darbar Hall in the palace. It has been an invariable feature of the royal palaces both in the East and the West. It may be remarked that the modern spacious drawing rooms and reception halls as society rooms in private dwellings houses had their proto-types in the sabhā Palace (vide S.S. 15.49), its use is described as the protection of the Royal palace.

The text describes the following eight-fold Sabhās in its Chapter—27th, the Sabhā :—

1. Nandā, 2. Bhadrā, 3. Jayā,
4. Pūrṇā, 5. Bhāvitā, 6.Dakṣā,
7. Pravarā and 8. Vidurā

As already pointed out, the most characteristic feature of the planning of a Sabhā building is the abundant use of Pillars. In the first 5 building of the Sabhā called nandā, Bhadrā, Jayā, Pūrṇā and Bhāvitā, pillars, as these look like pillared halls with corridors and galleries still goes higher up.

The distinguishing features of the remaining three Sabhās are the absence of pillars in all, corridors in the sixth type called Dakṣā, doors in the seventh, called Pravarā and Pragīvas and doors both in the eigth called Vidurā.

The Aśva-Śālā

The S. S. gives an elaborate description of the royal stable (Aśvaśālā Ch.33) and with minutest of equipment most suited to horses the hobby of the princes of those times and the only most convenient royal conveyance of the period.

In this chapter we have to dwell uopn the following four topics, namely :

1. Planning of the stable proper, with its component parts.
2. The equipment of a stable.

3. The housing of horses.

4. The accessory chambers to the stable.

1. Planning of the Stable Proper

It should be laid out on the site of *Gāndharva* or *Puṣpa-danta* in the compound of one's house. It admits of three classes, the largest type being in the measurement of one.hundred Aratnis (an Aratni is equal to one hasta) i.e. 150 ft; the intermediate one the eighty aratnis i.e. 120 ft. and the smallest type only sixty aratnis i.e. 90 ft. Again it should be so placed that the horses housed in it keep to the left of the owner, while he is passing out it. The stable forming a component part of a palace, should be laid to the south of the Inner Chamber (Antaḥpura) so that while entering into it, their neighing should be heard on the right and this is deemed as auspicious. The main gate of the edifice should be laid either in the east or in the north and it should be decorated with arches. It should have four compartments—(śālās) each having a 'prāgrīva'. Its height should be ten aratnis i.e. 15 ft. and its breadth eigth aratnis i.e. ft and in the wall the Nāga-dantas are to be constructed.

The prinicipal components of horse-stable are :--

1. *The Yavasthāna.*—It may be called granary—the place where grass was stored.

2. *The Khādanakoṣṭhaka*—The place where horses were fed with grass.

3. *The Kīlakas*—the pegs, khūṇṭās with which the horses were fastened with ropes.

These were all finished architectural establishments. This Yavasthāna is wooden structure.It should be placed in the Brāhma corner. The wood employed in it should be one of these trees—Dhātakī, Arjuna,Punnāga, Kukubha and it should have a height of at least three kiṣkus (one Kiṣku is equal to 42 aṅgulas). the length and the breadth of the Khādana-koṣṭha should be equal to 3 hastas. For the fastening of all the five-fold limbs (technically called the Pañcāṅgi) several sets of these pegs should be placed

on intervening spaces and one principal wedge should be secretly laid out.

There is an interesting account of how the horses are to be housed in a stable. The places where the horses were fastened, were called Sthānas (modern thāna—even today we call it thāna). Only the S.S.has credit to mention it (Ch 33. 21-24). A series of Sthānas planned in a row formed the Aśva-śālā, which was always long (cf Raghuvaṁśa V—"Dīgheṣvami niyamitāh paṭa-maṇḍapeṣu").

These were well decorated. Their dimension (indicated in Ch. 33.22) are one Kiṣkuin Āyāma and three Kiṣkus in Vistāra. These Sthānas are always to be laid facing either to East or to the North. Again they are so constructed that their ūrdhva-bhāgas—the frontal parts should have the higher levels than those of hinder ones. Futher again they should be quadrangular in shape.

Now as regards the fastening of the horses, the first direction is that a space of four hastas in all the corners of śālā, the chamber, should be felt vacant before the fastening of the horse,so that they may not touch one another and feel congested. This is only a general direction. Orientation of the directions has always been a matter of supreme importamce, not only to the building-planning of India, but to any planning in ancient India. Here in the stable, placing of the horses must have due regard to this institution of orientation. Here it may be noted that the orientation of the different things. For example, the horses. The horses can be stationed facing the eastern direction. This being the most auspicious in all matters in giving bath, dressing and decorating, worshipping and other auspicious performances of the horses. These prescriptions are not dogmatic. They relate to the hygine of the place, the morning rays of the rising sun would be a perennial sourceof health and longivity to the horses. Similarly the southernly orientation is also acclaimed as auspicious. The chamber facing the South and the stable being placed on the pada presided over by Fire God—the soul of the Horses (Ātmā Vahiniśca vājinām), were both deemed as auspicious. The horses

so placed never get old and feed well (Ajaro bahu-bhoktā ca). The Northerly orientation is also not bad,because in this position too, the rays of the sun make a circulation as it were and so are benficial from the point of longivity and health. the southern direction and western direction of the stables are deemed inauspicious. Similarly the South -East, south-West, North-West and North-East are also bad.

4. Medical Home

The text is emphatic that even for a moment sick horses should never remain with healthy ones for the simple reason that they may develop infection (vide verse 74). Therefore, as many as four accessory chambers are needed and are termed as :-

1. Bheṣajāgāra—the dispensary
2. Ariṣṭamandira—the lying-in-chamber.
3. The Vyādhita-bhavana—the hospital or sick wards.
4. Sarva-sambhāra-veśma—medical stores, where-in should be stored all kinds of medicines—the sa Its, the oils, vartis, etc.

All these structures (veśma-Catuṣṭaya, 33, 78 are to be laid adjoinning the stable proper and constructed beautifully with wall made strong with plaster (सुधाबन्धदृढकुड्य) and having high gateways and porches (praggrīvakas). They need not have partitioned rooms in them (viśālāni) but be simple rooms (sugamāni).

Gaja-śāla

Like Aśva-śālā the Gaja-śālā, (Ch. 32) is not so elaborately treated. The text classifies stables for elephants into the following seven varities, the first six being auspicious and last inauspicious:

1. Subhadrā
2. Nandini
3. Su-bhogadā
4. Bhadrikā
5. Caturaśrā
6. Varṣaṇī &
7. Pramārikā (the killer).

The text enjoins that these stables for elephants should be planned very spaciously and their relative measurements should

be akin to those of the palaces, the largest type, the intermediate one and the smallest type. Their special architecture characteristic being the employment of the śālās, Karṇa-prāsādas and the prāggrīvas—the distinguishing feature of each of them is the different application of these motifs.

PUBLIC BUILDINGS

Nyāya-śālā

Among the cognate building falling in the domain Building of Palace—architecture, Courts of Justice, the Nyāya-śālās occupy the first and foremost place. These were attached to the seats of Government, Central or Provincial and these were really the royal palaces themselves. Side by side the Nyāyaśālā was the sabhā, a notice of which has already been taken. According to Viśvakarma-vāstu-śāstra as studied by K. Vasudeva Shastri-vide the introduction: "The court-house is looked upon as the embodiment of all deities and of all power and the king, possessed of all noble qualities and shrewdness and stability of judment; and the minister and the preceptor also take part in the proceedings. The building must have an even surface and it must have all the various adjuncts and must also have the principal deities installed in it."

It must have seats for advocates and for state-guest. It may be a hall with walls and doorways or it may be like a hall of audience and the form may be either a square or circular. The mofussil court may have a treasury attached to it and it must have special seats provided for the occasional visits of the emperor, the heir apparent and neihbouring rulers. The metropolitan court-house shall be 12 danḍas in dimension and the hall in front and subsidiary halls shall be 12 danḍas in dimension and the hall in front and subsidiary halls may have half the breadth. Its forms may also be like those of moffusil court with this difference that the metropolitan court may generally have three floors. The basement shall be as grand as possible and the steps leading to the dais about 32 in number. The daīs and the hall shall have ornamented pillars so arranged as to enhance the grandeour and solemnity of the court of justice. The building shall have a canopy

and the arrangement of pillars may be in one of the forms consisting of 48, 32 or 24 detailed in the text. The frontage of the court-house must have an ornamented arch (a Toraṇa)."

It may be remarked that in the ancient courts of justice prominent structural grandeur used to go to the placing of thrones on the proper place, the text describes seven types of such throne—Siṁhāsana, Bhadrāsana. Kūsmāsana, Vīrāsana, Mānāsana, Vijayāsana and Paryankāsana which really are more suitable to presiding deities rather than to the presiding judges.

Court-house where Justic was administered by an assembly of learned lawyers was really a sabhā. "These sabhās" according to the text "are of three kinds : Sādhāraṇa Sabhā, Mukhya Sabhā & Pradhana Sabhā. In the Sādhāraṇa Sabhā deity is supposed to preside over the assembly. In the Mukhya sabhā a portait of the king is installed as he personally presides over it. In other words, in villages, the idol of the patron deity of the villagers adorns the presidential seat. In towns the portrait of the king is used and in the capital the king himself presides."

Pustaka śālā

The next important state building is the Library and the same text has given elaborate details on the construction of libraries, "They shall consist of a number of enclosures with a central platform for Vedic works and there shall be a seat for the preceptor. The library may have a number of stores and a reading hall shall be attached to the library". There was a good number of Āvaraṇas and it is laid down that in the first Āvaraṇa (i.e. the storey) the Vedic works are to be apportioned; in the second the Smṛtis and in the third the goddess Vāṇī, Hayamukha, Śambhu, Umā along their parivāras may be installed.

Vidyābhavana

The third, more useful state-building was the Vidyābhavana or a University or college, the building of which, as prescribed by this text shall have a very big central hall with front and back halls. On either side of the central hall shall be built wings with vacant spaces. There may be a number of storeys also there shall

be separate halls for discussion and for examination structure of this should be grand and impossing. It should be beautiful and other ornamental structures.

Nāṭaka-saṅgīta-śāla

The next important state building to provide recreation and amusement, so necessary in the life of the sabhyas, the cultured people was this pavilion called saṅgīta-śālā.

We know there is a very detailed and exhaustive treatment of the theatre in Bharat's Nāṭya-śāstra. Avoiding the other details, this ancient text of Bharata's Nāṭya-śāstra gives a very systematic account of the stage which was divided into the three parts called Raṅga-pīṭha, Raṅga-śirṣa and Nepathya. Here in this text it is laid down that the theatre and the concert halls are to be built by the side of each other. It contemplates three kinds of buildings—Nāṭaka-śālā, Nāṭya-śālā and Gīti-śālā and these building are divided into three parts—Daiva, Gāndharva and Mānuṣa. In the Daiva portion which is generally at the hind part of the building, the deities to be worshipped as a preliminary to drama, dance or concert are said to be installed. the stage proper is the Gāndharva portion where music and dance are to be performed. the green room, which is behind, is to be divided into portions, one reserved for male actors and the other for female actors.

TEMPLE—ARCHITECTURE (PLANNING)

(a) Significance

It is from two points of view—that we have to understand—the significane of Prāsāsa, the Hindu Temple. From the purely architectural point of view, it relates to the character of the building of the real significance, a label, a trademark, as it were. We have to go deeper to find out its real significance. It relates to the religious background with meta-physical implication.

Man has never lived without some faith in the man 'Supernal'. Material and spiritual advancements of mankind have

been going on since the very birth of human civilisation. In India, this faith in the man 'Supernal' has culminated in the towering personality of the HIndu Temple, the Prāsāda. Each and every detail, right from its layout to the final speaks of the significance. Popularly the Prāsāda is the seat and dwelling of god. But meta-physically it is concrete manifestation of the Supreme Reality. It is microcosmic representation of the macrocosmic Brahman. Agni Purāṇa (LXI-25) says. "The body (Ākṛti) of the temple is Prakṛti". The architectural motif of Āmalaka, the crown of the Nāgara temple, the most representative shape of Hindu Temple, as well as the finial above Kalaśa are all aglow with the divine significance and full.of metaphysical & the spiritual meaning. Samarāṅgaṇa Sūtradhāra designates this term with Āmalāsāra (Amalāsāraka is used as synonymous with Āmalaka). It means Pure essence. The Hindu Trinity—Brahmā, Viṣṇu and Maheśa, is symbolised by the Āmalaka. The Skanda purāṇa (V. K. XII, 9-23) says, 'Viṣṇu is seated at its bottom, Brahmā above and Śiva still higher. The sun is in its branches, the gods are in their ramification and on its leaves, flowers and fruits. It is thus the support of all gods. "The Āmalaka, tree of a manifested deity, redeeming, supernal tree, has contributed to the temple the image of its fruit." This is the significance of the Hindu Temple, the Prāsāda as indicated by one motif; others also tell the same story. The significance of the Prāsāda will be cleared from the main parts of the temple—the pillar, the Garbhagṛha and the Jagatī.

(b) Purpose

The construction of a temple is a virtuous act. All virtuous acts are fully rewarded. The four-fold purpose of human life—the four puruṣārthas—Dharma, Artha, Kāma and Mokṣa are attained only by good deeds. Temple building is one of such good deeds. Before the Pauranic Dharma had its sway, the performance of sacrifice was deemed the most virtuous act. Everything-progeny, cattle, wealth and even overlordship could be procured by the performance of sacrifices. The main purpose however, was entering into heavens—the blissful and everlasting

life, beyound this ephemeral one, "Svargakāmo yajet." This is what we understand by the doctrine of Yajna. The Pauranic Dharma, another doctrine as a complementary to the former one called Pūrta Karma (cf. Hema-Chandra's definition). This doctrine of Pūrta Karma though it consists in the construction of tanks, wells, lakes and house of gods, the Temple-building overshadowed them all. We can coin a new aphorism in place of "Svarga-Kāmo yajet" "Svargakamo mandiram kārayet." Indian architecture being essentially religious in nature. The builder of a temple is called Yajamāna, and the architect,the Sthapati, master mason has to be assisted by the Sthāpaka, the Ācarya, the priest.

The Samarāṅgaṇa, reads like a Purāṇa,especially on Temple Architecture. Throughout the ages, the Hindu Temple has been built with fervour of devotion, the Bhakti, as work of offering and pious liberality in order to secure for the builder a place in heaven. Hindu Temple is Tīrtha made by art. Darśaṇa, the looking at the temple, the seat, abode and body of divinity and its worship—pujā, are the purpose of visiting the which in their urn are amply rewarded.

(c) Sthapati and Sathāpaka (Kartṛkārakavyavastha)

A good deal has already been written on the Sthapati. The Sthapati is the sole authority, the temple building can not start without a Sthāpaka. The Sthapati, the foremost of the craftsmen, carries out the instruction of the Sthāpaka, the architect priest. As builder of hindu Temple, The Sthapati by his special Knowledge guided by Sthāpaka, the Ācārya, is competent to act for his patron, the Yajamāna. In Samarāṅgana (Ch. 56. 303) patron or the donor of the temple is also designated as Kāraka, who makes the architect, the Kartṛ, do the work.

Śilpa-ratna (I. 29-42) describing in detail the qualifications of the architect, the Sthapati, and the architect-priest, the Sthāpaka, directs that the temple, begun by these two, should be continued by them only and by no other. In their absence the work should be done by their competent sons or disciples.

In the building of Hindu Temple trinity of Sthapati, Sthāpaka and Yajamāna, is brought into communion with the vāstu-puruṣ a a together with the Vāstuśānti so essential before beginning the building activity, all these collaborate to produce the marvel on earth to evolve a concrete manifestation of what is unmanifested. This architectural trinity has its type, the real trinity of Brahmā, the Sthapati, viṣṇu, the Yajmāna and Rudra the Sthāpaka. (Mayamata XVI. 159-161).

As in the beginning, the descent, so also at the completion of the temple building, the ascent, a symbolic rite, called Aṅkurāropaṇa (Mayamata XVIII. 166) is performed in, the end of which, the Sthāpaka installs the Prāsāda, in its concrete shape (Prāsāda-mūrti) on its altar or pedestal and places in it the seed (bīja) of temple. After the consecration of the Temple and the installation of the Image—the Prāsāda-mūrti, by the Sthāpaka the guru, the Yajamāna, the sacrificer, the patron, the donor of the temple present gold, clothes, ornaments etc, to the Sthāpaka and Sthapati according to his ability. The Samarāṅgaṇa Sūtradhāra also in its 37th Chapter (32-37) hints at this tradition of old. It says, 'the Sthapati should be worshipped, because his worship is the worship of viśvakarmā himself—the primordial Architect. Similarly, the Purohita, Sāṁvatsara and also the Parikarmakaras, the other masons and the labourers should also get honour and rewards so that they are fully pleased.

With this traditional background of the Sthapati, the Sthāpaka and the yajamāna, let us come down to the Kartṛ-kāraka-vyavasthā as has been enjoined by the Samarāṅgaṇa in case of certain representative temple types (S.S.LVI. 36-43).

The praise of the temple type Meru, the Prāsādarāja in the pages of Samarāṅgaṇa is simply supreme. It is in relation to this temple, the common abode of all deities that the text says that only a Kṣatriya can be its patron—the donor and a Vaiśya, an architect. thus built, both of them, enjoy the fruits of their work. If contrary to this, a Kaṣatriya. However skilled in the knowledge of the Vāstuśāstra, assumes the role of its architect, he losses his

virtue—moral and physical both. Similarly, a Brāhmaṇa however competent he may be, if he is the architect of temple Meru he and his patron both suffer eually and such a production is not to be welcomed.

(d) Vāstu-maṇḍala and Vāstu-puruṣa

Both these topic inter-related and complimentary to each other, and, therfore, a composite name Vāstu-puruṣa-maṇḍala would be more appropriate. The drawing of the square plan, of the Vāstu-puruṣa-maṇḍala is deemed imperative prior to building a temple. As already mentioned according to Samarāṅgaṇa, the knowledge of its meaning and execution is the first discipline which the architect must master (cf. Samarāṅgana-Sūtradhāra 45-2).

At the height of the temple building activity in India about the time of the Samarāṅgaṇa, drawing of the Vāstu-puruṣa-maṇḍala together with so amny other rites, seems to be the rule. Though the temple building was an outcome of the Pauranic Dharma in relation to the Bhakti cult, the Vedic rites did not loose their importance. They introduce and accompany the building of the temple. They were so stereotyped that the madieval text did not elaborate them. All these rites viz, Purification etc. though forming the very fundamentals of the temple building and its consecration and the installation of the image therein, however, had lost much of their charm. They were simply rituals as is the case these days. This also suggests the beginning of the secular architecture of which Samarāṅgaṇa is the founder, and the most representative work among the Indian Vāstu texts.

All these topic have been dealt with in a masterly way in 'Hindu Temple' by Dr. Kramrisch, where all the available material on the subject, has been utilised and a most authoritative and traditional exposition given. The special feature, however, of the treatment of this topic in the Samarāṅgaṇa is that the fortyfive gods as the constituents of the different limbs is indicative of the fact that the star gods are one. Presumably the more ancient series in the border of the Vāstumaṇḍala and the Padadevatās invariably talked of in every manual, are but lossely connected

with the stars. Their real significance has been propounded in detais here in this text (vide Samarāṅgana-Sūtradhāra Chap. XII).

The conception of the Vāstu-puruṣa and the square-plan as the fundamental form of the Indian Architecture, both these topic have been briefly expounded. (Part 1, chap. VI). Particular attention however, is again draw to the fact that in this treatise the Paramaśāyika plan of eightyone squares or the Maṇḍūka of the sixtyfour squares, the two traditional plans for temples, have not been adhered to. the Samarāṅgaṇa-Sūtradhāra (ibid3), reserved for the palaces of Kings and for the Indrasthāna, the temple of Indra. As Indra is symbolic of Indian Royalty.

Lastly, as already hinted at special credit goes to the author of this work in the respect that it speaks of cirular Vāstu of 64 and 100 squares to be used in circular shrines (XII. 13).

"The ground plan of the temple, whatever may be its variations, is analogus to the Vāstupuruṣamaṇḍala and retain in its rhythmic order proceeding from the centre and in the modulations of its perameter, the knowledge of the Vāstupuruṣaṣ in all his parts. The rhythm (chandas) of the ground plan is derived from the order in the Vāstumaṇḍala. the relation of sacred architecture to the Vāstupuruṣamaṇḍala is reflected moreover in the sculptures (Tālamāna)."

(i) Materials

This topic (of the material) has already been viewed in relation to the House Architecture. Those are four principal categories of the building material namely, wood, brick, stone and plaster.

Brick is the most ancient material for a sacred building. Iṣṭikā-nyāsa (the installation of the bricks) is performed as a part of the main foundation rite of the temple (cf. the Balidāna, Kalaśa-sthāpana Vāstu-pūjana etc.) Later on with the introduction of stone as building material, the Iṣṭikānyāsa was substituted for Śilānyāsa in both secular and religious buildings. Iṣṭikā and Śilā become synonymous so far as the Foundation-laying-ceremony was concerned.

Iṣṭikās in the ancient sacrificial symbolism are the body of the sacrifice—yajña-tanu (Taitt. S. IV. 4.9) and this symbolism is equally applicable here too. The very word Prāsāda, (etmologically the piling up—Sādanam)indicates it. The Prāsāda, the symbolic manifestation of the formless Puruṣa, gets concrete manifestion (Mūrta) with the help of the Iṣṭikās or Śilās or any such mterial—all as Iṣṭakās pertaining, the main and integral part of the Hindu Temple is also nearly a soild monument.

The Samarāṅgaṇa-Sūtradhāra mentions about half a dozen substances of which the temples are made. In the 59th chapter (Vimāna etc. 64 Prāsādas) details are given of wooden temple Harmya (ibid 217), the rock-cut temple Layana (ibid 236-7), the cloth made temple Paṭṭiśa (ibid 238-9) and earthen temple (mṛṇmaya) Vibhava (ibid 241).

The temple made of stone and baked bricks are greater in number and the special statement of the text is that such temple are characteristic of the towns (Samarāṅgana-Sūtradhāra XLIX. 6; LVI. 7 and 8). In hamlets however, they can be built of ordinary mud and wood or bamboo also.

Again temples are also made of metals and jewels; with the difference that temple made of gold and silver and decorated with gems are reserved for the gods in heaven; those made of brass and copper etc. for the demons etc; and those built of stones are characteristic of the Pātāla, the lower world (LVI. 4-6). It is only on earth that temple can be built of any of these substances : stone, burnt brick, wood, cloth, bamboo, and mud, (ibid 7 and LXII, 21). It may be intersting to note that the Mahānirvāṇa Tantra (XIII. 24,25) says that it is 100 times more meritorious to give a brick temple than a thatched temple (i.e. wooden temple-writer), 10,000 times more meritorious to give a stone temple than a brick temple.

Lastly, it may be indicated that Istakānyāsa, mentioned in

the previous paras, has got a detailed ritualistic procedure as Śilānyāsa in the text—(Śilanyāsa-vidhi, the 35th Chapter).

(ii) Measurement

Every temple type described in Samarāṅgaṇa has distinct and difinite proportions of measurements. "Here it is indicated that perfact measurements have been viewed as of fundamental importance in connection with all buildings and more so in the religious structures, the temples. Samarāṅgaṇa's injuction "pramāṇe sthāpitā devāh Pūjārhāśca bhavaṇti hi"XL.13½) is already referred to. Special attention however, is to be invited to the fact that a comparative study of the earlier texts with this medieval text reveales the modification in the proportionate measurements of the Prāsāda, by the early part of the eleventh century when the Samarāṅgaṇa was written.

Ornamentation and Mouldings

The mouldings of the Prāsādas, have been described in tabular from. As regards their architectural position, they go with the ornamentation and the decoration of the Prāsādas. After all their exuberance of the manifold mouldings in any structure has a decorative value. We have already seen that ornamentation in Temple Architecture is characteristic of the Lāṭa style. This ornamentation was associated with the profusion of pillars and super-structures together with mouldings and the door. as in painting, so in architecture, the Patrajāti and the celestial beings Yakṣas, Gandharvas and the celestial nymphs together with the auspicious objects provided the greatest fascination for decoration. Thus the natural world, the animals kingdom, both of land and water, and also the mythological world—these principally provided the largest number of various decorative elements. all these aim at aesthetic experience and so are fundamental in an artistic creation in India.

The Samarāṅgaṇa-sūtradhāra draws a line of demarcation between the decorative elements of house and those of temples. Those prescribed for one are proscribed for the other—vide

vāstulakṣaṇas under 'Prayojyāprayojya'—with what elements to decorate and with what not to.

The Consecration of the Temple and the Installation of the Image

Lastly the planning of the temples can not be complete unless it is consecrated and the image is installed. This topic is more ritualistic than architectural, but as, according to the genesis of Indian Architecture, architecture is a grand ritual. Samarāṅgaṇa treats this topic in a modified manner mention of which is made in Vāstu-lakṣaṇa.

The following account from Dr. Kramrisch's 'Hindu Temple' would not be out of place here :—

'At the end of Prakṛti' ('Agnipurāṇa' CI.13) in the Kalaśa, the golden Prāsāda-Puruṣa is installed in the Empyrean below the Paramount Point of the final. The temple as house and seat of god in which dwells His Essence is also His Body; the temple contains the whole manifestation ('Mayamata' XVIII. 193) in which He is beheld as Puruṣa" ('Silparatna' XVI. 114). It is both His house and representation, The several parts of the temple communicate His living presence and are likened to the body of man in the same way as the square of the plan and its partitions are the 'body of the Vāstupuruṣa.' The door is the mouth, the Āmalaka or the High Dome is the head; its Bramarandhra or formen is pierced so as to receive the tenon (kīla) of the final (stūpikā). the image in the Garbhagṛha is the Life (Jīva) of the temple concealed in the darkness of the cave ,enclosed by the mountain of its walls. The outside of the bulwark, temple with ordered shapes and figures, is its explicit from.the temple is conceived from inside is brought about by the radiating power from within which assigns its place to each and every faet of the walls; the inner dark is extracted through closed doors and windows (Ghana-dvāra and Gavākṣa) as a chiaroscuro which addheres to the Prāsāda extended in mid-space and facing all the directions. Tier upon tier in a solidified ascent, its bulk is reduced in the tapering super-structure and carried towards the Paramount Point.

MAṆḌAPA

Prāsāda in the imagery of the Samarāṅgaṇas (68. 47-8) is king in grandeur and spledour both. The Pīṭha of the Prāsāda is its throne, its decorative elements are its various ornaments (like Keyūra etc. and naturally, therefore, a Prāsāda, like must have some sort of a paraphernalia best suited to it. the seat being in the Garbhagṛha, the Prāsāda proper, the main shrine, there must be some accessory building. All other buildings (besides the main shrine, the Prāsāda, containing the Garbhagṛha) within the sacred precinct, are accessory and subservient to the Prāsāda. The Maṇḍapa in front of the entrance along with other such accessory building in huge set of some of the large Prāsādas (cf. Temple at Bhuvanesvara and purī etc.) is, as it were, preparing the devotee for the entry into the temple.

Thus the Maṇḍapas have an architectural meaning in confōrmity with the fundamental meaning of religious architecture as Prāsāda is whose outer surface consists of sculpture.

THE TYPES OF TEMPLES AS GIVEN IN THE SAMARĀṄGAṆA SŪTRADHĀRA.

The classifications always have some basic principles. Either we classify Prāsādas according to the deites to be enshrined there in or according to the styles of the building—their layouts, shapes super-structures and the crown together with the decorations.

Thirdly, the classification may have for its basis, the materials of the temple, whether it is made of wood or brick or stone situation, whether it is erected on a mountain or cut out of rocks or is established on the plains, the specimens of which are all described together, in this monumental work. In chapter XICIX the work describes the Prāsādas which are to be built in the towns, They are to be built of stones and baked brick. Again in chapter LIX details are given of the wood temple Harmya, the rock cut temple 'layana (spcimens of which are the crowing achievements of the Indian architect in the monumental cave temples at Ellora and Ajanta) and the cloth made temples 'Pattisa'.

Again a word on the criterion of the deities may be added here. In the samarāṅgaṇa at more than one place this critrion has been adhered to. At the very outset, in the beginning of chapter XLIX we find the genesis of the temples , the Prāsādas, from the Vimānas has been proclaimed in relation to the respective deities and with their favourite shapes. Similarly, in the chapters entitled, 'Prāsāda-stavana' and Vimānādicatuṣṣaṣthiprāsāda—the 58th and the 59th, we find this criterion more pronouncedly worked out. Śiva, Viṣṇu, Branmā, Sūrya, Caṇḍikā, Vināyaka, Lakṣmī and Sarvadevas, i.e., the common mass of the divinity have each eight Prāsādas, as their favourite ones making a total of 64.

Fourthly, it may be pointed out on the other hand that in the works belonging to the southern school of indian Architecture, specially Mānasāra the most prominent criterion of the classification is the number of the storyes, which a temple is made of. In the Samarāṅgaṇa also the same criterion is adhered to. It contains a chapter entitled `Piṭhapañcaka-lakṣaṇa' the 61st (cf. the 62nd also) and most curiously enough at the very beginning it is said that the Drāviḍa temples may consist of storyes from 1 to 12 in number and then the temples are classified according to their number of storeys. This is exactly what has been done by all the south Indian texts.

Though there is no clear-cut criterion for the classification of temples in the text,it would not be unwarranted to bring the following categories of classification of the temple with types and groups :—

Group A. Early Lāṭa Style

I. Type	Pillared Hall Temples (The Chādya Prāsādas).	Rucaka etc. 64Prāsādas (XILIX Chapter).
II. Type	Super-structrure with Śikhara and the most characteristic feature being the Aṇḍakas-cupolās from 1 to 100-Prāsā-	Indicated first in Ch. 52 (vairāja-jāti Prāsādas-the eight-fold Śikharottama Prāsādas) and developed in Ch. 56---Another variety

	darāja Meru having one hundred ones.	of Rucaka etc. 64 temples
III. Type	Super-structure with storyes having the specific dedication to the deities—Śiva, Viṣṇu, Brahmā, Sūrya, Caṇḍikā, Lakṣmī, and Sarvadevas—all gods—each one of these having eight Prāsādas.	Chapter 58 and 59.
Group B. Later Lāṭa Style.		
	Ornamental Style—having Śṛṅgas and stroyed and of great religious merit -the noblest and the grandest of the Prāsādas	(i) Meru etc. 16varieties. (ii) Meru etc. 20 varieties (iii) Śrīdhara etc. 40 Prāsādas of pure variety (iv) Nandana etc. 10variety of mixed type (vide chs. 55 and 57).
Group C. Nāgara Style.		
	The Traditional List.	(i) Meru and other-the traditional list of the twenty Prāsādas found in almost all early text of northern Vāstu-Vidyā-Matsya, Viśna. P. etc. (ii) Śrīkūṭa etc. 36 Prāsādas in six Saṭkas (vide chapter 60).
	One to twelve storyed temples with five-fold terraces and talachandas.	(chapters 61 and 62).
Group E.	Regional styles with characteristics of both Nāgara and	

Dravida.

I. Type Vāvāṭa (Vairāṭa). (chapter 64).

II. Type Bhūmija.

(a) Quadrangular
4 varieties (chapter 65).
(Mountain Varieties).

(b) Vṛkṣa jātis,
Kumuda etc.
7 varieties Do.

(c) Svastika etc.five
Aṣṭaśāla varieties Do.

With this much of introductory remarks and the grouping of the Prāsādas at a glance, we are better fitted to take into account the classification of temples as given in the Samarāṅgaṇa Sūtradhāra.

Group A. (Early Lāṭa Temples)

The classification is based on a typical shape typified in a particular temple. We have already seen the classification of Agnipurāṇa having five classes of typical shapes with a number of varieties forming that class five temple shapes built in their likeness, Agnipurāṇa derived forty five varieties of temples—square, rectangular, circular, eliptical and octangonal, nine of each kind.

The Samarāṅgaṇa Sūtradhāra (cf. XILIX) from the self five shapes of Vimānas, derives sixtyfour kinds of temples, Vairāja the square one, having twenty four varieties and Kailāśa and other having ten varieties each. They are to be built in towns and made of stone or burnt brick and this indicates that they belong to Nāgara style; bur they belong to Lāṭa style which is a branch of the all-prevading and universal style in connection with the "twenty temples", the traditional temple types of Nāgara style. Angi-purāṇa a pre-Samarāṅgaṇa source, calls these Prāsādas as specimens of the Lāṭa, and they are fortyfive ın number, but the Samarāṅgaṇa Sūtradhāra makes them sixtyfour as we can see them at a tabulated hereunder :—

I. Type. *Vairāja—the Square* (Vimāna of Brahmā)

1. Rucaka
2. Siṃhapañjara
3. Citrakūṭa
4. Bhadra
5. Śrīkūṭa
6. Uṣṇīṣa
7. Śālāgṛha
8. Gajayūthapa
9. Nandyāvarta
10. Avataṁsaka
11. Svastika
12. Kṣiti-bhūṣaṇa
13. Bhūjaya
14. Vijaya
15. Nandī
16. Śrītaru
17. Pramadāpriya
18. Vyāmiśra
19. Hastijātīya
20. Kubera
21. Vasudhādhara
22. Sarvatobhadra
23. Vimāna
24. Vimukta-koṇa

II. Type. *Kailāśa—The Circular* (vimāna of Śiva)

1. Valaya
2. Dundubhī
3. Prānta
4. Padma
5. Kānta
6. Caturmukha
7. Maṇḍūka
8. Kārma
9. Tālīgṛha
10. Ulūpī

III. Type. *Puṣpaka—the Oblong* (Vimana of Kubera).

1. Bhava
2. Viśāla
3. Sāṇmukhya
4. Prabhava
5. Śibirāgṛha
6. Mukhaśāla
7. Dvisāla
8. Gṛharāja
9. Amala
10. Vibhu.

IV. Type. *Māṇika—The Eliptical* (Vimāna of Varuṇa)

1. Amoda
2. Raitika
3. Tuṅa
4. Cāru
5. Bhāti
6. Niṣevaka
7. Niṣedha
8. Siṃha
9. Suprabha
10. Locanotsava.

V. Type. *Triviṣṭapa—The Octagona* (Vimāna of Indra or Viṣṇu)

1. Vajraka
2. Nandana
3. Śaṅku
4. Mekhala
5. Vāmana
6. Laya
7. Mahāpadma
8. Haṃsa
9. Vyoma
10. Candrodaya

Just complete the two lists—10 temples of Agni Purana and 64 temples of Samarāṅgaṇa Sūtradhāra, we find that though the shape of their horizontal sections together with their proto-types in heaven remain the same,the number and the arrangement, have undergone a change. The Square varieties have increased beyound proportion from nine to twentyfour, though others are stationary. Similarly certain temples in the list of Agni Purana have assumed another shape in the list of Samarāṅgaṇa sūtradhāra, e.g. Haṃsa elliptical is octagonal here; Mahāpadma circular is also octagonal here. Meru, the most prominent temples type is conspicuous by its absence here in this list; though the author of Samarāṅgaṇa Sūtradhāra has bestowed the higest extollation on the Prāsādarāja Meru in other lists not once but several times, as we shall presently see.

II. Type

Some of the temple types were so much renowned that they stood as proto-types for others. Vairāja is such a type which gave rise not only to the twenty four varieties of Hall Temples with the Super-structure of double or triple 49th Chapter) roofs, but it served as a proto-type to the temples having curvilinear super-structure-the Śikhara and the eight superior varieties of this class of temple are Rucaka, Vardhamānaka, Avataṃsa, Bhadra, sarvatobhadra, Muktaṇaka, Meru and Mandara (vide a Samarāṅgana-Sūtradhāra Chapter 52. 21-22), These eight pristine varieties of his type ramified in my opinion in another Rucaka etc. 64 temples as tabulated here under were as many as of four classes: twenty five varieties of Lalita (for Lāṭa) nine varieties of Miśraka (the mixed); twenty five again of sādhārana Prāsādas and lastly, the five-fold Nigūḍha Prāsādas—vide chap.56. It is difficult to say what the Nigūḍha indicates.

1. Group 25 Lalita Prāsādas.

1. Rucaka	Square	6. Nanda	Square
2. Bhadraka	"	7. Nandyāvarta	"
3. Haṃsa	"	8. Dharādhara	"
4. Haṃsodbhava	"	9. Vardhamāna	"
5. Pratihaṃsa	"	10. Adrikūṭa	"

11. Śrīvatsa "
12. Trikūṭaka "
13. Mukta-koṇa "
14. Gaja "
15. Garuḍa "
16. Siṃha '
17. Bhava Rectangular
18. Vibhava "
19. Padma Circular
20. Mālādhara "
21. Vajraka Eight-sided
22. Svastika '
23. Śaṅku "
24. Malaya '
25. Makaradhvaja "

II. *Group Nine Mixed Varieties*

1. Subhadra
2. Yokiṭa
3. Sarvatobhadra
4. Siṃha-kesarī
5. Citra-kūṭa
6. Dharādhara
7. Tilaka
8. Svatilaka
9. Sarvāṅga-sundara.

III. Group. 25 Sāndhāra Prāsāda

1. Kesarī
2. Sarvatobhadra
3. Nandana
4. Nandissālaka
5. Nandīśa
6. Mandira
7. Śrīvṛkṣa
8. Amṛtodbhava
9. Himavalli.
10. Hemakuṭa
11. Kailāśa
12. Pṛithivījaya
13. Indranīla
14. Mahānīla
15. Bhūdhara
16. Ratnakūṭaka
17. Vaiḍūrya
18. Padmarāga
19. Vajraka
20. Mukuṭotkaṭa
21. Airāvata
22. Rājahaṃsa
23. Garuḍa
24. Vṛṣabha
25. Meru (Prāsādarāja)

IV. *Group 5 Nigūdha Prāsāda.*

1. Latā
2. Tripuṣkara
3. Pañcavaktra.
4. Caturmukha
5. Navātmaka

N.B.—The chief characteristics of the twenty five varities of temples, as already hinted at, are the application of aboundant cupolas in them from one to one hundred. Meru the Prāsāda-raja has as many as twenty one cupolas.

III. Type

This group of sixty four Prasadas is so diverse of their

individual types (cf. Layana, Paṭiśa, etc that a definite location to them is unwarranted. The text does not say anything regarding their style. It only says that these are the Prāsādas given by Brahmā, the Primordial Creator to the Primordial Architect, Viśvakaramā, and lays down a definite dedication of these to the particular deities. their early origin, therefore is beyound doubt and may be regarded as respresenting a mixed style to which Drāvidā and Nāgara both have contributed. More so for their varieties are similar to those found in the South Indian texts. The reason is their super-structure together with some of these varieties being common to the 45 varieties of Angi-purāṇa. More fittingly these Prāsādas are Sārvadeśika in nature (cf. Kāmikāgama).

I. Group-3 Prāsādas of Śiva
1. Vimāna
2. Sarvtobhadra
3. Gajapṛṣṭhaka
4. Padmaka
5. Vṛṣabha
6. Mukta-koṇa
7. Nalina
8. Drāviḍa

II. Group- 8 Prāsādas of Viṣṇu.
1. Garuda
2. Vardhamāna
3. Śaṅkhāvarta
4. Puṣpaka
5. Gṛharāja
6. Svastika
7. Rucaka
8. Puṇḍra-vardhana.

III. Group-8 Prāsādas of Brahmā.
1. Meru
2. Mandara
3. Kailāśa
4. Haṃsa
5. Bhadṛa
6. Uttuṅga
7. Mishraka
8. Mālādhara.

IV. Grop-8 Prāsādas of Sūrya (The Sun).
1. Gavaya
2. Citrakūṭa
3. Kiraṇa
4. Sarvasundara
5. Śrīvatsa
6. Padmanābha
7. Vairāja
8. Vṛtta.

V. Group-8 Prāsādas of Caṇḍikā.
1. Nandyāvarta
2. Valabhya
3. Suparṇa
4. Siṃha
5. Vicitra
6. Yogapīṭhạ
7. Ghaṇṭānāda
8. Patākī

VI. Group-8 Prāsādas of Vināyaka.

1. Guhādhara
2. Śālāka
3. Veṅubhadra
4. Kuñjara
5. Harṣa
6. Vijaya
7. Udakumbha
8. Modaka

VII. Group-8 Prāṣādas of Lakṣmī

1. Mahāpadma
2. Harmya
3. Ujjayanta
4. Gandhamādana
5. Śataśṛṅga
6. Anavadyaka
7. Suvibhrānta
8. Manoharī

VIII. Group-8 Prāsādas common to all deities.

1. Vṛtta
2. Vṛttāyata
3. Caitya
4. Kinkiṇī
5. Layana
6. Paṭṭiśa
7. Vibhava
8. Tārāgaṇa.

N. B. All these varieties again having superior, medium and inferior, the three qualities result in as many as one hundred and eight (Samarāṅgana-Sūtradhāra Chapter 60.91-92).

We have already taken notice of these twenty temples, common to all ancient sources like Viśvakarma-prakāśa, Matsyapurāṇa, Bṛhatsaṃhitā and Bhaviṣya-Purāṇa. The Samarāṅgaṇa-sūtradhāra, the most representative work of the Hindu science of Architecture, while developing these Prāsādas on the characteristic style of the age, the Lāṭa Style, do assign to these twenty temples, the traditional types of the Nāgara style, a separate place in its contents on the Prāsāda-vāstu. The second variety of these Nāgara Prāsādas are the common types which grew in the country-side rather than in the town, the shrines of the Pañcāyatana classes of temples.

Group D. Dravida Prāsādas

N. B.—In this group no specific designation is made of the Drāviḍa Prāsādas, their classification is made acccording to the number of the storeys they take, e.g.,

1. Ekabhūmika
2. Dvibhūmika
3. Tribhūmika
4. Caturbhūmika
5. Pañcabhūmika
6. Saḍbhūmika
7. Saptabhūmika
8. Aṣṭabhūmika
9. Navabhūmika
10. Daśabhūmika
11. Ekādaśabhūmika
12. Dvādaśa-bhūmika.

with the exception that their terraces and Talacchandas of the Prāsādas are classified in the following designations: —

Five-fold Pīṭhas.

1. Padabandha
2. Śrībandha
3. Vedībandha
4. Pratikrama
5. Kṣurabandha

Five-fold Talacchandas.

1. Padmatalacchanda
2. Mahāpadmacchanda
3. Vardhamānacchanda
4. Svastikacchanda
5. Sarvatobhadra.

N. B. They can be both Sāndhāra and Nirandhāra i. e. having circumambulatory passage around and having no such passage.

Group E. Regional Styles, The mixed ones

1. **Vāvāṭa Prāsādas**
(Digbhadra etc. 12 temples).
1. Digbhadra
2. Śrīvatsa
3. Vardhamāna
4. Nandi-vardhana
5. Nandi-vardhana
6. Vimāna
7. Padma
8. Mahāpadma
9. Śrīvardhamāna
10. Mahāpadma
11. Pañcaśāla
12. Pṛthivījaya.

II. Type-*vṛkṣajāti.*
(Kumuda etc. 7 temples.)
1. Kumuda
2. Kamala
3. Kamalodbhava
4. Kiraṇa
5. Śataśṛṅga
6. Niravadya
7. Sarvanga Sūndara

III. Type-Aṣṭaśāla (Svastika etc five Temples).
1. Svastika
2. Vajrasvastika
3. Harmyatala
4. Udayācala
5. Gandhamādana.

2. **Bhūmija, Prāsādas.**
I. Type-*Niṣadha etc. four temples (Square)*

1. Nisadha
2. Malayādri
3. Mālyavān
4. Navamālikā.

This classification of the temples is really a very fascinating topic of Indian architecture. Each of these temples really repressents a type by itself. Their evolution and development are represented in the different classes as we have seen above. The same names are repeated several times. A temple or a house or any building is after all an output of the architectural craftș manship. A temple built in a particular region by a particular architect with a particular material must be different from a temple built in another region by another architect with different material available in that particular region. Hence in order to show the characteristic trait of these different centres of art, the nomenclature is kept intact, so that when a particular type of temple is viewed from the standpoint of different stylistic specimens, it may show its different evolution in the history of art. All these temple types, therefore, need to be worked out, not only with their characteristic evolutions but also be distinctly drawn with sketches and fully explained in their respective individual measurement componant parts, the Samarāṅgana has the credit of providing the fullest, longest and the grandest classification ever made in any manual of the Vāstu-śāstra. Thus while Suprabhedāgama contains twelve names, the Śilparatnam and the Iśānaśivagurudevapaddhati contain twenty in one list and thirtytwo in another. The Mayamatam contains fortyfive names and indicates existence of many other not mentioned (it gives classification only upto four storeyed mansions). The Mānasāra contains names of ninetyeight buildings (either they may be taken as temples or many storeyed mansions for the princes or the wealthy people). The Atrisaṃhitā, another valuable work on the South Indian Vāstuvidyā also does not go beyond ninety six varieties. Samarāṅgaṇa, therefore, from this point of view has classified practically all classes of temple types then known and exhausted all the styles and all the specifications of dedication

and other allied topics of the temple architecture. Thus viewed from this angle, its unique place in the vāstu literature goes without saying.

The qualification of sthapati (the architect)

The account of Indian Architect which we get in the S.S. (Ch. 44-55) is unique in the respect that it is not only more detailed but is more systematic and scientic from The modern point of view. This also discusses the sthapatī, the master arthitect and the Shāpaka, the master-priest, the guru the teacher, the sthapati was the sole authority in any building activity-civil or royal (स्थपते: कर्म स्थापत्यम्). It is the work of Architect that is called Architecture. All the Shastric rules, all the materials, rich and varied are useless, unless the sthapati so combines them, so moulds and shapes there in one word, so orientates) that a quite a new thing emerges, a new creation springs up. Like a poet, the weaver of dreams, he wears the poetry of buildings, like a musician he produces the rythem of the structure and like a creator, he creates a new creation. It was the genius or the superb artistic craftsumanship which has been responsible in producing monumental architecture like Kailash at Ellora.

The Samarāṅgana-Sūtradhāra in the very opening lines of the Chapter 44 sthapati-Lakshana-gives, The qualification of the arechitect. The Sthāpatya is fourfold :-(1) the shastra. The traditional lore, (2) Karma, the practical experience (3) Pragñā-intuitive insight and the (4) Śila-righteous character and behaviorius. These are really the qualities constituting the fundamental equipment which go to make a sthapati-an architect. That means. An Architect should have the knowledge of the Shastra, he should be an ardant builder-a skilled craftsman, he should have artistic perfection or imaginative mind, and above all he should be a man of character. Only such an equipped person can become a real Sthapati.

शास्त्रं कर्म तथा प्रज्ञा शीलं च क्रियान्वितम्।
शास्त्रज्ञ : स्थपतिस्तस्मात् प्रयत्नपरया धिया।
यथावत् कथितं चारु नगरं विनिवेशयेत्।।

Yantras-The mechanical devices

Yantra and tantra are familior words in Sanskrit literature. The former is an art or mechanical device and latter is knowledge or science. The Samarāṅgana-Sūtradhāra opens with a definition of yantra-that is so called because it controls and directs according to a plan, the motion of things.

Verse

यद्वच्छाया प्रवृत्तानि भूतानि स्वेन वर्त्मना।
नियम्यन् नयत् तत् यन्त्रमिति कीर्त्तितम् ॥ 31/3

The Samarāṅgana-Sūtradhāra gives three principal classes of yantras, firstly the yāna-yantras used in vimānās and chariots. Secondly the Udak-yantras, water-meachines, pipes and showers technically called वारियन्त्र or धारायन्त्र, thirdly the machine for warfare संग्रामार्थ is made.

स्वरसेनप्रवृत्तानि भूतानि स्वमनीषया।
कृतं यस्माद् यमयति तदा यन्त्रमिति स्मृतम्॥

It may be noted that the Samarāṅgana-Sūtradhāra makes two broad classification of vāri-yantras (1) pleasure-giving machines (क्रीड़ार्थ) and purposeful yantras Machines for social use. Dhāra gṛha is a shower in a garden, very popular in medieval Times. The Samarāṅgana-Sūtradhāra gives full details about them construction technique. The Vimāna-yantra-the wooden machine flying in the air, is described in this text and it gives actual construction process. Thus Samarāṅgana-Sūtradhāra is the rare treatise on yantra-making.

Chitra Kala

The Samarāṅgana-Sūtradhāra has devoted many chapters to this most fascinating branch of fine art, the painting. Among the Archā-Dravyas is included the Ālekhya the citra, the Painting, by means of which beautiful images are drawn on some background, Pictorial art of making imges both religious and secular, forms a major contribution of this work. Its treatment of the Painter is masterpiece. The different kinds of paintings have been discussed. It is a notable treatise on the art of Painting, may

be called as harbinger of a resonance-in the domain of art & literature.The Samarāṅgana-Sūtradhāra is certainly an epitome of that social upsurge which gave birth to stupendous works of art and architecture.

The Most inportant part is where it has treated the topics like the proportionate measurements, the nine poses of legs, various hand-poses, the forms of gods, goddesses etc. the mortals alike all fall under this broed topic of painting. Here some innovations have been introduced for the first time i.e. The Rasas and Rasa-Dristis, dancing poses and the detail of painting technique. In India Iconography i.e. image-making is both mechanical and fine art. A fine art pre-supposes the arousal of an aesthetic experience, which is based on sentiments. According to Indian view of Poetics and Dramatics as well as the fine arts, an aesthetic experience is not only a pleasure to the senses, it is not only taming of heart and mind, it is something more, rather much more. It is elevating the soul and is called 'Brahmāswāda-sahodarah' i.e. it is like experiencing the Brahmānand the treatment of aestheticity in the sculptural and pictorial images, is a unique distinction of the Samarāṅgana-Sūtradhāra in the extant mudrās, the Vāhanas, the Āyudhas of different deities of Hinduism, Jainism & Buddhism. It is More elaborate in the treatment of Hindu gods & Devis. It gives more stress to Shastra & measurement.

प्रमाणे स्थापिता देवाः पूजार्हश्च भवन्ति वै।
शास्त्रमानेन यो रम्यः स रम्यो नान्य एवं हि।। 40/3

This shows the importance of मान, the measurement in carving out an icon or constructing a Building. Image-making was as sacred as any religious ceremony or ritual. If undertaken under a proper discipline of mind and body. A finished image like this must be given a place-a proper place to the set in the Prāsāda i.e. temple. Mandir was a word used for Palace as well as for the temple of the god. There was a relationship between a temple and the image of the god viz. The relationship of soul and body. Thus it records a tradition of image-making.

॥ श्रीः ॥

श्रीगणेशाय नमः ।

महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचितं

समराङ्गणसूत्रधारापरनामधेयं

वास्तुशास्त्रम् ।

महासमागमनो नाम प्रथमोऽध्यायः ।

देवः स पातु भुवनत्रयसूत्रधार-
स्त्वां बालचन्द्रकलिकाङ्कितजूटकोटिः ।
एतत् समग्रमपि कारणमन्तरेण
कात्स्न्र्यादसूत्रितमसूत्र्यत येन विश्वम् ॥ १ ॥

सुखं धनानि ऋद्धिश्च सन्ततिः सर्वदा नृणाम् ।
प्रियाण्येषां तु संसिद्ध्यै सर्वं स्याच्छुभलक्षणम् ॥ २ ॥

यच्च निन्दितलक्ष्मा(च ? त्र)तदेतेषां विघातकृत् ।
अतः सर्वमुपादेयं (यद्) भवेच्छुभलक्षणम् ॥ ३ ॥

देशः पुरं निवासश्च सभा वेश्मासनानि च ।
यद्यदीदृशमन्यच्च तत्तच्छ्रेयस्करं मतम् ॥ ४ ॥

वास्तुशास्त्रादृते तस्य न स्याल्लक्षणनिश्चयः ।
तस्माल्लोकस्य कृपया शास्त्रमेतदुदीर्यते ॥ ५ ॥

अथैकदा जगज्जन्महेतुमम्बुरुहासनम् ।
पृथ्वी पृथुभयभ्रान्ता चकिताक्षी समाययौ ॥ ६ ॥

प्रणम्य प्रणतिप्रह्वनिखिलत्रिदशेश्वरम् ।
सगद्गदमुवाचेति भूतधात्री पितामहम् ॥ ७ ॥

भगवन्नहमेतेन पृथुना पृथुतेजसा ।
उप(द्रु ? द्रु)ता त्वां शरणं प्राप्ता त्रायस्व मां ततः ॥ ८ ॥

वदन्त्यामिति मेदिन्यामाविरासीदथो पृथुः ।
संरम्भमुक्तहृदयो ब्रह्माणं प्रणनाम च ॥ ९ ॥

जगादैनमथ स्निग्धध्वनिगम्भीरया गिरा ।
कुर्वंस्तद्यानहंसानां पयोदध्वनिशङ्कितम् ॥ १० ॥

त्वयास्मि जगतां नाथ जगतोऽधिपतिः कृतः ।
स्थापितानि च भूतानि सर्वाण्यपि वशे मम ॥ ११ ॥

तेष्वियं मम विश्वेश कदाचिद् वशवर्तिनी ।
समीकरोमि पाषाणजालान्यस्याः किलाधुना ॥ १२ ॥

व्यस्तानि धनुषा तावद् गौर्भूत्वेयं पलायिता ।
दोग्धुकामोऽहमप्येनां चिरमन्वगमं महीम् ॥ १३ ॥

यत्रक्वापि प्रयात्येषा तत्र मामेव पश्यति ।
अपश्यन्त्यन्यतस्त्राणमदुग्धा त्वामुपस्थिता ॥ १४ ॥

अस्यां वर्णाश्रमस्थानविभागश्च विधास्यते ।
इयं च दुर्गमानेकक्षोणीधरकुलाकुला ॥ १५ ॥

विधास्येऽस्यां कथं त्वेतदिति मे शङ्कितं मनः ।
पृथुनेत्यथ विज्ञप्तो भगवानब्जसम्भवः ॥ १६ ॥

उवाच बोधयन्नेनं कृत्वा भूमिं च निर्भयाम् ।
इयं मही महीपाल विधिवत् पालिता सती ॥ १७ ॥

सस्यैरुत्पाद्य निष्पन्नैस्तव भोग्या भविष्यति ।
यच्च ते स्यादभिप्रेतं स्थानादिविनिवेशनम् ॥ १८ ॥

तदेष त्रिदशाचार्यः सर्वसिद्धिप्रवर्तकः ।
सुतः प्रभासस्य विभोः स्वस्त्रीयश्च बृहस्पतेः ॥ १९ ॥

विश्वाभिसायिधीः सर्वं विश्वकर्मा करिष्यति ।
राजन्नसौ महेन्द्रस्य विदधावमरावतीम् ॥ २० ॥

अन्या अप्यमुना रम्याः पुर्यो लोकभृतां कृताः ।
त्वया क्षेत्रीकृनां मूर्त्तिं दृष्ट्वा साद्रिद्रुमामसौ ॥ २१ ॥

सन्निवेशान् पुरग्रामनगराणां विधास्यति ।
तद् गच्छ वत्स लोकानामितस्त्वं हितकाम्यया ॥ २२ ॥

भयोज्झिता त्वमप्युर्वि पृथोः प्रियकरी भव ।
काले स्मृतः स्मृतः पुण्यो राज्ञः प्रियचिकीर्षया ॥ २३ ॥

त्वमप्यखिलमेवैतद् विश्वकर्म(न्) करिष्यसि ।
इत्युक्त्वा गमनमुपेयुषि प्रजेशे स्वं स्थानं क्षितिभुजि चाश्रिते मुदोर्व्याम् ।
प्रालेयावनिभृतमाजगाम खेलत्सिद्धस्त्रीपरिगतमाशु विश्वकर्मा ॥२४॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे

महासमागमनो नाम प्रथमोऽध्यायः ॥

अथ विश्वकर्मणः पुत्रसंवादो नाम द्वितीयोऽध्यायः ।

अथ पृष्ठे हिमगिरेः शशाङ्कशुचिरोचिषि ।
सिद्धामरवधूभुक्तमणिमञ्जुगुहागृहे ॥ १ ॥
विस्तीर्णासनमासीनं सर्वज्ञमथ संस्मृताः ।
आययुर्विश्वकर्माणं चत्वारो मानसाः सुताः ॥ २ ॥
जयो विजयसिद्धार्थौ चतुर्थश्चापराजितः ।
तमुपागम्य शिरसा नेमुः प्राञ्जलयो मुनिम् ॥ ३ ॥

तानुवाच मुनिर्वत्सा विदितं वो यथा पुरा ।
वास्तुब्रह्म सदा विश्वं व्याप्नोति सकलं जगत् ॥ ४ ॥

धर्म्यं कर्म तदा स्वेष्टप्राप्त्यै लोकावनानि च ।
व्यवस्थाप्य चकारैष लोकपालश्च कल्पनाम् ॥ ५ ॥

अहमप्यमुना विश्वनाथेनाम्बुजजन्मना ।
लोकानां सन्निवेशार्थमादिष्टोऽस्मि स्वयम्भुवा ॥ ६ ॥

रम्याणि नगरोद्यानसभास्थानान्यथो मया ।
सुरासुरोरगादीनां निर्मितान्यात्मबुद्धितः ॥ ७ ॥

गत्वोर्वीं वैन्यनृपतेर्वत्साः प्रियचिकीर्षया ।
नगरग्रामखेटादीन् करिष्यामि पृथक् पृथक् ॥ ८ ॥

कार्ये त्वमुष्मिन् सकले मम विश्वसृजार्पिते ।
सम्यक्साहायकैर्भाव्यं भवद्भिरिति नः स्थितम् ॥ ९ ॥

यतस्त्रिभुवनालोकप्रोद्यतस्याब्जिनीपतेः ।
सहायतां तमश्छेदे कलयन्ति मरीचयः ॥ १० ॥

स्वयं करिष्येऽहमथो निवासाय पृथोः पुरीम् ।
विचित्रनगरग्रामखेटामतिमनोहराम् ॥ ११ ॥

भवन्तः पुनरागत्य चत्वारोऽपि चतुर्दिशम् ।
तांस्तान् निवेशान् कुर्वन्तु पृथग्जनकृताश्रयान् ॥ १२ ॥

अन्तरेष्वध्वपाथोधिशैलानां सरितां तथा ।
विधातव्यानि दुर्गाणि नृपाणां भयशान्तये ॥ १३ ॥

वर्णप्रकृतिवेश्मानि संस्थानानि च लक्ष्मभिः ।
विधेयानि प्रतिग्रामं प्रतिपूः प्रतिपत्तनम् ॥ १४ ॥

तानित्थमात्मतनयानभिधाय सम्यक्
सारार्थभूतमपरिस्फुटनोज्झितं च ।
स्थानार्पितोरुभरनिर्वृतचित्तवृत्ति-
स्तूष्णीं प्रभासतनयो नयविज्जगाम ॥ १९ ॥

इति श्रीमहाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
विश्वकर्मणः पुत्रसंवादो नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ छ ॥

अथ प्रश्नो नाम तृतीयोऽध्यायः ।

अथ तेषु जयो नाम वाक्यं तद् विश्वकर्मणः ।
श्रुत्वा कृताञ्जलिः प्राह स्निग्धगम्भीरया गिरा ॥ १ ॥

ज्ञानैकनिधिरप्यस्मान् यत् सहायतया किल ।
वृणोषि तेन न वयमात्मानं बहु मन्महे ॥ २ ॥

तदिदानीं हितार्थं नः प्रजानामपि च प्रभो ।
अप्रमेयप्रभावस्त्वं सर्वमाख्यातुमर्हसि ॥ ३ ॥

पूर्वमेकार्णवे जाते जगति प्रलयं गते ।
महाभूतामरपुरीज्योतिषां कथमुद्भवः ॥ ४ ॥

किमाकारा किमाधारा किंप्रमाणा च मेदिनी ।
विस्तृतिः परिधिश्चास्या बाहुल्यमपि कीदृशम् ॥ ५ ॥

उच्छ्रायव्यासदीर्घत्वैः कैः केऽस्यां कुलभूभृतः ।
कति ख्यातानि वर्षाणि द्वीपा नद्योऽब्धयस्तथा ॥ ६ ॥

काः सूर्येन्दुग्रहर्क्षादिगतयश्च पृथक् पृथक् ।
भूमेरुपरि किं चैषामन्योन्यं प्रोक्तमन्तरम् ॥ ७ ॥

किमाधारं दिवि ज्योतिश्चक्रं भ्रमयते च कः ।
लोके कथं महाभूतान्यूर्ध्वाधो बिभ्रति स्थितिम् ॥ ८ ॥

युगधर्मव्यवस्थाभिः काश्चादौ लोकवृत्तयः ।
कश्चादिमस्ततो राज्ञां ग्रहाणां वर्णिनां कथम् ॥ ९ ॥

कति देशाः कति भुवः पृथक्त्वेन निरूपिताः ।
कार्यः क्व च कथं सन्निवेशो जनपदाश्रयः ॥ १० ॥

व्यक्तचिह्नैः स्वनस्पर्शगन्धवर्णरसादिभिः ।
काः शस्ता निन्दिताः काश्च पुराणामपि भूमयः ॥ ११ ॥

कार्यं केन विधानेन भूभृत्पुरनिवेशनम् ।
किं फलं सुनिविष्टेऽस्मिन् दुर्निविष्टे च किं पुनः ॥ १२ ॥

कतिप्रकारं दुर्गं च दुर्गकर्मक्रमश्च कः ।
किमग्रपुरसंस्थानमनिन्द्यं किं च निन्दितम् ॥ १३ ॥

कश्चात्रानुक्रमविधिः प्रमाणैरुपपादितः ।
प्राकारगोपुराट्टालपरिखावप्रकर्म च ॥ १४ ॥

तमङ्गनिर्गमद्वारप्रतोल्यट्टालकादिभिः ।
कीदृशः प्रविभागश्च रथ्याचत्वरवर्त्मभिः ॥ १५ ॥

भूमिप्रमाणसंस्थानं सीमा च क्षेत्रदिक्पथैः ।
नगरग्रामखेटानां निवेशाः स्युः पृथक् पृथक् ॥ १६ ॥

पुरस्याभ्यन्तरे पूर्वं कैर्द्रव्यावयवक्रमैः ।
कस्मिन् स्थाने कथं कार्यं शक्रध्वजनिवेशनम् ॥ १७ ॥

प्रतिसंवत्सरं तस्य नियुक्तस्य कथं पुनः ।
हिताय नृपलोकानां विधातव्यो महोत्सवः ॥ १८ ॥

गृहेषु केषु केष्वत्र कासु कासु ककुप्सु च ।
भागैर्बाह्यान्तरैः कैः कैः कार्याः काः काश्च देवताः ॥ १९ ॥

कैः कैर्यानपरीवारवर्णरूपविभूषणैः ।
कार्याः कैः कैः सुरा वस्त्रवयोवेषायुधध्वजैः ॥ २० ॥

प्रमाणमितिसंस्थानसङ्ख्यानोच्छ्रयलक्ष्मभिः ।
प्रासादाः कस्य के वा स्युः सुरराजद्विजातिषु ॥ २१ ॥

प्राकारपरिखागुप्तं पुरे स्याद् गोपुरं क्व च ।
युग्ममध्याम्बुवेश्मानि क्व च स्युः क्व ज्ञानसम् ॥ २२ ॥

कोष्ठागारायुधस्थानभाण्डागारनिवेशनैः ।
व्यायामनृत्तसङ्गीतस्नानधारागृहादिभिः ॥ २३ ॥

शय्यावासगृहप्रेक्षावेश्मादर्शगृहैः पृथक् ।
क्रीडादोलाश्रयारिष्टगृहान्तः पुरवेश्मभिः ॥ २४ ॥

विटङ्कभ्रमनिर्यूहकक्षासंयमनादिभिः ।
अशोकवनिकाभिश्च लतामण्डपवेश्मभिः ॥ २५ ॥

वापीभिर्दारुगिरिभिश्चित्राभिः पुष्पवीथिभिः ।
एतैर्विशेषैरन्यैश्च विचित्रैर्विपिनाश्रयैः ॥ २६ ॥

मानोन्मानक्रियायामद्रव्याकृतिविनिर्मितः ।
निकेतननिवेशः स्याद् राज्ञां भागाश्रितः कथम् ॥ २७ ॥

पुरोधःसैन्यभूश्रेष्ठदैवचिन्तकमन्त्रिणाम् ।
कं कं च भागं प्राप्य स्युर्निवेशा नृपवेश्मनः ॥ २८ ॥

पुरे स्युर्दिक्षु भागेषु पदभागेषु केषु च ।
विप्रराजन्यविट्शूद्रास्तज्जैरन्तरजैः समम् ॥ २९ ॥

तथा कृषितुलाशिल्पकलापण्योपजीविनः ।
हिंसाश्रिताश्च पुरुषा निवेश्याः स्युः कथं क्व च ॥ ३० ॥

निवेशाः कीदृशाश्चैषां कियन्तो वा भवन्ति ते ।
शस्यं लोकेन वा तेषां कैः प्रवेशजलभ्रमैः ॥ ३१ ॥

धिष्ण्यमाद्यं कतिविधं द्रव्याण्याद्यानि कानि वा ।
हेतुरेषां च सर्वेषां स्याच्च किदृगनुक्रमः ॥ ३२ ॥

भजन्ते योगमन्योन्यं कानि द्रव्याणि कैः सह ।
कानि योगं न गच्छन्ति कैर्वा कः क्व वसेत् पुमान् ॥ ३३ ॥

इष्टकाकर्म किं चेष्टं कीर्तिता कतिधा च भूः ।
परिकर्मक्रमस्तासां वह्नयम्बुपवनैश्च कः ॥ ३४ ॥

गुरुवर्णिध्वजोर्वीशतद्भृत्यप्रतिमा पुराम् ।
वृक्षाः के के प्रशस्ताः स्युर्गृहार्थे के च गर्हिताः ॥ ३५ ॥

तच्छेदस्रावसंभूतं शब्ददिक्पातगर्भजम् ।
विज्ञायते कथं कर्तृकारकादिशुभाशुभम् ॥ ३६ ॥

प्रमाणं तक्षणच्छेदैः शोधितानां कथं भवेत् ।
आहृत्य स्थापनं पूर्वं दारूणां स्थानके क्व च ॥ ३७ ॥

सामान्यतोऽखिलानां काः काश्च जातेर्विशेषतः ।
प्रशस्तैर्लक्ष्मभिर्युक्ता भूमयः परिकीर्तिताः ॥ ३८ ॥

शल्योद्धारविधिः कीदृक् कीदृशं भूमिकर्म च ।
दिग्ग्रहः सूत्रणं चाधिवासनं च कथं भवेत् ॥ ३९ ॥

प्रमाणं मूलपादस्य शिलान्यासे च को विधिः ।
विभज्यते कथं वेश्म शालालिन्दविभाजनैः ॥ ४० ॥

मानानि कानि भित्तीनां पीठानामुच्छ्रयाश्च के ।
कथं तानि विकल्प्यानि वर्णानां मेखलादिभिः ॥ ४१ ॥

समस्तकानां स्तम्भानां द्वारस्तम्भासनैः सह ।
नागवीथ्युपधानानां समं कण्ठविनिर्गमैः ॥ ४२ ॥

जयन्तीसङ्ग्रहतुलाकार्याणां वास्तुनोऽपि च ।
कीदृशं फलकानां च प्रमाणं परिकीर्तितम् ॥ ४३ ॥

स्वमानात् सर्ववर्णानां तलोच्छ्रायास्तु कीदृशाः ।
का गवाक्षकपोतालिवेदिकाजालकक्रियाः ॥ ४४ ॥

स्थूणा निसृष्टिकोत्सूका मृगा(ल्यो ? ल्यु)पतुलास्तथा ।
सान्तःप्राणिशिरोवंशाः किंप्रमाणाः प्रकीर्तिताः ॥ ४५ ॥

छाद्योदयाः कियन्तः स्युर्वृत्तच्छाद्यक्रमश्च कः ।
त्र्यश्राणां खण्डवृत्तानां लुपानां च क्रियाः कथम् ॥ ४६ ॥

सीमालिन्दशिरस्तासां कीदृशी चावलम्बना ।
कतिप्रकाराः प्रासादशिरसां च विकल्पनाः ॥ ४७ ॥

यच्चान्यदेवमादि स्यात् प्रासादभवनादिषु ।
द्रव्यकाष्ठकलासङ्गि प्रमाणं तस्य कीदृशम् ॥ ४८ ॥

शालालिन्दप्रमाणानि चतुःशालेषु धामसु ।
ज्यायोमध्ययवीयस्सु मूषाभिः काष्ठकल्पना ॥ ४९ ॥

एकद्वित्रिचतुःशालान्येषां संयोगतोऽपि च ।
कथं कति च वेश्मानि कल्प्यन्ते प्रविभागशः ॥ ५० ॥

कथं च षोडशचतुःषष्ट्येकाशीतयः शतम् ।
संविभागाः पदानां स्युः कथमत्रामरस्थितिः ॥ ५१ ॥

आद्यो नवपदो वास्तुरन्त्यः साहस्रिकः कथम् ।
अङ्गप्रत्यङ्गभागेषु केषु केषु क्व तस्थुषः ॥ ५२ ॥

कथमेते सुराः सर्वे वास्तोरस्य व्यवस्थिताः ।
एतद्वंशशिरश्चक्षुःकुक्षिहृन्मूर्धमर्मसु ॥ ५३ ॥

जायेत पीडा द्रव्येषु सन्निविष्टेषु कस्य का ।
वास्त्वारम्भप्रवेशेषु यात्रायां स्थापनेषु च ॥ ५४ ॥

दूतस्वप्ननिमित्ताद्यैः कथं ज्ञेयं शुभाशुभम् ।
दारुक्रियासु चित्रेषु तथा लेप्यक्रियासु च ॥ ५५ ॥

योज्यं किं किमयोज्यं च किं भूपभवनादिषु ।
हस्तस्य लक्षणं मानसंज्ञा वै ज्ञायते कथम् ॥ ५६ ॥

किं हव्येष्वग्निलक्ष्म स्यात् किं च निर्युक्तलक्षणम् ।
अनुक्रमेण वर्णानां बलिकर्म च कीदृशम् ॥ ७७ ॥
विधेयं विधिना केन भवने च प्रवेशनम् ।
पतिते स्फुटिते जीर्णे प्लुष्टे वज्राशनिक्षते ॥ ७८ ॥
निमग्नभग्ननिर्भिन्नप्रशीर्णेषु च वास्तुषु ।
मधुवल्मीकसंभूतौ प्रविरूढे च दारुणि ॥ ७९ ॥
जायते किं फलं कुत्र प्रायश्चित्तेन को विधिः ।
इत्येवमादिकमनेकविधं विधानं वेश्मोपगं च पृथगाश्रयसंभूतं च ।
अस्मास्वनल्पकरुणार्द्रितचित्तवृत्तिर्व्याख्यातुमर्हसि समस्तमनुक्रमेण ॥ ८० ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
प्रश्नाध्यायस्तृतीयः ॥

अथ महदादिसर्गश्चतुर्थोऽध्यायः ।

जयस्येति समाकर्ण्य विश्वकर्मा च तद् वचः ।
जगाद गर्जदम्भोदध्वनिगम्भीरया गिरा ॥ १ ॥
साधु वत्स त्वया सम्यक् प्रज्ञयातिविशुद्धया ।
प्रश्नोऽयमीरितो वास्तुविद्याब्जवनभास्करः ॥ २ ॥
स त्वं निधाय प्रश्नानां समुदायममुं हृदि ।
वदतो मेऽवधानेन शृणु यद् ब्रह्मणोदितम् ॥ ३ ॥
इदमासीद् युगान्ताग्निप्लुष्टं संवर्तकादिभिः ।
समुत्सृजद्भिरम्भांसि विश्वमेकार्णवीकृतम् ॥ ४ ॥
तमोभूते ततस्तस्मिन् भोगिपर्यङ्कमाश्रितः ।
हरिः सुष्वाप सलिले कृत्वोदरगतं जगत् ॥ ५ ॥
अथास्य नाभावम्भोजमभूत् तस्मिन्नजायत ।
सर्वज्ञानाश्रयः श्रीमांश्चतुर्वक्त्रः सुरेश्वरः ॥ ६ ॥
स कदाचिद् दधच्चेतः प्रजासृष्टिं प्रति प्रभुः ।
महान्तमसृजत् तत्र पूर्वं विश्वस्य हेतवे ॥ ७ ॥

त्रिधाहङ्कृतमेतस्मान्मनोऽभूत् सात्त्विकादतः।
राजसादपि चाक्षाणि तन्मात्राणि च तामसात् ॥ ८॥

तेभ्यः पञ्च महाभूतान्याविरासन्ननुक्रमात्।
व्योमादीनि धरान्तानि स्वैः स्वैर्युक्तानि तैर्गुणैः ॥ ९॥

अधरोत्तरभावश्च सम्यगेषामथोच्यते।
आदौ पृथ्वी ततोऽधस्तादापस्तासां च पावकः ॥ १०॥

तस्याप्यधस्तात् पवनस्ततः खमवकाशदम्।
भूतादिस्थं वियत् सोऽपि महता परिवारितः ॥ ११॥

महांश्च विशति व्यक्तं व्यक्तमव्यक्तकं पुनः।
ग्राह्यग्राहकभावेन व्यक्तो भूतसमुद्भवः ॥ १२॥

आधाराधार्यभावश्च यथार्थौ च स्थितिव्ययौ।
महाभूतानि सगुणान्येवं सृष्ट्वा ततः प्रभुः ॥ १३॥

मनः पुनरसौ सर्गे भौतिके सम्यगादधौ।
सुरासुरान् सगन्धर्वान् यक्षरक्षांसि पन्नगान् ॥ १४॥

नागान् मुनीनप्सरसो मनसा समजीजनत्।
अर्केन्दू चक्षु (षी ? षो) जातौ गगनभ्रमणक्षमौ ॥ १५॥

गात्रेभ्योऽपि च नक्षत्रचक्रमस्मादजायत।
इन्द्रियेभ्यश्च पञ्चभ्योऽभूत् ताराग्रहपञ्चकम् ॥ १६॥

ग्रहत्वं पुनरेतेषामिन्द्रियग्रहणाद् विदुः।
सुरेन्द्रचापचिह्नानां विद्युद्वलयशालिनाम् ॥ १७॥

भीमाशनिभृतां चासीत् केशेभ्योऽम्बुमुचां भवः।
विश्वमापूरयन् कृत्स्नमाविरासीत् तदिच्छया ॥ १८॥

त्रिलोकीपावनस्तिर्यग्गामी चण्डः समीरणः।
ततश्चण्डानिलोद्धूतमुपर्यर्कांशुतापितम् ॥ १९॥

वायुभिः शोषमानीतं जगाम घनतां पयः ।
तस्योपरिष्टादम्भोधेरधः कुण्डलितं वपुः ॥ २० ॥

विष्णोः सज्या(? शय्या)त्वमभ्येत्य धत्तेऽनन्तोऽखिलां भुवम् ।
न तप्तं येषु येष्वम्भः प्रदेशेष्वर्ककरश्मिभिः ॥ २१ ॥

नीतं न वानिलैः शोषं तत्र तत्राब्धयोऽभवन् ।
महाम्भोवीचिसङ्घाता विक्षिप्ताश्चण्डमारुतैः ॥ २२ ॥

यत्र यत्रापुरैक्यं ते तत्र तत्राद्रयोऽभवन् ।
निश्चलत्वार्थमवनिश्चर्मवद् वितताथ तैः ॥ २३ ॥

शैलैः कीलैरिव स्थानेष्वाचिता तेषु तेष्वियम् ।
वृद्धिं गताद्रिनिःष्यन्दैर्भूभृतां प्रविभागजा ॥ २४ ॥

निम्नगाभूत् ततोऽम्भोधेः कान्ता निम्नानुसारिणी ।
मेदिन्यन्तेषु जलधिपर्यन्तेषु विनिर्ययुः ॥ २५ ॥

अम्भांसि यत्र यत्रासंस्ते द्वीपाश्चित्ररूपिणः ।
सनिम्नगाम्बुधिद्वीपा विभक्ताखिलभूधरा ॥ २६ ॥

व्यक्ता बभूव कृत्स्नैवं भूमिर्भूतानि बिभ्रती ।
स चक्रे रैरवादीनां निरयाणामधः क्षितेः ॥ २७ ॥

स्वकर्मफलभुक्त्यर्थं स्थानं दुष्कृतकर्मणाम् ।
जरायुजाण्डजोद्भिज्जस्वेदजैः सह स प्रभुः ॥ २८ ॥

चतुर्धेत्यसृजल्लोके भूतग्रामं चराचरम् ।
द्वेधा जरायुजास्तत्र मनुष्याः पशवस्तथा ॥ २९ ॥

ग्राम्याः सप्ताभवंस्तेषु सप्तारण्यकृतालयाः ।
पुमान् गौस्तुरगच्छागौ मेषो वेगसरः खरः ॥ ३० ॥

ग्रामवासैकनिरताः सप्तैते परिकीर्तिताः ।
सिंहद्विपोष्ट्रमहिषाः शरभो गवयः कपिः ॥ ३१ ॥

अरण्यगोचरा जीवाः सप्तैते वत्स निर्मिताः ।
धर्माधर्मविवेकित्वाच्छ्रेयान् ग्राम्येषु पूरुषः ॥ ३२ ॥

अरण्यचारिषु श्रेष्ठः सिंहः शौर्यबलादिभिः ।
सुपर्णा भुजगाः कीटा येऽपि च स्युः पिपीलिकाः ॥ ३३ ॥

चतुर्धेत्यण्डजन्मानो जन्मिनस्ते प्रकीर्त्तिताः ।
क्लेद (केप ? केश)समुद्भूताः कृमियूकादिजन्तवः ॥ ३४ ॥

सर्वेऽपि स्वेदजन्मानस्ते प्रजापतिना कृताः ।
उद्भिज्जाः पञ्चधा भूत्वा निर्दिष्टाः स्थावराश्च ते ॥ ३५ ॥

द्रुमा वल्लयश्च गुल्माश्च वंशाः सतृणजातयः ।
छन्नान्तःकरणत्वं च स्वस्थानात्त्यागितापि च ॥ ३६ ॥

छिन्नप्ररोहिता चैषां वैशेषिकगुणत्रयम् ।
गायत्री भूतसंज्ञै(षां ? षा) चतुर्विंशतिपर्विका ॥ ३७ ॥

ज्ञात्वैनां पुरुषः पुण्यां भवति स्वर्गभाजनम् ।
भुवनभूजलवह्निमरुद्वियत्प्रमुख एष भवस्तव कीर्त्तितः ।
वसुमतीपरिमाणविनिश्चयं कथयतः शृणु सम्प्रति वत्स मे ॥ ३८ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे

महदादिस(ङ्गा ? र्गा)ध्यायश्चतुर्थः ॥

अथ भुवनकोशः पञ्चमोऽध्यायः ।

अथो यथाक्रमं भूमेः कृत्स्नायाः कथयामि ते ।
विष्कम्भपरिधी वत्स बाहुल्यमपि च स्फुटम् ॥ १ ॥

विष्कम्भोऽस्याः समुद्दिष्टो दशयोजनकोटयः ।
लक्षाण्यपि च मेदिन्यास्तद्वदेकोनविंशतिः ।
विष्कम्भत्रिगुणो यावद् विष्कम्भांशश्च पञ्चमः ॥ २ ॥

मेदिन्याः परिधिस्तावद्योजनैः परिकीर्त्तितः ।
द्वात्रिंशत्कोटयः षष्टिर्लक्षाणि परिधिः क्षितेः ॥ ३ ॥

अशीतिश्च सहस्राणि योजनानां प्रकीर्त्तितः ।
योजनानां सहस्राणि विंशतिर्लक्षयोर्द्वयम् ॥ ४ ॥

इति बाहुल्यमेतस्याः क्षितेर्वत्स तवोदितम् ।
चतुर्णां सलिलादीनां भूतादेर्महतोऽपि च ॥ ५ ॥

उत्तरोत्तरमुर्वीतो मानं शतगुणं विदुः ।
तोयादिषु स्थितेयं भूश्चक्रवद् वृत्तशालिनी ॥ ६ ॥

पात्रस्थापरपात्रश्रीहारिण्यन्यान्यपि क्रमात् ।
प्रमाणमिदमेतेषां क्षित्यादीनां तवोदितम् ॥ ७ ॥

द्वीपादीनां तु पाथोधिनिवेशः पुनरुच्यते ।
द्वीपानामम्बुधीनां च सप्तानामपि मध्यगः ॥ ८ ॥

जम्बूद्वीपो भवेद् वृत्तः सहस्रशतविस्तृतः ।
हिमाद्रिर्हेमकूटाख्यो निषधो नीलसंज्ञितः ॥ ९ ॥

श्वेतः शृङ्गी च षडमी भवन्त्यस्मिन् कुलाचलाः ।
एतस्मादुत्तरेणाद्रेस्तुषाराङ्कितमेखलात् ॥ १० ॥

पूर्वापरायताः सर्वेऽप्यद्रयो यावदम्बुधि ।
अन्तरा नीलनिषधौ जम्बूद्वीपस्य नाभिगः ॥ ११ ॥

वृत्तः पुण्यजनाकीर्णः श्रीमान् मेरुर्महाचलः ।
उदग्याम्यायते मेरोः प्राग्भागे माल्यवान् गिरिः ॥ १२ ॥

सेवितः सिद्धनारीभिरानीलनिषधायतः ।
सुमेरोः पश्चिमेनाद्रिर्गन्धर्वकुलसङ्कुलः ॥ १३ ॥

माल्यवत्सदृशायामो महीभृद् गन्धमादनः ।
पर्वतावुभयान्तस्थौ हिमवान् शृङ्गवांस्तथा ॥ १४ ॥

योजनानां सहस्रे द्वे सार्धे स्यादुच्छ्रयस्तयोः ।
श्वेतश्च हेमकूटश्चेत्यन्तयोः पृथिवीधरौ ॥ १५ ॥

योजनानां सहस्रार्धमेकैकस्योच्छ्रयस्तयोः ।
निषधाचलनीलाद्रिमाल्यवद्गन्धमादनाः ॥ १६ ॥

सहस्रयोजनोच्छ्रायाश्चत्वारोऽमी पृथक्पृथक् ।
एतेऽष्टावपि शैलेन्द्राः सहस्रद्वयविस्तृताः ॥ १७ ॥

उच्छ्रयार्धमधश्चापि विलग्नाः सह मेरुणा ।
मेरोः समुच्छ्रयोऽशीतिः सहस्राणि चतुर्युता ॥ १८ ॥

षोडशाधः सहस्राणि द्वात्रिंशन्मूर्ध्नि विस्तृतिः ।
जम्बूतरुर्महान् मध्ये सुमेरोर्निषधस्य च ॥ १९ ॥

द्वीपस्यामुष्य यद्योगाज्जम्बूद्वीप इति श्रुतिः ।
शृङ्गैर्हिमशिलानद्धैः सर्वतो हिमवानयम् ॥ २० ॥

महान्तो निवसन्त्यत्र पिशाचा यक्षराक्षसाः ।
कूटैर्हेममयैर्हेमकूट इत्यवनीधरः ॥ २१ ॥

यं सर्वतो निषेवन्ते सदा चारणगुह्यकाः ।
तरुणार्कप्रभाजालप्रतिमो निषधाचलः ॥ २२ ॥

निवसन्ति सुखं तत्र शेषवासुकितक्षकाः ।
हेमाब्जकर्णिकाकारः सुमेरुर्मणिकन्दरः ॥ २३ ॥

अत्रामराः साप्सरसस्त्रयस्त्रिंशद् वसन्ति ते ।
वैडूर्यनद्धैः शिखरैर्नीलो नीलमहीधरः ॥ २४ ॥

कलयन्ति तपोनित्या यत्र ब्रह्मर्षयः स्थितिम् ।
श्वेतः स काञ्चनैः शृङ्गैर्गगनोल्लेखिभिर्वृतः ॥ २५ ॥

दोर्दर्पशालिनां यत्र निवासस्त्रिदशद्विषाम् ।
महानीलमयो बर्हिपिच्छच्छायो बर्हिर्महान् ॥ २६ ॥

पितॄणामालयः शृङ्गैरुच्छ्रितैः शृङ्गवान् गिरिः ।
हिमाचलस्य याम्येन क्षाराब्धिवृतमन्यतः ॥ २७ ॥

वर्षं स्याद् भारतं नाम प्रथमं कार्मुकाकृति ।
तुषारनिलयस्याद्रेर्हेमकूटाचलस्य च ॥ २८ ॥

मध्ये किंपुरुषं नाम द्वितीयं वर्षमीरितम् ।
अन्तरे हेमकूटस्य निषधस्य च भूभृतः ॥ २९ ॥

हरिवर्षमिति प्रोक्तं तृतीयं वर्षमुत्तमम् ।
निषधाचलनीलाद्रिमाल्यवद्गन्धभूभृताम् ॥ ३० ॥

चतुर्णां मध्यगं वर्षं तुर्यमस्मिन्निलावृतम् ।
उत्तरे नीलशैलस्य याम्ये च श्वेतभूभृतः ॥ ३१ ॥

पञ्चमं वर्षमत्यर्थरम्यं रम्यकसंज्ञितम् ।
श्वेतशृङ्गवतोः शैलराजयोरनयोरिह ॥ ३२ ॥

मध्ये षष्ठं हिरण्यांशुरम्यं हैरण्यकाह्वयम् ।
अस्योत्तरे शृङ्गवतो याम्ये च क्षारवारिधेः ॥ ३३ ॥

कुरुवर्षाभिधं वर्षमुत्तरेण प्रचक्षते ।
अन्तरा नीलनिषधौ प्राग्भागे माल्यवद्गिरेः ॥ ३४ ॥

भद्राश्वमष्टमं वर्षं प्राक्समुद्रान्तमीरितम् ।
गन्धमादनशैलस्य प्रत्यक् प्राक् चापराम्बुधेः ॥ ३५ ॥

नवमं वर्षमाचार्याः केतुमालं प्रचक्षते ।
इति प्रोक्तानि वर्षाणि नवामूनि मया तव ॥ ३६ ॥

साम्प्रतं पुनरेतेषां प्रमाणमवधारय ।
प्रमाणेन सहस्राणि चतुस्त्रिंशच्चतुर्दिशम् ॥ ३७ ॥

योजनानामिहेच्छन्ति चतुरश्रमिलावृतम् ।
प्राक्प्रत्यग्भागगे वर्षे तस्योदग्याम्यतः समे ॥ ३८ ॥

एकत्रिंशत्सहस्राणि किञ्चित् प्राक्प्रत्यगायते।
यान्युक्तानि षडन्यानि वर्षाण्येभ्योऽवराणि ते॥ ३९॥

तेषां नवसहस्राणि प्रत्येकं विस्तृतिर्मता।
वर्षे किम्पुरुषे नार्यो नराश्च प्लक्षभोजनाः॥ ४०॥

जीवन्त्ययुतमब्दानां जात्यजाम्बूनदत्विषः।
हरिवर्षे नरा नार्यो वसन्तीक्षुरसाशिनः॥ ४१॥

सायुतं च सहस्रं ते जीवन्ति रजतत्विषः।
इलावृते नराः पद्मरागभासोद्गतास्तथा॥ ४२॥

जम्बूफलरसाहाराः सपादायुतजीविनः।
नास्मिन् मेरुतटच्छन्ने तारकार्केन्दुरश्मयः॥ ४३॥

स्वाङ्गप्रभाभिः किन्त्वत्र कृतोद्योता वसन्त्यमी।
कैरवोदरसच्छाया भद्राश्वे साङ्गना नराः॥ ४४॥

नीलाम्रकफलाहारा भवन्त्यत्रायुतायुषः।
दलत्कुवलयश्यामाः केतुमाले शरीरिणः॥ ४५॥

शरदामयुतं तेषामायुः पनसभोजिनाम्।
श्वेताभो रम्यके रम्ये न्यग्रोधफलभुग् जनः॥ ४६॥

हरिवर्ष इव प्रोक्तमेतस्मिन् मानमायुषः।
श्यामत्विषः स्त्रियो वर्षे पुमांसश्च हिरण्यके॥ ४७॥

जीवन्त्ययुतमब्दानां सर्वेऽपि लकुचाशिनः।
कुरुष्वभीष्टदैर्वृक्षैर्जीवन्ति स्त्रीयुता नराः॥ ४८॥

सपादमयुतं देवगर्भभा गौरकान्तयः।
पुण्यकर्मा वसत्येषु वर्षेषु निखिलो जनः॥ ४९॥

शोकव्याधिजरातङ्कशङ्कोन्मुक्तः सदा सुखी।
वनैः कीर्णानि सर्वाणि कुसुमस्तबकानतैः॥ ५०॥

उद्भिज्जाद्भिर्नदीभिश्च तैस्तैस्तुङ्गैश्च पादपैः।
उदञ्चद्वीचिमालेन लावणेनाब्धिना बहिः॥ ५१॥

परिक्षिप्तोऽयमुक्तस्ते जम्बूद्वीपो मयाखिलः ।
द्वादशाम्बुनिधावत्र पृथग् भूमिभृतः स्थिताः ॥ ५२ ॥
त्रयस्त्रयो दिशि दिशि स्फारोर्मिस्थगितोपलाः ।
मैनाकश्च बलाहश्च चक्रनामा च दक्षिणे ॥ ५३ ॥
नारदाख्यो वराहाख्यः सौमकाख्यश्च पश्चिमे ।
उदग्भागेऽपि च द्रोणकङ्कचन्द्रा इति त्रयः ॥ ५४ ॥
धूम्रको दुन्दुभिश्चैव सार्द्रकश्चेति पूर्वतः ।
सहस्रं योजनानां ते दीर्घास्तस्यार्धमुच्छ्रिताः ॥ ५५ ॥
मग्नास्तदर्धमम्भोधौ विस्तृताश्च धराधराः ।
जुष्टाः सर्वे सुरैः शृङ्गप्रौढिलीढविहायसः ॥ ५६ ॥
ज्वलितौषधयः कान्तविचित्रद्रुमवीरुधः ।
द्वीपाः शाककुशक्रौञ्चशाल्मल्य इति च क्रमात् ॥ ५७ ॥
गोमेदः पुष्कराख्यश्च षडमी बाह्यतः स्थिताः ।
क्षीराज्यदधिमद्येक्षुरसस्वाद्वम्भसोऽर्णवाः ॥ ५८ ॥
द्वीपान् शाकादिकानेते परिवार्य स्थिताः क्रमात् ।
स्वद्वीपतुल्याः सर्वे ते प्रमाणेन यथाक्रमम् ॥ ५९ ॥
अमी शाकादयो द्वीपा जम्बूद्वीपप्रमाणतः ।
यथाक्रमं स्युर्द्विगुणास्तथाम्भोनिधयोऽपिच ॥ ६० ॥
शाके सप्ताद्रयस्तेषूदयो जलधरस्तथा ।
नारको रैवतः श्यामो राजतोऽथाम्बिकेयकः ॥ ६१ ॥
चतुःसाहस्रिकस्तेषां विष्कम्भोऽर्धं समुच्छ्रयः ।
तदर्धं भूप्रदेशश्च सेवितानां सुरर्षिभिः ॥ ६२ ॥
वृत्तानां द्वीपवत् तेषां बाह्यतोऽमून्यनुक्रमात् ।
वर्षाणि सन्निविष्टानि सप्त तानि ब्रवीमि ते ॥ ६३ ॥
जलदाख्यं कुमारं च सुकुमारं मणीचकम् ।
कुसुमोत्तरमोदाकीमहाद्रुमवनानि च ॥ ६४ ॥

कुशे विद्रुमहेमाख्यौ द्युतिमानथ पुष्पवान्।
कुशेशयो हरिक्ष्माभृन्मन्दरश्च कुलाचलाः ॥ ६५ ॥

विष्कम्भोऽष्टसहस्राणि तेषां प्रत्येकमीरितः।
तदर्धमुच्छ्रयस्तद्वदुच्छ्रयार्धमधोगमः ॥ ६६ ॥

उद्भिदं वेणुवत्संज्ञं सरालमथ लम्बनम्।
वर्षं श्रीमत् प्रभाकृच्च कपिलं पन्नगाभिधम् ॥ ६७ ॥

क्रौञ्चे क्रौञ्चोऽन्धकारश्च देवो गोविन्दवामनौ।
द्विविदः पुण्डरीकश्चेत्यस्मिन् सप्त कुलाद्रयः ॥ ६८ ॥

विष्कम्भोऽयुतमेतेषां विष्कम्भार्धं समुच्छ्रयः।
अधोगतिस्तदर्धं च वर्षाण्येषां तु बाह्यतः ॥ ६९ ॥

कुसलाङ्याष्टवर्षाख्ये परापतमनोनुगे।
मुनिवर्षान्धकाराख्ये सप्तमं दुन्दुभीति च ॥ ७० ॥

गिरयः शाल्मलिद्वीपे रक्तः पीतः सितस्तथा।
वैपुल्यमेषां द्वात्रिंशत्सहस्राणि प्रचक्षते ॥ ७१ ॥

वैपुल्यार्धं समुच्छ्रायस्तदर्धमवनौ गतिः।
वर्षे शान्तभयं वीतभयं चेत्यत्र संस्थिते ॥ ७२ ॥

गोमेदे तु सुरश्चेति कुमुदश्चेति भूधरौ।
योजनानां चतुःषष्टिस्तौ सहस्राणि विस्तृतौ ॥ ७३ ॥

उच्छ्रायो विस्तरस्यार्धं तदर्धं चाप्यधोगतिः।
धातकीखण्डनामास्य मध्ये वर्षमुदीरितम् ॥ ७४ ॥

अस्त्यद्रिः पुष्करद्वीपे मानसोत्तरसंज्ञितः।
बाह्यतो वर्षमेतस्य महावीतमिति स्मृतम् ॥ ७५ ॥

विस्तृतोऽष्टौ सहस्राणि शैलोऽयं द्वे तथायुते।
सहस्रशतमन्यच्च सुरसिद्धर्षिसेवितः ॥ ७६ ॥

व्यासार्धेनोच्छ्रयस्तस्य तदर्धेनाप्यधोगमः।
सुरेशानां नगर्योऽस्मिन् मया वत्स निवेशिताः ॥ ७७ ॥

ऐन्द्री वस्वोकसारा प्राग् याम्या संयमनी ततः ।
प्राचेनसी सुखा पश्चात् तथा सौम्युत्तरे विभा ॥ ७८ ॥

धर्मरक्षार्थमेतासु चत्वारश्चतसृष्वपि ।
तथा लोकव्यवस्थार्थं पृथग् लोकभृतः स्थिताः ॥ ७९ ॥

लोकालोकाचलः स्वादुसलिलाद् द्विगुणो बहिः ।
स्वादूदाब्धिप्रमाणात् स विस्ताराद् द्विगुणोऽपि च ॥ ८० ॥

समुच्छ्रितोऽसौ नियुतं नियुतार्धमधो गतः ।
पञ्च कोशाः प्रतिदिशं नियुतानि तथा नव ॥ ८१ ॥

तद्वच्च नियुतस्यार्धं मेरुमध्यात् तदन्तरम् ।
समुद्भासितदेहार्धस्तिग्मांशोः किरणैरयम् ॥ ८२ ॥

तत्समेन च भूम्यर्धेनावृतः परतः पुनः ।
भौतान्यावरणान्युर्व्या यस्यैतानि स्थितान्यधः ॥ ८३ ॥

बाह्यतोऽपि च भूम्यूर्ध्वं निविष्टानि तथानघ ।
इति वत्स तव प्रोक्तः सन्निवेशोऽखिलः क्षितेः ॥ ८४ ॥

स्थितिं गतिं च कथयाम्यर्कादीनामतःपरम् ।
सूर्येन्दुधिष्ण्यज्ञसितभौमार्किंत्रिदशार्चिताः ॥ ८५ ॥

सप्तर्षयो ध्रुवश्चेति भूमेरूर्ध्वं क्रमात् स्थिताः ।
चत्वारि द्वे तथा भूमेरूर्ध्वमा सूर्यनन्दनात् ॥ ८६ ॥

षडेवमन्तराणि स्युः सहस्राणां शतं शतम् ।
ग्रहान्तराणि यान्यन्यान्यवशिष्टान्यनुक्रमात् ॥ ८७ ॥

तानि चत्वार्यपि द्वे द्वे लक्षे प्रोक्तानि मानतः ।
धरित्रीध्रुवयोर्मध्ये योजनानां चतुर्दश ॥ ८८ ॥

नियुतानि समुत्सेधस्त्रैलोक्यस्य प्रकीर्त्तितः ।
एकाथ द्वे चतस्रोऽष्टावन्तरं कोटयः क्रमात् ॥ ८९ ॥

महोजनस्तपःसत्यलोकानामुपरि ध्रुवात् ।
ये स्थिताः सत्यलोकोर्ध्वमधस्तादण्डकर्परात् ॥ ९० ॥

एका कोटिर्भवेत् तेषां पञ्चाशन्नियुतान्विता ।
अथावरणयोगोऽस्य विहितः (स ? प)द्मजन्मना ॥ ९१ ॥

यथैवाधस्तथा तिर्यक् तथैवोर्ध्वमपि क्रमात् ।
वहेऽब्दाः प्रवहे सूर्यः स्थितः शीतांशुरुद्वहे ॥ ९२ ॥

संवहस्थानि नक्षत्राण्यावहस्थाः पुनर्ग्रहाः ।
सप्तर्षयः परिवहे ध्रुवश्चापि परावहे ॥ ९३ ॥

प्रदक्षिणममी सप्त मरुतो भ्रमयन्त्यमून् ।
मेघीभूतः स्थितो मध्ये सुमेरुक्ष्माभृति ध्रुवः ॥ ९४ ॥

समस्तमपि तद्बद्धं ज्योतिश्चक्रं भ्रमत्यदः ।
सप्ताश्वेनैकचक्रेण रथेन रथिनां वरः ॥ ९५ ॥

तेजोमयेन सततं भ्रामयति ज्योतिषां पतिः ।
केतुमाले (रजन्यर्धं ? व्रजन्नूर्ध्वं) करोत्यस्तं कुरुष्वपि ॥ ९६ ॥

मध्यन्दिनं च भद्राश्वे(ष्टद्व ? स्तं ग)च्छन् भारते रविः ।
रसाब्धिपक्षसङ्ख्यानि योजनानि निमेषतः ॥ ९७ ॥

सप्तविंशतिकां चाष्टौ भागान् सर्पत्यहर्पतिः ।
योजनान्य(ध्विनन्दर्तु ? ब्धिनन्दर्तु) गुणसङ्ख्यानि काष्ठया ॥ ९८ ॥

नवांशकचतुष्कं च क्रामत्यहिमदीधितिः ।
वह्न्यग्निवसुखेन्द्रक्ष्मासङ्ख्यातान्यब्जिनीपतिः ॥ ९९ ॥

योजनस्य त्रिभागं च प्रयाति कलयैकया ।
वियत्खव्योमभूताश्विगुणपावकसङ्ख्यया ॥ १०० ॥

योजनान्युष्णकिरणो मुहूर्तेन प्रसर्पति ।
रात्र्यहेण सहस्राणि पञ्चाशन्नवकोटयः ॥ १०१ ॥

लक्षाणि सप्तनवतिर्गतिः स्यात् तिग्मरोचिषः ।
मध्येन पुष्करद्वीपस्यार्को गत्यानया व्रजन् ॥ १०२ ॥

नभस्तलेन पुनरप्युदयादुदयं श्रयेत् ।
इत्थं गतिरियं सम्यक् तिग्मभानोर्निरूपिता ॥ १०३ ॥

गतिं चन्द्रग्रहर्क्षाणां भोगं चार्काद् विभावयेत् ।
प्रोक्तं तवेत्यहोरात्रप्रमाणमधुनानघ ।
पक्षमासर्तुवर्षादीन् व्यवहाराय कल्पयेत् ॥ १०४ ॥

इति निगदित एष द्वीपशैलाम्बुधीना-
मवनिवलयवर्त्ती कात्स्न्र्यतः सन्निवेशः ।
गतिरपि दिनभर्त्तुः कीर्त्तिता विश्वमानं
पुनरिह युगधर्मं कीर्त्त्यमानं निबोध ॥ १०५ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
भुवनकोशाध्यायः पञ्चमः ॥

अथ सहदेवाधिकारः षष्ठोऽध्यायः ।

अथ प्राक्कथितादस्माद् भूतसर्गादनन्तरम् ।
प्रजासीदमरैः सार्धमियं पूर्णजनाकुला ॥ १ ॥
शोकव्याधिजरातङ्कविमुक्तास्त्रिदशा इव ।
पुराभवन् कृतयुगे पुमांसः स्थिरयौवनाः ॥ २ ॥
ते निकुञ्जेषु शैलानां नदीषु च सरस्सु च ।
वनेषु च विचित्रेषु चिक्रीडुर्दैवतैः सह ॥ ३ ॥
हेलया ते समुत्पत्य कदाचिदमरैः सह ।
निरर्गलाः समासाद्य स्वर्विचेरुः सुरा इव ॥ ४ ॥
चित्राम्बरावृताः सर्वे नानाभरणशालिनः ।
विमानाकृतयस्तेषामासन् कल्पद्रुमा द्रुमाः ॥ ५ ॥
मनोज्ञाभिः सह स्त्रीभिर्विचित्राभर(णास्त्रि ? णश्रि)यः ।
कल्पद्रुमेष्वकार्षुस्ते वासं क्रीडां च तेष्वथ ॥ ६ ॥
क्षुत्तृड्दुःखोज्झिताः सर्वे बभूवुरयुतायुषः ।
रत्नावदातदेहास्ते कदाचिद् भूरसाशिनः ॥ ७ ॥
रतिप्रायास्तदासंस्ते स्वेच्छाहारविहारिणः ।
स्वीकारविग्रहच्छेदविशदीकृतचेतसः ॥ ८ ॥

नास्मिन्नर्कस्तपत्युग्रं न वाति प्रबलोऽनिलः ।
नीहारच्छेदसुन्दर्यो निशाः पूर्णेन्दुभूषणाः ॥ ९ ॥
भिन्नस्निग्धाञ्जनश्यामाः सतडिन्मन्द्रनिस्वनाः ।
अचण्डाशनयश्चासन् कबरीकान्तयो घनाः ॥ १० ॥
माद्यत्पिकवधूदष्टमाकन्दमुकुराङ्कुराः ।
आसन् सदापुष्पफलाभोगा येषां वनालयाः ॥ ११ ॥
एकोऽग्रजन्मा वर्णोऽस्मिन् वेदोऽभूदेक एव च ।
ऋतुर्वसन्त एवैकः कुसुमायुधबान्धवः ॥ १२ ॥
रूपश्रुतसुखैश्वर्यभाजस्ते निखिला अपि ।
समत्वान्नाभवत् तेषामुत्तमाधममध्यता ॥ १३ ॥
न खेटनगरग्रामपुरक्षेत्रखलादिकम् ।
न दंशमशकक्रव्याद्भयं वा न ग्रहादि च ॥ १४ ॥
कल्पद्रुमाप्तभोगानां न चैषां प्रभुरप्यभूत् ।
पुरास्मिन् भारते वर्षे तेषां निवसतामिति ॥ १५ ॥
जगाम सुबहुः कालः सुरैः सार्धं सुर(स्त्रि ? श्रि)याम् ।
अज्ञाततत्प्रभावानां सहसंवाससंभवा ॥ १६ ॥
अथैषामभवद् दैवादवज्ञा त्रिदशान् प्रति ।
अपूज्यमानास्ते पूज्याः सर्वेऽप्यखिलवेदिनः ॥ १७ ॥
आदाय तत्कल्पतरुं निपेतुर्द्यां दिवौकसः ।
दिवंगमनशक्तिश्च दिव्यो भावश्च तद्गतः ॥ १८ ॥
सरसः परमो भूमौ भूरसश्च न्यवर्तत ।
स्मृत्वा कल्पद्रुमांस्तांस्तान् क्रीडास्ताश्च सुरैः सह ॥ १९ ॥
व्यलपन् बहुधात्यर्थमनर्थकृतचेतसः ।
ततो विलपतां भूरि स्वैरमाहारहेतवे ॥ २० ॥
प्राणत्राणार्थमेतेषामभूत् पर्पटको भुवि ।
भूरसेनैव तेनैते कुर्वाणाः प्राणरक्षणम् ॥ २१ ॥

विना कल्पद्रुमैर्वासमन्यवृक्षेषु चक्रिरे ।
अथैषां पश्यतामेव कदाचिद् भाग्यसंक्षयात् ॥ २२ ॥

विपर्ययाच्च कालस्य भूमेः पर्पटकोऽप्यगात् ।
ततः पर्पटके नष्टे तुषशूककणोज्झिताः ॥ २३ ॥

अकृष्टपच्या मेदिन्यामभवञ् शालितण्डुलाः ।
शाल्योदनेन तेनाथ सुस्वादुव्यञ्जनेन ते ॥ २४ ॥

परमां तृप्तिमासेदुः परितोषात्तचेतसः ।
तन्नाशशङ्कया शालितण्डुलानां द्रुमेष्वधः ॥ २५ ॥

ते व्यधुर्महतो राशींस्तत्क्षेत्राणि च चक्रिरे ।
अजायत ततो लोभो मात्सर्येर्ष्यापुरस्सरः ॥ २६ ॥

तत्र तत्र शनैश्चक्रे पदन्यासं च मन्मथः ।
द्वन्द्वप्राप्त्या ततस्तेषां बिभ्रतामुत्तमां गतिम् ॥ २७ ॥

धैर्यध्वंसादभूत् स्त्रीषु भृशं रागतुरङ्गमः ।
दारक्षेत्रनिमित्तानि भूयांस्येषामनन्तरम् ॥ २८ ॥

परिक्लेशैकमूलानि द्वन्द्वान्यासन् पृथक्पृथक् ।
ततः स्वक्लृप्तमर्यादोच्छेदिष्वेष्वजितात्मसु ॥ २९ ॥

अविनीतेष्वभाग्येषु स शालिस्तुषतामगात् ।
प्रवृद्धरजसां तेषां सा पुण्यश्लोकता गता ॥ ३० ॥

मलप्रवृत्तिरभवत् तुषधान्योपसेवया ।
तुषधान्ये ततो नष्टे परिभुक्ते च सञ्चये ॥ ३१ ॥

चीरवल्कलवस्त्राणां कन्दमूलफलाशिनाम् ।
ऋतवः कालपर्यासात् षड् वसन्तादयोऽभवन् ॥ ३२ ॥

ततस्तेषामभूद् दोषरोगशोकाकुलं वपुः ।
मनश्च कामक्रोधेर्ष्यादैन्यासूयादिदूषितम् ॥ ३३ ॥

आधिदैवकमुष्णाम्बुशीतादिजनितं महत् ।
आधिभौतिकमप्यासीद् दुःखं व्यालमृगादिजम् ॥ ३४ ॥

इत्थं दुःखत्रयार्त्तास्ते व्यवायाद्यभिगुप्तये ।
हिमनीहारशीताम्बुवाताद्यापच्छिदेऽपि च ॥ ३५ ॥

अजातप्रीतयो वृक्षैः कुट्टिमानि गृहाणि (ते ? च) ।
व्यधुश्छित्त्वाश्मभिर्वृक्षानन्यान् दुःखार्तचेतसः ॥ ३६ ॥

स्मृत्वा कल्पद्रुमाकारास्तद्रूपाणि गृहाणि ते ।
एकद्वित्रिचतुःसप्तदशशालानि चक्रिरे ॥ ३७ ॥

श(ब्दा ? ष्प)प्राकारपरिखेष्वाच्छन्नेषु तृणादिभिः ।
हृष्टास्तेष्वनयन् कालमाप्तेषु गृहमेधिनः ॥ ३८ ॥

इत्यमीषु गृहिणो गृहेषु ते शीतवातजलतापनाशिषु ।
हर्षसंवलितमानसाश्चिरं सन्निरस्तविपदोऽवसन् सुखम् ॥ ३९ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे

सहदेवाधिकारो नाम षष्ठोऽध्यायः ॥

अथ वर्णाश्रमप्रविभागः सप्तमोऽध्यायः ।

अथामरगणैः सार्धमाजगाम पितामहः ।
दुःखच्छेदाय मर्त्यानामादाय नृपतिं पृथुम् ॥ १ ॥

स तानूचे प्रभुर्वोऽसौ मरुतामिव वासवः ।
दण्डधारी च दुष्टानां प्रभावे लोकपालवत् ॥ २ ॥

प्रतापतापितारातिसिंहः सिंहपराक्रमः ।
युष्माकमाधिपत्येऽसावभिषिक्तो मया पृथुः ॥ ३ ॥

रक्षाकृत् सर्वशिष्टानामुच्छेत्ता दुष्टचेतसाम् ।
वृत्तितो भीतिहर्ता च भविष्यत्येष वो नृपः ॥ ४ ॥

भवद्भिरेतदायत्तैर्भवितव्यं ममाज्ञया ।
करिष्यत्येष वो नीत्या चातुर्वर्ण्याश्रमस्थितीः ॥ ५ ॥

उक्त्वेति ब्रह्मणि गते नाथमासाद्य तेऽथ तम् ।
अवोचन् दुःखिता दुःखादस्मात् त्रायस्व नः प्रभो ! ॥ ६ ॥
कल्पद्रुमामरत्यक्तान् द्वन्द्वार्तिक्लान्तचेतसः ।
व्यसनार्णवनिर्मग्नान् पाहि नः पृथिवीपते ! ॥ ७ ॥
अथो पृथुरुवाचैतान् मा भैष्ट सुखमास्यताम् ।
दुःखान्यपहरिष्यामि करिष्ये च सुखानि वः ॥ ८ ॥
ततः स चतुरो वर्णानाश्रमांश्च व्यभाजयत् ।
तेषु ये वेदनिरताः स्वाचाराः संयतेन्द्रियाः ॥ ९ ॥
सूरयश्चावदाताश्च ब्राह्मणास्तेऽभवंस्तदा ।
यजनाध्ययने दानं याजनाध्यापनार्थिताः ॥ १० ॥
धर्मास्तेषां विमुच्यान्त्यांस्त्रींस्तुल्याः क्षत्रवैश्ययोः ।
ये तु शूरा महोत्साहाः शरण्या रक्षणक्षमाः ॥ ११ ॥
दृढव्यायतदेहाश्च क्षत्रियास्त इहाभवन् ।
विक्रमो लोकसंरक्षाविभागो व्यवसायिता ॥ १२ ॥
एतेषामयमप्युक्तो धर्मः शुभफलोदयः ।
निसर्गान्निपुणं येषां रतिर्वित्तार्जनं प्रति ॥ १३ ॥
श्रद्धादाक्ष्यदयावन्तो वैश्यांस्तानकरोदसौ ।
चिकित्सा कृषिवाणिज्ये स्थापत्यं पशुपोषणम् ॥ १४ ॥
वैश्यस्य कथितो धर्मस्तद्वत् कर्म च तैजसम् ।
नातिमानभृतो नातिशुचयः पिशुनाश्च ये ॥ १५ ॥
ते शूद्रजातयो जाता नातिधर्मरताश्च ये ।
कलारम्भोपजीवित्वं शिल्पिता पशुपोषणम् ॥ १६ ॥
वर्णत्रितयशुश्रूषा धर्मस्तेषामुदाहृतः ।
ब्रह्मचारी गृहस्थो वा वानप्रस्थस्तथा यतिः ॥ १७ ॥
इत्याश्रमाः पृथक् तेन चत्वारः प्रविभाजिताः ।
गुरुशुश्रूषणं भैक्षं व्रतचर्याग्निकर्म च ॥ १८ ॥

स्वाध्यायश्चाभिषेकश्च धर्मोऽयं ब्रह्मचारिणः ।
पूजाग्न्यतिथिदेवानां स्ववृत्त्या जीवनं दमः ॥ १९ ॥
असमानर्षिगोत्रेषु विवाह ऋतुगामिता ।
परस्य स्त्रीषु वैमुख्यं परानुग्रहशीलता ॥ २० ॥
विनिवृत्तिरकार्येभ्यो धर्मोऽयं गृहिणां कृतः ।
देवतातिथिसत्कारो ब्रह्मचर्यं वने स्थितिः ॥ २१ ॥
वल्काजिनजटाचीरधारणं शयनं भुवि ।
उपोषणैर्व्रतैर्देहकर्शनं नियमैस्तथा ॥ २२ ॥
आहारोऽकृष्टपच्यैश्च धर्मोऽयं वनवासिषु ।
वैराग्यमिन्द्रियजयश्चिन्तात्यागः प्रशान्तता ॥ २३ ॥
आकिञ्चन्यमनारम्भो यतिधर्मः सदा स्मृतः ।
क्षमत्वं गुर्वधीनत्वं शौचं स्वाध्यायनित्यता ॥ २४ ॥
विशुद्धिर्व्यवहारेषु शिष्यधर्मोऽयमीरितः ।
शुचित्वं वाङ्मनःकायैः पतिशुश्रूषणं क्षमा ॥ २५ ॥
पूजनं पतिपूज्यानां स्त्रीधर्मः शौचमेव च ।
एवं वर्णाश्रमान् सम्यक् कृत्वा वर्णांस्तदुद्भवान् ॥ २६ ॥
विभज्य तेषां वैन्येन ते ते धर्माः प्रकीर्तिताः ।
वृत्तिं कर्माणि चैतेषां पृथगुद्दिश्य सोऽभ्यधात् ॥ २७ ॥
स्वधर्मावस्थितानां वो भावि लोकद्वये सुखम् ।
य एतां स्थितिमुल्लङ्घ्य मोहादन्यद् विधास्यति ॥ २८ ॥
तस्याहं यमवत् क्रुद्धः करिष्याम्यनुशासनम् ।
युक्तानां कर्मसु स्वेषु वृत्त्यर्थं भवतामहम् ॥ २९ ॥
खेटकग्रामवेश्मानि विधास्यामि पुराणि च ।
इत्युक्त्वा तानथो कोट्या कार्मुकस्य पृथुर्नृपः ॥ ३० ॥
विषमां साधयामास पृथिवीं पृथुविक्रमः ।
तत्सङ्क्लेशेन गौर्भूत्वा नश्यन्ती तेन मेदिनी ॥ ३१ ॥

विधेर्नियोगाद् दुदुहे साधु सस्यानि भूतये ।
कल्पितास्तेन शैलानां सरितामन्तरेषु च ॥ ३२ ॥

समेषु चावकाशेषु पुरादीनां विभक्तयः ।
तेन सीराग्रकृष्टेयं धान्यैरुप्तैर्यथाविधि ॥ ३३ ॥

ससस्या क्रियते क्षोणी भगवत्यम्बुदागमे ।

इत्युद्भवो निगदितः प्रथमो नृपस्य
धर्मेण सार्धमपि चाश्रमवर्णभेदाः ।
प्रोक्ताः कृषिव्यतिकरोऽपि च दर्शितस्ते
कार्त्स्न्येन वत्स शृणु देशविभागभूमिम् ॥ ३४ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
वर्णाश्रमप्रविभागो नाम सप्तमोऽध्यायः ॥

अथ भूमिपरीक्षा नामाष्टमोऽध्यायः ।

देशाश्च देशभूम्यश्च समासात् तव सम्प्रति ।
तत्सङ्ख्या तद्विभागाश्च प्रोच्यन्तेऽवहितः शृणु ॥ १ ॥

देशः स्याज्जाङ्गलानूपसाधारणतया त्रिधा ।
त्रिविधस्याप्यथैतस्य यथावल्लक्ष्म कथ्यते ॥ २ ॥

दूराम्बुरिरिणप्रायो ह्रस्वकण्टकिपादपः ।
रूक्षोष्णचण्डपवनः कृष्णमृत् तेषु जाङ्गलः ॥ ३ ॥

निम्नो भूरिजलः स्निग्धो बहुमत्स्यामिषो हिमः ।
स्यादनूपः सरित्प्रायः स्निग्धोच्छ्रितबहुद्रुमः ॥ ४ ॥

यः पुनर्नातिशीतोष्णः स्याद् देशद्वयलक्षणः ।
स साधारण इत्युक्तो देशो देशविशारदैः ॥ ५ ॥

जाङ्गलादिषु देशेषु त्रि(पुण्ये ? ष्वप्ये)षु स्वलक्षणैः
युक्ताः षोडश विज्ञेया भूमयः प्रविभागतः ॥ ६ ॥

बालिशस्वामिनी भोग्या सीता गोचररक्षिणी ।
अपाश्रयवती कान्ता खनिमत्यात्मधारिणी ॥ ७ ॥
वणिक्प्रसाधिता द्रव्यसम्पन्नामित्रघातिनी ।
आश्रेणीपुरुषा शक्यसामन्ता देवमातृका ॥ ८ ॥
धान्या हस्तिवनोपेता सुरक्षा चेति षोडश ।
भुवः संज्ञाभिरुद्दिष्टा लक्ष्मासामथ कथ्यते ॥ ९ ॥
भूभुजा बालिशेनापि शक्यते या प्रशासितुम् ।
या च भद्रजना सा स्याद् बालिशस्वामिनी क्षितिः ॥ १० ॥
विनरन्त्यधिकं यस्यां भागभोगादिकान् करान् ।
नरा भूरिश्रियः सात्र भोग्येति क्षितिरुच्यते ॥ ११ ॥
यस्यां नदाश्च नद्यश्च गिरिर्मध्येऽथवा बहिः ।
विभक्तक्षेत्रसीमा सा सीता गोचररक्षिणी ॥ १२ ॥
सरिदद्रिवनाद्येषु त्रासाद् यस्यां विशेज्जनः ।
जनापाश्रययोग्यत्वादपाश्रयवतीति सा ॥ १३ ॥
वनोपवनवत्यद्रिसरित्कुञ्जमनोहरा ।
देहिनो रमयत्युर्वी या सा कान्तेति कीर्तिता ॥ १४ ॥
यस्यां सदैव जायन्ते कलधौतादिधातवः ।
लवणानि च भूयांसि प्राहुः खनिमतीति ताम् ॥ १५ ॥
यात्यन्तं नानुगृह्येत दण्डकोशासनादिभिः ।
स्फीतलोकाश्रया या च सा स्याद् भूरात्मधारिणी ॥ १६ ॥
प्रसिध्यन्त्यसकृद् यत्र पण्योपक्रयविक्रयाः ।
वणिक्प्रसाधितेत्युक्ता सा भूर्वणिगलङ्कृता ॥ १७ ॥
शाकाश्वकर्णखदिरश्रीपर्णीस्यन्दनासनैः ।
वेणुवेत्रशराद्यैश्च युक्ता द्रव्यवतीति भूः ॥ १८ ॥
यस्यां जनपदाः साधु विभक्तास्त्यक्तविक्रमाः ।
योगं यान्ति च मित्राणि स्याद् भूः सामित्रघातिनी ॥ १९ ॥

न क्षुद्रा वन्दिनो यस्यां दुर्गप्रत्यन्तसंश्रयाः ।
भूः साश्रेणीमनुष्येति विनीतैराश्रिता जनैः ॥ २० ॥
मन्त्रोत्साहादिवैमुख्यं यस्यां सामन्तभूभुजः ।
भजन्ते सा स्मृता शक्यसामन्ता भूः समन्ततः ॥ २१ ॥
जीवन्ति क्षेत्रिणो यस्यां न(दी ? द)नद्यादिवारिभिः ।
तां देवमातृकेत्याहुरनपेक्षितवारिदाम् ॥ २२ ॥
निष्पद्यन्तेऽधिकं यस्यां बीजान्युप्तान्ययत्नतः ।
कृष्टानुपहतक्षेत्रा धान्या सा धान्यशालिनी ॥ २३ ॥
पर्यन्तेष्वद्रयो यस्यां या च हस्तिवनाश्रिता ।
सा हस्तिवनवत्युर्वी भूभृतः सैन्यवर्धिनी ॥ २४ ॥
दुष्प्रधृष्यैव या नित्यं विषमत्वादरातिभिः ।
विषमाद्रिसरिद्गुप्ता सा सुरक्षेति भूः स्मृता ॥ २५ ॥
षोडशेत्युदिता भूम्यः प्रविभागाद् यथातथम् ।
अन्या जनपदादीनां ब्रूमः सम्मिश्रलक्षणाः ॥ २६ ॥
धातुस्यन्दोल्लसत्कुञ्जगुल्मद्रुमलतावृतैः ।
उत्सङ्गिताः पृथुशिलैः समन्तादवनीधरैः ॥ २७ ॥
तीर्थावतारकान्ताभिः स्वादुतोयाभिरावृताः ।
नदीभिः पुलिनप्रान्तैर्विचित्रद्रुमशालिभिः ॥ २८ ॥
कोकिलालापसुभगैर्मधुमत्तालिशालिभिः ।
विचित्रफलपुष्पाढ्यैः काननैरुपशोभिताः ॥ २९ ॥
दलत्कुवलयश्रेणीक्वणन्मधुपहारिभिः ।
सरसीदेवखाताद्यैर्भूषिताः प्राज्यवारिभिः ॥ ३० ॥
समैः सुगन्धिभिः स्वादुशीतैः कान्तैरभङ्गुरैः ।
क्षेत्रैरक्षतसीमान्तैः सस्यनिष्पादिभिर्वृताः ॥ ३१ ॥
निष्कण्टकाश्मवल्मीकैः प्रभूतयवसेन्धनैः ।
विभक्तक्षेत्रसीमान्तैर्गोचरैरुपशोभिताः ॥ ३२ ॥

स्थले तृणसमुद्राणामन्तरेषु वसुन्धराः ।
प्रशस्यन्ते समासन्नस्वादुशीतलवारयः ॥ ३३ ॥

दुरात्मनामधृष्या यास्तथानेकाश्रयान्विताः ।
संरम्भत्रासनिर्मुक्तं मनश्च रमयन्ति याः ॥ ३४ ॥

तास्वेवंगुणयुक्तासु महीषु विनिवेशयेत् ।
यथास्थानं जनपदान् खेटग्रामपुरादि च ॥ ३५ ॥

युता महीध्रमूला(स्व ? म्बु)प्राकारैस्तु पृथक्पृथक् ।
चतस्रः कीर्तिता धन्या भूमयो दुर्गहेतवः ॥ ३६ ॥

दुरारोहतया दुर्गे टङ्कच्छिन्न इवान्ततः ।
समपृष्ठेऽम्बुयुक्ताद्रौ गिरिदुर्गावनिर्भवेत् ॥ ३७ ॥

कण्टकिद्रुमनीरन्ध्रनद्धे साम्भसि कानने ।
गूढप्रवेशमार्गे भूर्मूलदुर्गेति कीर्तिता ॥ ३८ ॥

द्वीपेषु स्वादुतोयेषु बह्वागाधजला बहिः ।
रम्यावकाशदेशा स्याज्जलदुर्गा च मेदिनी ॥ ३९ ॥

स्निग्धाः सारभृतः शुद्धाः प्रदक्षिणजलाशयाः ।
बहूदकास्तरुच्छन्ना निबिडाः प्रागुदक्प्लवाः ॥ ४० ॥

दूर्वास(स्त्वौ ? स्यौ)षधीमुञ्जकुरुन्दकुशवल्कलैः ।
परितः परिणद्धाश्च स्वादुस्वच्छस्थिरोदकाः ॥ ४१ ॥

वास्तुयज्ञामरस्थानाद्यारामोद्यानसंभृताः ।
तटाकवापीस्थानैश्च याः समन्तादलङ्कृताः ॥ ४२ ॥

या वाहनानां सुखदा मिथुनानां रतिप्रदाः ।
पुरार्थं ताः प्रशस्यन्ते भूमयो जनितश्रियः ॥ ४३ ॥

कुङ्कुमागुरुकर्पूरस्पृक्कैलाचन्दनादिभिः ।
सुगन्धा मिश्रितैरेभिः पृथक्स्थैर्वा वसुन्धरा ॥ ४४ ॥

कल्हारपाटलाम्भोजमालतीचम्पकोत्पलैः ।
स्थलाम्बुप्रभवैश्चान्यैः सुगन्धा कुसुमैस्तथा ॥ ४५ ॥
गोमूत्रगोमयक्षीरदधिमध्वाज्यगन्धभाक् ।
समानगन्धा मदिरामाध्वीकेभमदासवैः ॥ ४६ ॥
शालिपिष्टकगन्धैश्च धान्यगन्धैश्च या तथा ।
प्रशस्ताखिलवर्णानामीदृग्गन्धा वसुन्धरा ॥ ४७ ॥
सिता रक्ता च पीता च कृष्णा चैव क्रमान्मही ।
विप्रादीनां हि वर्णानां सर्वेषामथवा हिता ॥ ४८ ॥
स्वादुः कषाया तिक्ता च कटुका चेत्यनुक्रमात् ।
वर्णानां स्वादतः शस्ता सर्वेषां मधुराथवा ॥ ४९ ॥
घर्मागमे हिमस्पर्शा या स्यादुष्णा हिमागमे ।
प्रावृष्युष्णहिमस्पर्शा सा प्रशस्ता वसुन्धरा ॥ ५० ॥
मृदङ्गवल्लकीवेणुदुन्दुभीनां समा ध्वनौ ।
द्विपाश्वाब्धिसमस्वाना चेति स्युर्भूमयः शुभाः ॥ ५१ ॥
इदानीमप्रशस्तानां भुवां लक्ष्माभिदध्महे ।
पुरादिसन्निवेशार्थं परित्याज्या भवन्ति याः ॥ ५२ ॥
भस्माङ्गारकपालास्थितुषकेशविषाश्मभिः ।
मूषकोत्करवल्मीकशर्कराभिश्च निर्भरा ॥ ५३ ॥
रूक्षा प्ररोहिणी निम्ना भङ्गुरा सुषिरोषरा ।
वामावर्तजलास्राविण्यसारा विषमोन्नता ॥ ५४ ॥
कटुकण्टकिनिःसारशुष्कनिष्फलपादपा ।
क्रव्यात्पक्षिसमाकीर्णा कृमिकीटवती च या ॥ ५५ ॥
सुकृतान्यपि भोज्यान्नभक्ष्यपानानि तत्क्षणात् ।
यस्यां विनाशमायान्ति सह तूर्यादिनिस्वनैः ॥ ५६ ॥
सरित् पूर्ववहा यस्यां पुरार्थं तामपि त्यजेत् ।
बहुनापि यतस्तत्र कालेनायाति सा पुनः ॥ ५७ ॥

वसासृङ्मज्जविण्मूत्रमलको(थ ? श)पतत्रिणाम् ।
समगन्धां त्यजेदुर्वीं तैलस्य च शवस्य च ॥ ५८ ॥

सदैव धूम्रवर्णा या मिश्रवर्णाथवा मही ।
विवर्णा रूक्षवर्णा वा सा न स्यादिष्टदायिनी ॥ ५९ ॥

तिक्ताम्ललवणा चापि भूमिर्या स्वादतो भवेत् ।
तां लोकविद्वेषकरीं त्यजेत् पुरनिवेशने ॥ ६० ॥

या रूक्षखरसंस्पर्शा सदैवोष्णा हिमाथवा ।
अनिष्टसुखसंस्पर्शा या स्यात् तामपि सन्त्यजेत् ॥ ६१ ॥

क्रोष्टूष्ट्रश्वखरस्वाना या च निर्झरनिस्वना ।
भिन्नभाण्डसमक्रूरध्वनितापि च नेष्यते ॥ ६२ ॥

इति गन्धादिभिर्भूमिः कथितेयं शुभाशुभा ।
हलेन कृष्यमाणायां भूमौ काष्ठे समुद्धृते ॥ ६३ ॥

विद्याद् भयं वह्निभवमिष्टकायां धनागमम् ।
पाषाणेषु तु कल्याणं कुलप्रध्वंसमस्थिषु ॥ ६४ ॥

सरीसृपेषु सर्वेषु स्तेनेभ्यो भयमादिशेत् ।
अनूषरा बहुतृणा शस्ता स्निग्धोत्तरप्लवा ॥ ६५ ॥

प्रागीशानप्लवा सर्वप्लवा वा दर्पणोदरा ।
शुभेऽह्न्युपोषितः स्नातः शुचिः शुक्लस्रगम्बरः ॥ ६६ ॥

स्वस्ति विप्रान् वाचयित्वा वास्तुदेवान् समर्च्य च ।
करप्रमाणं कुर्वीत खातं तद्भूमिमध्यगम् ॥ ६७ ॥

ततस्तन्मृदमाकृष्य तत् तथैवानुपूरयेत् ।
खाताधिकमृदुक्ता भूः श्रेष्ठा मध्या च तत्समा ॥ ६८ ॥

प्रहीणखातमृत् क्षोणी हीना शस्ता न सा नृणाम् ।
खन्यमाने यदा खाते तन्मृदोऽन्तर्विलोक्यते ॥ ६९ ॥

मणिशङ्खप्रवालादि तदातिश्रेयसी क्षितिः ।
सापि प्रशस्यते भूमिर्यस्यां स्युः खातपांसवः ॥ ७० ॥

तुषकेशोपलाङ्गारभस्मास्थिलववर्जिताः ।
भृत्वाद्भिः खातमापूर्णं तस्मिन् पदशतं व्रजेत् ॥ ७१ ॥
तावच्चेदागमेऽम्भः स्यात् तदा भूः सार्वकामिकी ।
मध्यमात्रप्रहीणे स्यात् ततो हीनतरेऽधमा ॥ ७२ ॥
खाते सितादिमाल्यानि यस्यां निश्युषितानि च ।
यद्वर्णानि न शुष्यन्ति सा तद्वर्णेष्टदा मही ॥ ७३ ॥
खातस्योदक्प्रभृतिषु दिक्षु प्रज्वालयीत वा ।
दीपान् यस्यां चिरं तिष्ठेत् तद्वर्णेष्टप्रदा हि सा ॥ ७४ ॥
इत्येवं कीर्त्तिताः कात्स्न्याल्लक्ष्मभिः पुरभूमयः ।
खर्वटग्रामखेटानामेता एव स्मृता हिताः ॥ ७५ ॥
वर्णिनां वर्णधाम्नां च शिबिराणां च सर्वदा ।
प्रासादयज्ञवाटानामेता एवेष्टदा भुवः ॥ ७६ ॥
इत्येवमादिभिरिमाः शुभलक्ष्मयुक्ता
भूम्यः शुभा निगदिता नगरादिहेतोः ।
आभ्यः परेण बहुधा परिकल्प्यमानं
ब्रूमस्त्रिधा स्थितवतोऽपि करस्य मानम् ॥ ७७ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
भूमिपरीक्षा नामाष्टमोऽध्यायः ॥

अथ हस्तलक्षणं नाम नवमोऽध्यायः ।

हेतुः समस्तवास्तूनामाधारः सर्वकर्मणाम् ।
मानोन्मानविभागादिनिर्णयैकनिबन्धनम् ॥ १ ॥
परिध्युदयविस्तारदैर्घ्याणां स्युरमी यतः ।
ज्येष्ठमध्याधमा भेदा यं च ज्ञात्वा न मुह्यति ॥ २ ॥
इदानीं तस्य हस्तस्य सम्यङ् निश्चयसंयुतम् ।
कथ्यते त्रिविधस्यापि लक्षणं शास्त्रदर्शितम् ॥ ३ ॥

रेण्वष्टकेन वालाग्रं लिक्षा स्यादष्टभिस्तु तैः ।
भवेद् यूकाष्टभिस्ताभिर्यवमध्यं तदष्टकात् ॥ ४ ॥
अष्टाभिः सप्तभिः षड्भिरङ्गुलानि यवोदरैः ।
ज्येष्ठमध्यकनिष्ठानि तच्चतुर्विंशतिः करः ॥ ५ ॥
सोऽष्टभिः पर्वभिर्युक्तः करः कार्यो विजानता ।
करस्यार्धं चतुःपर्व शेषं स्याद् भक्तमङ्गुलैः ॥ ६ ॥
तत्राग्रे पर्वरेखाः स्युस्तिस्रः पुष्पकभूषिताः ।
शेषास्वङ्गुलरेखासु पुष्पाणि विदधीत न ॥ ७ ॥
अत्रार्धे मध्यतः कार्यं द्वेधा पञ्चममङ्गुलम् ।
मध्यं त्रिधाष्टमं कार्यं चतुर्धा द्वादशं ततः ॥ ८ ॥
हस्तः स्वाङ्गुलमानेन विधेयाङ्गुल(मि ? इ)ष्यते ।
तत् सार्धं द्विगुणं वापि बाहुल्यं तु तदर्धतः ॥ ९ ॥
कथितः करभेदोऽयमङ्गुलानां विभेदतः ।
तस्य निर्माणदारूणि देवताश्च प्रचक्ष्महे ॥ १० ॥
खदिराञ्जनवंशादि श्लक्ष्णं हीरं मनोरमम् ।
सारवच्च भवेदिष्टं दारु हस्तप्रकल्पने ॥ ११ ॥
ग्रन्थिलं लघु निर्दग्धं जीर्णं विस्फुटितं तथा ।
अदृढं कोटराक्रान्तं दारु हस्ताय नेष्यते ॥ १२ ॥
त्रिविधस्याप्यथैतस्य पर्वरेखासु देवताः ।
मध्यादारभ्य विज्ञेयाः क्रमेण नव वच्मि ताः ॥ १३ ॥
ब्रह्मा वह्नियमो विश्वकर्मा नाथश्च पाथसाम् ।
वायुर्धनाधिपो रुद्रो विष्णुश्चाग्रे जगत्पतिः ॥ १४ ॥

वास्तुद्रव्यविभागेषु यानेषु च विशेषतः ।
प्रारभेत यतो मानं कल्पयेद् देवतास्ततः ॥ १५ ॥
विद्धैश्च द्रव्यमध्यैश्च देवताभिश्च पीडिते ।
प्रत्येकं त्रिदशस्थाने यथोक्तं फलमादिशेत् ॥ १६ ॥
शिरोर्त्तिरनलप्लोषो मरणं स्थपतेर्वधः ।
अतिसारो मरुद्व्याधिरर्थभ्रंशो भयं नृपात् ॥ १७ ॥
कुलपीडा च महती कर्तृकारकयोरिति ।
यथाक्रममभी दोषा ब्रह्मादीनां निपीडनात् ॥ १८ ॥
ब्रह्मानलकयोर्मध्ये यदा हस्तं तु धारयेत् ।
कर्मस्वधिगतस्तेषां पुत्रलाभो भविष्यति ॥ १९ ॥
कर्मणः सुष्ठुनिष्पत्ति(स्तिष्ठतेभोग ? स्थपतेर्भोग्य)मक्षयम् ।
ब्रह्मा यमस्तयोर्मध्ये यदा हस्तं तु धारयेत् ॥ २० ॥
कर्ता सशिल्पिकश्चैव(अ ? न)चिरेण विनश्यति ।
विश्वानलकयोर्मध्ये हस्तसूत्रं यदा धृतम् ॥ २१ ॥
सु(ष्ठु)कर्मणि मध्यान्तं निष्पन्ने पुरवृद्धिता ।
यमजलदयोर्मध्ये मध्यमं च विनिर्दिशेत् ॥ २२ ॥
पवनो विश्वकर्मा चोभयोर्मध्ये च धारणम् ।
यदा तु तत्र कर्मान्तं शुभं तत्सर्वकामदम् ॥ २३ ॥
नीरधनदयोर्मध्ये मध्यमं च विनिर्दिशेत् ।
एषां मध्ये यदा वत्सहस्तं तत्र यदा धृतम् ॥ २४ ॥
अनावृष्टिभयं लोके देशभङ्गो न संशयः ।
रुद्रपवनयोर्मध्ये रुचिहस्तं तु धारयेत् ॥ २५ ॥
तत्र लक्ष्मीवतस्तस्य कार्यसिद्धिर्न संशयः ।
विष्णुधनदयोर्मध्ये यदा पाणिकरायतः ॥ २६ ॥

विविधास्तत्र भोगाश्च प्रजायन्ते नरस्य हि ।
ज्येष्ठादीनामथैतेषां संज्ञाभेदो विधीयते ॥ २७ ॥

यच्च येन भवेद् द्रव्यं मेयं तदपि कीर्त्यते ।
यवाष्टकाङ्गुलैः क्लृप्तः प्रकर्षेणायतः किल ॥ २८ ॥

ज्येष्ठो हस्तः स विद्वद्भिः प्रोक्तः प्राशयसंज्ञितः ।
यः पुनः कल्पितः सप्तयवक्लृप्तैरिहाङ्गुलैः ॥ २९ ॥

तज्ज्ञैः स मध्यमो हस्तः साधारण इति स्मृतः ।
मात्रेत्यल्पं यतः प्रोक्तं हस्तश्च शय उच्यते ॥ ३० ॥

तेन मात्राशयः स स्याद्धस्तो यः षड्यवाङ्गुलः ।
विभागायामविस्ताराः खेटग्रामपुरादिषु ॥ ३१ ॥

प्रासादवेश्मपरिखाद्वाररथ्यासभादिषु ।
मार्गाश्च निर्गमा(ये ? श्चै)षां सीमक्षेत्रान्तराणि च ॥ ३२ ॥

वनोपवनभागाश्च देशान्तरविभक्तयः ।
योजनक्रोशगव्यूतिप्रमाणमपि चाध्वनः ॥ ३३ ॥

प्राशयेन प्रमातव्याः खातक्रकचराशयः ।
तलोच्छ्रयान् मूलपादान् जलोद्देशानधः क्षितेः ॥ ३४ ॥

तथा दोलाम्बुशस्त्रादि पातमानविनिर्णयम् ।
शैलखातनिकेतानि सुरुङ्गामानमान्तरम् ॥ ३५ ॥

साधारणेन वाह्यध्वमानं च परिकल्पयेत् ।
आयुधानि धनुर्दण्डान् यानं शयनमासनम् ॥ ३६ ॥

प्रमाणं कूपवापीनां गजानां वाजिनां नृणाम् ।
अरघट्टेक्षुयन्त्राणि युगयूपहलानि च ॥ ३७ ॥

शिल्प्युपस्करनौछत्रध्वजातोद्यानि यानि च ।
वृसीधर्मोपकरणपटवानादिकं च यत् ॥ ३८ ॥

नल्वदण्डांस्तथा मात्राशयहस्तेन मापयेत् ।
भेदत्रयान्वितमपि प्रोक्तं हस्तस्य लक्षणम् ॥ ३९ ॥

संज्ञाभेदोऽथ सामान्यमानानां प्रतिपाद्यते ।
स्यादेकमङ्गुलं मात्रा कला प्रोक्ताङ्गुलद्वयम् ॥ ४० ॥

पर्व त्रीण्यङ्गुलान्याहुर्मुष्टिः स्याच्चतुरङ्गुला ।
तलं स्यात् पञ्चभिः षड्भिः करपादाङ्गुलैर्भवेत् ॥ ४१ ॥

सप्तभि(र्द ? र्दि)ष्टिरष्टाभिरङ्गुलैस्तूणिरिष्यते ।
प्रादेशो नवभिस्तैः स्याच्छयतालो दशाङ्गुलः ॥ ४२ ॥

गोकर्ण एकादशभिर्वितस्तिर्द्वादशाङ्गुला ।
चतुर्दशभिरुद्दिष्टः पादो नाम तथाङ्गुलैः ॥ ४३ ॥

रत्निः स्यादेकविंशत्या स्यादरत्निः करोन्मितः ।
द्वाचत्वारिंशता किष्कुरङ्गुलैः परिकीर्त्तितः ॥ ४४ ॥

चतुरुत्तरयाशीत्या व्यामः स्यात् पुरुषस्तथा ।
षण्णवत्याङ्गुलैश्चापं भवेन्नाडीयुगं तथा ॥ ४५ ॥

शतं षडुत्तरं दण्डो नल्वस्त्रिंशद्धनुर्मितः ।
क्रोशो धनुःसहस्रं तु गव्यूतं तद्द्वयं विदुः ॥ ४६ ॥

चतुर्गव्यूतमिच्छन्ति योजनं मानवेदिनः ।
एकं दश शतमस्मात् सहस्रमनु चायुतम् ॥ ४७ ॥

नियुतं प्रयुतं तस्मादर्वुदन्यर्वुदे अपि ।
वृन्दखर्वनिखर्वाणि शङ्कुपद्माम्बुराशयः ॥ ४८ ॥

ततः स्यान्मध्यमन्त्यं च परं चापरमप्यतः ।
परार्धं चेति विज्ञेयं दशवृद्ध्योत्तरोत्तरम् ॥ ४९ ॥

सङ्ख्यास्थानानि कथितान्येवमेतानि विंशतिः ।
इदानीं कालसङ्ख्यायाः प्रमाणमभिधीयते ॥ ५० ॥

दृङ्निमेषो निमेषः स्यात् तैः पञ्चदशभिः स्मृता ।
काष्ठा ताभिः कला ताभिर्मुहूर्त्तस्तैरहर्निशम् ॥ ५१ ॥

त्रिंशतैतत् त्रिकं विद्यात् क्रमादित्युत्तरोत्तरम् ।
अहोरात्रैः पुनः पञ्चदशभिः पक्ष उच्यते ॥ ५२ ॥

पक्षद्वयेन मासः स्याद् भवेन्मासद्वयादृतुः ।
ऋतुत्रयं स्यादयनं वत्सरस्त्वयनद्वयम् ॥ ५३ ॥

दशधायमिति प्रोक्तः कालः कालविदां वरैः ।
इत्युक्तमेतदखिलं करमानमत्र सम्यक्तया निगदितापि च कालसङ्ख्या ।
अन्तःपुरं जनपदामरधाममार्गैराचक्ष्महे नगरसंप्रविभागमत्र ॥ ५४ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
हस्तलक्षणं नाम नवमोऽध्यायः ॥

अथ पुरनिवेशो दशमोऽध्यायः ।

पुरस्य त्रिविधस्यापि प्रमाणमथ कथ्यते ।
प्राकारपरिखाट्टालद्वाररथ्याध्वभिः सह ॥ १ ॥

ज्येष्ठं तत्र चतुश्चापसहस्रं पुरमिष्यते ।
मध्यं द्वाभ्यां सहस्राभ्यामेकेन व्यासतोऽधमम् ॥ २ ॥

साष्टमांशं सपादं वा सार्धं वा व्यासमायतम् ।
कुर्यादेकैकमायामं चतुरास्त्रीकृतं शुभम् ॥ ३ ॥

चतुःषष्टिपदाख्येन पुरं सर्वं प्रकल्पयेत् ।
द्विरष्टकोष्ठं तत् कुर्यात् षट्पथं नवचत्वरम् ॥ ४ ॥

चतुरश्रीकृते क्षेत्रे प्रागुदीच्यन्तमागताः ।
चतुर्भागान्तरा वंशाः कार्यास्तस्य त्रयस्त्रयः ॥ ५ ॥

वंशषट्कविभक्तेऽस्मिन् पदषोडशकान्विते ।
राजमार्गः शुभः कार्यो मध्यमं वंशमाश्रितः ॥ ६ ॥

कार्यो ज्यायसि (च) ज्यायांश्चतुर्विंशतिकः करैः ।
विंशत्या मध्यमे मध्योऽधमे षोडशकोऽधमः ॥ ७ ॥

बलस्य चतुरङ्गस्य पौराणां पार्थिवस्य च ।
असम्बाधसमश्चैष कार्योऽयं काश्मशर्करः ॥ ८ ॥

महारथ्याद्वयं कार्यं तदुपान्तस्थवंशयोः ।
तद् द्वादश दशाष्टौ स्यात् करान् ज्येष्ठादिकं त्रिषु ॥ ९ ॥

पदमध्यगतं कार्यं यानमार्गचतुष्टयम् ।
ज्येष्ठादिषु पुरेष्वेषु तत्पद्मं च चतुःकरम् ॥ १० ॥

उपरथ्या महामार्गस्यार्धं वा द्विशयाधिकम् ।
शेषा रथ्यास्तदर्धेन विधातव्याः प्रमाणतः ॥ ११ ॥

यानमार्गचतुष्कस्य कार्यौ पार्श्वद्वयाश्रितौ ।
पदाष्टकपदान्तस्थौ द्वौ द्वौ जङ्घापथावपि ॥ १२ ॥

पुरे ज्येष्ठे त्रिहस्तौ तौ मध्यमेऽर्धकरोज्झितौ ।
मध्यमादर्धहस्तेन हीनौ स्यातां कनीयसि ॥ १३ ॥

पुरस्यान्तर्गतौ कार्यौ घण्टामार्गौ तथापरौ ।
राजमार्गगुणोपेतौ प्रमाणेन च तद्विधौ ॥ १४ ॥

प्राक्प्रत्यगायताः सप्तदश मार्गा इतीरिताः ।
याम्योत्तरायतास्तद्वदन्ये स्युस्तत्प्रमाणतः ॥ १५ ॥

घण्टामार्गप्रमाणेन घण्टामार्गस्य बाह्यतः ।
समन्ततो वप्रभुवं स्थापयेत् तद्विधानवित् ॥ १६ ॥

महारथ्याप्रमाणेन तद्भूमेर्बाह्यतस्ततः ।
व्यासखातान्तरैः सार्धं विधेयं परिखात्रयम् ॥ १७ ॥

खातोत्पादोज्झितं कार्यं सत्र्यंशेनार्धतोऽपि वा ।
व्यासतः स्यादशेषेण मूलतस्तद्वदेव तत् ॥ १८ ॥

कुर्याद् वप्रं स्वभूभागे परिखोत्खातया मृदा ।
सोत्सङ्गं गजपृष्ठं वा गोत्रीयपदताडितम् ॥ १९ ॥

खातोद्धृत्तमृदा वप्रनिर्माणाधिकया ततः ।
भूप्रदेशान् पुरा निम्नानापूर्य समतां नयेत् ॥ २० ॥
एवं संशोध्य परिखात्रितयं परितोऽश्मभिः ।
विधेयमिष्टकाभिर्वा सम्यग्बद्धतलं स्थिरम् ॥ २१ ॥
सिरावारिभिरापूर्णं पूर्णं वागागिनाम्भसा ।
विचित्राब्जमनोहारि ससंग्राह्याम्बुनिर्गमम् ॥ २२ ॥
सर्वपार्श्वेष्वथैतस्य गन्धान्धमधुपाङ्गनान् ।
सुमनोविटपारामान् कुर्याद् वासान् समुत्सकान् ॥ २३ ॥
बाह्यभागं पुनस्तस्य विदध्यात् सर्वतोदिशम् ।
द्रुममूलैर्लताजालैः कण्टकैरपि संवृतम् ॥ २४ ॥
वप्रोर्ध्वभागगं मध्यं स्थूलोपलशिलाचितम् ।
कुर्यात् प्राकारमुद्दामं यद्वा पक्वेष्टकामयम् ॥ २५ ॥
ज्यायान् करैर्द्वादशभिर्दशभिर्मध्यमः स्थितः ।
कनीयानष्टभिर्हस्तैर्विस्तारः स्यात् त्रिधेत्यसौ ॥ २६ ॥
उच्छ्रायः सप्तदशभिः करैर्ज्यायान् प्रशस्यते ।
मध्यमः पञ्चदशभिस्त्रयोदशभिरन्तिमः ॥ २७ ॥
ऊर्ध्वं न सप्तदशकान्न त्रयोदशकादधः ।
प्राकारोच्छ्रयमिच्छन्ति नापि युग्मकरोन्मितम् ॥ २८ ॥
हस्ते हस्तेऽङ्गुलद्वन्द्वमायतः सम्यगुच्छ्रयात् ।
यस्य वा द्वादशकरा मूले भवति विस्तृतिः ॥ २९ ॥
चतु(रस्रो ? र्हस्तो)च्छ्रितिस्तस्य शिरः स्याद् दशविस्तृतम् ।
हस्तोच्चं कपिशीर्षं स्याद् द्विहस्ता काण्डवारिणी ॥ ३० ॥
कार्याः कर्णाश्रितैर्द्वारकर्णान्तस्थैश्च संयुताः ।
प्राकारेऽट्टालकास्तस्मिन् दिक्षु दिक्षु चतुर्दिशम् ॥ ३१ ॥

द्विभौमांश्चरिकोर्ध्वं च प्राकारोच्छ्रायविस्तृतान् ।
तदर्धं निर्गमान् कुर्यात् ससालाट्टालकानथ ॥ ३२ ॥

शतं शतं स्याद्धस्तानां मिथश्चाट्टालकान्तरम् ।
इत्थं पुरमगम्यं स्यात् पत्त्यश्वरथदन्तिनाम् ॥ ३३ ॥

चरिकां संचरद्वारां सुखारोहां सवेदिकाम् ।
ससोपानां सनिर्यूहां कुर्यात् सकपिशीर्षकाम् ॥ ३४ ॥

राजमार्गमहारथ्यासंश्रितानि चतुर्दिशम् ।
त्रीणि त्रीणि विधेयानि पुरे द्वाराणि तद्विदा ॥ ३५ ॥

राजमार्गमहाद्वारचतुष्कं विस्तरान्नव ।
अष्टौ सप्त करा नोर्व्या द्विगुणं त्रिकरोज्झितम् ॥ ३६ ॥

महारथ्याश्रयं द्वारं तत् षट्पञ्चचतुष्करम् ।
उच्छ्रयात् सार्धसार्धैकहस्तोनं विस्तरेण तत् ॥ ३७ ॥

कुर्यात् प्रतोलीः सर्वेषु महाद्वारेष्वथो दृढाः ।
दृढार्गलाश्चेन्द्रकीलाः कपाटपरिघान्विताः ॥ ३८ ॥

राजमार्गसमा शाला स्यात् प्रतोलीविनिर्गमा ।
तदर्धं कोष्ठकान्तः स्याद् व्यासोऽध्यर्धं तयोः स्मृतः ॥ ३९ ॥

चतुरश्रामिति न्यस्य प्रतोलीं वदनायताम् ।
व्यासतस्त्र्यंशविन्यस्तमार्गां मूषाद्वयान्विताम् ॥ ४० ॥

अन्तर्भित्तौ चतुर्द्वारं महाद्वारेण सम्मितम् ।
विकल्पकोष्ठकान्तेषु दारुभिस्तद् विभूषयेत् ॥ ४१ ॥

द्वारे चोभयतःशाले द्वे द्वे द्वारे च मूषयोः ।
ते कार्ये सम्मुखे व्यासाद् द्विकरे द्विगुणोच्छ्रिते ॥ ४२ ॥

(ष ? त)दारुमूषयोः पट्टमध्यं पञ्चकरोच्छ्रितम् ।
तद्वत् कार्या द्वितीया भूर्द्वारशेषोदयोच्छ्रिता ॥ ४३ ॥

बहिर्द्वारविनिर्मुक्तां पूर्ववत् तां प्रकल्पयेत् ।
पुरःसंरोधनसहैर्गवाक्षैरग्रतो युताम् ॥ ४४ ॥

तलं ततो महाद्वारस्योर्ध्वं बद्ध्वा तृतीयकम् ।
रोधनद्वारयुग्हर्म्यसंयुक्तं सपरिक्रमम् ॥ ४५ ॥

सन्न्यस्तस्तम्भवेद्यन्यदूर्ध्वं तस्योपकल्पयेत् ।
व्यालजालशतन्यस्त्रशस्त्रयन्त्रादिभिर्युतम् ॥ ४६ ॥

वृद्धिशोभाभिगुप्त्यर्थं पुरस्य प्रविकल्पयेत् ।
बृहद्द्वाराणि परितस्त्रितलाभिः प्रतोलिभिः ॥ ४७ ॥

प्रतोल्या दक्षिणाद् भागादुच्छ्रितो वामतो गतः ।
यावद् द्वितीयं तत्पार्श्वमेकः कार्यो बहिः स्थितः ॥ ४८ ॥

द्वितीयो वामभागात् तु निर्गत्यास्यैव वेष्टकः ।
कार्यः स्याद्वा तदुत्थानात् प्राकारस्तस्य बाह्यतः ॥ ४९ ॥

एतयोरन्तरालं च राजमार्गेण सम्मितम् ।
कर्तव्यं स्यादिहैवं तु वक्त्रद्वारकमुत्तमम् ॥ ५० ॥

दृष्ट्वा दृष्टोपभोगार्हान् सरिद्गिरिजलाशयान् ।
पक्षद्वाराणि कुर्वीत स्वेच्छया तत्र तत्र च ॥ ५१ ॥

जलभ्रमान् पुरे कुर्याच्छिलादारुतिरोहितान् ।
द्विकरान् करमात्रान् वा साम्भसोऽस्मिन् प्रदक्षिणान् ॥ ५२ ॥

छिन्नकर्णं विकर्णं च वज्रं सूचीमुखं तथा ।
वर्तुलं व्यजनाकारं चापाकृतिधरं च यत् ॥ ५३ ॥

शकटद्विसमं यच्च विस्ताराद् द्विगुणायतम् ।
विदिक्स्थं सर्पचक्रं च तत् पुरं निन्दितं भवेत् ॥ ५४ ॥

छिन्नकर्णे वसंल्लोकः पुरे तस्करतो भयम् ।
व्याधिभ्यो वापरेभ्यो वा प्राप्नोतीति विनिर्दिशेत् ॥ ५५ ॥

विद्विष्टस्वामिता सर्वलोकगर्हानपत्यता ।
जायते स्वल्पमायुष्यं विकर्णपुरवासिनाम् ॥ ५६ ॥
स्त्रीजयं विषरोगांश्च भेदांश्च विविधांस्तथा ।
जनो वसन्नवाप्नोति वज्राकृतिधरे पुरे ॥ ५७ ॥
व्रजन्ति प्राणिनो नाशं क्षुद्व्याधिपरिपीडिताः ।
निवसन्तः सदा सूचीमुखाकारधरे पुरे ॥ ५८ ॥
स्वामिना सह हीयन्ते सर्वतः सश्रयोज्झिताः ।
स्वल्पायुषश्च जायन्ते जना वृत्तपुराश्रयाः ॥ ५९ ॥
असत्यवादिनः स्वल्पायुषः पवनपीडिताः ।
जनाः स्युश्चलचित्ताश्च नगरे व्यजनाकृतौ ॥ ६० ॥
दुश्चरित्राङ्गनायुक्तस्तथा बहुनपुंसकः ।
चापाकारे पुरे लोको निवसन् भवति ध्रुवम् ॥ ६१ ॥
रोगशोकानलस्तेनभयं तत्र प्रजायते ।
शकटद्विसमाकारं पुरं यद् विनिवेश्यते ॥ ६२ ॥
आरम्भासिद्धिदं विप्रभयदं ज्ञातिभेदकृत् ।
पौराणां स्वामिनश्च स्याद् गजवाजिक्षयावहम् ॥ ६३ ॥
परैराक्रम्य भुज्येत तत् पुरं बलशालिभिः ।
द्विगुणायतसंस्थानं यत् क्वचिद् विनिवेश्यते ॥ ६४ ॥
जनक्षयोऽग्निदाहश्च स्त्रीकृतानि भयानि च ।
पुरे भवति दिङ्मूढे न च निर्योगमेति तत् ॥ ६५ ॥
शस्त्रानिलपिशाचाग्निभूतयक्षभयार्दिताः ।
रुक्पीडिताश्च नश्यन्ति भुजङ्गकुटिले जनाः ॥ ६६ ॥
पुराणामप्रशस्तानि संस्थानानीदृशानि यत् ।
एकस्मिन्नपि तेनैषां न पुरं विनिवेशयेत् ॥ ६७ ॥
संस्थानमेकमप्येषां प्रमादात् क्रियते यदि ।
तदा राष्ट्रं निपीड्येत क्षुद्द्विषद्भीतिमृत्युभिः ॥ ६८ ॥

शास्त्रज्ञः स्थपतिस्तस्मात् प्रयत्नपरया धिया ।
यथावत् कथितं चारु नगरं विनिवेशयेत् ॥ ६९ ॥

वेदीनिवेशयात्रायां देवागाराभिचारयोः ।
नदीकर्मणि मैत्रे च शान्तिं कुर्याच्छ्रमेषु च ॥ ७० ॥

यज्ञे पुरनिवेशे च स्थापने प्रयतः सुधीः ।
कुर्यात् तथाभ्युदयिकं यद्वान्यदपि किञ्चन ॥ ७१ ॥

पुरे भीतिकरं शश्वदनायुष्यमपौष्टिकम् ।
कृतमप्रयतैः कर्म नृपतिघ्नं च जायते ॥ ७२ ॥

विहितं यदशास्त्रज्ञैर्यच्च निर्लक्षणैः कृतम् ।
कृतमप्रयतैर्यच्च तदशस्तं फलोज्झितम् ॥ ७३ ॥

शास्त्रज्ञः स्थपतिर्ज्योतिर्विदा तद्वत् पुरोधसा ।
अधिष्ठितः पुरे कर्म विदध्याच्छान्तिकेषु च ॥ ७४ ॥

पुरोहितोऽग्निं जुहुयाद् दद्यान्मौहूर्त्तिकः स्थिरम् ।
स्थपतिश्च बलिं दद्याद् योजयेदिति शान्तिकम् ॥ ७५ ॥

तदा तस्मिन् पुरे शान्तिर्यत्र मर्मस्थिताः सुराः ।
पूज्यन्ते सततं पौरैश्चत्वरस्थायिनस्तथा ॥ ७६ ॥

चतुःप्रकारं स्थापत्यमष्टधा च चिकित्सितम् ।
धनुर्वेदश्च सप्ताङ्गो ज्योतिषं कमलालयात् ॥ ७७ ॥

सामान्यलक्षणोत्पातनिमित्तानि च सर्वशः ।
ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च त्यजन्त्येते न तत् पुरम् ॥ ७८ ॥

नगरस्य विभागोऽयं यथावत् समुदीरितः ।
खेटं तदर्धविष्कम्भमाहुर्ग्रामं तदर्धतः ॥ ७९ ॥

योजनेन पुरात् खेटं खेटाद् ग्रामं प्रचक्षते ।
गव्यूतिपरिमाणेन ग्रामाद् ग्रामं प्रचक्षते ॥ ८० ॥

द्विक्रोशाद् विषये सीमा तदर्धेन पुरस्य सा ।
खेटके पुरसीमार्धं ग्रामे खेटार्धतः स्मृता ॥ ८१ ॥

त्रिंशद्धनूंषि विष्कम्भः पुरे दिग्वर्त्मसु स्मृतः ।
विंशतिः खेटके मार्गो ग्रामे दश च दर्शितः ॥ ८२ ॥

नव ग्रामसहस्राणि नवति(श्च ? ञ्च) प्रचक्षते ।
चतुःषष्टिमपि ग्रामान् ज्यायो राष्ट्रं विदुर्बुधाः ॥ ८३ ॥

दशार्धं च सहस्राणि ग्रामाणां त्रिशती तथा ।
ग्रामाश्चतुरशीतिश्च मध्यमं राष्ट्रमीरितम् ॥ ८४ ॥

सहस्रमेकं ग्रामाणां तद्वच्च शतपञ्चकम् ।
द्व्यूना च ग्रामपञ्चाशत् कनीयो राष्ट्रमुच्यते ॥ ८५ ॥

अध्यर्धसङ्ख्ययैतेषां ज्येष्ठमध्यकनीयसाम् ।
विधाय नवधैकैकं विभजेद् विधिवत् सुधीः ॥ ८६ ॥

राष्ट्रेष्वेवं विभक्तेषु यथाभागं विधानवित् ।
निवेशयेत् पुराण्येषु सप्त सप्त यथागमम् ॥ ८७ ॥

विभागश्च प्रमाणं च लक्षणं चादिमस्य यत् ।
जातिवर्णाधिवासश्च यथावत् तदिहोच्यते ॥ ८८ ॥

सुवर्णकारानाग्नेय्यां तथा वह्न्युपजीविनः ।
निवेशयेत् कर्मकरानन्यानपि विधानवित् ॥ ८९ ॥

वैश्यानामक्षधूर्तानां चक्रिकाणां च दक्षिणे ।
नटानां नर्त्तकानां च गृहाणि विनिवेशयेत् ॥ ९० ॥

निवेशयेत् सौकरिकान् मे(यी ? षी)कारान् मृगच्छिदः ।
कैवर्तान् नैर्ऋताशायां दमनाधिकृतांस्तथा ॥ ९१ ॥

रथेषु कौशलं येषां येषां स्यादायुधेषु च ।
वारुण्यां दिशि तान् सर्वान् पुरस्य विनिवेशयेत् ॥ ९२ ॥

कर्मस्वधिकृता ये च ये चापि परिकर्मिणः ।
शौण्डिका ये च तान् सर्वान् वायोर्दिशि निवेशयेत् ॥ ९३ ॥

यतीनामाश्रयान् ब्रह्मवत्सानां च तथा सभाम् ।
प्रपाश्च पुण्यशालाश्च कुर्याद् दिशि धनेशितुः ॥ ९४ ॥

घृतविक्रयिणो ये च फलविक्रयिणश्च ये ।
निवेशिताः प्रशस्यन्ते पुरस्यैशानदिग्गताः ॥ ९५ ॥

पूर्वभागे बलाध्यक्षान् राज्ञो मुख्यांस्तथा बले ।
निवेशयेत् तथाग्नेय्यां बलं नानाविधं सुधीः ॥ ९६ ॥

श्रेष्ठिनो दक्षिणाशायां तथा देशमहत्तरान् ।
याम्येकहारान् कुर्वीत तथा ककुभि निर्ऋतेः ॥ ९७ ॥

कोशपालमहामात्यादेशिकान् कारुकानपि ।
निर्यामकांश्च कुर्वीत सलिलाधिपतेर्दिशि ॥ ९८ ॥

वायोः ककुभि कुर्वीत दण्डनाथान् सनायकान् ।
पुरोहितज्योतिषिकानुत्तरस्यां निवेशयेत् ॥ ९९ ॥

विप्राः सौम्य दिशो भागे क्षत्रियाः शक्रदिग्गताः ।
वैश्यशूद्रास्तु कर्तव्या दक्षिणापरयोः क्रमात् ॥ १०० ॥

निधेया वणिजो वैश्या मुख्याश्चापि चतुर्दिशम् ।
चतुर्दिशं विशेषेण स्थापयीत बलानि च ॥ १०१ ॥

नगरस्य बहिः प्राच्यां लिङ्गस्थान् विनिवेशयेत् ।
श्मशानानि तथा तत्स्थान् याम्यायां स्थपतिः सुधीः ॥ १०२ ॥

सर्वतोदिशमुद्दिष्टो विभागो नगरे यथा ।
तथा ग्रामेषु खेटेषु सेनायाश्च निवेशने ॥ १०३ ॥

नगराभिमुखौ कार्यौ संपूर्णाङ्गमहोदयौ ।
द्वारे द्वारे सौम्यमुखौ लक्ष्मीवैश्रवणौ शुभौ ॥ १०४ ॥

राष्ट्रं खेटमथ ग्रामं पश्यन्तेतपुरं महत् ।
तत्रारोग्यार्थसंसिद्धी प्रजाविजयमादिशेत् ॥ १०५ ॥

क्लेशबन्धवधैर्लोकाः स्युर्मिथः सूत्रहिंसकाः ।
ग्रामं खेटं पुरं राष्ट्रं यदेतौ नैव पश्यतः ॥ १०६ ॥

स्थाप्यन्ते ये यथा देवा नगरे सर्वतोदिशम् ।
बाह्यान्तरासु भूमीषु ब्रूमहे तानतःपरम् ॥ १०७ ॥

चतुर्दिशं समारभ्य प्राकारपरिखान्ततः ।
बहिः शते शते सार्धे धनुषां द्विशतेऽपि च ॥ १०८ ॥

धनुःशतमितैः शुद्धैरनिन्द्यैर्धरणीतलैः ।
स्वस्वप्रासादयुक्तानि स्वस्वानुगगृहैः सह ॥ १०९ ॥

निवेशनानि कुर्वीत त्रिदशानां यथाक्रमम् ।
नगराभिमुखं चित्रवनभाञ्जि शुभानि च ॥ ११० ॥

याम्योत्तरायतं वंशं विकल्पपुरमध्यगम् ।
बहिरन्तश्च कुर्वीत देवानां विनिवेशनम् ॥ १११ ॥

प्राच्यां प्रत्यङ्मुखान् कुर्यात् प्राङ्मुखांश्चाम्बुभृद्दिशि ।
याम्योदकपार्श्वयोस्तस्य प्रादक्षिण्येन वंशगान् ॥ ११२ ॥

दक्षिणस्यां न कुर्वीत त्रिदशानप्युदङ्मुखान् ।
चैत्यशान्तिसभायक्षमातृप्रथमयान्विताः ॥ ११३ ॥

इत्यमी कथिताः सम्यग् ये यथादिङ्मुखाः सुराः ।
दिक्षु दिक्षु बहिर्ये स्युस्तानिदानीं प्रचक्ष्महे ॥ ११४ ॥

विष्णोर्दिनाधिनाथस्य सहस्रनयनस्य च ।
धर्मस्य च विधातव्यं दिशि प्राच्यां निकेतनम् ॥ ११५ ॥

सनत्कुमारसावित्र्योर्मरुतां मारुतस्य च ।
पूर्वदक्षिणदिग्भागे विदधीत निकेतनम् ॥ ११६ ॥

गणेशमातृभूतानां याम्ये प्रेतपतेर्गृहम् ।
भद्रकाल्याः पितॄणां स्याद् वेश्म चैत्यं च नैर्ऋते ॥ ११७ ॥

सागरस्य नदीनां च शिल्पिभर्तुः प्रजापतेः ।
निलयं पश्चिमाशायां विदध्याद् वरुणस्य च ॥ ११८ ॥

फणिनां भवनं कार्यमपरोत्तरदिग्गतम् ।
शनैश्चरस्य चात्रैव कात्यायन्याश्च मन्दिरम् ॥ ११९ ॥

विशाखस्कन्दसोमानां तथा यक्षाधिपस्य च ।
पृथक्पृथग् विधातव्याः प्रासादाः सौम्यदिग्गताः ॥ १२० ॥

जगद्गुरोर्महेशस्य श्रियो वह्नेश्च मन्दिरम् ।
पूर्वोत्तरस्यां ककुभि प्रविधेयं मनोरमम् ॥ १२१ ॥

नदीनामम्बुधीनां च समन्तान्नगरस्य च ।
कान्तारेष्वद्रिषु स्थानं सर्वत्रेष्टमुमापतेः ॥ १२२ ॥

निवेश्यन्ते स्वदिग्भागेष्वेवं यस्मिन् सुरोत्तमाः ।
सम्यक्समृद्धिमासाद्य चिरं नन्दति तत्पुरम् ॥ १२३ ॥

नगरस्य विदूरेऽपि ककुप्सु निखिलास्वपि ।
बाह्यतोऽभिमुखा देवाः शस्यन्ते न पराङ्मुखाः ॥ १२४ ॥

क्रियते यदि भूभागे वंशेन स पराङ्मुखः ।
विधिमेनं तदा तस्मिंस्तज्ज्ञः शास्त्रोक्तमाचरेत् ॥ १२५ ॥

तद्वेषवर्णभूषास्त्रवाहनैरन्वितं सुरम् ।
तद्भित्तौ प्रकटाकारं नगराभिमुखं लिखेत् ॥ १२६ ॥

वैकङ्कतशमीबिल्वैः क्षीरकण्टकिभिर्द्रुमैः ।
उदपानाग्न्यगारेषु स्यान्न दोषोऽन्तरस्थितैः ॥ १२७ ॥

अर्चाश्रितेष्वयं प्रोक्तो विधिर्नालिङ्ग्यवर्तिषु ।
कर्तव्याः सर्वतोवक्त्रास्तस्माच्चिलगताः सुराः ॥ १२८ ॥

विधानं यद् यथा प्रोक्तं सुरधाम्नां पुराद् बहिः ।
तत् तथाभ्यन्तरेऽपि स्यात् कार्यं स्वस्वदिगाश्रयम् ॥ १२९ ॥

मध्ये पुरस्य कर्तव्यं गृहमम्भोजजन्मनः ।
निवेशनं तथेन्द्रस्य तथैव हलिकृष्णयोः ॥ १३० ॥

मातृयक्षगणाधीशान् शिवकान् भूतसङ्घकान् ।
विनापि वेश्मभिः कुर्यात् पुरे चत्वरमार्गगान् ॥ १३१ ॥

राज्ञा वर्णाश्रमकलापण्यशिल्पोपजीविनः ।
स्वदिक्पदस्थाः कर्तव्यास्ते देवाश्चेच्छता श्रियम् ॥ १३२ ॥

प्रासादे सति भक्तीच्छाशक्तियुक्तो यदापरम् ।
प्रासादं कारयेत् पूर्वं न तदा पीडयेत् सुधीः ॥ १३३ ॥

प्रतिवेश्म प्रतिग्रामं प्रतिदेवकुलं तथा ।
कुर्यात् प्रतिपुरं चापि न प्राज्ञानगुणाधिकम् ॥ १३४ ॥

पूर्वप्रासादतो रुद्रसोमयोर्ब्रह्मणोऽथवा ।
प्रासादे विहितेऽन्यस्मिन् भवेत् पीडाग्रजन्मनाम् ॥ १३५ ॥

कृते धाम्न्यधिकेऽन्यस्मिन् वह्नेर्वाचस्पतेरुत ।
पुरोधसां भयं विद्याद् ध्रुवं ज्योतिर्विदां तथा ॥ १३६ ॥

धनाधिपामराधीशयमानां वरुणस्य वा ।
अधिके विहिते धाम्नि भयं विद्यान्महीपतेः ॥ १३७ ॥

स्कन्दधाम्नोऽधिकेऽन्यस्मिन् विहिते तस्य वेश्मनि ।
सेनापतेर्बलानां च पीडा सञ्जायते ध्रुवम् ॥ १३८ ॥

प्रजापतेरभ्यधिकं हरेर्वान्यत् कृतं गृहम् ।
कर्तुः कारयितुश्च स्याद् बन्धाय च विनष्टये ॥ १३९ ॥

गणेशयक्षफणिनामधिकोऽन्यः कृतो यदि ।
प्रासादः स्यात् तदा नित्यं सेनाङ्गानां महद्भयम् ॥ १४० ॥

स्त्रीनाम्न्यो देवतास्तासां पीड्यन्ते यदि वेश्मभिः ।
मुख्यानां पुरनारीणां तदा कुर्वन्त्युपद्रवम् ॥ १४१ ॥

पूर्वामरेषु सर्वेषु पीडितेष्वमरालयैः ।
अन्यैस्तल्लिङ्गिनां पीडा चैत्यैर्वा चैत्यपीडितैः ॥ १४२ ॥

हीनाधिकप्रमाणेषु दुर्निविष्टेषु धामसु ।
कर्तुः कारयितुः पीडा स्यान्न पूजा तथास्य च ॥ १४३ ॥

नैवातिसंभृतं कुर्यात् स्वल्पमल्पामरालयम् ।
पुरं चानाश्रितं कुर्याद् वेधभागाश्रितं न च ॥ १४४ ॥

ज्येष्ठमध्यकनिष्ठानि नवषट्त्रिपदान्तरे ।
सुरवेश्मानि कुर्वीत दोषायापरथा पुनः ॥ १४५ ॥

कथितोऽयं विधिः स्वैः स्वैस्त्रिदशानां निवेशने ।
बहिर्निवेशनात् स्वेच्छं विदध्यादमरालयम् ॥ १४६ ॥

नगरेषु समग्रेषु ग्रामेषु निखिलेषु च ।
खेटकेषु च सर्वेषु सामान्योऽयं विधिः स्मृतः ॥ १४७ ॥

इत्युक्त एष नगरोपगतः सुराणां
स्वस्वप्रभागविहितः पदसन्निवेशः ।
ब्रूमो विभागमधुना गृहदेवतानां
सम्यक् शुभाशुभफलप्रविभागयुक्तम् ॥ १४८ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे

पुरनिवेशो दशमोऽध्यायः ॥

अथ वास्तुत्रयविभागो नामैकादशोऽध्यायः ।

चतुरश्रीकृते क्षेत्रे विभक्ते नवधा ततः ।
मध्ये महाद्युतिर्ब्रह्मा विधेयो नवभिः पदैः ॥ १ ॥

तस्मादनन्तरं प्राच्यां षट्पदः कीर्तितोऽर्यमा ।
आग्नेयकर्णे सवितृसावित्रौ पदिकावुभौ ॥ २ ॥

ब्रह्मणोऽनन्तरं याम्ये विवस्वान् षट्पदाश्रितः ।
नैर्ऋते पदिकौ कर्णे जयेन्द्रौ कथिताबुभौ ॥ ३ ॥

षट्पदः स्यात् ततो मित्रः काष्ठायां पत्युरम्भसः ।
कर्णेऽपरोत्तरे यक्ष्मा रुद्रश्च पदिकावुभौ ॥ ४ ॥

षड्भिः पदैस्ततः सौम्ये निश्चलः पृथिवीधरः ।
आपस्तथापवत्सश्च पदिकावीशदिग्गतौ ॥ ५ ॥

इत्यन्तःसंश्रया देवाः प्रोक्ता ब्रूमो बहिःस्थितान् ।
ज्ञेयं प्रदक्षिणं तेषां स्थानं पूर्वोत्तरादितः ॥ ६ ॥

अग्निस्तदनु पर्जन्यो जयन्तश्चेन्द्र एव च ।
रविः सत्यो भृशश्चेति नभस्तस्मात् ततोऽनिलः ॥ ७ ॥

पूषाख्यो वितथाख्यश्च गृहक्षतयमावथ ।
गन्धर्वो भृङ्गराजश्च मृगः पितृगणस्ततः ॥ ८ ॥

दौवारिकोऽथ सुग्रीवः पुष्पदन्तो जलेश्वरः ।
असुरः शोषनामा च पापयक्ष्मा ततः परम् ॥ ९ ॥

रोगो नागश्च मुख्यश्च भल्लाटः सोम एव च ।
चरकोऽथादितिर्दैत्यमातेति पददेवताः ॥ १० ॥

वह्नेर्वायोः पितॄणां च व्याधेश्चैव क्रमाद् बहिः ।
चरकी च विदारी च पूतना पापराक्षसी ॥ ११ ॥

पदभोगोऽस्ति नैतासां स्थानमेव हि केवलम् ।
पदभोगमथ ब्रूमो बहिःस्थानां नभःसदाम् ॥ १२ ॥

तत्राष्टौ द्विपदाधीशा जयन्तो भृश एव च ।
वितथो भृङ्गसुग्रीवशोषमुख्यास्तथादितिः ॥ १३ ॥

एभ्यः शेषा बहिर्ये तु ते स्युः पदभुजः सुराः ।
एकाशीतिपदे प्रोक्तो देवतानां पदक्रमः ॥ १४ ॥

चतुरश्रीकृते क्षेत्रे दशधा प्रविभाजिते ।
भवेच्छतपदो वास्तुर्ब्रूमोऽत्राप्यमरस्थितिम् ॥ १५ ॥

द्विरष्टगुणितं मध्ये पदमेकं पितामहः ।
भुङ्क्ते शतपदे वास्तौ चतुर्गुणितमर्यमा ॥ १६ ॥

विवस्वतोऽथ मित्रस्य तद्वच्च पृथिवीभृतः ।
भोगमिच्छन्ति वै तेषामर्यम्ण इव सूरयः ॥ १७ ॥

सवित्राद्यापवत्सान्ता ये च नोक्ताः सुरोत्तमाः ।
यथैकाशीतिके तद्वत् तेषां भोगः पदाष्टकम् ॥ १८ ॥

अग्न्यन्तरिक्षपवना मृगश्च पितरोऽपि च ।
रोगोऽदितिस्तथाध्यर्धपदभाजो बहिः स्थिताः ॥ १९ ॥

चतुर्विंशतिरुक्ता ये पर्जन्याद्याः सुरोत्तमाः ।
अदित्यन्ता द्विपदिकास्ते शेषं प्राक् प्रसाधितम् ॥ २० ॥

चतुरश्रीकृते क्षेत्रे पूर्ववद् भाजितेऽष्टभिः ।
चतुःषष्टिपदो वास्तुश्चतुःषष्ट्या पदैर्भवेत् ॥ २१ ॥

अस्मिन् पदानि चत्वारि भुनक्त्यन्तः पितामहः ।
अर्यमाद्याः सुराश्चात्र द्वे द्वे मध्यगताः पदे ॥ २२ ॥

मध्येऽष्टौ बाह्यतोऽष्टौ ये स्थिताः कर्णेषु चाष्टसु ।
ये देवाः सर्व एवात्र ते पदार्धभुजः स्मृताः ॥ २३ ॥

पर्जन्योऽथ भृशः पूषा भृङ्गदौवारिकौ तथा ।
शोषनागादितिप्रान्ताः स्युरध्यर्धपदस्पृशः ॥ २४ ॥

जयन्तादिषु बाह्येषु चरकान्तेषु कीर्तिता ।
प्रत्येकं षोडशस्वत्र सुरेषु द्विपदस्थितिः ॥ २५ ॥

सिरां वह्निपदादूर्ध्वं नयेत् पितृपदान्ततः ।
बाह्याशानिर्गतां चैनां रोगनामानमानयेत् ॥ २६ ॥

द्विनाम्नः प्रापयेद् भृङ्गं भृङ्गात् सुग्रीवमानयेत् ।
ततोऽदितिं तां गमयेद् द्विनामानं प्रवेशयेत् ॥ २७ ॥

सौराद् याम्यं पदं नीत्वा वारुणं प्रापयेत् ततः ।
नयेत् पदं ततः सौम्यं तत आदित्यमानयेत् ॥ २८ ॥
भृशादानीय वितथं शोषाख्यं वितथादथ ।
शोषान्मुख्यं समानीय नयेत् तस्मात् पुनर्भृशम् ॥ २९ ॥
ये विभागाः समुद्दिष्टा यथासङ्ख्येन तैरिह ।
यज्ञामरनृणां वास्तुं समस्तं विभजेत् सुधीः ॥ ३० ॥
देवैः सर्वैरप्यमीभिर्विशोकः
प्रीत्युत्कर्षादित्थमालोक्यतेऽसौ ।
कृत्स्नानेषोऽप्यब्जपत्रायताक्षः
पश्यत्येतान् स्फारितेनेक्षणेन ॥ ३१ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
वास्तुत्रयविभागो नाम एकादशोऽध्यायः ॥

अथ नाड्यादिसिरादिविकल्पो नाम द्वादशोऽध्यायः ।

अथाभिधीयते वास्तुः कनीयान् षोडशास्पदः ।
पदैः षोडशभिः स स्यात् तत्र देवान् प्रचक्ष्महे ॥ १ ॥
भुङ्क्ते मध्ये स्थितो मुख्यः पदमेकं सुरोत्तमः ।
क्लृप्तं पदचतुर्भागैश्चतुर्भिश्चतुराननः ॥ २ ॥
पदार्धभागभोक्तारश्चत्वारोऽमी सुरोत्तमाः ।
अर्यमा च विवस्वांश्च मित्रश्च क्ष्माधरोऽपि च ॥ ३ ॥
सवित्राद्यापवत्सान्ता येऽष्टौ कोणेषु वेधसः ।
चतुर्भागभुजस्ते स्युस्त्रिदशास्तपनत्विषः ॥ ४ ॥
चतु(र्थी ? र्व्वी)शादिकोणेषु ये स्थिताः क्रमशः सुराः ।
अष्टभागभुजस्तेऽष्टौ विनिर्दिष्टा मनीषिभिः ॥ ५ ॥
ये तथादितिपर्यन्ताः पर्जन्याद्याः सुरोत्तमाः ।
तेऽष्टौ चतुर्भागभुजो विद्वद्भिरिह कीर्तिताः ॥ ६ ॥

चरकान्ता जयन्ताद्या ये बाह्यस्थितयोऽमराः ।
भोगोऽर्धपदिकस्तेषां षोडशानामपि स्मृतः ॥ ७ ॥

चतुरश्रीकृते क्षेत्रे त्रयस्त्रिंशद्विभाजिते ।
अन्त्यपङ्क्तिद्वयं सार्धं चरकयाद्यर्थमुत्सृजेत् ॥ ८ ॥

अन्तरे वीथिकामर्धपदिकामुत्सृजेत् ततः ।
मध्ये तु सप्तविंशत्या भोगैर्वास्तु विभाजयेत् ॥ ९ ॥

एकोनत्रिंशता युक्तं पदानां शतसप्तकम् ।
यद् भवेत् तत्र गर्भे स्यादेकाशीतिपदः स्वभूः ॥ १० ॥

अष्टादशपदाश्चाष्टौ चापप्रभृतयः पृथक् ।
अर्यमाद्यं चतुःपञ्चाशत्पदं स्याच्चतुष्टयम् ॥ ११ ॥

ईशादयस्त्वदित्यन्ता बाह्या नवपदाः सुराः ।
देशानां सन्निवेशोऽसौ साहस्रो वास्तुरुच्यते ॥ १२ ॥

अथोच्यते वृत्तवास्तुर्वृत्तप्रासादहेतवे ।
एकश्चतुःषष्टिपदभागः शतपदोऽपरः ॥ १३ ॥

अष्टधा भाजिते वृत्तविष्कम्भे भागिकान्तरान् ।
चतुरः परिधीन् कुर्यान्मध्यवृत्तं द्विभागिकम् ॥ १४ ॥

स्याद् बहिर्वृत्तवलयमष्टाविंशतिभागिकम् ।
तदन्तर्वृत्तवलयमष्टाष्टांशोज्झितं क्रमात् ॥ १५ ॥

एवं कृते भवेन्मध्ये ब्रह्मणस्तच्चतुष्पदम् ।
इत्थं चतुःषष्टिपदो वृत्तवास्तुरुदाहृतः ॥ १६ ॥

दशधा भाजिते वृत्तविष्कम्भे भागिकान्तराः ।
कार्याः परिधयः पञ्च मध्ये वृत्तं द्विभागिकम् ॥ १७ ॥

बहिस्थं वलयं तस्य भजेत् षट्त्रिंशता ततः ।
शेषं चतुःषष्टिपदस्थित्या स्याच्छतवास्तुनि ॥ १८ ॥

देवतापदसङ्क्षिप्तिरनयोश्चतुरश्रवत् ।
एवं कार्यवशात् कार्या वास्तवोऽन्येऽपि धीमता ॥ १९ ॥

त्र्यश्रे षडश्रे चाष्टाश्रे षोडशाश्रे च वृत्तवत् ।
वृत्तायतेऽर्धचन्द्रे च वास्तौ पदविभाजनम् ॥ २० ॥

एक एव पुमानेषु बहुधा परिकल्पितः ।
सर्वस्मिन्नपि संस्थाने विभक्ते लक्षयेत् ततः ॥ २१ ॥

शरीरं वास्तुपुंसोऽस्य गुणदोषा भवन्ति यत् ।
मुखं मूर्धा ततः श्रोत्रे हृत्तालवोष्ठरदाः क्रमात् ॥ २२ ॥

वक्षः कण्ठः स्तनौ नाभिर्मेढ्रमुष्कावथो गुदम् ।
बाहू प्रबाहू पाणी स्फिगूरुजङ्घं पदद्वयम् ॥ २३ ॥

कल्पयेदेवमेतेन स भवेत् पुरुषाकृतिः ।
सिरावंशानुवंशाश्च सन्धयः सानुसन्धयः ॥ २४ ॥

मर्माण्यथ महावंशा लक्ष्या वास्तुशरीरगाः ।
सिराः कर्णगता याः स्युस्ता नाड्यः परिकीर्तिताः ॥ २५ ॥

पदस्य षोडशो भागस्तत्प्रमाणं प्रकीर्तितम् ।
महावंशौ प्राक्प्रतीच्यौ याम्योदीच्यौ च मध्यगौ ॥ २६ ॥

प्रमाणं पञ्चमो भागः पदस्योदाहृतं तयोः ।
वंशास्तेऽस्मिन् समुद्दिष्टा रेखा याः स्युर्मुखायताः ॥ २७ ॥

यास्तिर्यगायता रेखास्तेऽनुवंशाः प्रकीर्तिताः ।
सम्पाता ये स्युरेतेषां मर्म तत् संप्रचक्षते ॥ २८ ॥

उपमर्माणि तान्याहुः पदमध्यानि यानि हि ।
भागोऽष्टमोऽथ दशमो द्वादशः षोडशोऽपि च ॥ २९ ॥

पदतो मानमिष्टं स्याद् वंशादीनामनुक्रमात् ।
वंशाष्टकस्य यः सन्धिः स सन्धिरिति कीर्तितः ॥ ३० ॥

ये पुनः स्युस्तदङ्गानां प्रोक्तास्ते चानुसन्धयः ।
वालाग्रतुल्यं सन्धीनां प्रमाणं परिचक्षते ॥ ३१ ॥

तदर्धमनुसन्धीनां प्रमाणं समुदीरितम् ।
यत्नेनैतानि सन्त्यज्य वास्तुविद्याविशारदः ॥ ३२ ॥
द्रव्याणि प्रयतो नित्यं स्थपतिर्विनिवेशयेत् ।
महावंशस्य नाक्रान्तिं कुर्याद् द्रव्येण केनचित् ॥ ३३ ॥
इतरेषु पुनर्द्रव्यं मध्यवंशेषु सन्त्यजेत् ।
महावंशसमाक्रान्तौ भवेत् स्वामिवधो ध्रुवम् ॥ ३४ ॥
वर्षेण तपनाद् भीतिं वंशानां पीडनाद् विदुः ।
उपमर्माणि रोगाय मर्माणि कुलहानये ॥ ३५ ॥
उद्वेगायार्थनाशाय सिराश्च स्युः प्रपीडिताः ।
कलिः स्यात् सन्धिविद्धेषु पीडितेष्वनुसन्धिषु ॥ ३६ ॥
तस्मादेतानि सर्वाणि पीडितान्युपलक्षयेत् ।
ज्ञात्वा सिराः सानुसिराश्च नाडीर्वंशानुवंशानपि वास्तुदेहे ।
यत्नेन मर्माणि फलानि चैषां वेधं त्यजेद् यस्तमुपैति नापत् ॥३७॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे

नाडीवंशानुवंशानां सिरानुसिरामर्मानुमर्मवेधविकल्पो नाम द्वादशोऽध्यायः ॥

अथ मर्मवेधस्त्रयोदशोऽध्यायः ।

एकाशीतिपदो यः स्यात् तथा शतपदश्च यः ।
चतुःषष्टिपदो यश्च वास्तुरत्र त्रिधोदितः ॥ १ ॥
यद् येन विभजेत् तेषु तदिदानीं प्रचक्ष्महे ।
यानि मर्माणि चैतेषां कथ्यन्त इह तान्यपि ॥ २ ॥
वर्णिनां भवनादीनि निवेशा राजवेश्मनाम् ।
एकाशीतिपदेनेन्द्रस्थानं च विभजेत् सुधीः ॥ ३ ॥
प्रासादा विविधास्तद्वद् विचित्राश्चात्र मण्डपाः ।
तान् मापयेच्छतपदप्रविभागेन बुद्धिमान् ॥ ४ ॥

यः पुनः स्याच्चतुःषष्टिपदस्तेन विभाजयेत् ।
नरेन्द्रशिबिरग्रामखेटादि नगरादि च ॥ ५ ॥

अन्तस्त्रयोदश सुरा द्वात्रिंशद् बाह्यतश्च ये ।
तेषां स्थानानि मर्माणि सिरा वंशाश्च तेषु तु ॥ ६ ॥

मुखे हृदि च नाभौ च मूर्ध्नि च स्तनयोस्तथा ।
मर्माणि वास्तुपुंसोऽस्य षण्महान्ति प्रचक्षते ॥ ७ ॥

वंशानुवंशसम्पाताः पदमध्यानि यानि च ।
देवस्थानानि तान्याद्ये पदषोडशकान्विते ॥ ८ ॥

देवस्थानानि सम्पाताश्चतुःषष्टिपदे पुनः ।
तथैकाशीतिपदिके पदान्तशतिकेऽपि च ॥ ९ ॥

चतुर्ष्वपि विभागेषु सिरा याः स्युश्चतुर्दिशम् ।
मर्माणि तानि चोक्तानि द्वारमध्यानि यानि च ॥ १० ॥

भित्तिविस्तृतमध्येन यद्वा मध्येन दारुणः ।
मर्म यत् पीड्यते येन गृहे तत्रोच्यते फलम् ॥ ११ ॥

द्वारैर्वा भित्तिभिर्वापि मर्मणां परिपीडनात् ।
दौर्गत्यं गृहिणः प्राहुः कुलहानिमथापि वा ॥ १२ ॥

भवेत् स्वामिक्षयः स्तम्भैस्तुलाभिः स्त्रीपरिक्षयः ।
स्नुषावधो जयन्तीभिर्बन्धुनाशश्च सङ्ग्रहैः ॥ १३ ॥

मर्मस्थानगतैः कार्यैर्भर्तुः कायो निपीड्यते ।
सुहृद्भिश्लेषमिच्छन्ति सन्धिपालैश्च तद्विदः ॥ १४ ॥

नागपाशैर्धनोच्छेदो नागदन्तैः सुहृत्क्षयः ।
कपिच्छकैश्च मर्मस्थैः प्रेष्याणां क्षयमादिशेत् ॥ १५ ॥

षड्दारुकाण्यनुसिरागवाक्षालोकनानि च ।
मर्ममध्योपगान्येतान्यावहन्ति धनक्षयम् ॥ १६ ॥

द्वारद्रव्यतुलास्तम्भनागदन्तगवाक्षकैः ।
द्वारमध्यार्दितै रोगकुलपीडाधनक्षया(:? न्) ॥ १७ ॥

नृपदण्डभयं पत्युः पीडनं च प्रचक्षते।
द्वारमध्येषु षड्दारुमध्येष्वपि च सूरयः ॥ १८ ॥
कर्णद्रव्यादिभिर्विद्धेष्वेतदेव फलं विदुः।
शय्यानुवंशविहिता गृहिणां कुलनाशिनी ॥ १९ ॥
क्षयावहा नागदन्ता भर्तुः शय्यावितानगाः।
वातायनैरथ स्तम्भैर्ये विद्धा नागदन्तकाः ॥ २० ॥
ते शस्त्रभीतिदा भर्तुर्यद्वा चौरभयप्रदाः।
द्रव्यधान्यविनाशाय शोकाय कलहाय च ॥ २१ ॥
गृहमध्यगतं द्वारं भवेत् स्त्रीदूषणाय च।
द्रव्येणान्यतरेणापि महामर्म निपीडितम् ॥ २२ ॥
भवेत् सर्वस्वनाशाय गृहिणो मरणाय च।
अंशुकाश्चोर्ध्ववंशाश्च तुम्बिकाः सेन्द्रकीलकाः ॥ २३ ॥
पुरप्रासादगेहानां वेधेऽप्येते न दोषदाः ॥
इत्थं सुरक्षितिपवर्णगृहाश्रितोऽयं
भेदः पदेष्वखिलमर्मगतो व्यधश्च।
उक्तः पृथक्पृथगमुष्य फलं च सम्यग्
ब्रूमोऽथ वास्तुपुरुषाङ्गविभागमत्र ॥ २४ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
मर्मवेधो नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥

अथ पुरुषाङ्गदेवतानिघण्ट्वादिनिर्णयश्चतुर्दशोऽध्यायः।

देवतानां पदैरित्थं संविभक्तैः पृथग्विधैः।
स्थपतिः प्रयतः कुर्याद् वास्तुमित्थं पुमाकृतिम् ॥ १ ॥

शिरस्तस्याग्निरुद्दिष्टं दृष्टिर्दित्यम्बुदाधिपौ ।
जयन्तश्चादितिश्चास्य कर्णौ वायुर्मुखे स्थितः ॥ २ ॥

अर्कः स्याद् दक्षिणे वामे भुजे सोमः प्रतिष्ठितः ।
महेन्द्रचरकौ सापवत्सावस्योरसि स्थितौ ॥ ३ ॥

स्तनेऽर्यमा दक्षिणे स्याद् वामे च पृथिवीधरः ।
यक्ष्मा रोगश्च नागश्च मुख्यो भल्लाट इत्यमी ॥ ४ ॥

दक्षिणेतरमेतस्य बाहुं देवाः समाश्रिताः ।
सत्यो भृशो नभो वायुः पूषा चेत्यथ दक्षिणम् ॥ ५ ॥

पञ्चापि बाहुमेतस्य संश्रितास्त्रिदिवौकसः ।
सावित्रसवितारौ च रुद्रशक्तिधरावपि ॥ ६ ॥

चत्वारोऽमी क(लाधि ? फोणि)स्थाः करयोर्हृदि च स्वभूः ।
वितथौकः क्षतौ पार्श्वे दक्षिणेऽस्य व्यवस्थितौ ॥ ७ ॥

वामे पुनः स्थितावस्य देवौ शोषासुराभिधौ ।
मित्राभिधो विवस्वांश्च द्वावप्युदरमाश्रितौ ॥ ८ ॥

मेढ्रमध्यस्थितावस्य सुराविन्द्रजयाभिधौ ।
यमश्च वरुणश्चोर्वोः क्रमाद् दक्षिणवामयोः ॥ ९ ॥

गन्धर्वभृङ्गौ समृगौ जङ्घां राज्यामथेतराम् ।
द्वास्थसुग्रीवपुष्पाख्याः संश्रिताः पितरोऽङ्घ्रिगाः ॥ १० ॥

एकाशीतिपदस्येशादिग्विभागाश्रितं शिरः ।
माहेन्द्रीसंश्रितं विद्याचतुःषष्टिपदस्य तु ॥ ११ ॥

एकाशीतिपदाज्जातो वास्तुः शतपदाभिधः ।
यः षोडशपदः स स्याचतुष्षष्टिपदोद्भवः ॥ १२ ॥

मध्ये य एव देवानां स्थितो ब्रह्माब्जसंभवः ।
स सहस्राननोऽचिन्त्यविभवो जगतां प्रभुः ॥ १३ ॥

योऽयं वह्निरिहोक्तः स सर्वभूतहरो हरः ।
पर्जन्यनामा यश्चायं वृष्टिमानम्बुदाधिपः ॥ १४ ॥

जयन्तस्तु द्विनामाख्यः कश्यपो भगवानृषिः ।
महेन्द्रस्तु सुराधीशो दनुजानां विमर्दनः ॥ १५ ॥

आदित्यं पुनरिच्छन्ति विवस्वन्तमहस्करम् ।
सत्यो भूतहितो धर्मो भृशः कामोऽथ मन्मथः ॥ १६ ॥

योऽन्तरिक्षः स्मृतो देवस्तन्नभः समुदाहृतम् ।
मारुतो वायुरुद्दिष्टः पूषा मातृगणः स्मृतः ॥ १७ ॥

अधर्मो वितथाख्यः स्यात् कलेरप्रतिमः सुतः ।
गृहक्षतः पुनर्योऽत्र स चन्द्रतनयो बुधः ॥ १८ ॥

प्रेताधिपो मतः श्रीमान् यमो वैवस्वतश्च सः ।
गन्धर्वो भगवान् देवो नारदः परिकीर्तितः ॥ १९ ॥

भृङ्गराजमिहेच्छन्ति राक्षसं निर्ऋतेः सुतम् ।
यो मृगोऽस्मिन्ननन्तः स स्वयंभूर्धर्म इत्यपि ॥ २० ॥

आदिः प्रजापतिः स्रष्टा मनुः सुग्रीव ईरितः ।
पुष्पदन्तस्तु विनतातनयः स्यान्महाजवः ॥ २१ ॥

वरुणः पाथसां नाथो लोकपालः स कीर्तितः ।
असुरो राहुरर्केन्दुमर्दनः सिंहिकात्मजः ।२२ ॥

शोषस्तु भगवानेष सूर्यपुत्रः शनैश्चरः ।
पापयक्ष्मा क्षयः प्रोक्तो रोगस्तु कथितो ज्वरः ॥ २३ ॥

भुजङ्गमानामधिपः श्रीमान् नागस्तु वासुकिः ।
त्वष्टा स्यान्मुख्यसंज्ञोऽत्र विश्वकर्माभिधश्च सः ॥ २४ ॥

चन्द्रो भल्वाट इत्युक्तः कुबेरः सोमसंज्ञितः ।
चरको व्यवसायाख्यः श्रीरिहादितिसंज्ञिका ॥ २५ ॥

दितिरत्रोच्यते शर्वः शूलभृद् वृषभध्वजः ।
हिमवानाप इत्युक्त आपवत्स उमा स्मृता ॥ २६ ॥
आदित्यस्त्वर्यमा वेदमाता सावित्र उच्यते ।
देवी गङ्गात्र विद्वद्भिः सवितेति प्रकीर्तिता ॥ २७ ॥
मृत्युः शरीरहर्तासौ विवस्वानिति स स्मृतः ।
जयाभिधस्तु वज्रीति स्यादिन्द्रो बलवान् हरिः ॥ २८ ॥
मित्रो हलधरो माली रुद्रस्तूक्तो महेश्वरः ।
राजयक्ष्मा गुहः प्रोक्तः क्षितिध्रोऽनन्त उच्यते ॥ २९ ॥
चरकी च विदारी च पूतना पापराक्षसी ।
रक्षोयोनिभवा ह्येता देवतानुचरीर्विदुः ॥ ३० ॥
इत्येष वास्तुदेवानां निघण्टुः परिकीर्तितः ।
क्षो मूर्ध्नि हो दृशोर्मध्ये सो घ्राणे चिबुके तु षः ॥ ३१ ॥
शः कण्ठे हृदये वः स्याल्लकारो नाभिदेशगः ।
रेफो बस्तौ यकारस्तु मेढ्रे मः (पुष्य ? मुष्क)कावुभौ ॥ ३२ ॥
नकार ऊरुणों जानु ञकारः पिण्डिकाश्रितः ।
(ड ? ङ)कारो गुल्फयोरन्ते पकारोऽङ्घ्रितले स्मृतः ॥ ३३ ॥
उक्तानि वास्तुपुरुषस्य यथावदित्थमङ्गानि वास्तुपददैवतनामभेदाः ।
वर्णाश्च वास्त्ववयवेष्विह षोडशैव ब्रूमोऽथ दैवतवशेन पुरे निवेशम् ॥ ३४ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
पुरुषाङ्गदेवतानिघण्ट्वक्षराङ्गनिर्णयो नाम चतुर्दशोऽध्यायः ।

अथ राजनिवेशो नाम पञ्चदशोऽध्यायः ।

कृते पुरनिवेशेऽथ चतुःषष्टिपदाश्रये ।
नियुक्तपरिखासालगोपुराट्टालकेऽपि च ॥ १ ॥

विभक्तरथ्ये परितः प्रविभाजितचत्वरे ।
क्रमादन्तर्बहिः क्लृप्तदेवतायतनस्थितौ ॥ २ ॥
प्रागुदक्प्रवणे देशे प्राग्द्वाराभ्युन्नतेऽथवा ।
यशःश्रीविजयाधायि मैत्रं पदमधिष्ठितम् ॥ ३ ॥
यथावर्णक्रमायातं चतुरश्रं समं शुभम् ।
पुरमध्यादपरतोदिक्स्थं कुर्यान्नृपालयम् ॥ ४ ॥
दुर्गेषु भूवशात् कार्यं यद्वा दिक्ष्वपरास्वपि ।
विवस्वद्भूधरार्यम्णां कार्यमन्यतमे पदे ॥ ५ ॥
त्रिचत्वारिंशता युक्ते ज्येष्ठं स्याद् द्वे धनुःशते ।
मध्यं शतं तु द्वाषष्टिः शतं साष्टकमन्तिमम् ॥ ६ ॥
ज्येष्ठे पुरे विधातव्यं ज्येष्ठं राजनिवेशनम् ।
मध्यमे मध्यमं कार्यं कानिष्ठं च कनीयसि ॥ ७ ॥
प्राकारपरिखागुप्तं चारुकान्ति समन्ततः ।
तमङ्गभ्रमनिर्यूहसुदृढाट्टालकान्वितम् ॥ ८ ॥
एकाशीत्या पदैर्भक्तं विधेयं नृपमन्दिरम् ।
राजमार्गं समाश्रित्य वास्तुद्वारमुदङ्मुखम् ॥ ९ ॥
युक्त्यानयैव कर्तव्यमन्यदिक्संश्रयेऽपि च ।
भल्लाटपदवर्त्यस्य गोपुरद्वारमिष्यते ॥ १० ॥
तत्पुरद्वारविस्तारोच्छ्रायसम्मितमिष्टदम् ।
महेन्द्रं द्वारमिच्छन्ति निविष्टस्य महीधरे ॥ ११ ॥
वैवस्वते पुष्पदन्तमर्यम्णि च गृहक्षतम् ।
अन्येष्वेषामपरतः प्रदक्षिणपदेष्वथ ॥ १२ ॥
अन्यान्यपि स्वासु दिक्षु द्वाराण्येवं प्रकल्पयेत् ।
आभिमुख्ये च सर्वेषां शस्यन्ते गोपुराणि च ॥ १३ ॥
तदीयनगरद्वाराद् विंशत्यंशोज्झितानि वा ।
पक्षद्वाराणि सुग्रीवे जयन्ते मुख्यनाम्नि च ॥ १४ ॥

वितथेऽथ भ्रमांस्तद्वद् विदधीत प्रदक्षिणान् ।
वास्तौ विभक्ते पुरवत् क्लृप्तेऽमरपदव्रजैः ॥ १५ ॥
तत्र मैत्रपदस्थाने निवेशायावनीपतेः ।
प्रासादः प्राङ्मुखः कार्यो यथावत् पृथिवीञ्जयः ॥ १६ ॥
श्रीवृक्षं सर्वतोभद्रं मुक्तकोणमथापरम् ।
यमिच्छेन्नृपतिः कुर्यात् प्रासादं शुभलक्षणम् ॥ १७ ॥
शालापरिक्रमोपेतकर्मान्तैरपि चान्वितम् ।
तत्र प्राच्यां भवेद् गेहमादित्यपदसंश्रितम् ॥ १८ ॥
धर्माधिकरणं सत्ये व्यवहारेक्षणाय च ।
भृशे च कोष्ठागारं स्यादम्बरे मृगपक्षिणाम् ॥ १९ ॥
अग्नेः ककुभमाश्रित्य कार्यं वायोर्महानसम् ।
सभाजनाश्रयं पूष्णि विदध्याद् भोजनास्पदम् ॥ २० ॥
सावित्रे वाद्यशाला स्यात् सवितृस्थाश्च वन्दिनः ।
चर्माणि वितथे कुर्यात् तद्योग्यान्यायुधानि च ॥ २१ ॥
स्वर्णरूप्यादिकर्मान्तान् विदधीत गृहक्षते ।
याम्ये दक्षिणतो गुप्तिं कोष्ठागारं च कल्पयेत् ॥ २२ ॥
प्रेक्षासङ्गीतकानि स्युर्गन्धर्वे वासवेश्म च ।
कार्या वैवस्वते शाला रथानां दन्तिनां तथा ॥ २३ ॥
पश्चिमोत्तरभागस्थां वापीमपि च कारयेत् ।
वा(यौ ? यु)सुग्रीवपदयोर्गन्धर्वस्य च बाह्यतः ॥ २४ ॥
कुर्यादन्तःपुरस्थानं प्राकारवलयावृतम् ।
कुर्यात् तद्गोपुरद्वारमुदगास्यं जयाभिधे ॥ २५ ॥
कार्यः स्थपतिना चैव प्रासादश्चापराङ्मुखः ।
क्रीडादोलालयान् भृङ्गे कुमारीभवनं तथा ॥ २६ ॥
नृपान्तःपुरमिच्छन्ति मृगे पित्र्ये त्ववस्करम् ।
नृपस्त्रीणामुपस्थानगृहमिन्द्रपदे विदुः ॥ २७ ॥

सुग्रीवपदसंसक्तमरिष्टारमिष्टदम् ।
द्वास्थसुग्रीवपि(ऽयं ? ऽयां)शपश्चाद्भागे मनोहरा ॥ २८ ॥

विधेयाशोकवनिका स्नानधारागृहाणि च ।
लतामण्डपसंयुक्ताः स्युरत्रैव लतागृहाः ॥ २९ ॥

दारुशैलाश्च वाप्यश्च पुष्पवीथ्यः सुकल्पिताः ।
पुष्पदन्ते भवेद् य(त्त ? न्त्र)कर्मान्तः पुष्पवेश्म च ॥ ३० ॥

वरुणस्य पदे कुर्याद् वापीपानगृहाणि च ।
स्यात् कोष्ठागारमसुरे शोषे त्वायुधमन्दिरम् ॥ ३१ ॥

भाण्डागारं तु रौद्राख्ये विदध्यात् स्थपतिः श्रिये ।
उलूखलशिलायन्त्रभवनं पापयक्ष्मणि ॥ ३२ ॥

दारुकर्मान्तमप्याहुः श्रेयसे राजयक्ष्मणि ।
स्यादोषधेरधिष्ठानं रोगे दिशि नभस्वतः ॥ ३३ ॥

नागानां शस्यते स्थानं पदे नागस्य सूरिभिः ।
भवन्ति मुख्ये व्यायामनाट्यचित्रगृहाणि च ॥ ३४ ॥

गवां स्थानं तथा क्षीरगृहं भल्लाटनामनि ।
उदक्प्रदेशो सौम्यस्य पुरोधःस्थानमिष्यते ॥ ३५ ॥

राज्ञोऽभिषेचनं चात्र दानाध्ययनशान्तयः ।
चामरच्छत्रधाम स्यान्मन्त्रवेश्म च भूधरे ॥ ३६ ॥

कार्यिणां चात्र कार्याणि स्थितः पश्येन्नराधिपः ।
विधेया मन्दुराश्वानामुत्तरं पार्श्वमाश्रिता ॥ ३७ ॥

महीधरपदस्यैव यथावद् दक्षिणामुखी ।
कार्या सर्वत्र चाश्वानां शाला राज्ञो यथागृहम् ॥ ३८ ॥

विशतो दक्षिणेन स्याद् वामेन च विषाणिनाम् ।
वेश्मानि राजपुत्राणां विदध्याच्चरकाभिधे ॥ ३९ ॥

अत्रैव विद्याधिगमशालाश्चैषां निवेशयेत् ।
नृपस्य मातुरदितिस्थाने कुर्यान्निवेशनम् ॥ ४० ॥

पृथगत्रैव शिबिकाशय्यासनगृहं विदुः ।
नृपद्विपानां शस्ता स्यादापे सदनकल्पना ॥ ४१ ॥

अभिषेचनकं स्थानमिहैव स्याद् विषाणिनाम् ।
आपवत्सपदे हंसक्रौञ्चसारसनादिताः ॥ ४२ ॥

स्युः फुल्लाब्जवनाः स्वच्छसलिलाः सलिलाशयाः ।
पितृव्यमातुलादीनां कार्यं दितिपदे गृहम् ॥ ४३ ॥

अन्येषामपि चात्रैव सामन्तानां महीपतेः ।
ऐशान्यामनलस्थाने वोच्छ्रितस्तम्भवेदिकम् ॥ ४४ ॥

कार्यं देवकुलं चारु सुश्लिष्टमणिकुट्टिमम् ।
पर्जन्यस्य पदे होराज्योतिर्विद्गृहमिष्यते ॥ ४५ ॥

जये सेनापतेर्वेश्म विधेयं विजयप्रदम् ।
द्वारं प्राकारमाश्रित्य पदेऽर्यम्णः प्रशस्यते ॥ ४६ ॥

प्राग्दक्षिणाश्रितं शस्त्रकर्मान्तं शस्त्रमल्ल च ।
विमुञ्चेद् ब्रह्मणः स्थानमिन्द्रध्वजयुतं नृणाम् ॥ ४७ ॥

तत्राशुभानि वेश्मानि निवेशाश्चासुखावहाः ।
गवाक्षस्तम्भशोभिन्यो विधेयाश्चानुकामतः ॥ ४८ ॥

सभा यथादिक्प्रभवा नृपवेश्माभिगुप्तये ।
सर्वत्र नृपतेः सौधान् नृपसौधस्य सम्मुखा ॥ ४९ ॥

पश्चाद्भागाश्रिता यद्वा शाला कार्या विषाणिनाम् ।
इत्यास्पदं सुरपदास्पदकल्पमाद्य-
मेतद् यथावदनुतिष्ठति यः सदैव ।
स क्ष्मामिमां भुजबलक्षपितारिपक्षः
सप्ताम्बुराशिरशनां नृपतिः प्रशास्ति ॥ ५० ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
राजनिवेशो नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥

अथ वनप्रवेशो नाम षोडशोऽध्यायः ।

प्राग्वोदग्वापि गेहार्थे द्रव्यं विधिवदानयेत् ।
गन्तव्यमेव धिष्ण्येषु मृदुक्षिप्रचरेषु च ॥ १ ॥

उपवास्यं च तेष्वेव च्छेद्यं भेद्यं च दारुणैः ।
प्रवेशनं स्थिरैः कार्यमारम्भः शस्यते चरैः ॥ २ ॥

गत्वा शुभे शुचौ देशे निवेशं कारयेत् ततः ।
तस्मिन्निवेश्य कर्मान्तमन्नपानेन तर्पयेत् ॥ ३ ॥

पुष्टतुष्टपरीवारः क्षपायां समुपोषितः ।
गृह्योग्यं परीक्षेत न्यस्तशस्त्रस्ततोऽङ्घ्रिपम् ॥ ४ ॥

पुरश्मशानग्रामाध्वह्रदचैत्याश्रमोद्भवान् ।
क्षेत्रोपवनसीमान्तर्विषमस्थलनिम्नजान् ॥ ५ ॥

कट्वम्लतिक्तलवणास्ववनीषु तथोद्गताम् ।
श्वभ्रावृतान् स्थिरोर्वीषु सम्भूतांश्च त्यजेद् द्रुमान् ॥ ६ ॥

सम्यक् संलक्ष्य वृक्षाणां वर्णस्नेहत्वगादिकम् ।
विजानीयाद् वयस्तेषां बालान् वृद्धांश्च सन्त्यजेत् ॥ ७ ॥

शतानि त्रीणि वर्षाणां सारद्रुमवयः स्मृतम् ।
गृह्णीयात् षोडशादूर्ध्वं सार्धवर्षशतावधेः ॥ ८ ॥

वयसः परिणामेन निर्वीर्यत्वं यथा नृणाम् ।
प्रोक्तं तद्वद् द्रुमाणां च स्यात् तथा छिद्रपत्रता ॥ ९ ॥

भङ्गुराः सुषिरास्ते स्युः सकोलाक्षाः खरत्वचः ।
तस्मादिमांस्त्यजेद् वृक्षांस्तथा चैवोर्ध्वशोषिणः ॥ १० ॥

वक्रान् रूक्षानवप्लुष्टान् दुःस्थितानपि च द्रुमान् ।
वर्जयेद् भग्नशाखांश्च ह्येकशाखान्वितांस्तथा ॥ ११ ॥

अन्यैरधिष्ठितान् विद्युत्पातवातसरित्क्षतान् ।
ग्रन्थिनिर्युक्तदानांश्च भ्रमराहिकृताश्रयान् ॥ १२ ॥

संसृष्टानेकतो भ्रष्टान् मधुभिर्बलिभिर्वृतान् ।
मांसामेध्याशनैस्तद्वद् दूषितानपि पक्षिभिः ॥ १३ ॥

लूतातन्त्वावृतान् वन्यसत्त्वोद्घृष्टान् गजक्षतान् ।
बुध्नतोऽतिबृहत्स्कन्धांश्चिह्नभूतांस्तथाध्वनः ॥ १४ ॥

अकाले पुष्पफलिनो रोगैरपि च पीडितान् ।
वासभूतानुलूकानां त्यजेदन्यानपीदृशान् ॥ १५ ॥

खदिरो बीजकः सालो मधूकः शाकशिंश (पौ? पे) ।
सर्जार्जुनाञ्जनाशोकाः कदरो रोहिणीतरुः ॥ १६ ॥

विकङ्कतो देवदारुः श्रीपर्णीपादपस्तथा ।
कुटुम्बिनाममी प्रोक्ताः पुष्टिदा जीवदास्तथा ॥ १७ ॥

वृक्षाणां लक्ष्यते येषां भारवारिसहिष्णुता ।
ते यथायोग्यमन्येऽपि शस्यन्ते गृहकर्मणि ॥ १८ ॥

कर्णिकारधवप्लक्षकपित्थविषमच्छदाः ।
शिरीषोदुम्बराश्वत्थशेलुन्यग्रोधचम्पकाः ॥ १९ ॥

निम्बाम्रकोविदाराक्षव्याधिघाताश्च गर्हिताः ।
गृहकर्मणि नेष्टास्ते यतस्तेऽनिष्टदायिनः ॥ २० ॥

नेष्टाः कण्टकिनः स्वादुफलाः क्षीरद्रुमाश्च ये ।
सुगन्धयश्च ये तद्वद् ध्रुवं तेषु पशुक्षयः ॥ २१ ॥

सत्त्वप्रमाणच्छाया तु नियतं दृश्यते यदा ।
द्रुमच्छाया तदा ग्राह्या तत्प्रमाणस्तु स द्रुमः ॥ २२ ॥

नक्षत्रं लक्षयेद् वृक्षे पूर्वस्यां दिशि तत्क्षितेः ।
स्याद् भस्याद्यक्षरं यस्य तत्र जातं तमादिशेत् ॥ २३ ॥

क्षेम्यं तं स्वामिनो वृक्षं ज्ञात्वा साधकमेव च।
अग्रन्थिकोटरं स्निग्धमृजु सारसमन्वितम् ॥ २४ ॥

पीनस्कन्धं हरित्पत्रं वृत्तं चाभ्यर्च्य पादपम्।
द्विजान् सन्तर्प्य च स्वस्ति वाच्यं च स्थपतिस्ततः ॥ २५ ॥

पक्वापक्वामिषैस्तद्वद् भूनभक्तैः सुरासवैः।
गन्धैश्च धूपमाल्यैश्च बलिं दद्यान्निशागमे ॥ २६ ॥

अपक्रामन्तु भूतानि यानि वृक्षाश्रितानि हि।
कल्पनं वर्तयिष्यामि क्रियतां वासपर्ययः ॥ २७ ॥

धन्यः शिवः पुष्टिकरः प्रजावृद्धिकरो भव।
स्वस्ति (ते ? च)न्द्रानिलयमाः सूर्यरुद्रानलास्तथा ॥ २८ ॥

दिशो नद्यस्तथा शैलाः पान्तु त्वामृषिभिः सह।
जल्पेद् यो मानुषगिरा कम्पते वाभिमन्त्रितः ॥ २९ ॥

स त्याज्यः स्यात् तथा म्लानप्रवालकुसुमश्च यः।
ततो भास्करमालोक्य वृक्षं कृत्वा प्रदक्षिणम् ॥ ३० ॥

स्वस्तिवाक्येन विप्राणां छेत्ता स्थित्वोदगाननः।
प्राङ्मुखो वा तरुं छिन्द्याच्छस्त्रैः क्षौद्रार्दिताननैः ॥ ३१ ॥

शाखिनश्छिद्यमानस्य जायते यद्यसृक्स्रुतिः।
कम्पनं वा ध्वनिर्वाऽपि मृत्युः स्याद् गृहिणस्तदा ॥ ३२ ॥

यद्वा दधिमधुक्षीरघृतानि स्रवति द्रुमः।
छिद्यमानस्तदा विद्याद् बन्धव्याधिन् कुटुम्बिनः ॥ ३३ ॥

अतीव यस्य स्रवति श्यामः स्नेहान्वितो रसः।
सुगन्धिः स्वल्पमधुरः कषायः स प्रशस्यते ॥ ३४ ॥

प्राच्यां शुभस्तरोः पात उदीच्यां कर्मसाधकः।
याम्यप्रत्यङ्निपाते तु शान्तिं कृत्वा द्रुमं त्यजेत् ॥ ३५ ॥

ज्ञातितः स्यात् तदा भीतिर्यदान्यं मर्दयेत् पतन्।
दूरं दलति यो मू(लं ? ले) छिन्नो वा धरणीरुहः ॥ ३६ ॥

कूजत्यतीव वायुश्च स्मृतः सोऽथ शुभप्रदः ।
खरोष्ट्रयोः शृगालानां दर्शनं भुजगस्य वा ॥ ३७ ॥
छेदे स्यात् कर्मविघ्नाय निगडैर्बन्धनाय वा ।
हलचक्रपताकाब्जध्वजच्छत्रादिदर्शनम् ॥ ३८ ॥
श्रीवृक्षवर्धमानादिदर्शनं वा शुभप्रदम् ।
उत्क्षिप्यते यदि च्छेदात् तदर्द्धिः स्यात् कुटुम्बिनः ॥ ३९ ॥
सर्वतः परिहानिः स्याच्छिन्नश्चाक्षिप्यते यदि ।
एकवृक्षे यथोद्दिष्टलक्षणोत्क्षेपदर्शने ॥ ४० ॥
शेषान् दोषविनिर्मुक्तान् पादपानुपलक्षयेत् ।
धीरस्तं कल्पयेत् सम्यगनुलोमार्जवं तरुम् ॥ ४१ ॥
छिन्द्याच्च शुभभागार्धदशभागाधिकं कृतम् ।
तुङ्गीसाद्यवमध्यश्च सगर्भो धरणीरुहः ॥ ४२ ॥
ज्ञेयानि मण्डलान्यस्य त(त्क्षणोच्छे ? क्षणे छे)दनेऽपि च ।
मञ्जिष्ठाभे विदुर्भेकं कपिलाभे च मूषकम् ॥ ४३ ॥
पीतभासि तथा गोधां सर्पं दीर्घसितायते ।
गुडच्छाये मधु भवेत् कृकलासस्तथारुणे ॥ ४४ ॥
गृहगोधा कपोताभे गौधेरो घृतमण्डभे ।
रसाञ्जनाभे शस्त्राभे कमलोत्पलभासि च ॥ ४५ ॥
धौतासियष्टिवर्णे च मण्डले जलमादिशेत् ।
आकारो यस्य सर्पस्य वर्णो वा संप्रदृश्यते ॥ ४६ ॥
तं सर्पगर्भितं वृक्षमादिशेदविचारयन् ।
तस्करेभ्यो भयं क्षौद्रे सलिले सलिलाद् भयम् ॥ ४७ ॥
विद्यात् सर्पे विषाद् भीतिं पाषाणे भयमग्नितः ।
अजाविगोमहिष्युष्ट्रासभादिनिपीडितम् ॥ ४८ ॥
गोधागौधेरमण्डूककृकलासैश्च गर्भिते ।
मूषके पुनरिच्छन्ति मरणं वास्तुवेदिनः ॥ ४९ ॥

अमुनैव वदन्त्यन्ये गृहपीडां मनीषिणः।
क्षेमेण यद्यविघ्नः स्यादसङ्गश्चागमो यदि ॥ ५० ॥

वनान्तरे तदा क्षेमं सुभिक्षं च समादिशेत्
अर्घदानविधिना विधानविद् द्रव्यमागतमिहार्चयेद् गृही।
प्रत्युपेतकुलिशायुधध्वजं द्रव्यमुज्ज्वलमुतावनीपतिः ॥ ५१ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे

वनप्रवेशो नाम षोडशोऽध्यायः।

अथ इन्द्रध्वजनिरूपणं नाम सप्तदशोऽध्यायः।

सुराणामर्थसिद्ध्यर्थं वधाय च सुरद्रुहाम्।
यथा शक्रध्वजोत्थानं प्राह ब्रह्मा तथोच्यते ॥ १ ॥

भगवन्तमथाम्भोजसंभव वचसांपतिः।
प्रोवाच कथमिन्द्रेण जेतव्यास्त्रिदशद्विषः ॥ २ ॥

सोऽब्रवीत् सर्वरत्नानां ध्वजं कुरुत सङ्गताः।
तं चाभिचारिकैर्मन्त्रैरुद्वहन्तोऽभिमन्त्रितम् ॥ ३ ॥

स्थितं चोपरि यन्त्रस्य सम्यक् पक्षिशतान्वितम्।
अग्रतो देवसैन्यस्य नयन्तो जेष्यथ द्विषः ॥ ४ ॥

सहस्रधारमप्येकमन्यं रिपुकुलान्तकम्।
दिव्यरूपमयं प्रादाद् ध्वजमिन्द्राय दुर्धरम् ॥ ५ ॥

वीर्यप्रवर्धनी चेष्टिरेतदर्थं विधीयते।
कर्मणानेन निःशेषाञ् शक्रः शत्रूञ् जयेदिति ॥ ६ ॥

जयैषी तमथ क्षिप्रमसृजच्चेतसा ध्वजम्।
यन्त्रस्थितं स येनाजावमोहयदरीन् हरिः ॥ ७ ॥

आदित्या वसवो रुद्रा विश्वेदेवास्तथाश्विनौ।
अलञ्चक्रुस्तमालोक्य मरुतश्च विभूषणैः ॥ ८ ॥

तेजो वीर्यं वपुश्श्रेष्ठां बलमप्येष पश्यताम् ।
अहरच्छत्रुसैन्यानां तेजस्वी तरसा ध्वजः ॥ ९ ॥
तमभ्यर्च्य सुराधीशः शत्रून् बलवतोऽप्यसौ ।
त्रिरात्रेणाजयद् युद्धे कुलिशेन बलाद् बली ॥ १० ॥
ततः प्रीतस्तमृक्षेऽसौ वैष्णवे द्वादशे तिथौ ।
त्रैलोक्यराज्यं प्राप्याभ्यषिञ्चद् बलनिषूदनः ॥ ११ ॥
स सर्वलोकमभ्यर्च्य सर्वलोकाभिपूजितः ।
ध्वजमभ्यर्च्य तुष्टाव वाक्यैर्वृत्रनिषूदनः ॥ १२ ॥
ततस्तमन्तिके वीक्ष्य ध्वजं प्रोवाच वासवः ।
इन्द्रध्वजाख्यया लोकाः करिष्यन्ति तवार्चनम् ॥ १३ ॥
वीक्षमाणा निमित्तानि भूमिपालाश्च शास्त्रतः ।
ततः प्रभृत्यसौ लोके सर्वलक्षणसंभृतः ॥ १४ ॥
वरप्रदानादिन्द्रस्य नृपैः शक्रध्वजोऽर्च्यते ।
दुर्गमायतनं वह्निशरणं वेदिकाः कृताः ॥ १५ ॥
विचित्राः स्थालिकापाका भक्ष्यपानानि यानि च ।
एतान्यायतनात् प्राक् स्युर्यद्वान्यानि प्रकल्पयेत् ॥ १६ ॥
विजेतुं यदि वाञ्छास्ति दुर्धर्षान् द्वेषिणो रणे ।
तेजो बलं यशश्चाप्तुं तदैन्द्रं कारयेद् ध्वजम् ॥ १७ ॥
सेनायां वा पुरे वापि प्रतिष्ठाप्य पुरन्दरम् ।
विजयार्थं महीपालैरभिप्रशमनाय च ॥ १८ ॥
यथा शक्रध्वजोत्थानविधानं जगतीभुजः ।
करिष्यन्ति तथा सम्यक् कात्स्न्र्येन प्रतिपाद्यते ॥ १९ ॥
वनादुपाहृतं द्रव्यमथ प्राग्विधिना सुधीः ।
पाद्यार्घ्यादिभिरभ्यर्च्य गन्धैर्माल्यैरलङ्कृतम् ॥ २० ॥
द्विजान् संपूज्य च शुचौ देशे सम्यक्समाहितः ।
पूर्वाग्रमुत्तराग्रं वा प्रयत्नादवतारयेत् ॥ २१ ॥

प्रागुदग् वा पुरस्याथ स्थपतिः कर्मवानपि ।
कारयेत् सर्वयन्त्राणि ध्वजपूर्वाणि शिल्पिभिः ॥ २२ ॥

श्रेष्ठं द्वात्रिंशता हस्तैर्विंशत्या युतयाष्टभिः ।
मानं स्यान्मध्यमं तस्य चतुरन्वितयाधमम् ॥ २३ ॥

मूलविस्तृतिरायामादङ्गुलार्धं करे करे ।
विष्कम्भोऽग्रे च मूलार्धात् तत्त्र्यंशाद् वाखिलेष्वपि ॥ २४ ॥

ध्वजमूलाष्टमांशोनं विस्तारात् कुष्यमिष्यते ।
विस्तारार्धेन च स्थूलं स्थूलत्वत्रिगुणायतम् ॥ २५ ॥

ध्वजविस्तारबहलं साङ्घ्रिबाहल्यविस्तृतम् ।
भ्रमपीठं विधातव्यं सार्धायामं शुभावहम् ॥ २६ ॥

सम्मितो ध्वजकुष्येण वेधः स्याद् भ्रमपीठगः ।
कुष्यकोट्यधिकावृत्तावक्षौ कोटिद्वयायतौ ॥ २७ ॥

कार्यावङ्घ्री भ्रमस्थूलौ भ्रमविस्तृतिविस्तृतौ ।
तद्युक्तिवेधे तावेत(वि ? द्वि)स्तृतेर्द्विगुणोच्छ्रितौ ॥ २८ ॥

ध्वजायतिचतुर्भागात् पीठमत्र प्रकल्पयेत् ।
मल्लप्रतिष्ठितं मध्ये प्रान्तयोः स्तम्भधारितम् ॥ २९ ॥

तत्पीठस्तम्भनीयाभ्यां द्वाराभ्यामन्वितं दृढम् ।
याम्योत्तरप्रतिक्षोभं प्राङ्मुखं सुदृढार्गलम् ॥ ३० ॥

केतुव्यासार्धविस्तारं तद्दैर्घ्याष्टांशकोच्छ्रितम् ।
विस्तारसदृशायामं मध्ये स्याद् वज्रिणो गृहम् ॥ ३१ ॥

मल्लश्च पीठिकाङ्घ्री च बाहू स्तम्भविनिर्गतौ ।
शक्रमाता कुमार्यश्च ध्वजविस्तृतिविस्तृताः ॥ ३२ ॥

निम्नभागाश्च सर्वेषां स्वविस्तृतिचतुर्गुणाः ।
कार्या वा पञ्चगुणिताः सप्त (का ? वा) मूलदेश(कं ? तः) ॥३३॥

कन्यानामुदयः प्रोक्तो यः ष(ष्टयो ?)ष्टांशस्त्रिसंगुणः ।
इन्द्रमाता तु सर्वाभ्यः स्यात् तदष्टांशतोऽधिका ॥ ३४ ॥

वेधः स्वविस्तरैः सप्तभागे स्यात् कन्यकोदयात् ।
निर्वेधश्चतुरश्रः स्याल्लकटस्य समाहितः ॥ ३५ ॥

निर्वेधावस्य चोर्ध्वाधः सप्तांशान्तरवर्तिनौ ।
कार्यौ सूचीव्यधावन्यौ सूचीमानप्रमाणतः ॥ ३६ ॥

कन्याव्यासत्रिभागेन सूची विस्तारतो भवेत् ।
पादोनबहला चारुदारुजा दृढसंहिता ॥ ३७ ॥

कुमारीव्याससंयुक्ता द्विगुणा लकटायतिः ।
एतद्बाह्यान्तरं ज्ञात्वा यन्त्रं संयोजयेत् ततः ॥ ३८ ॥

तयोरधस्तदर्धेन मृगाल्यौ सूचिविस्तृतौ ।
क्षेत्रस्य लेखितं कार्यं सम्बन्धे सूचिकन्ययोः ॥ ३९ ॥

साङ्घ्रिकेतनमूलार्धं लकटे विस्तृतायती ।
अक्षाभ्यां योजयेत् सम्यग् दृढं बाह्वक्षवेधयोः ॥ ४० ॥

पश्चानामपि तुल्यैव कन्यानां स्यात् प्रकल्पना ।
कृत्वानुपूर्व्या यन्त्राणि स्थापयेदखिलान्यपि ॥ ४१ ॥

आश्विने मासि पक्षे च धवले प्रतिपत्तिथौ ।
स्थिरोदयैर्ग्रहैः सौम्यैर्वीक्षिते त्वाष्ट्रभेऽपि च ॥ ४२ ॥

पौरजानपदैः सर्ववादित्रध्वनितेन च ।
यन्त्राण्युत्क्षिप्य यष्टिं च कर्मस्थानान्नयेज्जलम् ॥ ४३ ॥

चित्रप्रतिसराकीर्णां यष्टिं तत्राज्यलेपिताम् ।
चूर्णैः सर्वौषधीभिश्च स्थपतिः स्नापयेत् स्वयम् ॥ ४४ ॥

जलाशयात् समुत्तार्य नृणां कलकलस्वनैः ।
प्रागग्रां स्थापयेद् दारुहस्तिन्योः प्राक्समुन्नताम् ॥ ४५ ॥

अहतेऽसितवासोभिराच्छाद्याभ्यर्च्य स्रगादिभिः ।
विक्षिप्य च बलिं दिक्षु द्विजातीन् स्वस्ति वाचयेत् ॥ ४६ ॥

त्रिसन्ध्यं पूजितां तत्र सर्वप्रकृतिभिस्ततः ।
पञ्चाहं वासयेद् यष्टिं गुप्तां चापधरैर्नरैः ॥ ४७ ॥

तस्मिन्नेवाह्नि यन्त्राणि सर्वाण्यपि च यष्टिवत् ।
स्नातान्याच्छादितानीन्द्रस्थानदेशं प्रवेशयेत् ॥ ४८ ॥

सूत्रितेऽथ ध्वजस्थाने यष्टेरष्टांशदैर्घ्यतः ।
तदर्धविस्तृते दिक्स्थे समे प्रागायते शुभे ॥ ४९ ॥

विभक्तेऽत्र विभागानामेकाशीत्या ततः क्रमात् ।
विन्यस्तास्वथ सर्वासु देवतासु यथातथम् ॥ ५० ॥

प्राचि मध्ये मैत्रपदे तन्मध्यान्मरुतो दिशि ।
मल्लं निम्नप्रमाणेन पादकोणे निवेशयेत् ॥ ५१ ॥

भृङ्गमुख्यपदद्वन्द्वमध्ययोर्वायुकोणयोः ।
न्यस्येत् स्तम्भौ तयोः पीठीं मल्ले च विनिवेशयेत् ॥ ५२ ॥

पीठिका निर्गता बाहुयुग्मात् तत्राग्रयोगतः ।
स्तम्भिन्यौ रोपयेद् ब्राह्मं पृथक्पदयुगं श्रिते ॥ ५३ ॥

प्रतिक्षोभाविह द्वौ द्वौ बाहुद्वितयमाश्रितौ ।
बाह्यतः प्रान्तपदयोर्मैत्रयोर्विनिवेशयेत् ॥ ५४ ॥

प्राच्यां मल्लाग्रतो ज्ञात्वा शक्रस्योर्ध्वगतिं क्रमात् ।
योजयेद् भ्रमणोपेतौ भ्रमपादावभङ्गुरौ ॥ ५५ ॥

मल्लात् पश्चिमदिग्भागे वरुणस्याश्रितां पदम् ।
भद्रां निवेशयेन्निम्नमानतः शक्रमातरम् ॥ ५६ ॥

स्युः पर्जन्यान्तरिक्षद्वार्य(क्ष्मा ? क्ष्म)णां पदमाश्रिताः ।
क्रमान्नन्दोपनन्दाख्यजयाख्यविजयाभिधाः ॥ ५७ ॥

विन्यस्तास्त्वथ सर्वासु कुमारीषु विभागशः ।
त्रयस्त्रयः प्रतिक्षोभा योज्या दार्ढ्याय बाह्यतः ॥ ५८ ॥

निक्षिपन्नखिलं द्रव्यं भावयेत् पददेवताः ।
प्राप्नोति तत्तदाख्यां तद् द्रव्यं पूजां च तद्गताम् ॥ ५९ ॥

पीठीपृष्ठसमं कन्यापार्श्वयोरुभयोरपि ।
कुर्यादनुसरद्वन्द्वं कीलकैर्वद्धमायसैः ॥ ६० ॥

संश्रित्यानुसरद्वन्द्वं पीठीं चोपरि सङ्ग्रहात् ।
बध्नीयात् कीलकैर्लौहैर्यन्त्रनिश्चलताकृते ॥ ६१ ॥

यन्त्रकर्मणि निर्वृत्त इति शास्त्रविधानतः ।
प्रवेशयीत स्वस्थाने त्रिदशाधिपमैन्द्रभे ॥ ६२ ॥

स्नातस्य विधिवद् वस्त्रच्छन्नस्यालेपितस्य च ।
श्रीखण्डाद्यैः सुरभिभिः कुसुमैरर्चितस्य च ॥ ६३ ॥

रौहिणादिमुहूर्तेषु त्रिषु मैत्रेऽथ वज्रिणः ।
प्रवेशमभिनन्दन्ति करणेष्वर्चितेषु च ॥ ६४ ॥

स्थपतिर्वा पुरोधा वा शुचिः स्नातः समाहितः ।
गन्धमाल्यार्चितान् विप्रांस्तर्पयेद् दक्षिणादिभिः ॥ ६५ ॥

ततो मङ्गलघोषेण वादित्रनिनदेन च ।
पुण्याहजयशब्दैस्तमुत्क्षिपेयुः समाहिताः ॥ ६६ ॥

अलङ्कारभृतः पौराः प्रहृष्टमनसोऽखिलाः ।
नीरुजो बलिनः शक्ताः प्रकृत्यभिमताश्च ये ॥ ६७ ॥

स्तुवीरन् पुण्यमनसः स्तुतिभिः सूतमागधाः ।
वन्देरन् वन्दिनश्चैनं सेवेरन् गणिका अपि ॥ ६८ ॥

प्रविशन्तं निजं स्थानमनुगच्छेन्नराधिपः ।
सुराधिपं बलामात्यपौरजानपदान्वितः ॥ ६९ ॥

प्रोद्यत्कलकलारावसुस्वराः पुरुषा यदि ।
उत्क्षिपेयुः प्रहृष्टा वा वहेयुर्वा सुराधिपम् ॥ ७० ॥

तदा भवति भूपालो जयी नन्दन्ति च प्रजाः ।
राष्ट्रे सुखं पुरे हर्षो भवेन्नश्यन्ति चेतयः ॥ ७१ ॥

मुञ्चत्युत्थापितः कृच्छ्राद् यदि शय्यां स गौरवात् ।
तदा नृपतिरभ्येति महतीं विमनस्कताम् ॥ ७२ ॥

स्खलन्तो दुःखिता दीना निःश्वसन्तः पदे पदे ।
वैचित्र्यभाजो गच्छेयुर्देशहानिस्तदा ध्रुवम् ॥ ७३ ॥

भूमौ यदैकदेशेन ह्रसितः पतति ध्वजः ।
न सुभिक्षं न च क्षेमो न राज्ञो विजयस्तदा ॥ ७४ ॥

दीर्णे भग्नेऽथ पतिते कृत्स्ने चास्मिन् समुद्धृते ।
स्यान्नृपस्यावनिच्छेदः सुतध्वंसोऽथवा मृतिः ॥ ७५ ॥

वस्त्रालङ्कृतिमाल्यानां हरणात् पतनादुत ।
तादृशद्रव्यविध्वंसः पौराणां भवति ध्रुवम् ॥ ७६ ॥

पुरं भवति निःशब्दं निष्प्रभं वा प्रवेशने ।
समुच्छ्रये वा शक्रस्य तदा तन्नाशमृच्छति ॥ ७७ ॥

शक्रं स्वस्थानमानीतं शीघ्रं सुखमविघ्नतः ।
प्राग्वत् प्रदक्षिणं न्यस्येत् प्रागग्रं शयने निजे ॥ ७८ ॥

कुर्यात् तत्रैव नक्षत्रे शय्यास्थस्यामरेशितुः ।
भ्रमे कुष्ये च संयोगं यथाभागविकल्पितम् ॥ ७९ ॥

कुष्ये संयोज्यमानश्चेद् ध्वजो निपतति क्षितौ ।
तदा नरपतेः स्थानभ्रंशो भवति निश्चितः ॥ ८० ॥

कुष्ययोगे यदा शक्रो वामतः परिवर्तते ।
तदा स्यात् स्थपतेर्मृत्युर्भवेद् भङ्गश्च दक्षिणे ॥ ८१ ॥

स्ववेधं प्रतिपद्येत तद्यष्टिर्यदि कृच्छ्रतः ।
प्रमादिनस्तदा राज्ञो जायते व्यसनं महत् ॥ ८२ ॥

निष्कुष्य योजितः शक्रध्वजो विघटते यदि ।
विश्लिष्यति तदा सन्धिः सामन्तैः सह भूपतेः ॥ ८३ ॥

स्फुटेद् भज्येत वा कुष्ये योज्यमानोऽथ सर्वतः ।
तदा भङ्गे नृपव्याधिः स्फुटनादङ्गनावधः ॥ ८४ ॥

अविदीर्णमपर्यस्तमव्यङ्गमविलम्बितम् ।
यथावन्न्यासमायाति योगं चेद् वासवध्वजः ॥ ८५ ॥

धनभृत्याङ्गनापत्यैः सामन्तैश्चान्वितोऽनुगैः ।
निरातङ्को बलाङ्गश्च वृद्धिमेति तदा नृपः ॥ ८६ ॥

यत्नतो रक्ष्यमाणस्य शय्यास्थस्यैव वज्रिणः ।
तस्याङ्गान्यखिलान्येव कुटन्यादीनि योजयेत् ॥ ८७ ॥

ऐन्द्रं बलार्कं यक्षेशं सर्पमादं दिगाह्वयम् ।
मयूरं चेन्द्रशीर्षं च पिटकाष्टकमित्यदः ॥ ८८ ॥

स्वप्रमाणेन कर्तव्यं स्पष्टरूपसमन्वितम् ।
तदाख्याश्चान्तरेष्वेषां सन्धयो वस्त्रनिर्मिताः ॥ ८९ ॥

मूलादन्वग्रमायातैः स्ववंशैर्विदलैर्दृढैः ।
गुणैश्च वेष्टयेदेनं घनैरशिथिलैर्ध्वजम् ॥ ९० ॥

साङ्घ्रिणा ध्वजनाहेन सत्र्यंशेनाथ विस्तृतिः ।
विधेया शक्रपिटकस्योच्छ्रयस्तु तदर्धतः ॥ ९१ ॥

अस्मिन्नष्टौ दिशः कृत्वा वंशव्यवहिते ततः ।
न्यस्येद् दिगीशांश्चतुरस्तस्योपरि यथादिशम् ॥ ९२ ॥

पञ्चमांशगते कुष्याद् वज्रिणः पिटके कृते ।
शेषाण्यप्यष्टभागोनान्यस्मिन् न्यस्येद् यथाक्रमम् ॥ ९३ ॥

बलाकादीनि विस्तृत्या चरणोनानि चोच्छ्रितौ ।
स्ववर्णवन्ति वृत्तानि रामणीयकवन्ति च ॥ ९४ ॥

भङ्गपातविपर्या (सा?स)सिद्धयः पिटकोद्भवाः ।
पीडार्त्तिमृत्यवेऽत्यर्थमेकैकस्य प्रकीर्तिताः ॥ ९५ ॥

शुद्धान्तामात्यचित्तानां बलस्य यशसोऽपि च ।
वसुमत्याश्च धाम्नां च नृपते राष्ट्र(म?प)स्य च ॥ ९६ ॥

केतुषड्भागविस्तारा रज्जवोऽष्टौ सुवर्तिताः ।
विधेयाः स्युर्ध्वजायामत्रिगुणायतयो दृढाः ॥ ९७ ॥

छादितं छ(वि?दि)भिः पूर्वं कुट्टनीसहितं शुभम् ।
यत्नेनासन्नदिवसे विदध्यादमरध्वजम् ॥ ९८ ॥

अर्केन्दुग्रहताराङ्कं वेणुगुल्मेन्द्रशीर्षकम् ।
साष्टकण्ठगुणं दण्डसूत्रादर्शान्वितं शुभम् ॥ ९९ ॥

ससस्यफलपुष्पाढ्यं शुभवस्त्रमलङ्कृतम् ।
दृढमन्वितमष्टाभिः सन्तताभिश्च रज्जुभिः ॥ १०० ॥

ध्वजपट्टं विदध्याच्च चित्रं सुरचितं तथा ।
निमित्तार्थं च लोकानां शोभाहेतोर्ध्वजस्य च ॥ १०१ ॥

सपत्तनपुरारामगन्धर्वत्रिदशासुरम् ।
निखिलं जगदालेख्यमस्मिन्नद्रिद्रुमाकुलम् ॥ १०२ ॥

ध्वजाग्रे रश्मिभिर्नद्धं (स?सु)विन्यस्तं च भूतले ।
विन्यसेत् तमसम्मूढमधोभागसमाश्रितम् ॥ १०३ ॥

प्रमोदगीतवादित्रनटनर्तकसंयुतः ।
तदग्रे जागरः कार्यः समस्तामेव तां निशाम् ॥ १०४ ॥

पुरोहितस्ततो भास्वत्युदिते प्रयतेन्द्रियः ।
अग्नेः परिग्रहं कुर्यान्मूलस्य प्रागुदग्दिशि ॥ १०५ ॥

कृत्वोपलेपनं तस्मिन्नुल्लेखाभ्युक्षणैस्ततः ।
संस्कृत्यास्तीर्य दर्भांश्च ज्वालयेत् तत्र पावकम् ॥ १०६ ॥

तत्राज्यपात्राण्याज्यं च गन्धांश्च कुसुमानि च ।
द्रव्याणि वाचनीयानि समिधश्च पलाशजाः ॥ १०७ ॥

सौवर्णौ स्रुक्स्रुवाविन्द्रभक्तं च बलयोऽपि च ।
इत्येतत्सर्वमाहृत्य जुहुयात् पावकं ततः ॥ १०८ ॥

पुत्रदारपशुद्रव्यसैन्ययुक्तस्य भूपतेः ।
विजयावाप्तिजनकैर्मन्त्रैः शान्तिविधायिभिः ॥ १०९ ॥

सुस्वनः सुमहार्चिश्च स्निग्धश्चेद्धोऽपि च स्वयम् ।
कान्तिमान् सुरभिर्जिघ्रन् होतारं शस्यतेऽनलः ॥ ११० ॥

तप्तकाञ्चनसच्छायो लाक्षाभः किंशुकच्छविः ।
प्रवालविद्रुमाशोकसुरगोपसमद्युतिः ॥ १११ ॥

ध्वजाङ्कुशगृहच्छत्रयूपप्राकारतोरणैः ।
सदृशार्चिः प्रशस्तोऽग्निर्माङ्गल्यैरपरैस्तथा ॥ ११२ ॥

स्निग्धः प्रदक्षिणशिखो विधूमो विपुलोऽनलः ।
सुभिक्षक्षेमदः प्रोक्तो दीप्यमानश्चिरं तथा ॥ ११३ ॥

धूम्रो विवर्णः परुषः पीतो वा नीलकोऽथवा ।
विच्छिन्नो भैरवरवो वामावर्त्तशिखोऽल्पकः ॥ ११४ ॥

मन्दार्चिर्द्युतिमुक्तोऽसृग्वसागन्धः स्फुलिङ्गवान् ।
धूमावृतः सफेनश्च हुतभुग् न जयावहः ॥ ११५ ॥

दर्भाणां संस्तरं वह्निर्होमाङ्गान्यपराणि वा ।
हूयमानो दहति चेद्वानिस्तदभिनिर्दिशेत् ॥ ११६ ॥

होमे वोत्सर्पयेत् पीठं दह्यमानो यदाग्निना ।
भूम्येकदेशनाशः स्याल्लाभः स्यादुपकर्षणात् ॥ ११७ ॥

सर्वतो वाप्यगाधो यः स वर्धयति पार्थिवान् ।
यां दिशं यान्ति च ज्वालास्तस्यां विजयमादिशेत् ॥ ११८ ॥

दुर्वर्णाशुचि दुर्गन्धि मक्षिकाखुविडम्बितम् ।
आज्यं राज्यच्छिदे प्राहुर्हूयते यच्च भस्मनि ॥ ११९ ॥

हीनाधिकप्रमाणाश्च विदीर्णा घुणभक्षिताः ।
वातरुग्णद्रुमोत्थाश्च समिधोऽर्थक्षयावहाः ॥ १२० ॥

सगर्भाश्च सपुष्पाश्च विच्छिन्नाग्रास्तृणान्विताः ।
कुर्वन्त्युपद्रवं दर्भा दुष्प्रलूनाश्च ये तथा ॥ १२१ ॥

दुष्टानि पांसुकीर्णानि कीटजर्जरितानि च ।
बीजानि बीजनाशाय स्युरपुष्टानि यानि च ॥ १२२ ॥

माल्यं विगन्धि प्रम्लानं न पीतं न सितं च यत् ।
कीटैः खण्डितपीतं च न जयाय न वृद्धये ॥ १२३ ॥

विस्रावीण्युद्धतान्युग्रखण्डितस्फुटितानि च ।
दुर्भिक्षरोगकारीणि प्राहुः पात्राणि सर्पिषः ॥ १२४ ॥

अशुचौ पतिते च स्यान्मक्षिकाकीटदूषिते ।
बलौ च शक्रभक्ते च क्षुन्मारः केशभाजि च ॥ १२५ ॥

यथोदितान्यरूपाणि सर्पिरादीन्यनुक्रमात् ।
भवन्ति राष्ट्रपुरयोर्भयाय निखिलान्यपि ॥ १२६ ॥

वितीर्य गन्धमाल्यादीन् देवताभ्यो यथादिशम् ।
पुरोधाः स्थपतिर्वाथ प्रीतचित्तः क्षिपेद् बलिम् ॥ १२७ ॥

ध्वजनैर्ऋतदिग्भागे द्विजमुख्यानुपस्थितान् ।
शीलवृत्तयुतान् भूरिगन्धमाल्यैः स्वलङ्कृतान् ॥ १२८ ॥

वृद्धान् षट्कर्मनिरतान् सुहृदो वेदपारगान् ।
मनःप्रियान् पूर्णगात्रान् समर्थान् सर्वतः शुचीन् ॥ १२९ ॥

शुक्लाम्बरान् दर्शनीयान् गौरप्रायान् बलान्वितान् ।
अमुण्डाजटिलाक्लीबा(न् ?)दीक्षितान् व्याधिताकृशान् ॥ १३० ॥

यथेष्टं दक्षिणाभिस्तान् संयोज्याष्टशतेन वा ।
साक्षतैः प्रीतमनसः कुसुमैः स्वस्ति वाचयेत् ॥ १३१ ॥

शक्रं ते चाष्टभिः कुम्भैः सुहृद्धैर्वारिपूरितैः ।
स्वर्चितैरभिषिञ्चेयुर्मूले चाकृष्टमण्डलैः ॥ १३२ ॥

स्तुतैर्वैजयिकैर्मन्त्रैः स्तुतिभिश्च द्विजोत्तमैः ।
राज्यमाघोषयेदेतैरात्मना च महीपतिः ॥ १३३ ॥

कुर्वीत सर्वबन्धानां मोक्षं हिंसां समुत्सृजेत् ।
दोषान् जनपदस्यापि दशाहं विषहेत वै ॥ १३४ ॥

सुवासा भूषितः स्नातः सदाचारप्रयत्नवान् ।
ध्वजोच्छ्रायं शुचिर्भूपः सबलः प्रतिपालयेत् ॥ १३५ ॥

सोपवासः शुचिः स्नातः प्रयतो विजितेन्द्रियः ।
कृताञ्जलिपुटश्चेमं मन्त्रं स्थपतिरुच्चरेत् ॥ १३६ ॥

ओं नमो भगवति वागुले सर्वविटप्रमर्दनि स्वाहा ।
सुरासुराणां सङ्ग्रामे प्रवृत्ते त्वं यथोत्थितः ।
तथा नृपस्य देवेन्द्र जयायोत्तिष्ठ पूजितः ॥ १३७ ॥

स्तुत्वेति स्थपतिस्तस्य कृत्वा चानुप्रदक्षिणम् ।
कारयेद् देवराजस्य ध्वजदण्डसमुच्छ्रयम् ॥ १३८ ॥

स्वलङ्कृतैः सितस्वच्छमाल्याम्बरविलेपनैः ।
पौरैर्जानपदैस्तद्वत् प्रयतैः परिचारकैः ॥ १३९ ॥

सालिङ्गझल्लरीशङ्खनन्दिडिण्डिमगोमुखैः ।
हृष्टैरन्यैश्च वादित्रैर्वाद्यमानैर्महास्वनैः ॥ १४० ॥

गायद्भिश्च नटद्भिश्च गायनैर्नटनर्तकैः ।
हृष्टोत्कृष्टोद्गतध्वानैर्गजस्यन्दनवाजिभिः ॥ १४१ ॥

तैश्च वादित्रनिनदैस्तैश्च पुण्याहनिस्वनैः ।
दृढरज्जुभिराकृष्टं श्रवणे ध्वजमुच्छ्रयेत् ॥ १४२ ॥

यत्नेनोत्थाप्यमानस्य तस्योच्छ्रायगतस्य च ।
नृपक्षिवाहनादीनां निमित्तान्यवलोकयत् ॥ १४३ ॥

कुटनीनिहिताभोगं पताकादर्पणोज्ज्वलम् ।
चित्रपट्टस्फुटाटोपमर्केन्दुगुणभूषणम् ॥ १४४ ॥

अस्रस्तमाल्यालङ्कारमशीर्णच्छत्रमस्तकम् ।
अकम्पितमदीर्णाङ्गमदिग्भ्रष्टं सुरेश्वरम् ॥ १४५ ॥

सममूर्ध्वसमश्लिष्टमनवक्षतमद्रुतम् ।
अविलम्बितविभ्रान्तमृजुमार्गसमुद्गतम् ॥ १४६ ॥

इत्थं शक्रध्वजोत्थानं कृतं राज्ञो जयावहम् ।
पौरजानपदानां च क्षेमारोग्यसुभिक्षकृत् ॥ १४७ ॥

यदा शक्रध्वजः प्राचीमुच्छ्रितः प्रतिपद्यते ।
तदामन्त्रिगणक्षत्रनृपप्राग्वासिवृद्धिदः ॥ १४८ ॥

आग्नेयीं ककुभं याते वर्धन्ते वह्निजीविनः ।
प्रारब्धकार्यनिष्पत्तिरयत्नाच्चोपजायते ॥ १४९ ॥

दक्षिणां दिशमायाते केतने नमुचिद्विषः ।
तदा स्युर्वैश्यलोकस्य पूजाधान्यधनर्द्धयः ॥ १५० ॥

सर्वाशासंपदः श्रेष्ठा जायन्ते नैर्ऋताश्रिते ।
न स्याद् गर्भो वृथा तद्वद् वधबन्धभयं न च ॥ १५१ ॥

श्रिते प्राचेतसीमाशामस्मिञ् शूद्रजयो भवेत् ।
क्षुत्तृष्णाग्निभयं न स्याद् वृष्टिरिष्टा च जायते ॥ १५२ ॥

द्रुमसस्यफलर्द्धिः स्यात् केतौ वायोः श्रिते दिशम् ।
चतुष्पदविवृद्धिश्च रोगोच्छित्तिश्च जायते ॥ १५३ ॥

चतुर्णामपि वर्णानां सम्पत् स्यात् सौम्यदिग्गते ।
विशेषात् सा द्विजेन्द्राणां तथा सिध्यन्ति चाध्वराः ॥ १५४ ॥

ऐशीमाशां श्रिते धर्मपरो भवति पार्थिवः ।
वृद्धिर्जनपदस्य स्यात् तथा पाषण्डिनामपि ॥ १५५ ॥

यदि किञ्चिद् व्रजेत् पूर्वं रज्ज्वाकृष्टः शतक्रतुः ।
विजिगीषोर्नरेन्द्रस्य तदा यात्रा प्रसिध्यति ॥ १५६ ॥

प्रतिष्ठां लभते भूमौ भ्रमं भित्त्वा यदि ध्वजः ।
सशैलकाननामुर्वीं तदा जयति पार्थिवः ॥ १५७ ॥

दिक्सर्पणे फलं प्रोक्तमित्यव्यङ्गस्य वज्रिणः ।
विपरीतं तदेवोक्तं व्यङ्गस्य निखिलं पुनः ॥ १५८ ॥

यदि स्वलङ्कृतः पूर्वं योज्यमानः शतक्रतुः ।
उत्क्षिप्तो रज्जुयन्त्रेण स्तोकमर्धं स्थितोऽपि वा ॥ १५९ ॥

शय्यायां यदि वा भूमावुत्सङ्गे वा पतत्यसौ ।
तदा नृपं राजदारान् कुमारं वा विनाशयेत् ॥ १६० ॥

उत्थितोऽर्धोत्थितो वापि यदि क्षुभ्यति कम्पते ।
स्थानान्तरं व्रजेद् वापि सञ्चरेद् वा कथञ्चन ॥ १६१ ॥

विगृह्यते तदा भूपो भ्रश्यति स्थानतोऽपि वा ।
भयाज्जनपदो वास्य चलत्येव न संशयः ॥ १६२ ॥

आकृष्टासु यदाष्टासु च्छिद्यते क्वापि रज्जुषु ।
अमात्यमरणं तत् स्यादेकैकांशेन निश्चितम् ॥ १६३ ॥

मूलमध्याग्रभागे वा प्रोच्छ्रितो यदि भज्यते ।
पौरसेनापतिनृपान् क्रमशो हन्त्यसौ तदा ॥ १६४ ॥

छत्रार्कवेणुगुल्मेन्द्रशीर्षकण्ठगुणा यदि ।
पतन्ति भूमाविन्द्रो वा तदा हन्ति महीपतिम् ॥ १६५ ॥

नृपो वधमवाप्नोति तैर्भग्नैः पतितैर्धुतैः ।
अभग्नैर्विधुतैरेतैः क्षयं व्रजति साधनम् ॥ १६६ ॥

क्रमशो हन्युरादर्शवैजयन्तीन्दुतारकाः ।
पतन्त्यो दृक्चमूनाथपुरोधःस्त्रीर्महीपतेः ॥ १६७ ॥

माल्यैर्विभूषणैर्यानैः शस्त्रवस्त्रफलाशनैः ।
यान्ति केतुच्युतैरेतै राज्ञस्तान्येव संक्षयम् ॥ १६८ ॥

शीर्यते शक्रपिटकं कूटेभ्यः शक्रवेश्म वा ।
यस्यां ककुभि तत्राहुर्हानिं पूर्वे विपश्चितः ॥ १६९ ॥

भङ्गे मृगालीलकटाक्षार्गलानामनुक्रमात् ।
पीडा सञ्जायते वेश्यानृपतिश्रेष्ठिरक्षिणाम् ॥ १७० ॥

भग्ना भ्रमाक्षपादैर्वा मल्लमातृकुमारिकाः ।
राष्ट्रं हन्युर्नरेन्द्रस्य प्रियामातृसुतान् क्रमात् ॥ १७१ ॥

निर्घातोऽशनिरुल्का वा ध्वजे यदि पतेत् तदा ।
अनावृष्टिभयं राज्ञः पराजयमथादिशेत् ॥ १७२ ॥

कुर्वन्ति मक्षिकाः शक्रे मधुच्छत्रं समुच्छ्रिते ।
यस्मिंस्तत्र द्विषद्रोधं षण्मासाच्चादिशेत् पुरे ॥ १७३ ॥

मक्षिका वा खगा वा चेद् भ्रमेयुः पार्श्वतो हरेः ।
प्रदक्षिणा बहिस्थानमासाद्याहुस्तदा मृतिम् ॥ १७४ ॥

गृध्रश्येनकपोताश्चेल्लीयन्ते शक्रमूर्धनि ।
तदा कुर्वन्ति दुर्भिक्षविग्रहक्षितिपक्षयान् ॥ १७५ ॥

यदि केतौ निलीयन्ते कुररोलूकवायसाः ।
राज्ञः क्रमात् तदा हन्युर्मन्त्रिपुत्रपुरोधसः ॥ १७६ ॥

मयूरो यदि वा हंसः समाश्रयति वासवम् ।
समस्तलक्षणोपेतस्तदा स्यान्नृपतेः सुतः ॥ १७७ ॥

चक्री बलाका हंसी वा यदि केतौ निलीयते ।
तदा नरपतिर्भार्यामवाप्नोत्यतिसुन्दरीम् ॥ १७८ ॥

खगैः सुवृष्टिर्जलजैः सुभिक्षं स्यात् फलाशिभिः ।
विष्ठाशिभिश्च दुर्भिक्षं भीतिः स्यात् पिशिताशिभिः ॥ १७९ ॥

यदि चित्रपटन्यस्ताः सुरयक्षोरगोत्तमाः ।
विचित्राकृतिभिर्युक्ता वाहनायुधभूषणैः ॥ १८० ॥

अष्टौ च ककुभो मूर्ताः प्रनृत्ताश्चाप्सरोगणाः ।
सग्रहास्तारका मेघाः स्फीता नद्यस्तथाऽब्धयः ॥ १८१ ॥

वाप्यः पङ्केरुहच्छन्ना हंसवन्ति सरांसि च ।
फलपुष्पावतंसानि वनान्युपवनानि च ॥ १८२ ॥

देवतायतना(न्याद्य?न्यट्ट)गोपुराणि पुराणि च ।
भवनान्यतिशुभ्राणि शयनासनवन्ति च ॥ १८३ ॥

प्रहृष्टाः पार्थिवा भृत्या बलवाहनशालिनः ।
पौरा जानपदा लोकाः क्रीडाभाजः कुमारकाः ॥ १८४ ॥

चत्वारो मुदिता वर्णा नटनर्तकशिल्पिनः ।
सगोव्रजलतागुल्मद्रुमौषधिभृतो नगाः ॥ १८५ ॥

मृगपक्षिगणाः शस्ता मङ्गलान्यखिलानि च ।
विचित्रापानवसुधाः फलभक्षाश्च पक्षिणः ॥ १८६ ॥

यथानिवेशं शोभन्ते तदा देशे पुरेऽपि च ।
क्षेमारोग्यसुभिक्षाणि जयं राज्ञश्च निर्दिशेत् ॥ १८७ ॥

एतेषां कुट्टने पाते छेदे नाशेऽथवा हृतौ ।
क्लीबे वाप्यशुभं वाच्यं यथायोनि यथादिशम् ॥ १८८ ॥

स्थिते वा पतिते वापि चित्रपट्टे भुवस्तले ।
उपप्लवो नरेन्द्रस्य भवेज्जनपदस्य च ॥ १८९ ॥

राजते यद्यलङ्कारः सकलो यावदुत्सवम् ।
अनस्तोऽविप्लुतश्चोर्वीं तदा कृत्स्नां जयेन्नृपः ॥ १९० ॥

नटनर्तकसङ्घेषु प्रनृत्यत्सु पठत्सु च ।
शुभे शुभं समादेश्यमितरस्मिन्नशोभनम् ॥ १९१ ॥

ये वर्गाः सम्प्रहृष्यन्ति मङ्गल्या गजवाजिनः ।
सुवेषचेष्टालङ्काराः शुभं तेष्वादिशेद् ध्रुवम् ॥ १९२ ॥

अमङ्गलैषिणो ये स्युर्विकृता दीनचेतसः।
पुरुषा योषितो वापि निर्दिशेत् तेषु वैशसम् ॥ १९३ ॥

प्रभिन्नकरटा नागा बृहन्तस्तोयदा इव।
अदीनाश्च स्वतन्त्राश्च नृपतेर्विजयावहाः ॥ १९४ ॥

आलिखन्तः खुरैः क्षोणीं दक्षिणैर्हृष्टचेतसः।
हेषमाणा हयाश्चापि शंसन्ति नृपतेर्जयम् ॥ १९५ ॥

सतडिद्गर्जिताम्भोदा वृष्टिश्चेज्जायते तदा।
महीपतेर्जयं विद्यात् सुभिक्षं क्षेममेव च ॥ १९६ ॥

अथार्धरात्रे सम्प्राप्ते रोहिण्यां दशमेऽहनि।
शक्रस्य पातमिच्छन्ति मुनयः प्रतिवत्सरम् ॥ १९७ ॥

ततः समाजे निर्वृत्ते शक्रकेतौ प्रतिष्ठिते।
गन्धतोयैश्च पुष्पैश्च विदधीताम्बुसेवनम् ॥ १९८ ॥

अमेध्यैर्वस्त्रखण्डैर्वा भस्मकेशास्थिकर्दमैः।
यदा क्रीडन्ति मनुजा दुर्भिक्षं जायते तदा ॥ १९९ ॥

विप्राः प्राच्यां विल(म्पे?म्बे)युः पतन्तं वासवध्वजम्।
सुभिक्षं क्षेममारोग्यमन्यथा स्याद् विपर्ययः ॥ २०० ॥

अष्टाङ्गोक्तो ध्वजाङ्गे यो विशेषः सोऽथ कथ्यते।
पुरे ब्रह्मपुरात् प्राच्यामिन्द्रस्थानं विधीयते ॥ २०१ ॥

मात्राशयेन हस्तेन प्रमाणं तस्य कीर्तितम्।
चतुःषष्टिसमायामं चतुरश्रं समन्ततः ॥ २०२ ॥

एकाशीतिपदेनैव भजेत् क्षेत्रं विभागतः।
क्षेत्रस्यार्धेन कुर्वीत ध्वजायामं प्रमाणतः ॥ २०३ ॥

ततो वृद्धिर्विधातव्या हस्ते हस्तेऽङ्गुलं बुधैः
अर्धाङ्गुलं वा वृद्धिः स्याद् ध्वजस्येन्द्रस्य कुत्रचित् ॥ २०४ ॥

तावद् वृद्धिर्विधातव्या यावत् क्षेत्रसमोऽङ्गुलैः ।
ततः प्रमाणमाद्यं यत् तत् पुनर्विनियोजयेत् ॥ २०५ ॥

प्रमाणमङ्गुलैः केतोः स्याच्चत्वारिंशता मितम् ।
तस्य संवत्सरे वृद्धिः कर्तव्या द्व्यङ्गुलैर्बुधैः ॥ २०६ ॥

ब्रह्मस्थाने च कुर्वीत ब्रह्मावर्त्तं विचक्षणः ।
ब्रह्मणोऽनन्तरं प्राच्यां भवेद् दैवतमर्यमा ॥ २०७ ॥

तत्र यन्त्रस्य पादौ स्तः समुच्छ्रायेण षट्प(मौ?दौ) ।
तस्यैव पश्चिमे भागे मित्रो भवति देवता ॥ २०८ ॥

ततः प्रभृति यन्त्रस्य(वाम ?) वेधो नतो भवेत् ।
पूर्वापरं च निम्नं स्यादेष यन्त्रविधिः स्मृतः ॥ २०९ ॥

यन्त्रस्य पश्चिमे भागे वरुणो दैवतं भवेत् ।
वरुणस्य पदान्ते च वंशस्थे द्वे कुमारिके ॥ २१० ॥

खानिले चतुरो हस्तान् दशहस्तोच्छ्रिते च ते ।
रुद्रस्थाने च कर्तव्या कुमारी सुप्रतिष्ठिता ॥ २११ ॥

सोमयोगे चतुर्थी स्यादापभागे च पञ्चमी ।
षष्ठी च सवितुर्भागे यमभागे च सप्तमी ॥ २१२ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
इन्द्रध्वजनिरूपणं नाम सप्तदशोऽध्यायः ॥

अथ नगरादिसंज्ञा नामाष्टादशोऽध्यायः ।

नगरं मन्दिरं दुर्गं पुष्करं साम्परायिकम् ।
निवासः सदनं सद्म क्षयः क्षितिलयस्तथा ॥ १ ॥

यत्रास्ते नगरे राजा राजधानीं तु तां विदुः ।
शाखानगरसंज्ञानि ततोऽन्यानि प्रचक्षते ॥ २ ॥

शाखानगरमेवाहुः कर्वटं नगरोपमम् ।
ऊनं कर्वटमेवेह गुणैर्निगम उच्यते ॥ ३ ॥

ग्रामः स्यान्निगमादूनो ग्रामकल्पो गृहस्त्वसौ ।
गोकुलावासमिच्छन्ति गोष्ठमल्पं तु गोष्ठकम् ॥ ४ ॥

उपस्थानं भवेद् राज्ञां यत्र तत् पत्तनं विदुः ।
बहुस्फीतवणिग्युक्तं तदुक्तं पुटभेदनम् ॥ ५ ॥

विधाय कुटिका यत्र पत्रशाखातृणोपलैः ।
पुलिन्दाः कुर्वते वासं पल्ली स्वल्पा तु पल्लिका ॥ ६ ॥

नगरं वर्जयित्वान्यत् सर्वं जनपदः स्मृतः ।
नगरेण समं कृत्स्नं राष्ट्रं देशोऽथ मण्डलम् ॥ ७ ॥

आवासः सदनं सद्म निकेतो मन्दिरं मतम् ।
संस्थानं निधनं धिषण्यं भवनं वसतिः क्षयः ॥ ८ ॥

अगारं संश्रयो नीडं गेहं शरणमालयः ।
निलयो लयनं वेश्म गृहमोकः प्रतिश्रयः ॥ ९ ॥

गृहस्योपरिभूमिर्या हर्म्यं तत् परिकीर्तितम् ।
तस्यारोहणमार्गो यः सोपानं तत् प्रचक्षते ॥ १० ॥

काष्ठकैर्यत्र रचितं स्थूणयोरधिरोहणम् ।
सा निःश्रेणिरिति प्रोक्ता सोपानैर्विपुलैः पदैः ॥ ११ ॥

स्मृतः काष्ठविटङ्कोऽसौ यत् काष्ठैः संवृतं गृहम् ।
सुधालिप्ततलं हर्म्यं सौधं स्यात् कुट्टिमं च तत् ॥ १२ ॥

वर्षाभयेन या छन्ना तालशाकदलादिभिः ।
स्मृताभिगुप्तिरन्तस्था सर्वोपरि गृहस्य सा ॥ १३ ॥

वातायनं तु भित्तीनामवलोकनमुच्यते ।
लघुर्वातयनो यः स्यादवलोकनकं हि तत् ॥ १४ ॥
हर्म्यस्य मध्ये यच्छिद्रं स उ लोक इति स्मृतः ।
हर्म्यप्राकारकः स स्यात् कण्ठा हर्म्यतलस्य या ॥ १५ ॥
वितर्दिकाष्ठमाला स्यात् सर्वतश्छदमूलगा ।
तत्स्तम्भेषु मृगा ये तु ते स्युरीहामृगा इति ॥ १६ ॥
निर्यूहो हर्म्यदेशाद् यः काष्ठानामुपनिर्गमः ।
वलीकमिति विज्ञेयं काष्ठं छेदाद् विनिर्गतम् ॥ १७ ॥
छन्नैश्चतुर्भिः पार्श्वैर्यत् तच्चतुश्शालमुच्यते ।
त्रिभिस्त्रिशालं तत् प्राहुर्द्वाभ्यां तत् स्याद् द्विशालकम् ॥ १८ ॥
एकशालकमेकेन च्छन्नेन गृहमुच्यते ।
गृहमेकं तु यच्छन्नं सर्वं शालेति सा स्मृता ॥ १९ ॥
शालानां यत् पुनर्मध्यं वापी पुष्करिणी च सा ।
संछन्ना (चा ? सा)पि यस्य स्यात् तद् गर्भगृहमुच्यते ॥ २० ॥
गृहे महाजनस्थानं त्रिकुड्यं यत् प्रकल्पितम् ।
उपस्थानं तदत्राहुः स्याच्चोपस्थानकं लघु ॥ २१ ॥
प्रासादस्तु स एव स्यादल्पा प्रासादिका स्मृता ।
दीर्घप्रासादिका यासौ वलभीत्यभिधीयते ॥ २२ ॥
शालाग्रे वलभी या स्यादलिन्देति वदन्ति ताम् ।
शालां विना तु वलभी वलभेति निगद्यते ॥ २३ ॥
अल्पाल्पास्तु चतुष्कुड्या ये तेऽपवरका मताः ।
गृहे चाभ्यन्तरस्थानं शुद्धान्त इति कीर्त्यते ॥ २४ ॥
प्रतोलीं तां विदुर्लोकः सुरङ्गामिव यां वसेत् ।
सा कक्षेत्युदिता तज्ज्ञैर्यदवस्थान्तरं गृहे ॥ २५ ॥

यदुपस्थानकं नाम ये चापवरकास्तथा ।
ते कोष्ठका या तु कण्ठा कुडयं भित्तिश्चयश्च सा ॥ २६ ॥

भक्तशाला भवेद् या तु तन्महानसमुच्यते ।
यच्छन्नं द्वारदेशे तु तमाहुर्द्वारकोष्ठकम् ॥ २७ ॥

प्रवेशनमिति प्राहुर्द्वारनिर्गमनं तथा ।
जलनिर्गमनस्थानं विज्ञेयमुदकभ्रमः ॥ २८ ॥

भवनस्याङ्गणं यत्तु तदाहुर्भवनाजिरम् ।
वनाजिरं वनमही त्वाश्रमाजिरमाश्रमे ॥ २९ ॥

उत्तरोदुम्बरस्याधः श्लिष्टां मध्ये च कुड्ययोः ।
तज्ज्ञास्तां देहलीत्याहुः कपाटाश्रयमेव च ॥ ३० ॥

कपाटं द्वारपक्षः स्यात् कपाटपुटमेव च ।
पक्षः पिधानावरणो द्वारसंवरणं तथा ॥ ३१ ॥

कपाटं संपुटस्ते द्वे कपाटयुगलं च तत् ।
कलिका द्वारबन्धार्था या स्यात् तामर्गलां विदुः ॥ ३२ ॥

सा स्यादर्गलसूचीति यदि दीर्घा प्रमाणतः ।
पुराणां सा तु परिघः फलिहो गजवारणम् ॥ ३३ ॥

छिद्रैर्गवाक्षप्रतिमैश्छिद्रितं सर्वतस्तु यत् ।
फलकं तद् गवाक्षः स्याज्जालमित्यपि कथ्यते ॥ ३४ ॥

हर्म्यद्वारे गृहद्वारे तथा हर्म्यावलोकने ।
प्राकारान्तरपृष्ठे तु या च प्रासादिका भवेत् ॥ ३५ ॥

पार्श्वयोरुभयोरेषां फलकद्वयमुच्छ्रितम् ।
उपर्युपरि संक्षिप्तमर्धचन्द्रद्वयाकृति ॥ ३६ ॥

आनने द्वे यथा चास्मिन् श्लिष्टैरभ्यैर्महाधरैः ।
तयोरुपरि सन्धौ च तारकाकृति मण्डलम् ॥ ३७ ॥

तत् तोरणमिति प्रोक्तं यच्च तेन परिष्कृतम् ।
सुवर्णतोरणं च स्यान्मणितोरणमेव च ॥ ३८ ॥

पुष्पतोरणमप्येतत् क्रियते पुष्पकादिभिः ।
तोरणाग्रे ठकारो यः सिंहकर्णः स उच्यते ॥ ३९ ॥

नाम्ना संयमनानीति गृहसञ्चरभूमयः ।
गृहस्य पार्श्वे यद्यस्मिंस्तत् तत्संयमनं विदुः ॥ ४० ॥

भित्तेर्यद्वाथ दारूणां तरङ्गाग्रवदानतम् ।
मरालपाली सा हर्म्या(त्) प्रणाली निर्गमोऽम्भसः ॥ ४१ ॥

स च प्राकार इत्युक्तः कण्ठः स्यादङ्गणस्य यः ।
द्वारस्य तु समीपं यत् प्रद्वारं तदिहोच्यते ॥ ४२ ॥

यदिष्टकचितं मूले द्वारस्य भवति स्थलम् ।
दीर्घं वा ह्रस्वमथवा तदास्थलकमिष्यते ॥ ४३ ॥

मूत्रभूमिरमेध्येति वर्चस्कोऽवस्करस्तथा ।
गृहाच्च भित्तिसामान्यं बाह्यं परिसरो मतः ॥ ४४ ॥

विस्तीर्णमुच्छ्रितं यत् स्याद् वेश्म सोऽट्ट उदाहृतः ।
संक्षिप्तमेतदेवोक्तं तज्ज्ञैरट्टालकाख्यया ॥ ४५ ॥

तदेवात्यन्तसंक्षिप्तमट्टालीति निगद्यते ।
अट्टाली या तु नात्युच्चा तामत्राट्टालिकां विदुः ॥ ४६ ॥

एकनाडीगतच्छिद्रैः काष्ठनालैः परिश्रितम् ।
यत्र काष्ठप्रणालीति छदपृष्ठेऽम्बु धावति ॥ ४७ ॥

स्तम्भशीर्षकरूपाणि काष्ठमूलाश्रितानि च ।
सुषिराणि प्रयत्नेन काष्ठनाडीमुखान्तरैः ॥ ४८ ॥

रूपाणामथ तेषां तु स्तननासामुखाक्षिभिः ।
नानास्थानस्थितानां च वृषवानरदंष्ट्रिणाम् ॥ ४९ ॥

कृतसूक्ष्मान्तरच्छिद्रैः प्रवर्षति समन्ततः ।
तद् धारागृहमित्युक्तं धारागारादिनामभृत् ॥ ५० ॥
कांस्यैर्लोहैस्तथा पट्टैर्निर्मृष्टादर्शनिर्मलैः ।
निचिता यस्य भित्तिः स्यात् तद् दर्पणगृहं विदुः ॥ ५१ ॥
पक्षद्वारं तदत्राहुर्यन्महाद्वारतोऽपरम् ।
यत् प्राकाराश्रितं द्वारं पुरे तद् गोपुरं विदुः ॥ ५२ ॥
निर्गताश्चोच्छ्रिताश्चैव प्राकारस्यान्तरान्तरा ।
उपका(ल्या? र्या) इति प्रोक्ताः क्षेमाश्चाट्टालका मताः ॥ ५३ ॥
चयप्रकारशालाः स्युः पुरीसंवरणाभिधाः ।
प्राकारादनुपालास्तु प्राकार उपनिष्कलाः ॥ ५४ ॥
क्रीडागृहं यदारामे तदुद्यानं प्रचक्षते ।
तीरेऽम्भसो जलोद्यानं जलवेश्माम्बुमध्यगम् ॥ ५५ ॥
क्रीडागृहं यदत्रोक्तं क्रीडागारं तदुच्यते ।
विहारभूमिराक्रीडभूमिरित्यभिधीयते ॥ ५६ ॥
देवधिष्ण्यं सुरस्थानं चैत्यमर्चागृहं च तत् ।
देवतायतनं प्राहुर्विबुधागारमित्यपि ॥ ५७ ॥
छन्नं भवेद् यत्तु महाजनस्य स्थानं सभा सा कथिता च शाला ।
गवां पुनर्मन्दिरमत्र गोष्ठमाचक्षते वास्तुनिवेशविज्ञाः ॥ ५८ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
नगरकर्वटग्रामगृहायतनसंज्ञा नामाष्टादशोऽध्यायः ।

अथ चतुःशालविधानं नामैकोनविंशोऽध्यायः ॥

ब्रूमो नृपचमूनाथवर्णिनां भवनान्यथ ।
प्रशस्तान्यप्रशस्तानि कृत्स्नान्यपि यथाक्रमम् ॥ १ ॥

वेश्मनामेकशालानां शतमष्टाधिकं स्मृतम् ।
द्वापञ्चाशद् द्विशालानां त्रिशालानां द्विसप्ततिः ॥ २ ॥

चतुःशालानि वेश्मानि यानि तेषां शतद्वयम् ।
पञ्चाशच्चाधिका षड्भिर्विज्ञातव्या मनीषिभिः ॥ ३ ॥

सहस्रं पञ्चशालानां स्यात् तथा पञ्चविंशतिः ।
षट्शालानां षण्णवतिः स्यात् सहस्रचतुष्टयम् ॥ ४ ॥

अष्टाङ्गे त्वेकशालस्य भेदाः पञ्चाशदीरिताः ।
द्विशालानां तु सर्वेषां प्रभेदाः शतपञ्चकम् ॥ ५ ॥

शतं शतं च प्रत्येकं त्रिशालानामुदाहृतम् ।
द्विचत्वारिंशदधिकं चतुःशालशताष्टकम् ॥ ६ ॥

द्विनवत्युत्तराण्येवं शतानि दश सप्त च ।
षोडशैव सहस्राणि षोडशोना चतुःशती ॥ ७ ॥

वेश्मानि सप्तशालानि भवन्ति परिसङ्ख्यया ।
पञ्चषष्टिसहस्राणि तथा पञ्चशतानि च ॥ ८ ॥

गृहाणामष्टशालानां षट्त्रिंशदपरा भवेत् ।
लक्षद्वयं सहस्राणि द्विषष्टिः शतमेव च ॥ ९ ॥

गृहाणां नवशालानां चत्वारिंशच्चतुर्युता ।
दशलक्षसहस्राणि चत्वारिंशत् तथाष्ट च ॥ १० ॥

शतानि दशशालानां पञ्च षट्सप्ततिस्तथा ।
गृहद्वितययोगेन संयुक्ताख्यानि विंशतिः ॥ ११ ॥

गृहद्वितययोगेन द्वात्रिंशदिह वेश्मनाम् ।
दशपञ्च तथान्यानि भवन्ति हलकान्यपि ॥ १२ ॥

गृहमालाथ सङ्घट्टो गृहनाभिर्गृहाङ्गणम् ।
उद्भिन्नं भिन्नकक्षं च निलीनं प्रतिपादितम् ॥ १३ ॥

अन्यानि चाष्टभेदानि भवन्त्युत्तमवर्णिनाम्।
लक्षणं नाम संस्थानं चैतेषां प्रतिपाद्यते ॥ १४ ॥

वर्णिनां स्याच्चतुःशालं मितं द्वात्रिंशता करैः।
सेनापतेश्चतुःषष्टिस्तद्वदेव पुरोधसः ॥ १५ ॥

श्रेष्ठमष्टशतं राज्ञामेतानि तु यथाक्रमम्।
चतुःषडष्टहान्या स्युः पञ्चमं च पृथक् पृथक् ॥ १६ ॥

विशोधयेत् कनीयोभिर्मध्यमानि यथाक्रमम्।
नरेन्द्रपुरुषाणां स्युर्वेश्मान्येतानि वृद्धये ॥ १७ ॥

गृहाणि शोधयेत् प्राग्वज्ज्यायांस्यपि च मध्यमैः।
भवन्त्येतानि भूपानां रतिकोशप्रतिश्रयाः ॥ १८ ॥

दशांशयुक्तो विस्तारादायामो विप्रवेश्मनाम्।
अष्टषट्चतुरंशाढ्यः क्षत्रादित्रयवेश्मनाम् ॥ १९ ॥

यो विस्तारः स एव स्यादायामोऽस्मिन् यथाक्रमम्।
विट्शूद्रयोः स्यादाधिक्यं मध्ये ज्येष्ठे च सद्मनि ॥ २० ॥

कर्णसूत्राद् बहिः स्तम्भान् न्यसेत् सर्वान् प्रयत्नतः।
धाम्नां षोडशहस्तानां पञ्चानां चतुरुत्तरा ॥ २१ ॥

वृद्धिः शालास्तु तेषां स्युश्चतुरंशेन विस्तृताः।
शालाव्यासार्धतोऽलिन्दः सर्वेषामपि वेश्मनाम् ॥ २२ ॥

तस्याः षोडशहस्ते स्यात् पञ्चमांशद्वयेन वा।
सप्तमांशत्रयेण स्याद् द्वयोरपरवेश्मनोः ॥ २३ ॥

अन्त्ययोर्हस्तयोः स स्याच्चतुर्भिर्नवमांशकैः।
पञ्चभिः षड्भिरेभिश्च सार्धैः साङ्घ्रिनगैः करैः ॥ २४ ॥

दैर्घ्यं स्याद् दशभिः सार्धैः शालायाः षोडशादिषु।
निवेशदशमांशो यः स युतः सप्तभिः करैः ॥ २५ ॥

शालाया विस्तरः प्रोक्तः श्रेष्ठानामिह वेश्मनाम् ।
अलिन्दमानं प्रागेव प्रोक्तं निखिलवेश्मनाम् ॥ २६ ॥

यच्छालालिन्दयोः शेषं भवेद् गर्भगृहं हि तत् ।
मूषावच्छिन्नमिच्छन्ति शालादैर्घ्यं विपश्चितः ॥ २७ ॥

शालाव्यासप्रमाणा स्यात् सर्वेषामवकोसिमा ।
दिशासु भवने शाला विदिशाकर्णसामयः ॥ २८ ॥

कर्णशाला (त?तु) या प्रोक्ता सा च ज्ञेयावकोसिमा ।
अलिन्दशालयोर्मध्ये या स्यान्मूषेति सा स्मृता ॥ २९ ॥

*पूर्वद्वारं नियम्याादावादिमूषा तदुत्तरा ।
मूषा भद्रा इति प्राहुस्तत्संख्यामवधारयेत् ॥ ३० ॥

यावन्मूषं भवेद् वेश्म तावद् भद्रं तदुच्यते ।
भद्राभद्रे शक्रदिक्स्थे सौम्यासौम्ये यमाश्रिते ॥ ३१ ॥

शान्ताशान्ते प्रतीचीस्थे सौम्यदिक्स्थे शिवाशिवे ।
अलिन्दा इति केऽप्याहुर्मूषा इत्यपरे विदुः ॥ ३२ ॥

भद्रा इति जगुः केचिदन्ये परिसरा इति ।
एकद्वित्रिचतुःपञ्चषट्सप्ता(ष्टौ?ष्ट)क्रमेण याः ॥ ३३ ॥

मूषास्तासां प्रवहणासंज्ञाः स्युर्वेश्मनामिह ।
तासामाद्याः प्रशस्ताः स्युरप्रशस्तास्ततः पराः ॥ ३४ ॥

नामतो गुणतश्चैव शुभाशुभफलोदयात् ।
अष्टावादौ गुरून् न्यस्येत् ततश्चाद्यगुरोरधः ॥ ३५ ॥

लघुं न्यस्येत् ततः शेषान् विदधीत यथोपरि ।
गुरुभिः पूरयेदादिं यावत् स्युर्लघवोऽखिलाः ॥ ३६ ॥

*आद्यपङ्क्तौ गुरुश्चैको लघुश्चैको यथाक्रमम्।
अतः परं तु द्विगुणाः प्रतिपङ्क्ति भवन्त्यमी ॥ ३७ ॥

मूषाभेदाश्चतुःशाले षट्पञ्चाशच्छतद्वयम्।
अलिन्दवीथीप्रग्रीवनिर्यूहकगवाक्षकैः ॥ ३८ ॥

तभङ्गभद्रविन्यासरचनाभिरनेकधा।
अपरस्परसंबाधात् संवृतैर्विवृतैरपि ॥ ३९ ॥

गृहभेदाः प्रसूयन्ते येषां संख्या न विद्यते।
यत्संबद्धचतुश्शालममूषालिन्दकं हि तत् ॥ ४० ॥

एकभद्रादिगेहानां ब्रूमो नामान्यतः परम्।
यान्येकलघुलक्षाणि प्रस्तारे तानि तद्विदः ॥ ४१ ॥

कथयन्त्येकभद्राणि क्रमसंख्याविभागतः।
प्रागायतं प्राग्विलग्नं जयं संयमनप्रियम् ॥ ४२ ॥

प्रतीच्यं प्रासविन्यासं सुभद्रं कलहोत्तरम्।
अष्टौ तान्येकभद्राणि द्विभद्राण्यभिदध्महे ॥ ४३ ॥

पूर्वोत्तरोत्तरं पूर्वाद् भद्रादिह विधानतः।
स्यातां प्राग्मेलकाद्यद्वत् पूर्वाद्या दक्षिणा परे ॥ ४४ ॥

ईरं सुनीथमाग्नेयं द्वीपमाप्यं सुसंयमम्।
अर्धचैमैभं व्याकोशं नैर्ऋतं वृषभं विनम् ॥ ४५ ॥

काव्यं विपासमानीरं कान्तं सौभं विपश्चिमम्।
गवयं श्रीवहं श्लिष्टं गणं भीममयोगमम् ॥ ४६ ॥

वर्तं चलं शठं क्रान्तमित्यष्टाविंशको गणः ।
द्विभद्राणां समाख्यातस्त्रिभद्राणामतः परम् ॥ ४७ ॥
ऐन्द्रं विलोममायामं वधमेकाक्षमन्तिकम् ।
प्रकाशं पैत्रमायस्तं भद्रं प्रान्तं प्रसाधकम् ॥ ४८ ॥
क्षमं विघातमायातं कान्तं चित्रं द्विमन्दिरम् ।
सुदक्षिणं भयं श्लिष्टं प्रमोदं व्यायतं वियत् ॥ ४९ ॥
आप्यं सुनागं नागेन्द्रमीरितं शोभनं घनम् ।
शस्तोत्तरं कर्कं कर्णं क्रुष्टं क्रान्तं क्रमागतम् ॥ ५० ॥
द्विशस्तं द्विभयं प्रोक्तं चक्रं मलयमायतम् ।
वनं भारं सुगाराख्यमागारं वीरमेव च ॥ ५१ ॥
व्यायाममायुतं तद्वद् व्याहृतं च ततः परम् ।
दुर्गमं क्षोभसंज्ञं च कृत्रिमं क्षोभणं तथा ॥ ५२ ॥
चारुरुच्याभिधानं च ध्रुवं कथमिति क्रमात् ।
षट्पञ्चाशत् त्रिभद्राणि चतुर्भद्राण्यतः परम् ॥ ५३ ॥
कृतमर्चायनं पौषणमुद्गतं मिश्रमुत्सुकम् ।
विघ्नं विपक्षमाहूतं रुचकं वर्धनं पृथु ॥ ५४ ॥
*कलहं छलमायास्यं त्रिनाभं स्वस्तिकं स्थिरम् ॥ ५५ ॥
शरलं द्विगुणं नाद्यं चित्रं भ्रान्तं विधारणम् ।
साधारणं नतं व्यंशमृषं रोगं विशेषणम्§ ॥ ५६ ॥
प्रतीच्यं त्रिसमं स्वैरं सुप्रतीकं नलं क्षपम् ।
व्याप्तमाक्रीडनं व्यर्थमीशानं सुखमव्ययम् ॥ ५७ ॥
मगधं क्षिप्रमागस्त्यमेकोजं द्विर्गतं लिहम् ।
पर्कं विलोममुद्दण्डं मुण्डं मातङ्गमाखिलम्‡ ॥ ५८ ॥

खर्वं पिनाकमुद्यन्तं विशिखं प्रसभं रजम् ।
चुरु?(रुच)कं स?(सै)फलं वामं वर्धनं धावनं सहम् ॥ ५९ ॥
चयं सेव्यं कलं तीर्णं चतुर्भद्राणि सप्ततिः ।
पञ्चभद्राण्यथोच्यन्ते षट्पञ्चाशदनुक्रमात् ॥ ६० ॥
कानलं लोलुपं जिह्मं प्रगालं सालिनं जिनम् ।
सुजयं विजयं यामं जयं ज्ञातं जपं तपम् ॥ ६१ ॥
जमं वरं चरं वैरं † विशिषं सुप्रभं प्रभम् ।
प्रतीक्षं क्षमिणं युक्तं शान्तं त्रैतं विनोदनम् ॥ ६२ ॥
सन्दोहं विप्रदोहं च विद्रुतं सततं ततम् ।
व्याकुलं लीनमालीनं विचित्रं लम्बनं खरम् ॥ ६३ ॥
शेखरं विबुधं चैत्रं व्यासक्तं संपदं पदम् ।
त्रिशिखं चतुरं प्रातं सुस्थितं दुःस्थितं स्थितम् ॥ ६४ ॥
चक्रं वक्रं लघं लाभं संपर्कं मूलमव्ययम् ।
अष्टाविंशतिरन्यानि षड्भद्राणि निबोधत ॥ ६५ ॥
किन्नरं कौस्तुभं हर्म्यं धार्मिकं निषधं वसु ।
साटिकं वामनं गौरमस्थिरं क्रमिणं खलम् ॥ ६६ ॥
विवरं वालिशं धौमं त्रिपुष्टं मन्दिरं भवम् ।
अशोकं भास्वरं चौष्यं लातव्यं सुखनं मखम् ॥ ६७ ॥
वाजि नेत्रं भ्रमं घोषं सप्तभद्राण्यतः परम् ।
भाण्डीरं * वैसहं प्रस्थं प्रतानं वासुलं कटम् ॥ ६८ ॥
लक्ष्मीवासं सुगन्धान्तमष्टधैतानि नामतः ।
अन्यच्च सर्वतोभद्रमेकं भद्राभिरष्टभिः ॥ ६९ ॥
संप्रकल्प्यं चतुःशालं ब्रूमश्चैषां शुभाशुभम् ।
प्रदक्षिणा शुभा मूषा विपरीता विपर्यये ॥ ७० ॥

समवाये यथा भूयो जानीयात् साध्वसाधु च ।
तथाष्टावेकभद्राणि सप्तभद्राणि च क्रमात् ॥ ७१ ॥
द्विभद्राण्यष्टभिर्युक्ता षड्भद्राणि च विंशतिः ।
षट्पञ्चाशत् त्रिभद्राणि पञ्चभद्राणि चोन्नयेत् ॥ ७२ ॥
सप्ततिश्च चतुर्भद्राण्येकं भद्राभिरष्टभिः ।
एवं शतद्वयं पिण्डः षट्पञ्चाशच्च वेश्मनाम् ॥ ७३ ॥
भद्रैः पूर्वविधानेन चतुःशालाक्रियादिषु ।
मूषा स्यात् कुडयजैस्तेषु चतुश्शालेषु वेश्मसु ॥ ७४ ॥
अनुवंशाश्रिते मूषे स्वस्तिके स्तःपराङ्मुखे ।
मुखायते च पुरतो द्वे स्यातामवक्रोसिमे ॥ ७५ ॥
नोदङ्मुखः स कर्तव्यः कार्यः प्राग्जीवसंयुतः ।
वर्धमाने तथा कार्ये?(र्यो) यथा प्राग्ग्रीवसंयुतः ॥ ७६ ॥
वर्धमाने तथा कार्ये द्वारमूषे मुखायते ।
मूषाया दक्षिणे स्यातां दीर्घवामेऽवक्रोसिमे ॥ ७७ ॥
नन्द्यावर्तगृहे सर्वा नन्द्यावर्ता भवन्ति ताः ।
द्वे स्तरु?(मू)षे रुचके स्यातामायते त्ववक्रोसिमे ॥ ७८ ॥
सर्वद्वारवहा मूषाः सर्वतोभद्रवेश्मनि ।
आदिमूषा भवेदेका गृहं प्रागायतं हि तत् ॥ ७९ ॥
द्वितीयया प्राग्विलग्नमेकया तदनन्तरम् ।
प्रदक्षिणेन वेश्मानि जयादीन्येकयैकया ॥ ८० ॥
मूषया स्युः क्रमादेवं कथ्यन्ते तत्फलान्यथ ।
धनमर्थविनाशश्च जयश्चैवाशुभं सदा ॥ ८१ ॥
प्रीतिरुद्वेगकल्याणकलहाश्चाप्यनुक्रमात् ।
यत्र पूर्वे उभे मूषे तदीरं परिकीर्तितम् ॥ ८२ ॥
यत्र पूर्वा तृतीया च तत् सुनीतं गृहं विदुः ।
आग्नेये द्वितृतीये स्तो द्वीपे चाद्यचतुर्थिके ॥ ८३ ॥

द्विचतुर्थ्यौ तथा चाप्ये त्रिचतुर्थ्यौ सुसंयमे ।
अर्धचे त्वाद्यपञ्चम्यौ द्वितीयेभे सपञ्चमी ॥ ८४ ॥
व्याकोशे च त्रिपञ्चम्यौ नैर्ऋते द्विशराभिधे ।
वृषभे प्रथमाषष्ठ्यौ द्विषष्ठ्यौ च तथा विने ॥ ८५ ॥
काव्ये तृतीया षष्ठी च विपासेऽब्धिरसाभिधे ।
आनीरे पञ्चमीषष्ठ्यौ साद्या कान्ते च सप्तमी ॥ ८६ ॥
सौभे द्वितीयासप्तम्यौ त्रिसप्तम्यौ विपश्चिमे ।
गवये सप्तमीतुर्ये श्रीवहे पञ्चसप्तमी ॥ ८७ ॥
सषष्ठी सप्तमी श्लिष्टे गणे पूर्वाष्टमी तथा ।
भीमेऽष्टमी द्वितीया च त्र्यष्टम्यौ चाप्ययोगमे ॥ ८८ ॥
वर्ते चतुर्थ्यष्टमी च पञ्चमी चाष्टमी चले ।
षष्ठ्यष्टम्यौ शठे क्रान्ते सप्तमी चाष्टमीति च ॥ ८९ ॥
इत्यष्टाविंशतिः प्रोक्ता द्विभद्राणामिहौकसाम् ।
अथ ब्रूमस्त्रिभद्राणि तत्रैन्द्रं पुष्टिवर्धनम् ॥ ९० ॥
स्याद् याम्यपश्चिमद्वारमाद्यमूषात्रयान्वितम् ।
आद्या द्वितीया तुर्या च यस्य द्वारं विपश्चिमम् ॥ ९१ ॥
विलोमं नाम तद् वेश्म शूद्राणां पुष्टिवर्धनम् ।
आद्या तृतीया तुर्या स्यादायामे सर्वतोमुखे ॥ ९२ ॥
वधे द्वित्रिचतुर्थ्यः स्युर्द्वारं च स्यादुदग्दिशि ।
यत्र साद्ये द्विपञ्चम्यावेकाक्षं तदुदाहृतम् ॥ ९३ ॥
साद्ये यत्र द्विपञ्चम्यौ तत् प्रोक्तं गृहमन्तिकम् ।
यत्र स्युर्द्वित्रिपञ्चम्यः प्रकाशं सर्ववृद्धिकृत् ॥ ९४ ॥
पूर्वा चतुर्थीपञ्चम्यौ यत्र तत् पैत्रमुच्यते ।
पञ्चमी द्विचतुर्थ्यौ च यत्रायस्तं तदीरितम् ॥ ९५ ॥
त्रिचतुःपञ्चमीयुक्तं भद्रमाहुर्मनीषिणः ।
आद्या द्वितीया षष्ठी च यत्र तत् प्रान्तशब्दितम् ॥ ९६ ॥

आद्या तृतीया षष्ठी च स्यात् प्रसाधकवेश्मनि ।
तद् भवेत् सर्वतोद्वारं तथा सर्वार्थसाधकम् ॥ ९७ ॥
द्वितीया च तृतीया च षष्ठी च क्षमनामनि ।
तस्य प्रत्यग्दिशि द्वारं शूद्रवर्गस्य चेष्टदम् ॥ ९८ ॥
षष्ठी चतुर्थी चाद्या च स्युर्विघाताख्यवेश्मनि ।
षष्ठी द्वितुर्ये यस्मिंस्तदायातं दक्षिणामुखम् ॥ ९९ ॥
षट्चतुस्त्रियुतं कान्तं तत् स्यात् सर्वार्थसाधकम् ।
षट्पञ्चाद्यान्वितं चित्रं तच्च स्याद् याम्यदिङ्मुखम् ॥ १०० ॥
द्वितीयापञ्चमीषष्ठ्यो यस्मिन् स्युस्तद् द्विमन्दिरम् ।
यत्र त्रिपञ्चमीषष्ठ्यस्तद् वदन्ति सुदक्षिणम् ॥ १०१ ॥
चतुर्थीपञ्चमीषष्ठ्यो भये स्युस्तन्न वृद्धिकृत् ।
पूर्वाद्वितीयासप्तम्यो यत्र तच्छ्लिष्टसंज्ञितम् ॥ १०२ ॥
याम्यास्यमिदमिच्छन्ति शुभं सर्वार्थदं नृणाम् ।
साद्ये तृतीयासप्तम्यौ प्रमोदे परिकीर्तिते ॥ १०३ ॥
यत्र स्युर्द्वित्रिसप्तम्यस्तद् वेश्म व्यायतं स्मृतम् ।
यत्राद्या च चतुर्थी च सप्तम्यपि च तद् वियत् ॥ १०४ ॥
द्विचतुःसप्तमीमूषमाप्यं स्याद् दक्षिणामुखम् ।
त्रिचतुस्सप्तमीभिस्तु सुनागं वेश्म कीर्त्यते ॥ १०५ ॥
तच्च याम्यापरमुखं धनधान्यसुखप्रदम् ।
सप्तमी पञ्चमी पूर्वा मूषा नागेन्द्रसंज्ञिते ॥ १०६ ॥
मूषा द्विपञ्चसप्तम्यो याम्यं च मुखमीरिते ।
त्रिपञ्चसप्तमीमूषाशोभितं शोभनं भवेत् ॥ १०७ ॥
चतुर्थी पञ्चमी यत्र सप्तम्यपि च तद् घनम् ।
पूर्वा षष्ठी सप्तमी च स्मृता शस्तोत्तरे गृहे ॥ १०८ ॥
द्वितीयासप्तमीषष्ठ्यो यस्मिंस्तत् कफसंज्ञितम् ।
द्वारं वारुणमेतस्य हितं च स्याद् द्विजन्मनाम् ॥ १०९ ॥

कर्णं स्यात् पश्चिमद्वारं त्रिषष्ठीसप्तमीयुतम् ।
चतुर्थीसप्तमीषष्ठ्यो मूषाः स्युः क्रुष्टसंज्ञिते ॥ ११० ॥
सप्तमीपञ्चमीषष्ठीयुक्तं क्रान्तं यशस्करम् ।
आद्याष्टमी द्वितीया च मूषा प्रोक्ता क्रमागते ॥ १११ ॥
आद्याष्टमी तृतीया च द्विशस्ते भवने स्मृताः ।
यत्राष्टमी त्रिद्वितीये द्विभयं तदुदाहृतम् ॥ ११२ ॥
आद्याष्टमी चतुर्थी च यत्र तच्चक्रसंज्ञितं ।
तुर्याष्टमी द्वितीया च यत्र तन्मलयं विदुः ॥ ११३ ॥
तुर्याष्टमी तृतीया च यत्र तत् प्रोक्तमायतम् ।
आद्याष्टमी पञ्चमी च स्याद् यस्मिंस्तद् वनं स्मृतम् ॥ ११४ ॥
द्वितीया पञ्चमी मूषा यत्र स्यादष्टमी तथा ।
तद् भाराख्यमुदग्वक्त्रं शुभं विघ्नकृदन्यथा ॥ ११५ ॥
त्रिपञ्चम्यष्टमीभिस्तु सुगारं परिकीर्तितम् ।
यत्राष्टमी तदागारं चतुर्थी पञ्चमी तथा ॥ ११६ ॥
यस्मिन्नाद्याष्टमीषष्ठ्यो वीरं तदिह कीर्तितम् ।
षष्ठ्यष्टमी द्वितीया च गृहे व्यायामनामनि ॥ ११७ ॥
षष्ठ्यष्टमीतृतीयाभिर्मूषाभिः प्रोक्तमायुतम् ।
षष्ठ्यष्टमीचतुर्थ्यः स्युर्यत्र तद् व्याहृतं विदुः ॥ ११८ ॥
षष्ठ्यष्टमीपञ्चमीभिर्दुर्गमं व्याधिकृन्मतम् ।
आद्याष्टमीसप्तमीभिः संयुक्तं क्षोभमुच्यते ॥ ११९ ॥
द्विसप्तम्यष्टमीयुक्तं गृहं कृत्रिमसंज्ञितम् ।
त्रिसप्तम्यष्टमीभिस्तु मूषाभिः क्षोभणं भवेत् ॥ १२० ॥
चारुरुच्यं चतुःसप्तम्यष्टमीभिः समन्वितम् ।
सप्तपञ्चम्यष्टमीभिर्युक्तं ध्रुवमिति स्मृतम् ॥ १२१ ॥
षट्सप्तम्यष्टमीयुक्तं कथं सर्वार्थसिद्धिदम् ।
इत्युक्तानि त्रिभद्राणि शस्तान्येतेषु यानि च ॥ १२२ ॥

तानि नित्यं प्रयोज्यानि वर्णानां च मनीषिभिः ।
आद्याश्चतस्रो मूषाः स्युर्यत्र तत् कृतसंज्ञितम् ॥ १२३ ॥
सर्वद्विगुणकृत् पूर्वप्रत्यग्द्वारं नचान्यथा ।
आद्यास्तिस्रः पञ्चमी च यस्मिन्नर्चायनं हि तत् ॥ १२४ ॥
तद् भवेत् पश्चिमद्वारं गृहं सर्वगुणान्वितम् ।
यस्मिन्नाद्या द्वितीया च चतुर्थी पञ्चमी तथा ॥ १२५ ॥
तत् पौष्णं दक्षिणद्वारं सर्ववृद्धिकरं नृणाम् ।
आ?(द्या)द्यास्तिस्रस्तथाद्या च यस्मिंस्तद् गृहमुद्गतम् ॥ १२६ ॥
द्वारेण पश्चिमेनैतच्छस्यते दक्षिणेन वा ।
द्व्याद्याश्चतस्रो यत्र स्युस्तन्मिश्रं प्रीतिवर्धनम् ॥ १२७ ॥
प्रशस्तं क्षत्रियादीनामस्य द्वाः प्राच्यपाचि वा ।
आद्यास्तिस्रस्तथा षष्ठी यस्मिन् मूषास्तदुत्सुकम् ॥ १२८ ॥
तच्छस्तं पश्चिमद्वारं विप्रादीनां जयावहम् ।
आद्या द्वितीया तुर्या च मूषा षष्ठी च यत्र तत् ॥ १२९ ॥
याम्याप्रत्यङ्मुखं शस्तं विघ्नं नाम कुलर्द्धितम् ।
आद्या तृतीया तुर्या च यस्मिन् षष्ठी च तच्छुभम् ॥ १३० ॥
विपक्षं नाम धाम स्याद् द्वारमस्य च पश्चिमम् ।
द्व्याद्यास्तिस्रो गृहे यस्मिन् मूषा षष्ठी च तच्छुभम् ॥ १३१ ॥
स्याद् याम्यपश्चिमद्वारमाहूतं नाम तद् गृहम् ।
आद्याद्वितीयापञ्चम्यो यत्र षष्ठी च तद् भवेत् ॥ १३२ ॥
रुचकं नाम याम्यप्रागद्वारं सकलकामदम् ।
एकत्रिपञ्चषष्ठयः स्युर्यत्र तद्वर्धमानकम् ॥ १३३ ॥
प्राकपश्चिमोत्तरद्वारं चातुवर्ण्यस्य वृद्धिदम् ।
यत्र स्युर्द्वित्रिपञ्चम्यो मूषाः षष्ठी च तद् गृहम् ॥ १३४ ॥
स्यात् पूर्वदक्षिणद्वारं प्रथितं पृथुसंज्ञया ।
यस्मिन्नाद्याचतुःपञ्चषष्ठयस्तत् कलभं विदुः ॥ १३५ ॥

गुणैरुपेतं सकलैरुदग्द्वारं निकेतनम् ।
द्विचतुःपञ्चमीषष्ठयो यस्मिंस्तच्छलमुच्यते ॥ १३६ ॥
दक्षिणं मुखमेतस्य पश्चिमं वा प्रशस्यते ।
चतस्रस्त्र्यादयो यस्मिन्नायास्यं तदुदीरितम् ॥ १३७ ॥
अप्रशस्तं वदन्त्येतत् तद्विदो भवनाधमम् ।
आद्यास्तिस्रः सप्तमी च मूषाः स्युर्यत्र तद् गृहम् ॥ १३८ ॥
त्रिनाभमुत्तरद्वारं शस्तं सर्वगुणान्वितम् ।
आद्याद्वितुर्यासप्तम्यो यत्र तत् स्वस्तिकं स्मृतम् ॥ १३९ ॥
प्राक्पश्चिमोत्तरद्वारं चातुर्वर्ण्येऽपि शस्यते ।
आद्याचतुर्थीसप्तम्यो मूषाः स्युर्यत्र वेश्मनि ॥ १४० ॥
तदिह स्थिरमित्युक्तं द्वारं चैतस्य दक्षिणम् ।
द्व्याद्यास्तिस्रः सप्तमी च यत्र तत् सरलं विदुः ॥ १४१ ॥
तद् भवेत् पश्चिमद्वारं सर्वदोषोज्झितं गृहम् ।
यत्राद्या च द्वितीया च पञ्चमी सप्तमी तथा ॥ १४२ ॥
द्विगुणं नाम तद् वेश्म द्वारं चास्य यथेप्सितम् ।
आद्यातृतीयापञ्चम्यः सप्तम्यपि च यत्र तत् ॥ १४३ ॥
नाद्यं नामातिशीलाद्यं प्रशस्तं सर्वदेहिनाम् ।
द्वितीया च तृतीया च पञ्चमी सप्तमी गृहे ॥ १४४ ॥
यत्र तच्चित्रनामेष्टद्वारं चित्रगुणैर्वृतम् ।
आद्याचतुर्थीपञ्चम्यो यत्र स्युः सप्तमी तथा ॥ १४५ ॥
तद् भ्रान्तं नाम पूर्वोदग्द्वारं भवनमृद्धिकृत् ।
यत्र द्वितीया तुर्या च पञ्चमी सप्तमी तथा ॥ १४६ ॥
विधारणं गृहं तत् स्यात् सर्वकामविवर्धनम् ।
तृतीया यत्र तुर्या च पञ्चमी सप्तमी तथा ॥ १४७ ॥
तत् साधारणमित्याहुः सर्वद्वारं सुखावहम् ।
आद्या द्वितीया षष्ठी च सप्तमी यत्र तन्नतम् ॥ १४८ ॥

आद्या द्वितीया षष्ठी च त्र्यंशे स्यात् सप्तमी तथा ।
द्वितीया च तृतीया च क्षये षष्ठी च सप्तमी ॥ १४९ ॥
आद्या तुर्या च षष्ठी च रोगे स्यात् सप्तमी तथा ।
यत्र द्वितीया तुर्या च स्यात् षष्ठी सप्तमी च तत् ॥ १५० ॥
विशोषणं नाम गृहं दक्षिणोत्तरदिङ्मुखम् ।
तृतीया यत्र तुर्या च स्यात् षष्ठी सप्तमी गृहे ॥ १५१ ॥
प्रतीच्यमीप्सितद्वारं तद् गृहं सर्वकामदम् ।
यत्राद्यापञ्चमीषष्ठीसप्तम्यस्त्रिसमं हि तत् ॥ १५२ ॥
प्रभूतवृद्धिदं वेश्म समस्तैरन्वितं गुणैः ।
द्वितीयापञ्चमीषष्ठीसप्तम्यो यत्र वेश्मनि ॥ १५३ ॥
तदिह स्वैरमित्याहुर्धनधान्यसुखावहम् ।
तृतीयापञ्चमीषष्ठीसप्तम्यो द्वारमुत्तरम् ॥ १५४ ॥
पश्चिमं वा भवेद् यत्र सुप्रतीकं च वृद्धिकृत् ।
तुर्याद्याभिश्चतसृभिर्नलमुत्तरदिङ्मुखम् ॥ १५५ ॥
आद्याद्वित्र्यष्टमीभिः स्यात् सर्वरुग्भीतिकृत् क्षयम्† ।
त्र्याग्ते पूर्वा द्वितीया च स्याच्चतुर्थी तथाष्टमी ॥ १५६ ॥
आद्यातृतीयातुर्याः स्युराक्रीडे तद्वदष्टमी ।
द्व्याद्यास्तिस्रः क्रमाद् व्यर्थे मूषाः स्यादष्टमी तथा ॥ १५७ ॥
ईशानाख्ये स्युराद्याद्वित्रिपञ्चम्योऽष्टमी तथा ।
पूर्वाष्टमीत्रिपञ्चम्यो यस्मिंस्तत् सुखसंज्ञितम् ॥ १५८ ॥
तत् पूर्वोदङ्मुखं वृद्ध्यै जायते हानयेऽन्यथा ।
यत्र स्युरष्टमीद्वित्रिपञ्चम्यस्तदिहाव्ययम् ॥ १५९ ॥
द्वारं यथेष्टमेतस्य वास्तुविद्याविदो जगुः ।
यस्मिन् पूर्वाष्टमीतुर्यापञ्चम्यो मगधं हि तत् ॥ १६० ॥
प्रागुदकपश्चिमद्वारमिदं शंसन्ति सूरयः ।
यत्र द्वितुर्यापञ्चम्यो मूषाः स्युस्तद्वदष्टमी ॥ १६१ ॥

तत् क्षिप्रं नाम सुखकृद् यथेष्टं द्वारमिष्यते ।
त्रिपञ्चम्यष्टमीतुर्या आगस्त्ये पश्चिमामुखे ॥ १६२ ॥
द्वितीयाद्याष्टमीषष्ठ्यो यत्रैकोजं तदुच्यते ।
तृतीयाद्याष्टमीषष्ठ्यो यत्र तद् द्विर्गतं गृहम् ॥ १६३ ॥
द्वित्रिषष्ठ्योऽष्टमी चापि यस्मिंस्तल्लिहमुच्यते ।
आद्यातुर्याष्टमीषष्ठ्यो यत्र तत् पर्कमुच्यते ॥ १६४ ॥
षष्ठ्यष्टमीद्वितुर्याभिः स्याद् विलोमाभिधं गृहम् ।
षष्ठ्यष्टमीद्वितुर्याभिरुद्दण्डमिति कीर्तितम् ॥ १६५ ॥
यस्मिन्नाद्याष्टमीषष्ठीपञ्चम्यो मुण्डमेव तत् ।
द्विपञ्चम्यष्टमीषष्ठ्यो मूषा मातङ्गसंज्ञिते ॥ १६६ ॥
त्रिपञ्चम्यष्टमीषष्ठ्यो भवन्त्यस्खलनामनि* ।
तत् खर्वनाम तुर्याद्यास्तिस्रो यस्मिंस्तथाष्टमी ॥ १६७ ॥
आद्याद्वितीयासप्तम्यः पिनाके स्युस्तथाष्टमी ।
त्रिसप्तम्यष्टमीपूर्वा यत्रोद्यन्तं तदुच्यते ॥ १६८ ॥
अष्टमीद्वित्रिपञ्चम्यो यस्मिंस्तद् विशिखं गृहम् ।
आद्या चतुर्थीसप्तम्यः प्रसभे स्युस्तथाष्टमी ॥ १६९ ॥
रजे द्वितुर्यासप्तम्यो मूषाः स्युस्तद्वदष्टमी ।
त्रिसप्तम्यष्टमीतुर्या यत्र तद् रुचकं विदुः ॥ १७० ॥
प्राक्प्रत्यग्द्वारमेतस्य शूद्राणामतिवृद्धिदम् ।
सप्तम्याद्याष्टमी मूषा पञ्चम्यपि च सैफले ॥ १७१ ॥
वामे द्विपञ्चसप्तम्यो मूषा ज्ञेयास्तथाष्टमी ।
त्रिपञ्चसप्तम्यष्टम्यो यस्मिंस्तद् वर्धमानकम् ॥ १७२ ॥
विशेषतो वृद्धिकरं वैश्यानामिति तद्विदः ।
चतुःपञ्चाष्टसप्तम्यो यस्मिंस्तद् धावनं भवेत् ॥ १७३ ॥
सप्तम्याद्याष्टमीषष्ठ्यो यत्र तत् सहमुच्यते ।
द्विसप्तषष्ठ्यष्टमीभिर्मूषाभिश्चयनं भवेत् ॥ १७४ ॥

षष्ठयष्टमीद्विसप्तम्यो यस्मिंस्तत् सेव्यमीरितम् ।
यत्र तुर्याष्टमी षष्ठी सप्तमी चेति तत् कलम् ॥ १७५ ॥
तीर्णे षष्ठयष्टमीपञ्चसप्तम्यः सर्वकामदे ।
यत्राद्याः पञ्च तत् प्रोक्तं कानलं सर्वकामदम् ॥ १७६ ॥
एकद्वित्रिचतुःषष्ठयो यत्र तल्लोलुपं स्मृतम् ।
आद्यास्तिस्रः पञ्चषष्ठयौ यस्मिंस्तज्जिह्ममुच्यते ॥ १७७ ॥
प्रगाले पञ्चमीषष्ठीतुर्यापूर्वाद्वितीयकाः ।
त्रितुर्यापञ्चमीषष्ठयः साद्याः स्युः सालिनाभिधे ॥ १७८ ॥
यत्र द्वित्रिचतुःपञ्चषष्ठयस्तज्जिनमुच्यते ।
एकद्वित्रिचतुर्थ्यः स्युः सुजये सप्तमीयुताः ॥ १७९ ॥
पञ्चमीसप्तमीद्वित्रिपूर्वाः स्युर्विजयाभिधे ।
यत्रैकद्विचतुःपञ्चसप्तम्यो यामनाम तत् ॥ १८० ॥
यत्रैकत्रिचतुःपञ्चसप्तम्यस्तज्जयं विदुः ।
मूषा द्वित्रिचतुःपञ्चसप्तम्यो (जा? ज्ञा)तसंज्ञिते ॥ १८१ ॥
आद्यास्तिस्रस्तथा षष्ठीसप्तम्यौ यत्र तज्जपम् ।
आद्याद्वितुर्याषष्ठीभिः सप्तम्या च तपं विदुः ॥ १८२ ॥
षष्ठीत्रितुर्यासप्तम्यो जये?(मे)पूर्वान्विता मताः ।
द्वित्रितुर्यास्तथा षष्ठीसप्तम्यौ वरसंज्ञिते ॥ १८३ ॥
चरं तद् यत्र पूर्वे द्वे पञ्चषट्सप्तमीयुते ।
*चैत्ये स्यात् सप्तमी षष्ठी पञ्चम्याद्या तृतीयका ॥ १८४ ॥
विशिखे द्वित्रिपञ्चम्यः स्यात् षष्ठी सप्तमी तथा ।
चतुर्थी पञ्चमी षष्ठी सप्तम्याद्या च, सुप्रभे ॥ १८५ ॥
प्रभाख्ये द्विचतुःपञ्चषष्ठयः स्युः सप्तमी तथा ।
त्रिचतुःपञ्चसप्तम्यः षष्ठी च स्यात् प्रतीक्षके ॥ १८६ ॥
आद्याश्चतस्रो यत्र स्युः साष्टम्यः क्षमिणं हि तत् ।
सप्त? पूर्वा द्वित्रिपञ्चम्यो युक्तनाम्नि तथाष्टमी ॥ १८७ ॥

शान्ते द्वितुर्यापञ्चम्यः पूर्वा स्यादष्टमी तथा ।
पूर्वात्रितुर्यापञ्चम्यः साष्टम्यस्त्वैतसंज्ञिते ॥ १८८ ॥

विनोदे द्वित्रिपञ्चम्यश्चतुर्थी चाष्टमी तथा ।
सन्दोहे त्वष्टमीषष्ठ्यौ तिस्रः पूर्वादिकास्तथा ॥ १८९ ॥

आद्याद्वितुर्याषष्ठीभिरष्टम्या विप्रदोहकम् ।
षष्ठ्यष्टमीत्रितुर्याद्या यस्मिंस्तद् विद्रुतं विदुः ॥ १९० ॥

द्वित्रितुर्याष्टमीषष्ठ्यो यत्र तत् सततं मतम् ।
आद्याद्विपञ्चमीषष्ठ्यस्ततनाम्नि तथाष्टमी ॥ १९१ ॥

आद्यात्रिपञ्चमीषष्ठ्यो व्याकुले स्युस्तथाष्टमी ।
द्वित्रिपञ्चचतुष्षष्ठ्यो विज्ञेया लीनसंज्ञके ॥ १९२ ॥

तुर्याद्यापञ्चमीषष्ठ्य आलीने स्युस्तथाष्टमी ।
द्वितुर्यापञ्चमीषष्ठ्यो विचित्रे तद्वदष्टमी ॥ १९३ ॥

आद्याश्चतस्रो मूषाः स्युः साष्टम्यो लम्बनाह्वये ।
आद्यास्तिस्रोऽष्टमी तद्वत् सप्तम्यपि भवेत् खरे ॥ १९४ ॥

शेखरे सप्तमीतुर्याद्वितीयाद्यास्तथाष्टमी ।
विबुधे त्वष्टमी तुर्या तृतीयाद्याथ सप्तमी ॥ १९५ ॥

चैत्राख्ये ह्यष्टमीतुर्यासप्तम्यः सतृतीयकाः ।
आद्याद्विपञ्चसप्तम्यो व्यासक्ताख्ये तथाष्टमी ॥ १९६ ॥

आद्यात्रिपञ्चसप्तम्यः साष्टम्यः सम्पदाभिधे ।
यत्र द्वित्र्यष्टमीपञ्चसप्तम्यस्तत् पदं विदुः ॥ १९७ ॥

तुर्याद्यापञ्चमी[षष्ठी]सप्तम्यस्त्रिशिखे तथा ।
द्विपञ्चम्यष्टमीतुर्यासप्तम्यश्चतुराभिधे ॥ १९८ ॥

त्रिसप्तम्यष्टमीतुर्यापञ्चम्यः प्रान्तनामनि ।
आद्याद्वितीयासप्तम्यः षष्ठ्यष्टम्यौ च सुस्थिते ॥ १९९ ॥

दुःस्थितं यत्र षष्ठ्याद्या चतुर्थी सप्तमी तथा ।
स्थितेऽष्टमीद्विसप्तम्यस्त्रिषष्ठ्यावपि च स्मृते ॥ २०० ॥

चक्रे षष्ठ्यष्टमीतुर्यासप्तम्याद्याः प्रकीर्तिताः ।
वक्रे द्वितीयासप्तम्यौ षष्ठ्यष्टम्यौ चतुर्थिका ॥ २०१ ॥
लघेऽष्टमीत्रिसप्तम्यस्तुर्याषष्ठ्यौ च कीर्तिते ।
पञ्चमीसप्तमीषष्ठ्यो लाभे पूर्वाष्टमी तथा ॥ २०२ ॥
द्विपञ्चसप्तम्यष्टम्यः षष्ठी संपर्कसंज्ञिते ।
त्रिपञ्चषष्ठीसप्तम्यो मूलनाम्नि तथाष्टमी ॥ २०३ ॥
स्युरष्टसप्तषट्पञ्चचतुर्थ्यस्त्वव्ययाभिधे ।
पूर्वाद्या यत्र षण्मूषाः किन्नरं नाम तद् गृहम् ॥ २०४ ॥
यत्राद्यापञ्चसप्तम्यो सह तत् कौस्तुभं विदुः ।
पूर्वाद्वित्रिचतुःषष्ठीसप्तम्यो हर्म्यसंज्ञिते ॥ २०५ ॥
सप्तमी पञ्चमी षष्ठी द्वित्रिपूर्वाश्च धार्मिके ।
निषधे द्विचतुःपञ्चषष्ठ्याद्याः सप्तमी तथा ॥ २०६ ॥
त्रिचतुःपञ्चषट्सप्तम्याद्याः स्युर्यत्र तद् वसु ।
साटीके त्रिचतुःपञ्चद्विषष्ठ्यः स्युस्तथाष्टमी ॥ २०७ ॥
यत्राद्यापञ्चसप्तम्यो वामनं नाम तद् विदुः ।
आद्याद्वित्रिचतुःषष्ठ्यः साष्टम्यो गौरनामनि ॥ २०८ ॥
आद्याद्विःयष्टमीषष्ठ्यः पञ्चमी चास्थिराभिधे ।
रुक्मिणे त्रिचतुःपञ्चपूर्वाः षष्ठ्यष्टमी तथा ॥ २०९ ॥
खले पूर्वाष्टमीषष्ठीत्रितुर्याः पञ्चमीयुता ।
विवरे त्रिचतुःपञ्चद्विषष्ठ्यः स्युस्तथाष्टमी ॥ २१० ॥
आद्याद्वित्रिचतुःसप्तम्यष्टम्यो बालिशाभिधे ।
पूर्वाष्टमीद्वित्रिसप्तपञ्चम्यो धौमनामनि ॥ २११ ॥
त्रिपुष्टे द्विचतुःपञ्चसप्तम्याद्यास्तथाष्टमी ।
मन्दिरे त्रिचतुःपञ्चसप्तम्याद्यास्तथाष्टमी ॥ २१२ ॥
भवे द्वित्रिचतुःपञ्चम्यष्टम्यः सप्तमी तथा ।
अशोके द्वित्रिषट्सप्तम्यष्टम्यः पूर्वया सह ॥ २१३ ॥

भास्वरे द्विचतुःषष्ठ्यः सप्तम्याद्याष्टमीयुताः ।
त्रिसप्तम्यष्टमीषष्ठीतुर्याद्याश्चौष्यसंज्ञिते ॥ २१४ ॥

द्वित्रितुर्याष्टमिषष्ठ्यो लातव्ये सप्तमी तथा ।
द्विसप्तम्यष्टमीषष्ठीपञ्चम्याद्याश्च सुस्वने ॥ २१५ ॥

त्रिपञ्चम्यष्टमीषष्ठीसप्तम्याद्यास्तथा मखे ।
द्वित्रिसप्ताष्टमीषष्ठीपञ्चम्यो वाजिसंज्ञिते ॥ २१६ ॥

नेत्रे पूर्वाचतुःपञ्चषट्सप्तम्योऽष्टमी तथा ।
भ्रमे स्युर्द्विचतुःपञ्चषट्सप्तम्योऽष्टमी तथा ॥ २१७ ॥

घोषे च त्रिचतुःपञ्चषट्सप्तम्योऽष्टमी तथा ।
एकद्वित्रिचतुःपञ्चषट्सप्तम्यो भवन्ति चेत् ॥ २१८ ॥

मूषास्तदानीं भाण्डीरमिति प्राहुर्निवेशनम् ।
एकद्वित्रिचतुःपञ्चषष्ठ्यो यत्र तथाष्टमी ॥ २१९ ॥

तद् वैसनमिति प्राहुर्वास्तुविद्याविदो गृहम् ।
एकद्वित्रिचतुःपचसप्ताष्टम्यो गृहे यदि ॥ २२० ॥

मूषा भवन्ति तद् विद्यात् प्रस्थमित्यभिधानतः ।
एकद्वित्रिचतुर्थ्यः स्युः षष्ठी सप्तम्यथाष्टमी ॥ २२१ ॥

यस्मिन् मूषास्तदत्राहुः प्रतानमिति मन्दिरम् ।
चतुर्थीवर्जिताभिः स्यान्मूषाभिर्वेश्म वासुलम् ॥ २२२ ॥

कटं तृतीयाहीनाभिर्विज्ञातव्यं निवेशनम् ।
मूषाभिरद्वितीयाभिर्लक्ष्मीवासमुदाहृतम् ॥ २२३ ॥

सुगन्धान्तमनाद्याभिरष्टाभिः सर्वभद्रकम् ।
इत्येकभद्रप्रभृतीनि वेश्मान्युक्तानि यावद्गृहमष्टभद्रम् ।
एतांश्चतुश्शालगृहप्रभेदान् यो वेत्ति पूजां स लभेत लोके ॥ २२४ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे

चतुश्शालविधानं नाम एकोनविंशोऽध्यायः ।

अथ निम्नोच्चादिफलानि नाम विंशोऽध्यायः ।

अग्रतःपृष्ठतःशब्दौ द्वारेण नियतौ गृहे ।
यतो द्वारं तदग्रं स्यात् पृष्ठं पृष्ठमुदाहृतम् ॥ १ ॥

द्रव्यायामोदयव्यासैः शाला यत्राधिका भवेत् ।
वामा वा दक्षिणा वापि अग्रतः पृष्ठतोऽपि वा ॥ २ ॥

हन्ति द्रव्याधिका द्रव्यमायामाभ्यधिका कुलम् ।
उच्छ्रायाभ्यधिका पूजां सन्ततिं विस्तराधिका ॥ ३ ॥

यस्य निम्ना भवेद् भूमिर्वामा दक्षिणकास्थला ।
बहुदोषं हि तद् वास्तु पुत्रपौत्रविनाशकम् ॥ ४ ॥

यस्य दक्षिणका निम्ना भूमिर्वामास्थला भवेत् ।
यत्नेनापि कृतं तत् स्याद् भर्तुरल्पफलोदयम् ॥ ५ ॥

पश्चिमेन भवेन्निम्ना भूमिः स्थूलतराग्रतः ।
यत्र तत् सर्ववर्णेषु सर्वकामप्रदं गृहम् ॥ ६ ॥

अग्रतश्च यदा हीनं पृष्ठतश्चोच्छ्रितं भवेत् ।
भवनं स्वामिनो ह्याशु विरागव्यसनाय तत् ॥ ७ ॥

सच्छत्रं च सकक्षं च तथैव सपरिक्रमम् ।
सप्रभं च समाख्यातं गृहमत्र चतुर्विधम् ॥ ८ ॥

बाह्योदकं च सच्छत्रं सकक्षमुभयोदकम् ।
सावश्यायं तु यद् वेश्म तद् विद्यात् सपरिक्रमम् ॥ ९ ॥

एकेनाप्यत्र मुखतः पृष्ठतः पार्श्वतोऽपि वा ।
सप्रभं स्यादलिन्देन लक्षणं तु पृथक् पृथक् ॥ १० ॥

एकोऽलिन्दस्तु कर्तव्यो मुखतो दक्षिणेन वा ।
मुखे राजप्रसादाय दक्षिणेऽर्थविवर्धनः ॥ ११ ॥

वामतस्तु न कर्तव्य एकोऽलिन्दो न पृष्ठतः ।
वामतोऽर्थविनाशाय पृष्ठतो म्रियते गृही ॥ १२ ॥
यस्य स्यातामलिन्दौ द्वौ गृहस्योभयपार्श्वयोः ।
धनलाभं विजानीयात् तत्प्रवेशे कुटुम्बिनः ॥ १३ ॥
यस्य स्यातामलिन्दौ द्वावग्रतः पृष्ठतस्तथा ।
धनधान्यमवाप्नोति सौभाग्यं चापि तद्गृही ॥ १४ ॥
यस्य वा हलकालिन्दो मुखतो दक्षिणेन वा ।
राजप्रसादैस्तत्स्वामी धनधान्यैश्च वर्धते ॥ १५ ॥
वामतो हलकालिन्दो मुखतश्च कृतो यदि ।
राजदण्डभयं विद्यात् पत्नी चास्य विनश्यति ॥ १६ ॥
दक्षिणो हलकालिन्दः पश्चिमश्च कृतो यदि ।
ततः परापि वृद्धिः स्यात् सौभाग्यं च परं भवेत् ॥ १७ ॥
पृष्ठतो हलकालिन्दो वामतश्च कृतो यदि ।
कलत्रमरणं तत्र भवेद् दुर्भगतापि च ॥ १८ ॥
पृष्ठतो वामतश्चैव पुरतो दक्षिणेन वा ।
अलिन्दस्य कृतस्याथ वक्ष्यामोऽनुक्रमात् फलम् ॥ १९ ॥
पृष्ठतो दारनाशाय धनलाभाय दक्षिणे ।
अग्रे राजप्रसादाय वामतोऽर्थविनाशनः ॥ २० ॥
समापितं तु यद् वास्तु सर्वतः परिशोधितम् ।
स्वामिनस्तद् भवेद् धन्यं स्थपतेश्च यशस्करम् ॥ २१ ॥
अर्जितं वर्धते तस्य वृद्धिश्च स्यान्नृपश्रिया ।
धर्मकामाश्च वर्धन्ते कीर्त्तिरायुर्यशो बलम् ॥ २२ ॥
नित्यं प्रक्रीडितजनं नित्यं सन्निहितश्रि तत् ।
नृत्यवादित्रगीतैश्च नित्यामोदं निरामयम् ॥ २३ ॥
तत्र नैकप्रकाराणि त्रिशालान्युपलक्षयेत् ।
प्रकारेषु च सर्वेषु निन्द्यौ याम्यापरोज्झितौ ॥ २४ ॥

एकस्मिन् स्वामिनो मृत्युरपरस्मिन् धनक्षयः ।
पूर्वोत्तरोज्झितौ धन्यौ संज्ञाश्चैषां प्रकारतः ॥ २५ ॥

स्युरुदकपूर्वयाम्याप्यशालाहीनान्यनुक्रमात् ।
हिरण्यनाभसुक्षेत्रचुल्लीपक्षघ्ननामभिः ॥ २६ ॥

विनियोगो यथालिन्दमलिन्दव्यूढिरिच्छया ।
वेश्मान्यथ द्विशालानि कीर्त्यन्ते षड् यथाक्रमम् ॥ २७ ॥

दिक्कर्णेषु द्विशालानि तत्कर्णान्येषु निर्दिशेत् ।
संमुखे द्वे समेतानि षडेतान्युपलक्षयेत् ॥ २८ ॥

सिद्धार्थं दक्षिणाप्रत्यग् भवन्त्यत्रार्थसिद्धयः ।
यमसूर्यमुदक्प्रत्यक् तत्र मृत्युभयं सदा ॥ २९ ॥

प्रागुदीच्योस्तु दण्डः स्याद् दण्डस्तत्र सदा भवेत् ।
प्राग्याम्ययोस्तु वाताख्यं वास्तु तत् कलहोत्तरम् ॥ ३० ॥

उदग्दक्षिणसाम्मुख्ये द्विशालं काचवास्त्विति ।
तत्र ज्ञातिविरोधः स्यान्न तत् कुर्यात् कदाचन ॥ ३१ ॥

प्राक्प्रतीच्योस्तु साम्मुख्ये चुल्लीवास्तु विनिर्दिशेत् ।
तत्र वित्तक्षयो घोरः कदाप्येतन्न कारयेत् ॥ ३२ ॥

चतुश्शालं त्रिशालेन प्रान्तं प्राकारवर्तिना ।
पूर्वेण सप्तशालेषु मणिच्छन्द इति स्मृतम् ॥ ३३ ॥

अन्यानि चैवं त्रीण्याहुः प्रान्तमेव प्रदक्षिणम् ।
अपरं परिधानं च सपक्षमिति तानि च ॥ ३४ ॥

एकभित्ती तु शाले द्वे गृहसंघट्ट उच्यते ।
न तं कुर्यात् स हि सदा बन्धदोषवधप्रदः ॥ ३५ ॥

इत्युच्चनीचगृहभागफलं प्रदिष्ट-
मस्मिन्नलिन्दफलमप्यशुभं शुभं च ।

यद् द्वित्रिशालगृहलक्ष्म तदप्यमुष्मिन्
सामान्यतो द्वितययोगभवं च सम्यक् ॥ ३६ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
निम्नोच्चफलच्छत्रादिसंज्ञालिन्दफलसद्वास्तुफलाद्विशालात्रिशाल-
गृहसङ्घट्टलक्षणफलानि नाम विंशोऽध्यायः ॥

अथ द्वासप्ततित्रिशाललक्षणं नामैकविंशोऽध्यायः ।

अथ द्वासप्ततेर्ब्रूमस्त्रिशालानां यथाक्रमम् ।
अभिधानानि कार्त्स्न्येन लक्षणानि पृथक् पृथक् ॥ १ ॥
मुख्यानि तेषु चत्वारि कथ्यन्ते तानि नामतः ।
हिरण्यनाभं सुक्षेत्रं चुल्ली पक्षघ्नमेव च ॥ २ ॥
हिरण्यनाभमुत्कृष्टं हीनमुत्तरशालया ।
तत् स्याद् धनप्रदं भर्तुः सुक्षेत्रं पूर्वया विना ॥ ३ ॥
सुक्षेत्रं लक्षणोपेतमृद्धिवृद्धिप्रदं विभोः ।
चुल्ली दक्षिणया हीना शालया वित्तनाशिनी ॥ ४ ॥
पक्षघ्नं पश्चिमाहीनं वैरकृत् कुलनाशनम् ।
अलिन्दयोगादेतेषां लघुप्रस्तारयोगतः ॥ ५ ॥
मूषायोगाच्च भेदाः स्युरष्टादश पृथक् पृथक् ।
जाम्बूनदं हिरण्याख्यं रुक्माख्यं हेमसंज्ञितम् ॥ ६ ॥
कनकं काञ्चनं स्वर्णं सुवर्णं च ततः परम् ।
सन्तापसंज्ञं सारं च तथा चामीकराह्वयम् ॥ ७ ॥
तपनं तापनीयं च शातकुम्भमथापि च ।
हिरण्यनाभं कल्याणं भूषणं भूतिभूषणम् ॥ ८ ॥

भेदा हिरण्यनाभस्येत्यष्टादश भवन्त्यमी ।
नागं सूर्यप्रभाख्यं च मत्तवारणकं तथा ॥ ९ ॥
चतुर्थं केसरीत्युक्तं वासवं चेन्द्रमेव च ।
हरिं हँसं सारसाण्डं?(ख्यं) कुञ्जरं तोयदं तथा ॥ १० ॥
मेघमालाभिधानं च धारासारं महोदरम् ।
कर्दमं नामतश्चान्यत् सुक्षेत्रं प्रकरं तथा ॥ ११ ॥
सुक्षेत्रानुगतान्याहुस्तथान्यद् धान्यपूरकम् ।
चुल्लीभेदानथ ब्रूमस्तेषामाद्यं भुजङ्गमम् ॥ १२ ॥
निर्जीवाख्यं विहङ्गं च नकुलं पन्नगाह्वयम् ।
शतच्छिद्रं च सर्पं च कोपसंज्ञं भगन्दरम् ॥ १३ ॥
उद्वेजनाख्यं सन्न्यासं निस्तोषं करुणाननम् ।
वारणं दारणं चुल्ली ककुदं कन्दरं तथा ॥ १४ ॥
इति चुल्लीप्रभेदेषु मन्दिराणि दशाष्ट च ।
ब्रूमः पक्षघ्नसंबद्धगृहनामानि सम्प्रति ॥ १५ ॥
राक्षसं *ध्वान्तसंहारं देवारि सुरदारुणम् ।
घोषणं व्याघ्रशार्दूले शोषणाख्यं विशोषणम् ॥ १६ ॥
मत्तदं च निरानन्दं शाकुनं विघ्ननिर्घृणे ।
रिपुसंहृदपक्षघ्ने सुतघ्न वैरिपूरणम् ॥ १७ ॥
इत्यष्टादश पक्षघ्नभेदाः प्रोक्ता यथाक्रमम् ।
हिरण्यनाभभेदेषु धन्यं जाम्बूनदं गृहम् ॥ १८ ॥
आद्याद्याभिश्चतसृभिर्मूषाभिरुपलक्षितम् ।
यत्राद्याद्वित्रिपञ्चम्यो हिरण्यं नाम तच्छुभम् ॥ १९ ॥
पञ्चम्याद्याद्वितुर्याभिः स्याद् रुक्मं रुक्मदं गृहम् ।
आद्यात्रितुर्यापञ्चम्यो यत्र तद्धेमसंज्ञितम् ॥ २० ॥

द्वित्रितुर्यापञ्चमीभिः कनकं कनकावहम् ।
साद्याभिर्द्वित्रिषष्ठीभिः काञ्चनं काञ्चनप्रदम् ॥ २१ ॥
आद्याद्वितुर्याषष्ठीभिः स्वर्णं स्वर्णविवृद्धये ।
सुवर्णमाद्यात्रिचतुःषष्ठीभिः स्यात् सुवर्णदम् ॥ २२ ॥
स्याद् द्वित्रितुर्याषष्ठीभिः सन्तापं तापशान्तिकृत् ।
आद्याद्विपञ्चमीषष्ठ्यो यत्र तत् सारमुत्तमम् ॥ २३ ॥
चामीकरं त्रिषष्ठ्याद्यापञ्चमीभिर्गृहोत्तमम् ।
द्वित्रिषट्पञ्चमीभिः स्यात् तपनं नाम मन्दिरम् ॥ २४ ॥
षट्तुर्याद्यापञ्चमीभिस्तापनीयमुदाहृतम् ।
शातकुम्भं द्विषट्पञ्चचतुर्थीभिर्भवेद् गृहम् ॥ २५ ॥
हिरण्यनाभं त्रिचतुःपञ्चषष्ठीभिरीरितम् ।
कल्याणमाद्यात्रिचतुःपञ्चषष्ठीभिरुच्यते ॥ २६ ॥
षट्पञ्चद्वित्रितुर्याभिर्भवेद् भूषणसंज्ञितम् ।
आद्याद्वित्रिचतुःपञ्चषष्ठीभि र्भूतभूषणम्‡ ॥ २७ ॥
अथ सुक्षेत्रभेदानां लक्षणान्यभिदध्महे ।
यत्राद्याद्वित्रितुर्याभिस्तन्नागं नाम मन्दिरम् ॥ २८ ॥
यत्राद्याद्वित्रिपञ्चम्यस्तत् सूर्यप्रभमुच्यते ।
आद्याद्वितुर्यापञ्चम्यो यत्र तन्मत्तवारणम् ॥ २९ ॥
आद्यात्रितुर्यापञ्चम्यो यत्र तत् केसरीं विदुः ।
वासवं पञ्चमीतुर्याद्वितीयाभिस्तदुच्यते ॥ ३० ॥
षष्ठ्याद्यात्रिद्वितीयाभिरिन्द्रमन्दिरमीरितम् ।
आद्याद्वितुर्याषष्ठीभिर्हरिसंज्ञमुदाहृतम् ॥ ३१ ॥
आद्यात्रितुर्याषष्ठीभिर्हंससंज्ञं निवेशनम् ।
षष्ठीद्वित्रिचतुर्थीभिः सारसं नामतो भवेत् ॥ ३२ ॥
आद्याद्विपञ्चषष्ठीभिः कथयन्तीह कुञ्जरम् ।
आद्यात्रिपञ्चषष्ठीभिर्विज्ञेयं तोयदं गृहम् ॥ ३३ ॥

मेघमालं त्रिषट्पञ्चद्वितीयाभिरुदाहृतम् ।
धारासारं चतुःपञ्चषडाद्याभिर्भवेद् गृहम् ॥ ३४ ॥

द्विचतुःपञ्चषष्ठीभिर्महोदरमिति स्मृतम् ।
कर्दमं नाम षट्पञ्चत्रितुर्याभिर्जयावहम् ॥ ३५ ॥

षट्पञ्चतुर्याग्र्याद्याभिः सुक्षेत्रं स्याद् धनप्रदम् ।
द्वित्रिषट्पञ्चतुर्याभिर्भवेत् प्रकरमृद्धिदम् ॥ ३६ ॥

आद्याभिश्च षडेताभि विज्ञेयं धान्यपूरकम् ।
अष्टादशैते सुक्षेत्रगृहभेदाः प्रकीर्तिताः ॥ ३७ ॥

आद्याद्वित्रिचतुर्थीभिर्मूषाभिः स्याद् भुजङ्गमम् ।
निर्जीवमाद्यापञ्चत्रिद्वितीयाभिर्निवेशनम् ॥ ३८ ॥

आद्याद्विपञ्चतुर्याभिर्वहन्तीभिर्वि ?(दन्तीह वि)हङ्गमम् ।
पञ्चाद्यात्रिचतुर्थीभिर्मूषाभिर्नकुलं विदुः ॥ ३९ ॥

पञ्चद्वित्रिचतुर्थीभिः पन्नगं नामतो भवेत् ।
शतच्छिद्रं षडाद्यात्रिद्वितीयाभिर्भवेद् गृहम् ॥ ४० ॥

आद्याद्वितुर्याषष्ठीभिः सर्पमित्यभिधीयते ।
आद्यात्रिषट्चतुर्थीभिः कोपमित्यभिशब्दितम् ॥ ४१ ॥

षट्चतुस्त्रिद्वितीयाभिर्भवेद् वेश्म भगन्दरम् ।
आद्याद्विपञ्चषष्ठीभिरुद्वेजनमुदाहृतम् ॥ ४२ ॥

सन्न्यासमाद्यापञ्चत्रिषष्ठीभिर्भवनाधमम् ।
द्वित्रिषट्पञ्चमीभिस्तु §निस्तोयमभिधीयते ॥ ४३ ॥

तुर्याद्यापञ्चषष्ठीभिः करुणाननमुच्यते ।
द्विचतुःपञ्चषष्ठीभिर्वारणं मुखवारणम् ॥ ४४ ॥

त्रिचतुःपञ्चषष्ठीभिर्दारणं श्रीविदारणम् ।
चुल्ल्याद्यात्रिचतुःपञ्चषष्ठीभिर्वित्तनाशनम् ॥ ४५ ॥

षट्पञ्चद्वित्रितुर्याभिः ककुदं नाम मन्दिरम् ।
कन्दरं षट्चतुःपञ्चत्रिद्व्याद्याभिर्गृहाधमम् ॥ ४६ ॥
अथाष्टादश कथ्यन्ते भेदाः पक्षघ्नसंश्रयाः ।
तेषु राक्षसमाद्याद्वित्रिचतुर्थीभिरुच्यते ॥ ४७ ॥
पञ्चाद्याद्वितृतीयाभिर्ध्वान्तसंघातमीरितम् ।
पञ्चाद्याद्विचतुर्थीभिर्देवारीति निगद्यते ॥ ४८ ॥
आद्यात्रिपञ्चतुर्याभिर्विज्ञेयं देवदारुणम् ।
पञ्चत्रिद्विचतुर्थीभिर्घोषणं दुःखघोषणम् ॥ ४९ ॥
षडाद्याद्वितृतीयाभिर्व्याघ्रमित्यभिधीयते ।
आद्याद्वितुर्यषष्ठीभिः शार्दूलं स्यान्निवेशनम् ॥ ५० ॥
आद्यात्रितुर्यषष्ठीभिः शोषणं पुत्रशोषणम् ।
षट्तुर्याद्वितृतीयाभिर्विजानीयाद् विशोषणम् ॥ ५१ ॥
आद्याद्विपञ्चषष्ठीभिर्मत्तदं नाम मन्दिरम् ।
निरानन्दाख्यमाद्यात्रिपञ्चषष्ठीभिरुच्यते ॥ ५२ ॥
पञ्चषड्द्वितृतीयाभिः शाकुनं नामतो भवेत् ।
विघ्नमाद्याचतुःपञ्चषष्ठीभिर्विघ्नवर्धनम् ॥ ५३ ॥
निर्घृणं षट्चतुःपञ्चद्वितीयाभिरसौख्यकृत् ।
त्रिचतुःपञ्चषष्ठीभिर्वदन्ति रिपुसंहृदम् ॥ ५४ ॥
षट्पञ्चतुर्यात्र्या[द्या]भिः पक्षघ्नं सुतनाशनम् ।
षट्पञ्चद्वित्रितुर्याभिः सुतघ्नं सुतसूदनम् ॥ ५५ ॥
षट्पञ्चद्वित्रितुर्याद्या यत्र तद् वैरिपूरणम् ।
पक्षघ्नस्यानुगान्येवं गृहाण्यष्टादश क्रमात् ॥ ५६ ॥
चतुराद्यास्त्रिशालेषु मूषा बाह्या न चान्तरा ।
स्याद् विनाद्यां द्वितीयां च त्रिशालं पञ्चभद्रकम् ।
बाह्यतः क्रममुत्सृज्य त्रिशालविधिरीरितः ॥ ५७ ॥

हिरण्यनाभादिनिकेतनानां चतुष्टयस्यैवममी प्रकाराः ।
द्विसप्ततिः कृत्स्नतयोपदिष्टाः प्रत्येकमष्टादशभेदक्लृप्ताः ॥ ५८ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
द्वासप्ततित्रिशाललक्षणं नामैकविंशोध्यायः ॥

अथ द्विशालगृहलक्षणं नाम द्वाविंशोध्यायः ॥

द्विशालानि द्विपञ्चाशत् स्युः शुभान्यशुभानि च ।
लक्षणानि क्रमात् तेषामिदानीं सम्प्रचक्ष्महे ॥ १ ॥

सिद्धार्थं यमसूर्यं च दण्डाख्यं वातसंज्ञितम् ।
चुल्ली काचं च मुख्यानि द्विशालानि षडेव हि ॥ २ ॥

अनेकभेदभिन्नानि लघुप्रस्तारयोगतः ।
मूषाभेदक्रमेण स्युर्भेदाभेदक्रमेण तु ॥ ३ ॥

तथा निलीनकरणाद् वीथिकालिन्दमार्गतः ।
प्राग्ग्रीवादिविधानेन द्वैशाल्यादिविपर्ययात् ॥ ४ ॥

यथासम्भवमेतानि कथयामः समासतः ।
निर्वाहितश्च मूषाणामनिर्वाहाच्च नामतः ॥ ५ ॥

छन्दतो गुणतो रूपादशुभानि शुभानि च ।
हितार्थाय नरेन्द्राणां वर्णिनां लिङ्गिनामपि ॥ ६ ॥

हस्तिनी महिषी चेति द्वे शाले यत्र वेश्मनि ।
तत् सिद्धार्थमिति ज्ञेयं वित्तसम्पत्तिकारकम् ॥ ७ ॥

मृत्युदं महिषीगावीभ्यां भवेद् यमसूर्यकम् ।
दण्डं स्याच्छगलीगावीशालाभ्यां दण्डभीतिदम् ॥ ८ ॥

वातं करेणुच्छगलीयुक्तमुद्वेगकारकम् ।
महिष्यजाभ्यामुद्वेगकरी चुल्ली धनापहा ॥ ९ ॥

काचं करेणुगावीभ्यां सुहृत्प्रीतिविनाशनम् ।
एकमूषममूषं च न द्विशालेषु कारयेत् ॥ १० ॥
व्यत्यासात् काचचुल्ल्योश्च सर्वाभिस्तिसृभिस्तथा ।
चत्वार्याद्यानि भिद्यन्ते लघुप्रस्तारयोगतः ॥ ११ ॥
प्रत्येकमेकादशधा मन्दिराण्यभिधानतः ।
अन्ये चतुर्धा भिद्येते प्रत्येकं द्वे निवेशने ॥ १२ ॥
एषां मूषा भिदाभेदात् तद्वाख्यावाहहेतुकाः ।
वसुधारं भवेत् तेषामाद्यं सिद्धार्थकं ततः ॥ १३ ॥
कल्याणकं शाश्वतं च शिवं कामप्रदं तथा ।
स्त्रीदं शान्तं निष्कलङ्कं धनाधीशं कुबेरकम् ॥ १४ ॥
सिद्धार्थमनुजान्येवमेतान्येकादश क्रमात् ।
संहारं यमसूर्यं च कालं वैवस्वतं यमम् ॥ १५ ॥
करालं विकरालं च कबन्धं मृतकं [2]शवम् ।
यमसूर्यस्य भेदाः स्युः सद्मनो महिषं तथा ॥ १६ ॥
प्रचण्डचण्डे दण्डाख्यमुद्दण्डं काण्डकोटरे ।
विग्रहं निग्रहं धूम्रं निर्धूमं दन्तिदारुणम् ॥ १७ ॥
एकादशामी दण्डस्य भेदा दण्डभयप्रदाः ।
मरुत्पवनवाताख्यान्यनिलं सप्रभञ्जनम् ॥ १८ ॥
घनार्यम्बुदविध्वंसि * प्रलयं कलहं कलिः ।
कलिचुल्ली च वातस्य भेदा उद्वेगदायकाः ॥ १९ ॥
रोगं चुल्ल्यनलं भस्म चुल्ल्या भेदचतुष्टयम् ।
काचस्य तु च्छलं काचं कुलघ्नं † च विरोधि च ॥ २० ॥
द्वापञ्चाशद् द्विशालानाममी भेदाः प्रकीर्तिताः ।
ब्रूमः साम्प्रतमेतेषां लक्षणानि पृथक् पृथक् ॥ २१ ॥

आद्याद्वितीये वहतो यत्र मूषे धनप्रदे ।
वसुधाराभिधानं तद् गृहं सर्वार्थकानुगम् ॥ २२ ॥

आद्यातृतीये वहतो यत्र सिद्धार्थकं हि तत् ।
सर्वोपद्रवनिर्मुक्तं सिद्धिकृच्चिन्तितार्थकृत् ॥ २३ ॥

द्वितृतीयं वहन्मूषं भवेत् कल्याणमृद्धिकृत् ।
वहदाद्यचतुर्थीकं शाश्वतं गृहमुत्तमम् ॥ २४ ॥

शिवं द्वितीयातुर्याभ्यां वहन्तीभ्यां सुखप्रदम् ।
कामदं त्रिचतुर्थीभ्यां भवेच्चिन्तितकामदम् ॥ २५ ॥

आद्याद्याभिसु(स्तु) तिसृभिः स्त्रीप्रदं संप्रदं प्रभोः ।
आद्याद्वितीयातुर्याभिः शान्तं शान्तिप्रदायकम् ॥ २६ ॥

आद्यातृतीयातुर्याभिर्निष्कलङ्कं समृद्धिकृत् ।
द्वितृतीयाचतुर्थीभिर्धनेशं धनवर्द्धनम् ॥ २७ ॥

आद्याद्याभिश्चतसृभिः कुबेरं वित्तवृद्धिकृत् ।
यमसूर्यप्रभेदेषु ब्रूमो लक्ष्म फलानि च ॥ २८ ॥
आद्याद्वितीयामूषाभ्यां संहारं स्वामिनाशनम् ।
गृहमाद्यातृतीयाभ्यां मृत्युदं यमसूर्यकम् ॥ २९ ॥

द्वितृतीयं वहन्मूषं कालं योषिद्विनाशनम् ।
वैवस्वतं वहत्तुर्यप्रथमं रोगकारकम् ॥ ३० ॥

यमालयं द्वितुर्याभ्यां स्वामिनो यमदर्शनम् ।
करालं त्रिचतुर्थीभ्यां भर्तुः प्राणविनाशनम् ॥ ३१ ॥

आद्याभिस्तिसृभिः स्वामिनाशनं विकरालकम् ।
आद्याद्वितीयातुर्याभिः कबन्धं भर्तृनाशनम् ॥ ३२ ॥

आद्यातृतीयातुर्याभिर्भर्तृघ्नं मृतकालयम् ।
शवं द्वित्रिचतुर्थीभिः स्वामिनो मरणप्रदम् ॥ ३३ ॥

आद्याद्याभिश्चतसृभिः स्वामिघ्नं महिषं विदुः ।
प्रचण्डं दण्डभेदेषु पूर्वया सद्वितीयया ॥ ३४ ॥

गृहमादौ विजानीयाद् भर्तुर्नृपभयप्रदम् ।
चण्डमाद्यातृतीयाभ्यां चण्डदण्डभयप्रदम् ॥ ३५ ॥

दण्डं स्याद् द्वितृतीयाभ्यां राजदण्डाय दारुणम् ।
उद्दण्डमाद्यातुर्याभ्यां स्वामिनो दण्डभीतिदम् ॥ ३६ ॥

काण्डं द्वितीयातुर्याभ्यां काण्डवद्धेदकारकम् ।
कोटरं त्रिचतुर्थीभ्यां स्वामिनो विग्रहावहम् ॥ ३७ ॥

प्रथमा(द्वि)तृतीयाभिर्विग्रहं वधबन्धकृत् ।
आद्याद्वितीयातुर्याभिर्निग्रहं विग्रहावहम् ॥ ३८ ॥

आद्यातृतीयातुर्याभिर्धूम्रं सर्वधनापहम् ।
द्वितृतीयाचतुर्थीभिर्निर्धूमं धननाशनम् ॥ ३९ ॥

आद्याद्याभिश्चतसृभिर्दन्तिदारुणमर्थहृत् ।
आद्याद्वितीयामूषाभ्यां वातभेदेषु मन्दिरम् ॥ ४० ॥

मरुत्संज्ञं भवेत् तत्र वसतां कलहः सदा ।
उद्वेगकारि पवनं तृतीयाद्योपलक्षितम् ॥ ४१ ॥

वाताख्यं द्वितृतीयाभ्यां सदा सन्तापकारकम् ।
सन्तापोद्वासकार्याद्यातुर्याभ्यामनिलं भवेत् ॥ ४२ ॥

प्रभञ्जनं द्वितुर्याभ्यां शोकसन्तापकारकम् ।
तृतीयया चतुर्थ्या च धनायुर्द्वेगकारकम् ॥ ४३ ॥

आद्यया द्वितृतीयाभ्यां रोगं कार्यार्थनाशनम् ।
आद्याद्वितीयातुर्याभिः प्रलयं चित्ततापकृत् ॥ ४४ ॥

आद्याद्वितीयातुर्याभिः कलहं कलहावहम् ।
द्वितृत्तीयाचतुर्थीभिः कलिः सन्तापकारकम् ॥ ४५ ॥

आद्याद्याभिश्चतसृभिः कलिचुल्ली धनापहा।
रोगमाद्याद्द्वितीयाभ्यां चुल्लीभेदेषु शोकदम् ॥ ४६ ॥

स्याद् द्वितीयातृतीयाभ्यां चुल्ली वित्तविनाशनी।
वसुघ्नमनलं नाम त्रितुर्याभ्यां निवेशनम् ॥ ४७ ॥

वित्तघ्नमाद्यातुर्याभ्यां भस्माख्यं स्वामिनः सदा।
उदङ्मुखाभ्यां मूषाभ्यां काचभेदेषु मन्दिरम् ॥ ४८ ॥

छलं नाम भवेन्नित्यं बन्धुवर्गापमानकृत्।
दक्षिणोत्तरमूषाणां पौरस्त्ये वहतो यदि ॥ ४९ ॥

† काश्चं नाम तदा वेश्म सज्जनानन्दकारकम्।
मूषाभ्यां दक्षिणाभ्यां स्यात् कुलहं त्रिकुलक्षयम् ॥ ५० ॥

दक्षिणोत्तरमूषाणां पाश्चात्ये वहतो यदि।
*विरोधं नाम तद्वेश्म सर्वलोकविरोधकृत् ॥ ५१ ॥

उक्तान्येवं द्विपञ्चाशद् द्विशालानां समासतः।
एतानि मूषावहनप्रभेदात् फलप्रभेदाच्च निदर्शितानि।
द्विशालवेश्मान्यधुनैकशालान्युदाह्रियन्ते भवनानि सम्यक् ॥५२॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
द्विशालगृहलक्षणं नाम द्वाविंशोऽध्यायः ॥

अथ एकशालालक्षणफलादि नाम त्रयोविंशोऽध्यायः।

गृहाणामेकशालानां वक्ष्यामो लक्षणान्यथ।
शस्तानां निन्दितानां च यथावदनुपूर्वशः ॥ १ ॥

विन्यसेच्चतुरः पूर्वं गुरून् वर्णान् यथाविधि।
एभ्य एव प्रसूयन्ते भेदाः षोडश वेश्मनाम् ॥ २ ॥

गुरोरधो लघुं न्यस्येत् पूर्वं शेषं यथोपरि ।
गुरुभिः पूरयेत् पश्चाद् यावत् स्युर्लघवोऽखिलाः ॥ ३ ॥

विद्यादलिन्दान् सर्वेषु लघुस्थानेषु पण्डितः ।
सव्यावर्तं गृहमुखादेतांश्च विनियोजयेत् ॥ ४ ॥

एषामलिन्दसंयोगाद् भवनानां पृथक् पृथक् ।
नामानि गुणदोषाश्च वक्ष्यन्तेऽनुक्रमादतः ॥ ५ ॥

ध्रुवं धन्यं जयं नन्दं खरं कान्तं मनोरमम् ।
सुमुखं दुर्मुखं क्रूरं सुपक्षं धनदं क्षयम् ॥ ६ ॥

आक्रन्दं विपुलं चैव विजयं गृहमुत्तमम् ।
ध्रुवे जयमवाप्नोति धन्ये धान्यागमो भवेत् ॥ ७ ॥

जये सपत्नाञ् जयति नन्दे सर्वाः समृद्धयः ।
खरमायासदं वेश्म कान्ते च लभते श्रियम् ॥ ८ ॥

आयुरारोग्यमैश्वर्यं तथा वित्तस्य सम्पदः ।
मनोरमे मनस्तुष्टिर्गृहभर्तुः प्रकीर्तिता ॥ ९ ॥

सुमुखे राज्यसन्मानं दुर्मुखे कलहः सदा ।
क्रूरव्याधिभयं क्रूरे सुपक्षं गोत्रवृद्धिकृत् ॥ १० ॥

धनदे हेमरत्नादि गाश्चैव लभते पुमान् ।
क्षयं सर्वक्षयं गेहमाक्रन्दं ज्ञातिमृत्युदम् ॥ ११ ॥

आरोग्यं विपुले ख्यातिर्विजये सर्वसम्पदः ।
यदि धन्ये द्वितीयोऽपि मुखालिन्दः प्रयुज्यते ॥ १२ ॥

तद् गृहं रम्यनामेह भर्तुः सौभाग्यकारकम् ।
मुखालिन्देन नन्दाख्यं द्वितीयेन सुयोजितम् ॥ १३ ॥

तच्छ्रीधरमिति ख्यातं तस्मिन् श्रीर्नित्यमाविशेत् ।
अलिन्दश्चेद् द्वितीयोऽपि कान्तस्यास्ये निवेश्यते ॥ १४ ॥

मुदितं तद् भवेद् भर्तुर्भूतिकृद् भवनोत्तमम् ।
सुमुखस्य यदालिन्दो वक्त्रेऽन्यो विनिवेश्यते ॥ १५ ॥
वर्धमानं तदा तत् स्यात् स्वामिलक्ष्मीविवर्धनम् ।
क्रूरं युक्तं द्वितीयेन मुखालिन्देन मन्दिरम् ॥ १६ ॥
करालं तद् विजानीयाद् भर्ता तस्य विनश्यति ।
अलिन्देन द्वितीयेन धनदं योजितं पुनः ॥ १७ ॥
सुनाभं तद् भवेत् तस्मिन् पशून् पुत्रानवाप्नुयात् ।
आक्रन्दस्य पुरोभागे यद्यलिन्दः कृतोऽपरः ॥ १८ ॥
ध्वाङ्क्षसंज्ञं गृहं तज्ज्ञा निन्दितं प्रवदन्ति तत् ।
द्वितीयालिन्दघटना विजयस्य मुखे यदि ॥ १९ ॥
तत् समृद्धमिति ख्यातं गृहं स्यात् पुण्यकर्मणाम् ।
यान्युक्तानि ध्रुवादीनि पूर्ववेश्मानि षोडश ॥ २० ॥
शालाविभागं ज्ञात्वैषां तिर्यक् षड्दारु विन्यसेत् ।
षोडशान्ये च भेदाः स्युः संज्ञाश्चैषामनुक्रमात् ॥ २१ ॥
सुन्दरं वरदं भद्रं प्रमोदं विमुखं शिवम् ।
सर्वलाभं विशालं च विलक्षमशुभं ध्वजम् ॥ २२ ॥
उद्द्योतं भीषणं शून्यमजितं कुलनन्दनम् ।
नामभिर्वेश्मनामेषां गुणदोषान् प्रकल्पयेत् ॥ २३ ॥
यथार्थनामान्येतानि यस्मात् प्रोक्तान्यविस्तरात् ।
एभ्य एवापराणि स्युर्वेश्मान्यन्यानि षोडश ॥ २४ ॥
शालापुरोविनिर्युक्ततिर्यक्षड्दारुकारणात् ।
हंसं सुलक्षणं सौम्यं जयन्तं भव्यमुत्तमम् ॥ २५ ॥
रुचिरं सम्भृतं क्षेममाक्षेमं सुकृतं वृषम् ।
उच्छन्नं व्ययमानन्दं सुनन्दं चेति कीर्तितम् ॥ २६ ॥
एषामपि यथार्थत्वाद् गुणदोषान् निरूपयेत् ।
शालामध्ये च तिर्यक्स्थं षड्दारु विनिवेशयेत् ॥ २७ ॥

विहाय मर्मणां वेधानमीषामेव वेश्मनाम्।
षोडशैव परेऽपि स्युर्भेदास्तांश्च यथाक्रमम्॥ २८॥

कथयामः समासेन यथार्थैरेव नामभिः।
अलङ्कृतमलङ्कारं रमणं पूर्णमम्बरम्॥ २९॥

पुण्यं सुगर्भं कलशं दुर्गतं रिक्तमीप्सितम्।
सुभद्रं वन्दितं दीनं विभवं सर्वकामदम्॥ ३०॥

शालान्तः स्थितषड्दारुपश्चादपवरैः कृतैः।
एभ्योऽपरेऽपि निर्दिष्टा भेदाः षोडश वेश्मनाम्॥ ३१॥

प्रभवं भाविकं क्रीडं तिलकं क्रीडनं सुखम्।
यशोदं कुमुदं कालं भासुरं सर्वभूषणम्॥ ३२॥

वसुधारं धनहरं कुपितं वित्तवृद्धिदम्।
कुलोदयं च विज्ञेयं गुणदोषास्तु पूर्ववत्॥ ३३॥

अनन्तरमिहोक्तानि यानि वेश्मानि षोडश।
प्रत्येकं तान्यलिन्देन परिकु(ष्कु)र्याच्चतुर्दिशम्॥ ३४॥

तद्भेदेभ्यः प्रसूतानि कथयामो विधानतः।
चूडामणिं प्रभद्रं च क्षेमं शेखरमद्भुतम्॥ ३५॥

विकाशं भूतिदं हृष्टं विरोधं कालपाशकम्।
निरामयं सुशालं च रौद्रं मोघं मनोरथम्॥ ३६॥

सुभद्रं चेति सदनं संज्ञाभिरुपलक्षयेत्।
वेश्मनामेकशालानां शतं स्याच्चतुरुत्तरम्॥ ३७॥

कथितं तच्च संस्थानैर्नामभिश्च यथाक्रमम्।
हस्तिनी महिषी गावी छागली च यथाक्रमम्॥ ३८॥

तद्द्वयेन द्विपूर्वाणि ब्रूमो नामानि वेश्मनाम्।
द्विहंसकं द्विचक्राह्वं द्विसारसमथापरम्॥ ३९॥

द्विकोकिलं बुधैः ख्यातं हस्तिन्यादेः क्रमाद् गृहम् ।
त्रीण्यायुःपशुधान्यानां क्रमादाद्यानि वृद्धये ॥ ४० ॥

एतेषामेव नाशाय भवेद् वेश्म द्विकोकिलम् ।
इत्येकशालभवनान्युदितान्यलिन्द-
षड्दारुकापवरकावरणादिभेदैः ।
संज्ञा च लक्षणफलैः करिणीमुखाभिः
शालाभिरेवमपराणि च युग्मजानि ॥ ४१ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
एकशाललक्षणफलद्विहंसकादिलक्षणफलानि नाम त्रयोविंशोऽध्यायः ।

अथ द्वारपीठभित्तिमानादिकं नाम चतुर्विंशोऽध्यायः ।

कर्णशालानिबद्धानि मण्डपैरन्तरस्थितैः ।
असम्बाधाजिराणि स्युर्हलानि दश पञ्च च ॥ १ ॥

ईश्वरं वृषभं चन्द्रं रोगं पापं भयप्रदम् ।
नन्दनं खादकं ध्वाङ्क्षं विकृतं विलयं क्षयम् ॥ २ ॥

याम्यं च विपरीतं च भद्रकं चेति नामतः ।
एतानि हलकाख्यानि विद्याद् गेहानि यत्नतः ॥ ३ ॥

अग्निरक्षोनिलेशानकोणगानां यथाक्रमम् ।
एकद्वित्रिचतुर्थाख्या हलकानां प्रकल्पयेत् ॥ ४ ॥

अनेन क्रमयोगेन च्छन्दोभेदा भवन्ति च ।
तत्राद्येनेश्वरं नाम हलकेन गृहं भवेत् ॥ ५ ॥

सर्वलक्षणसंयुक्तं सर्ववृद्धिफलप्रदम् ।
वृषभं तु द्वितीयेन पुत्रदारविवर्धनम् ॥ ६ ॥

प्रथमं च द्वितीयं च गृहे तु हलकं यदि ।
चन्द्रं वृद्धिकरं नृणां सर्वलक्षणसंयुतम् ॥ ७ ॥
वायव्यं हलकं यत्र रोगं रोगविवर्धनम् ।
प्रथमं च तृतीयं च गृहे तु हलकं यदि ॥ ८ ॥
पापं तन्नामतो वास्तु सर्वपापप्रयोजकम् ।
पितृरोगोक्तकोणाभ्यां भयदं रोगमृत्यवे ॥ ९ ॥
पितृरोगाग्निकोणेषु नन्दनं गृहमादिशेत् ।
सुखमर्थप्रदं शान्तं हलकं परिकीर्तितम् ॥ १० ॥
ईशान्यां तु चतुर्थेन खादकं खादकं गृहम् ।
लाङ्गलाद्या यदा शाला ईशान्यां च यदापरा ॥ ११ ॥
ध्वाङ्क्षं तन्नामतो वास्तु दरिद्राणां विधीयते ।
द्वितीया च चतुर्थी च शाला लाङ्गलके यदि ॥ १२ ॥
विकृतं विकृतावासं प्रवासोऽत्र कुटुम्बिनः ।
आद्या शाला द्वितीया च चतुर्थी च यदा पुनः ॥ १३ ॥
विलयं हानिदं नित्यं गृहं तद् वित्तनाशनम् ।
वायव्यं हलकं यस्मिन्नैशान्यां च यदा पुनः ॥ १४ ॥
क्षयं क्षयकरं नित्यं हलकेषु गृहं भवेत् ।
अग्निवायुमहेशानां शाला लाङ्गलके यदि ॥ १५ ॥
याम्यं मृत्युकरं नृणां न तत् कुर्यात् कदाचन ।
मारुते नैर्ऋतैशान्योः शालाकर्णेषु लाङ्गलम् ॥ १६ ॥
विपरीतं व्याधिकरं नृणां नाशकरं तथा ।
चतस्रो हलके यत्र प्रादक्षिण्यमुखाः स्थिताः ॥ १७ ॥
भद्रकं नाम तद् वास्तु सर्वभद्रप्रयोजकम् ।
द्वारोच्छ्रायं सविस्तारं तलोच्छ्रायं च वेश्मनाम् ॥ १८ ॥

पीठस्य च समुत्सेधं भित्तिविस्तारमेव च ।
तथा दारुकलां(ला) चैव या प्रोक्ता गृहकर्मणि ॥ १९ ॥
एकशालाविधानं च तेषां नामानि यानि च ।
तत् सम्प्रति प्रवक्ष्यामो यथावदनुपूर्वशः ॥ २० ॥
षोडशानां समुदयो विंशतेरपि चापरः ।
विंशतेः सचतुष्कायास्तथाष्टाविंशतेरपि ॥२१ ॥
द्वात्रिंशतोऽपरश्चेति † पञ्च वर्गाधिपा मताः ।
शालाचतुर्थभागेन भित्तिविस्तार इष्यते ॥ २२ ॥
वर्गेषु भित्तिलक्ष्मोक्तं षोडशादिषु पञ्चसु ।
मर्मपीडा भवेद् यत्र भित्तिस्तम्भतुलादिभिः ॥ २३ ॥
कुर्वीत ह्रासं वृद्धिं वा तत्र मर्मव्यथां त्यजन् ।
अतिसंवृतविस्तारं कार्यमुद्दिश्य बुद्धिमान् ॥ २४ ॥
शालाप्रविष्टं कुर्वीत ‡ हीनवास्तुष्वलिन्दकम् ।
चतुरश्रीकृते क्षेत्रे भूमिभागे समीकृते ॥ २५ ॥
उपरिष्टाद् भवेत् पीठं * तलादर्धसमुच्छ्रितम् ।
नियुक्ते तु ततः पीठे वास्तुविस्तारतोऽङ्गुलम् ॥ २६ ॥
प्रतिहस्तं समुद्धृत्य सप्तत्या सह योजयेत् ।
द्वारोच्छ्रायाः समाख्याता वर्गेषूक्तेषु पञ्चसु ॥ २७ ॥
उच्छ्रायार्धेन वैपुल्यमष्टांशेन विवर्जितम् ।
द्वारविस्तारपादांशे पट्टविस्तार इष्यते ॥ २८ ॥
विस्ताराधेन बाहल्यं सार्धं वेद्या तलोपरि ।
उत्तरोत्तरवैपुल्यं कुर्याच्छाखावशाद् बुधः ॥ २९ ॥

वेद्या विस्तारबाहल्ये विधेये शाखयोरपि ।
द्वारविस्तारपादेन मूले स्तम्भस्य विस्तृतिः ॥ ३० ॥

दशभागविहीनाग्रे पट्टः स्तम्भेन सम्मितः ।
स्तम्भाग्रस्य त्रिभागेन पट्टकोटिर्विधीयते ॥ ३१ ॥

हीरग्रहणमायामे स्तम्भाग्रात् तु चतुर्गुणम् ।
पट्टान्यान्युद्भवेत्　　तत्र व्यासबाहल्ययोस्तथा ॥ ३२ ॥

पट्टकोट्यर्धमुत्सेधादुत्सेधार्धेन निर्गतम् ।
तन्त्रकस्य प्रमाणं स्यादिति शास्त्रविदो विदुः ॥ ३३ ॥

द्रव्याण्युपर्युपर्यस्य परापरविभागतः ।
पट्टकोट्याश्चतुर्थेन प्रविभागेन ह्रासयेत् ॥ ३४ ॥

पूर्वामुखं गृहं यत्तु द्वारं माहेन्द्रसंयुतम् ।
हस्तिनी च भवेच्छाला तद् गृहं भद्रसंज्ञितम् ॥ ३५ ॥

भद्रं भद्रकरं भर्तुर्यशोबलविवर्धनम् ।
सिध्यन्ति चास्य कार्याणि भद्राख्ये वसतो गृहे ॥ ३६ ॥

दक्षिणाभिमुखं वेश्म द्वारं चास्य गृहक्षतम् ।
महिषी च भवेच्छाला तद् गृहं नन्दपीठकम् ॥ ३७ ॥

नन्दपीठगृहं पुंसां नित्यानन्दकरं स्मृतम् ।
सर्वसम्पद्गुणोपेतं धनधान्यविवर्धनम् ॥ ३८ ॥

वारुण्यभिमुखं सद्म द्वारं च कुसुमाह्वयम् ।
गावी चैव भवेच्छाला सौरभं तद्विदुर्बुधाः ॥ ३९ ॥

सौरभे नित्यहृष्टत्वं वसतां गृहमेधिनाम् ।
सफलं कृषिवाणिज्यं पुत्राश्च वशवर्तिनः ॥ ४० ॥

उत्तराभिमुखं धिष्ण्यं द्वारं भल्लाटसंयुतम् ।
छागली च भवेच्छाला पुष्कराख्यं तदुच्यते ॥ ४१ ॥

शीलवान् नित्यसन्तुष्टः सुहृत्सुजनवत्सलः ।
सुभगः पुष्कराख्ये च बहुपुत्रधनान्वितः ॥ ४२ ॥

भद्रं च नन्दपीठं च सौरभं पुष्करं तथा ।
प्रथमार्धे तु वर्गस्य प्रथमस्य प्रयोजयेत् ॥ ४३ ॥

सर्वभद्रादिकाः सर्वे निवेशा ये प्रकीर्तिताः ।
उत्पन्नास्ते विमानेभ्यः पञ्चभ्यः पञ्चपञ्चके ॥ ४४ ॥

द्वारस्य पीठस्य च मन्दिरेषु भित्तेश्च मानं कथितं क्रमेण ।
तथोदिता दारुकलास्तु सम्यक् प्रहीणवास्तोः सकलं च लक्ष्म ॥ ४५॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे

द्वारपीठभित्तिमानदारुकलाहीनवास्तुलक्षणं नाम चतुर्विंशोऽध्यायः ॥

अथ समस्तगृहाणां सङ्ख्याकथनं नाम पञ्चविंशोऽध्यायः ॥

वेश्मनां पञ्चशालानां कथ्यन्ते लक्षणान्यथ ।
चतुर्विंशतिसंयुक्तं सहस्रं तानि सङ्ख्यया ॥ १ ॥

गुरूणां दशसङ्ख्यानां प्रस्तारस्य च कल्पनात् ।
गृहाणां पञ्चशालानां भेदा लघुविभागतः ॥ २ ॥

पञ्चशालं भवेद् योगाद् गृहयोर्द्वित्रिशालयोः ।
यद्वा योगाद् भवेदेतच्चतुःशालैकशालयोः ॥ ३ ॥

चतुर्णामपि वर्णानामिदं सद्म प्रशस्यते ।
हिरण्यनाभप्रभृति वर्णानामिह वेश्मनाम् ॥ ४ ॥

सिद्धार्थादिसमायोगान्निष्पद्येत गृहाष्टकम् ।
योगाद्धिरण्यनाभस्य सिद्धार्थेन गृहं भवेत् ॥ ५ ॥

हेमकूटाख्यमस्यैव वातेन स्वर्णशेखरम् ।
सुक्षेत्रस्य च सिद्धार्थसंयोगेन श्रियावहम् ॥ ६ ॥
तस्यैव यमसूर्येण भवेद् वेश्म महानिधिः ।
चुल्ल्यास्तु यमसूर्येण सदादीप्तं प्रजायते ॥ ७ ॥
दण्डसंयोगतस्तस्य चित्रभान्वभिधं भवेत् ।
पक्षघ्नस्य तु दण्डेन सदादोषं विनिर्दिशेत् ॥ ८ ॥
पक्षघ्नस्यैव वातेन योगान्निर्विघ्नमुच्यते ।
न काचचुल्लीसंयोगस्त्रिशालादिषु शस्यते ॥ ९ ॥
अन्योन्यवीक्ष्यमाणानां भेदास्तेनेह नोदिताः ।
एकशालयुतै (ते) र्भेदाः स्युश्चतुश्शालवेश्मनि ॥ १० ॥
चत्वारः पञ्चशालानां ब्रूमस्तेषां च विंशतिः ।
यदा भवत्यजा शाला सर्वतोभद्रवेश्मना ॥ ११ ॥
सुदर्शनमिति प्राहुः पञ्चशालं तदा गृहम् ।
तदेव करिणीयोगात् सुरूपमिति कथ्यते ॥ १२ ॥
सुन्दरं महिषीयोगाद् गावीयोगात्तु शोभनम् ।
वर्धमानस्य चैतासां शालानां योगतः क्रमात् ॥ १३ ॥
सुनाभं सुप्रभं योग्यं विनोदं च भवेद् गृहम् ।
नन्द्यावर्तेऽप्येवमेव शालायोगेन जायते ॥ १४ ॥
सुखदं नन्दनं नन्दं पुण्डरीकं च मन्दिरम् ।
रुचकस्याप्यजादीनां योगेन स्युरनुक्रमात् ॥ १५ ॥
नामतो भद्ररुचिररोचिष्णूनि प्रहर्षणम् ।
स्वस्तिकेऽप्यनया युक्त्या भवेद् गृहचतुष्टयम् ॥ १६ ॥
घोषं सुघोषणं नन्दिघोषं श्रीपद्ममेव च ।
विंशतिः सर्वतोभद्रप्रभृत्यालययोगतः ॥ १७ ॥

जातानि पञ्चशालानि योग्यानि पृथिवीभुजाम् ।
पूर्वोक्तैरष्टभिः सार्धं स्यादष्टाविंशतिर्गृहैः ॥१८॥

कथ्यते पञ्चशालानां मूषाभेदक्रमोऽधुना ।
विभद्रमेकं तत्रैकभद्राणि दशसङ्ख्यया ॥ १९ ॥

द्विभद्राणि पुनः पञ्चचत्वारिंशत् प्रचक्षते ।
त्रिभद्राणां शतं विंशत्युत्तरं द्वे दशोत्तरे ॥ २० ॥

चतुर्भद्रगृहाणां तु द्विपञ्चाशच्छतद्वयम् ।
गृहाणां पञ्चभद्राणां षड्भद्राणां दशोत्तरे ॥२१॥

द्वे शते सप्तभद्राणां स्याद् विंशत्युत्तरं शतम् ।
गृहाणामष्टभद्राणां चत्वारिंशच्च पञ्च च ॥ २२ ॥

दश स्युर्नवभद्राणि तथैकं दशभद्रकम् ।
एवं सहस्रमेकं स्याद् विंशतिश्च चतुर्युता ॥ २३ ॥

गृहाणां पञ्चशालानां मूषावहमसङ्ख्यया ।
अथ लक्ष्म च संख्यां च ब्रूमः षट्शालवेश्मनाम् ॥ २४ ॥

एकद्वित्रिचतुश्शालगृहाणां योजनान्मिथः ।
द्विशालस्यैकशालस्य त्रिशालस्य च योगतः ॥ २५ ॥

षट्शालं जायते वेश्म भेदास्तस्य तु षोडश ।
पक्षघ्नवातयोर्योगादेकशालगृहस्य च ॥ २६ ॥

स्यात् पङ्कजाङ्कुरं नाम गृहं षट्शालमुत्तमम् ।
हिरण्यनाभं सिद्धार्थं चैकशालेन वेश्मना ॥ २७ ॥

संयोज्यं तु यदा गेहं तदा स्याच्छ्रीगृहं शुभम् ।
संयोगादेकशालेन सुक्षेत्रयमसूर्ययोः ॥ २८ ॥

धनेश्वरं नाम गृहं जायते धनवृद्धये ।
दण्डाख्यचुल्ल्योः संयोगादेकशालगृहस्य च ॥ २९ ॥

प्रभूतकाञ्चनकरं गृहं स्यात् काञ्चनप्रभम् ।
द्वादशान्यानि जानीयाद् भवनान्यनया दिशा ॥ ३० ॥

एतेषामेव भेदेषु शुभान्यखिलवर्णिनाम् ।
तुल्यात् त्रिशालद्वितयात् षट्शालकचतुष्टयम् ॥ ३१ ॥

स्याद् द्विशालचतुःशालयोगादन्यचतुष्टयम् ।
सिद्धार्थेन चतुःशालं वेश्मनां संयुतिर्य?(य) दा ॥ ३२ ॥

गृहं तदा स्यात् षट्शालं त्रैलोक्यानन्दकं शुभम् ।
यमसूर्येण संयुक्तं विलासचयमुच्यते ॥ ३३ ॥

दण्डयुक्तं चतुःशालं सुखदं नामतो भवेत् ।
वातेन च चतुःशालं संयुक्तं श्रीपदं भवेत् ॥ ३४ ॥

चतुर्विंशतिरन्यानि षट्शालान्यन्ययोगतः ।
पञ्च यानि चतुश्शालान्युचितानि महीभृताम् ॥ ३५ ॥

तेषां द्विशालयोगेन षट्शालान्यभिदध्महे ।
सिद्धार्थे सर्वतोभद्रयुक्ते स्याच्छ्रीपुरं गृहम् ॥ ३६ ॥

श्रीवासं सर्वतोभद्रे यमसूर्यान्विते भवेत् ।
दण्डाख्ये भद्रयुक्ते श्रीभूषणं जायते गृहम् ॥ ३७ ॥

वाताख्यं सर्वतोभद्रयोगाच्छ्रीभाजनं विदुः ।
सिद्धार्थे वर्धमानेन युक्ते स्याद् भूतिमण्डनम् । ३८ ॥

यमसूर्ये तु तेनैव संयुक्ते भूतिभाजनम् ।
भूतिमानं तु दण्डाख्ये वाताख्ये भूतिभूषणम् ॥ ३९ ॥

नन्द्यावर्तस्य योगेन सिद्धार्थादि चतुष्टयम् ।
श्रीमुखं श्रीधरं श्रीमृच्छ्रीध(क)रं चेति जायते ॥ ४० ॥

सिद्धार्थादिचतुष्कस्य भवेद् रुचकयोगतः ।
श्रियाकारं श्रियोवासं श्रीयानं श्रीमुखं तथा ॥ ४१ ॥

सिद्धार्थादिचतुष्कस्य भवेत् स्वस्तिकयोगतः ।
धनपालधनानन्तधनप्रदधनाह्वयम् ॥ ४२ ॥

भवन्त्येवं राजवेश्मयोगतो विंशतिर्गृहाः ।
प्राक् चतुर्विंशतिश्चेति चत्वारिंशच्चतुर्युता ॥ ४३ ॥

मूषाव्यूढिवशादेकभद्रादीन्यभिदध्महे ।
भिदाभिरेकं मूषाभिरभद्रं द्वादशैकया ॥ ४४ ॥

द्वाभ्यां षट्षष्टिरुद्दिष्टा विंशे द्वे तिसृभिः शते :(ते) ।
स्याद् व्यूढाभिश्चतसृभिः पञ्चोनं शतपञ्चकम् ॥ ४५ ॥

शतानि पञ्चभद्राणां सप्त द्वानवतिस्तथा ।
चतुर्विंशा नवशती षड्भद्राणामुदाहृता ॥ ४६ ॥

जानीयात् सप्तभद्राणि संख्यया पञ्चभद्रवत् ।
गृहाणामष्टभद्राणां पञ्चोनं शतपञ्चकम् ॥ ४७ ॥

द्वे विंशे नवभद्राणां भवनानां शते विदुः ।
षट्षष्टिर्दशभद्राणि तथा द्वादशसङ्ख्यया ॥ ४८ ॥

स्युरेकादशभद्राख्यान्येकं द्वादशभद्रकम् ।
एवं षट्शालगेहानां स्यात् साहस्रचतुष्टयम् ॥ ४९ ॥

षण्णवत्यधिकं ब्रूमः सप्तशालानि साम्प्रतम् ।
तुल्यं त्रिशालद्वितयमेकशालेन युज्यते ॥ ५० ॥

यदा स्युः सप्तशालानि तदा द्वादशसङ्ख्यया ।
एकशालं द्विशालं च चतुःशालेन युज्यते ॥ ५१ ॥

यदा तदा सप्तशालमपरं वेश्म जायते ।
सैकशालं चतुःशालं यमसूर्येण संयुतम् ॥ ५२ ॥

तदा भवेद् विभेदः स्यात् तद्गृहं श्रीप्रदायकम् ।
वातेन श्रीपदं तद्वद् दण्डेन श्रीप्रदं भवेत् ॥ ५३ ॥

सिद्धार्थकेन श्रीमालं तद्वदेव प्रजायते ।
पञ्चानां राजयोग्यानां स्युश्चतुश्शालवेश्मनाम् ॥ ५४ ॥

सप्तशालानि संयोगादेकशालद्विशालयोः ।
युज्यते सर्वतोभद्रं सिद्धार्थं च यदा गृहम् ॥ ५५ ॥

एकशालेन जायेत श्रीपदं श्रीपदं तथा ।
सर्वतोभद्रगेहस्य यमसूर्यैकशालयोः ॥ ५६ ॥

योगेन श्रीफलं नाम स्याद् गृहं श्रीफलावहम् ।
सर्वतोभद्रदण्डाभ्यामेकशालं युतं यदा ॥ ५७ ॥

श्रीस्थलं नाम भवनं तदा स्यादास्पदं श्रियः ।
स्यादेकशाले मिलिते सर्वतोभद्रवातयोः ॥ ५८ ॥

लक्ष्मीनिवासभवनं गृहं श्रीतनुसंज्ञितम् ।
यदैकशालं सिद्धार्थं वर्धमानं च युज्यते ॥ ५९ ॥

श्रीपर्वताभिधानं स्यात् तदानीं भवनोत्तमम् ।
यमसूर्यस्य योगेन वर्धमानैकशालयोः ॥ ६० ॥

श्रीवर्धनं नाम गृहं श्रियो वृद्धिकरं भवेत् ।
दण्डं च वर्धमानं च सैकशालं यदा भवेत् ॥ ६१ ॥

तदा श्रीसङ्गमं नाम भवेद् भवनमुत्तमम् ।
यदैकशालं वाताख्यं वर्धमानं च युज्यते ॥ ६२ ॥

भवनं श्रीप्रसङ्गाख्यं नृपयोग्यं तदा भवेत् ।
सिद्धार्थमेकशालेन नन्द्यावर्तेन चान्वितम् ॥ ६३ ॥

श्रीभारं नाम भवनं भवेद् भूपालसेवितम् ।
नन्द्यावर्तस्य योगेन यमसूर्यैकशालयोः ॥ ६४ ॥

राज्ञां सुखावहं वेश्म श्रीभारमिति च स्मृतम् ।
श्रीशैलमेकशालेन स्यान्नन्द्यावर्तदण्डयोः ॥ ६५ ॥

योगाद् भोगावहं राज्ञां सप्तशालं गृहोत्तमम् ।
एकशालस्य योगेन स्यान्नन्द्यावर्तवातयोः ॥ ६६ ॥

श्रीखण्डं नाम भवनं भूभृतां भूतिकृद् भवेत् ।
सिद्धार्थस्यैकशालेन संयोगाद् रुचकस्य च ॥ ६७ ॥

श्रीषण्डं नामतो वेश्म भवेद् योग्यं महीभृताम् ।
रुचकस्यैव योगेन यमसूर्यैकशालयोः ॥ ६८ ॥

स्याच्छ्रीनिधानं श्रीकुण्डं तस्य दण्डैकशालयोः ।
वातैकशालरुचकैर्युक्तैः श्रीनाभमुच्यते ॥ ६९ ॥

भवनं भूमिपालानां तद् भवेद् भूतिदायकम् ।
एकशालेन युज्येते सिद्धार्थस्वस्तिके यदा ॥ ७० ॥

श्रीप्रियं स्यात् तदा वेश्म सन्ततं वल्लभं श्रियः ।
यमसूर्यैकशालाभ्यां स्वस्तिकं युज्यते यदा ॥ ७१ ॥

तदा श्रीकान्तमित्याहुर्भवनं भूभृतां हितम् ।
एकशालेन संयोगो दण्डस्वस्तिकयोर्यदा ॥ ७२ ॥

श्रीमतं नामतो वेश्म तदा स्याद् विजयावहम् ।
वातस्वस्तिकसंयोगमेकशालं यदा व्रजेत् ॥ ७३ ॥

श्रीप्रदत्तमिति प्राहुस्तदा वेश्म महीभृताम् ।
एकैकस्य द्विभेदत्वाच्चत्वारिंशदियं भवेत् ॥ ७४ ॥

एवमत्र प्रकाराः स्युश्चत्वारिंशद् युताष्टभिः ।
यदा त्रिशालं भवनं चतुश्शालेन युज्यते ॥ ७५ ॥

तदापि सप्तशालं स्याच्चतुर्धेदं समासतः ।
पञ्चानां राजगेहानां मिलत्येकतमस्य चेत् ॥ ७६ ॥

त्रिशालं स्यात् तदा सप्तशालं विंशतिभेदवत् ।
हिरण्यनाभभो(यो)गेन सर्वतोभद्रमन्दिरम् ॥ ७७ ॥

श्रीवत्सं जनयेद् वेश्म नरेन्द्राणां हितावहम् ।
श्रीवृक्षं सर्वतोभद्रे सुक्षेत्रे मिलिते भवेत् ॥ ७८ ॥

चुल्लीयुक्ते पुनस्तस्मिन् श्रीपालं नाम जायते ।
पक्षघ्ने सर्वतोभद्रयुक्ते श्रीकण्ठमुच्यते ॥ ७९ ॥

हिरण्यनाभे श्रीवासं वर्धमानयुते भवेत् ।
श्रीनिवासं तु सुक्षेत्रे वर्धमानेन मिश्रिते ॥ ८० ॥

वर्धमानेन चुल्ल्या च गृहं श्रीभूषणं विदुः ।
पक्षघ्नं वर्धमानेन यदा संयोगमृच्छति ॥ ८१ ॥

तदा श्रीमण्डनं नाम जायते भवनोत्तमम् ।
जाते हिरण्यनाभस्य नन्द्यावर्तेन सङ्गमे ॥ ८२ ॥

स्याद् वेश्म श्रीकुलं नाम श्रियः कुलनिकेतनम् ।
नन्द्यावर्तेन सुक्षेत्रे युक्ते श्रीगोकुलं भवेत् ॥ ८३ ॥

नन्द्यावर्तस्य चुल्ल्याश्च योगे श्रीस्थावरं गृहम् ।
नन्द्यावर्तस्य पक्षघ्नयोगे कुम्भं प्रजायते ॥ ८४ ॥

हिरण्यनाभरुचकयोगे स्याच्छ्रीसमुद्गकम् ।
श्रीनन्दं नाम सुक्षेत्रे रुचकाख्येन संयुते ॥ ८५ ॥

चुल्ल्यां रुचकयुक्तायां श्रीहृदं नाम जायते ।
श्रीधरं नाम पक्षघ्ने भवेद् रुचकसंयुते ॥ ८६ ॥

हिरण्यनाभेन युते स्वस्तिके श्रीकरण्डकम् ।
सुक्षेत्रेण युते तस्मिन् श्रीभाण्डागारसंज्ञितम् ॥ ८७ ॥

चुल्लीयुते श्रीनिलयं भवेन्नरपतिप्रियम् ।
स्वस्तिकस्य यदा योगः पक्षघ्नेन प्रजायते ॥ ८८ ॥

श्रीनिकेतनसंज्ञं स्यात् तदा नृपतिमन्दिरम् ।
उक्तानि सप्तशालानि नामलक्षणयोगतः ॥ ८९ ॥

सर्वाणि सार्वभौमानां नृपाणां मन्त्रिणामपि ।
भवन्ति च सतां वित्तयशोविजयवृद्धये ॥ ९० ॥

एकादिमूषावहनप्रभेदादथ वेश्मनाम् ।
एतेषां सप्तशालानां ब्रूमः संख्यामनुक्रमात् ॥ ९१ ॥
† वहत्येकापि नो यत्र मूषैकं तद् भवेद् गृहम् ।
विभद्रमेकभद्राणि विजानीयाच्चतुर्दश ॥ ९२ ॥
द्विभद्रवेश्मनां सैका नवतिः परिकीर्तिता ।
भवनानां त्रिभद्राणां चतुःषष्टिः शतत्रयम् ॥ ९३ ॥
सहस्रमेकाभ्यधिकं स्याच्चतुर्भद्रवेश्मनाम् ।
भवतः पञ्चभद्राणां द्वे सहस्रे द्विसंयुते ॥ ९४ ॥
षड्भद्राणां सहस्राणि त्रीणि त्रीणि गृहाणि च ।
द्वात्रिंशता चतुस्त्रिंशत् सप्तभद्रशतानि च ॥ ९५ ॥
अष्टभद्राणि षड्भद्रसङ्ख्यातुल्यानि जायते ।
गृहाणां नवभद्राणां द्वे सहस्रे तथा द्वयम् ॥ ९६ ॥
सहस्रं दशभद्राणामेकोत्तरमुदाहृतम् ।
तथैकादशभद्राणां चतुष्षष्ट्या शतत्रयम् ॥ ९७ ॥
सैका द्वादशभद्राणां नवतिर्वेश्मनां भवेत् ।
स्युस्त्रयोदशभद्राणि गृहाणीह चतुर्दश ॥ ९८ ॥
यच्चतुर्दशभिर्भद्रैरेकमेव हि वेश्म तत् ।
इत्येषां सप्तशालानां सहस्राण्यत्र षोडश ॥ ९९ ॥
एकोनत्रिंशती तद्वदशीतिश्चतुरुत्तरा ।
इदानीमष्टशालानि भवनान्यभिदध्महे ॥ १०० ॥
बहिरन्तश्चतुःशालद्वयादेकं समासतः ।
अन्यानि सर्वभद्रादिद्वयसंयोगतो दश ॥ १०१ ॥
एकोनत्रिंशता क्षेत्रं चतुरश्रं विभाजयेत् ।
भागद्वयेन मूषा स्याच्छाला भागचतुष्टयात् ॥ १०२ ॥

कुर्वीत पञ्चभिर्भागैस्तन्मध्येऽङ्गणवापिकाम् ।
चतस्रश्च प्रतिदिशं मूषाः स्युस्तत्र वास्तुनि ॥ १०३ ॥

शालयोनं सप्तशालं षट्शालं द्वितयोज्झितम् ।
त्रिहीनं पञ्चशालं स्यादष्टशालमिदं क्वचित् ॥ १०४ ॥

तुल्यत्रिशालद्वितयं द्विशालेन युतं यदा ।
अष्टौ तदाष्टशालानि गृहाण्यन्यानि निर्दिशेत् ॥ १०५ ॥

मूषाव्यूढिवशादष्टशालानामथ कथ्यते ।
सङ्ख्या तत्र विभद्रं स्यादवहन्मूषसंज्ञितम् ॥ १०६ ॥

षोडशैवैकभद्राणि द्विभद्राणां शतं विदुः ।
विंशं षष्ट्या त्रिभद्राणां विज्ञेयं शतपञ्चकम् ॥ १०७ ॥

अष्टादशाहुर्विंशानि चतुर्भद्रशतानि च ।
पञ्चभद्रसहस्राणि चत्वारि स्युः शतत्रयम् ॥ १०८ ॥

अष्टषष्टिश्च गेहानि तानि सम्यग् विभावयेत् ।
सहस्राष्टकमष्टौ च षड्भद्राणि प्रचक्षते ॥ १०९ ॥

एकादशसहस्राणि तथा शतचतुष्टयम् ।
जानीयात् सप्तभद्राणि चत्वारिंशद् गृहाणि च ॥ ११० ॥

द्वादशैवाष्टभद्राणां सहस्राणि शताष्टकम् ।
सप्तत्याभ्यधिकं प्राहुर्वास्तुविद्याविशारदाः ॥ १११ ॥

एकादशसहस्राणि तथा शतचतुष्टयम् ।
चत्वारिंशच्च गेहानि नवभद्राणि सङ्ख्यया ॥ ११२ ॥

अष्टौ स्युर्दशभद्राणां सहस्राण्यष्टभिः सह ।
तथैकादशभद्राणां सङ्ख्या स्यात् पञ्चभद्रवत् ॥ ११३ ॥

अष्टादशशतानि स्युर्विंशतिर्भवनानि च ।
इति द्वादशभद्राणां सङ्ख्या भवति वेश्मनाम् ॥ ११४ ॥

स्यात् त्रयोदशभद्राणां षष्ठ्यग्रं शतपञ्चकम् ।
स्याच्चतुर्दशभद्राणां विंशत्यभ्यधिकं शतम् ॥ ११५ ॥

वेश्मानि स्युस्तथा पञ्चदशभद्राणि षोडश ।
एकमेव हि विज्ञेयं गृहं षोडशभद्रकम् ॥ ११६ ॥

[1] पञ्चषष्टिसहस्राणि षट्त्रिंशं शतपञ्चकम् ।
गृहाणामष्टशालानां भवत्येकत्र सङ्ख्यया ॥ ११७ ॥

स्यात् समानचतुश्शालद्वययोगात् समासतः ।
एकैकशालयोगाच्च नवशालचतुष्टयम् ॥ ११८ ॥

सर्वतोभद्रमुख्यानां मिथो द्वितययोगतः ।
एकैकशालयोगाच्च चत्वारिंशत् तथापरा ॥ ११९ ॥

तुल्यत्रिशालत्रितययोगेन च चतुष्टयम् ।
गृहाणां नवशालानामन्यदुक्तं पुरातनैः ॥ १२० ॥

संस्थानमुक्तं गेहानां नवशालात्मनामिदम् ।
मूषावहनभेदेन तत्सङ्ख्या कथ्यतेऽधुना ॥ १२१ ॥

अवहन्मूषमेकं स्याद् वहन्त्याष्टादशैकया ।
द्वाभ्यां शतं त्रिपञ्चाशदधिकं वेश्मनां भवेत् ॥ १२२ ॥

तिसृभिः स्युः शतान्यष्टौ सह षोडशभिर्गृहैः ।
षष्ट्या सहस्रत्रितयं ताभिश्चतसृभिर्भवेत् ॥ १२३ ॥

पञ्चाशीतिशतान्यष्टषष्टियुक्तानि पञ्चभिः ।
वहन्तीभिः प्रजायन्ते मूषाभिरिह वेश्मनाम् ॥ १२४ ॥

अष्टादशसहस्राणि तथा पञ्चशतानि च ।
चतुःषष्टिं च गेहानि मूषाभिः षड्भिरादिशेत् ॥ १२५ ॥

एकत्रिंशत्सहस्राणि सहितान्यष्टभिः शतैः ।
चतुर्विंशतियुक्तानि मूषाभिः सप्तभिर्विदुः ॥ १२६ ॥

चत्वारिंशत्सहस्राणि त्रिसहस्री च वेश्मनाम् ।
शतानि चाष्टपञ्चाशत् सप्त मूषाभिरष्टभिः ॥ १२७ ॥

चत्वारिंशत्सहस्राणि सहस्राण्यष्ट षट्शती ।
विंशतिं चैव मूषाभिर्गृहाणां नवभिर्विदुः ॥ १२८ ॥

चत्वारिंशत्सहस्राणि सहस्रत्रयमोकसाम् ।
मूषाभिर्दशभिः साष्टपञ्चाशच्छतसप्तकम् ॥ १२९ ॥

एकत्रिंशत्सहस्राणि चतुर्विंशच्छताष्टकम् ।
मूषाभिरेकादशभिर्गृहाणां मुनयो जगुः ॥ १३० ॥

अष्टादशसहस्राणि तथा पञ्चशतानि च ।
धाम्नां द्वादशमूषाणां चतुःषष्टिश्च जायते ॥ १३१ ॥

भवन्त्यष्टौ सहस्राणि तथा पञ्चशतानि च ।
स्यात् त्रयोदशमूषाणामष्टषष्टिश्च वेश्मनाम् ॥ १३२ ॥

स्याच्चतुर्दशमूषाणां त्रिसहस्री सषष्टिका ।
मूषाभिः पञ्चदशभिः षोडशाष्टशती तथा ॥ १३३ ॥

धाम्नां षोडशमूषाणां त्रिपञ्चाशच्छतं भवेत् ।
स्युः सप्तदशमूषाणि वेश्मान्यष्टादश स्फुटम् ॥ १३४ ॥

मूषाभिरष्टादशभिर्वेश्मैकं तद्विदो विदुः ।
लक्षद्वयं सहस्राणि द्वाषष्टिश्च शतान्विता ॥ १३५ ॥

वेश्मनां नवशालानां चत्वारिंशच्चतुर्युता ।
स्यात् समानचतुःशालद्वययोगात् समासतः ॥ १३६ ॥

एकेन च द्विशालेन दशशालचतुष्टयम् ।
सर्वतोभद्रमुख्यानां मिथो द्वितययोगतः ॥ १३७ ॥

एकद्विशालयोगाच्च चत्वारिंशत् तथापरा ।
तुल्यत्रिशालत्रितयमेकशालयुतं यदा ॥ १३८ ॥

साधारणं तदान्यत् स्याद् दशशालचतुष्टयम् ।
तुल्ये त्रिशाले युज्येते सर्वभद्रादिभिर्यदा ॥ १३९ ॥

तदान्या दशशालानां समुत्पद्येत विंशतिः ।
तेष्वेकमवहन्मूषं विंशतिर्मूषयैकया ॥ १४० ॥

वहन्त्या स्यादुभाभ्यां तु नवत्यभ्यधिकं शतम् ।
चत्वारिंशानि तिसृभिः शतान्येकादश ध्रुवम् ॥ १४१ ॥

चत्वारि स्युश्चतसृभिः सहस्राणि शताष्टकम् ।
चत्वारिंशच्च गेहानि जायन्ते पञ्चभिः सह ॥ १४२ ॥

पञ्चभिस्तु सहस्राणि मूषाभिर्दशपञ्च च ।
जायन्ते सचतुष्काणि तथा पञ्चशतानि च ॥ १४३ ॥

अष्टात्रिंशत्सहस्राणि षड्भिः सप्त शतानि च ।
षष्ट्युत्तराणि जायन्ते वेश्मनां परिसङ्ख्यया ॥ १४४ ॥

गृहाणां स्युः सहस्राणि सप्तभिः सप्तसप्ततिः ।
शतपञ्चकमन्यच्च भवेद् विंशतिसंयुतम् ॥ १४५ ॥

लक्षमेकं सहस्राणि पञ्चविंशतिरष्टभिः ।
शतानि नव जायन्ते सप्तत्यभ्यधिकानि च ॥ १४६ ॥

लक्षमेकं सहस्राणि सप्तषष्टिः शतानि च ।
नव स्युः षष्टियुक्तानि नवमूषाप्रचारतः ॥ १४७ ॥

लक्षं चतुरशीतिश्च सहस्राणि शतानि च ।
सप्त स्युर्दशभिस्तद्वत् पञ्चाशच्च परोत्तरा ॥ १४८ ॥

लक्षमेकं सहस्राणि सप्तषष्टिश्च वेश्मनाम्।
शतानि चैकादशभिः षष्ठ्यानि नव निर्दिशेत्॥ १४९॥

लक्षं तथा सहस्राणि जायन्ते पञ्चविंशतिः।
शतानि च द्वादशभिर्नव तद्वच्च सप्ततिः॥ १५०॥

सहस्राणि निकेतानां सङ्ख्यया सप्तसप्ततिः।
सविंशतिः पञ्चशती त्रयोदशभिरीरिता॥ १५१॥

अष्टात्रिंशत्सहस्राणि तथा सप्तशतानि च।
स्युश्चतुर्दशभिः षष्ठ्या वेश्मनामन्वितानि च॥ १५२॥

स्यात् पञ्चदशसाहस्री शतैः पञ्चभिरन्विता।
मूषाभिः पञ्चदशभिश्चत्वारि भवनानि च॥ १५३॥

स्युः सहस्राणि चत्वारि तद्वदष्टौ शतानि च।
तथा षोडशमूषाणां चत्वारिंशच्च पञ्च च॥ १५४॥

सहस्रं सप्तदशभिः शतमेकं च वेश्मनाम्।
चत्वारिंशच्च वेश्मानि भवन्ति परिसङ्ख्यया॥ १५५॥

शतं नवत्यभ्यधिकमष्टादशभिरुच्यते।
भवत्येकोनविंशत्या मूषाणां वेश्मविंशतिः॥ १५६॥

एकमेव गृहं मूषाविंशतेर्वहनाद् भवेत्।
सङ्ख्येयं दशशालानां मूषाभेदप्रचारतः॥ १५७॥

प्रयुतं चत्वार्ययुतान्यष्टसहस्राणि पञ्च शतानि च।
षट्सप्ततिर्गृहाणि च दशशालेष्वेकसङ्ख्येयम्॥ १५८॥

चतुःशालादिगेहानि यावन्त्यादशशालतः।
चतुर्गुणानि प्रत्याशं तान्यलिन्देन निर्दिशेत्॥ १५९॥

एकद्वित्रिचतुःशालवेश्मनां सङ्गमान्मिथः।
गृहाणि दशशालान्तान्येवमुक्तानि विस्तरात्॥ १६०॥

समारभ्य चतुःशाल(लं) दशशालान्तवेश्मनाम्।
सङ्ख्यामिदानीमैक्येन सर्वेषामभिदध्महे॥ १६१॥

मूषाभेदेन लक्षाणि स्युस्त्रयोदश वेश्मनाम् ।
सहस्राण्यष्टनवतिस्तथा वेश्मानि षोडश ॥ १६२ ॥

मूषासंस्थानभेदेन भिन्नानां वेश्मनां पुनः ।
जायन्ते कोटिशो भेदा यस्मान्नोक्तानि तान्यतः ॥ १६३ ॥

इत्थं चतुःशालमुखानि वेश्मान्युक्तानि यावद्दशशालमत्र ।
शालाप्रभेदेन मिथोऽभिषङ्गात् सङ्ख्या च तेषामुदिता यथावत्॥१६४॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
समस्तगृहाणां सङ्ख्याकथनं नाम पञ्चविंशोऽध्यायः ॥

अथ आयादिनिर्णयो नाम षड्विंशोऽध्यायः ।

इदानीमभिधास्यामः सूत्रपातविधेः क्रमम् ।
शस्ते मासि सिते पक्षे विदध्यात् तं शुभेऽहनि ॥ १ ॥

चैत्रे शोकाकुलो भर्ता वैशाखे च धनान्वितः ।
ज्येष्ठे गृही विपद्येत नश्यन्ति पशवः शुचौ ॥ २ ॥

श्रावणे धनवृद्धिः स्यान्नभस्ये न वसेद् गृहे ।
कलहश्चाश्विने मासि भृत्या नश्यन्ति कार्त्तिके ॥३ ॥

मार्गशीर्षे धनप्राप्तिः सहस्ये कामसम्पदः ।
माघे वह्निभयं चैव फाल्गुने श्रीरनुत्तमा ॥ ४ ॥

द्वितीया पञ्चमी मुख्या सप्तमी नवमी तथा ।
एकादशीत्रयोदश्यस्ति(श्यौ ति)थयः स्युः शुभावहाः ॥ ५ ॥

चन्द्रताराबलं भर्तुरनुकूलं च शस्यते ।
इयं हि सूत्रपाताख्या क्रिया प्रासादकर्मणि ॥ ६ ॥

कार्या पुरनिवेशे च प्रारम्भे भवनस्य च ।
शिलानिवेशने द्वारस्तम्भोच्छ्रायादिकेषु च ॥ ७ ॥

आद्रियेत सिते पक्षे शोभने लग्न एव हि ।
रवौ कन्यातुलालिस्थे गृहं वरुणदिङ्मुखम् ॥ ८ ॥
न कुर्यात् तद्धि शून्यं स्यान्न च वृद्धिर्भवेत् प्रभोः ।
न दक्षिणमुखं कुम्भमृगधन्विस्थिते रवौ ॥ ९ ॥
कुर्वीत निष्फलं तत् स्यान्नृपदण्डवधादिकृत् ।
न मीनवृषमेषस्थे कुर्वीत प्राङ्मुखं रवौ ॥ १० ॥
तद् धनघ्नं कलिक्षुद्रराजचौरार्तिकृद् यतः ।
रवौ मिथुनसिंहस्थे न कर्किस्थेऽप्युदङ्मुखम् ॥ ११ ॥
कुर्यात् तद्धि दरिद्रत्वं दद्याच्चरणदासताम् ।
आयव्ययांशकर्क्षाणि प्रवक्ष्यामोऽथ वेश्मनाम् ॥ १२ ॥
गृहमानवशात् सम्यक् कर्तुः स्थानबलाबलम् ।
नगरे वा पुरादौ वा दण्डैर्मानं विधीयते ॥ १३ ॥
तदलाभे करैः कार्यं सम्यगायविशुद्धये ।
यत्र हस्तैर्मितिः क्षेत्रे तत्रायो हस्तसंश्रितः ॥ १४ ॥
क्षेत्रालाभे तु तत्रैव ग्राह्यः स स्यादिहाङ्गुलैः ।
अङ्गुलैस्तु मिते क्षेत्रे सोऽङ्गुलैस्तदलाभतः ॥ १५ ॥
पादैर्वाथ यवैर्वापि ग्राह्यः क्षेत्रानुसारतः ।
गृहेषु कर्महस्तेन मानं स्वामिकरेण वा ॥ १६ ॥
देवतानां तु धिष्ण्येषु कर्महस्तेन केवलम् ।
दैर्घ्यं हन्यात् पृथुत्वेन हरेद् भागं ततोऽष्टभिः ॥ १७ ॥
यच्छेषमायं तं विद्याच्छास्त्रदृष्टं ध्वजादिकम् ।
ध्वजो धूमोऽथ सिंहश्च श्वा वृषः खरकुञ्जरौ ॥ १८ ॥
ध्वाङ्क्षश्चेति त उद्दिष्टाः प्राच्याद्यासु प्रदक्षिणम् ।
अन्योन्याभिमुखास्ते च कामं स्वच्छन्दचारिणः ॥ १९ ॥

पूर्वाचार्यैः समुद्दिष्टा आयवृद्धिविधायकाः ।
वृषसिंहगजाः शस्ताः प्रासादपुरवेश्मसु ॥ २० ॥

ध्वजेऽर्थलाभः सन्तापो धूमे भोगो मृगाधिपे ।
कलिः शुनि धनं धान्यं वृषे स्त्रीदूषणं खरे ॥ २१ ॥

गजे भद्राणि दृश्यन्ते ध्वाङ्क्षे तु मरणं ध्रुवम् ।
वृषस्थाने गजं कुर्यात् सिंहं वृषभहस्तिनोः ॥ २२ ॥

न कुर्याद् वृषमन्यत्र शस्यते सर्वतो ध्वजः ।
कल्याणं कुरुते सिंहो ब्राह्मणस्य विशेषतः ॥ २३ ॥

क्षत्त्रियस्य गजः शस्तो वृषभः शस्यते विशः ।
शूद्रस्य ध्वज एवैकः शस्यतेऽर्थप्रदः सदा ॥ २४ ॥

एवमेते गृहादीनामायाः सर्वे प्रकीर्तिताः ।
प्रदद्यादासने सिंहमातपत्रेषु तु ध्वजम् ॥ २५ ॥

चिह्नेष्वपि च सर्वेषु चामरव्यजनादिषु ।
सिंहं गजं वा शस्त्रेषु रथेषु कवचेषु च ॥ २६ ॥

सार्यश्वगजपर्याणेष्विभं वृषभमेव च ।
अर्थधारणपात्रेषु शयनेषु मतङ्गजम् ॥ २७ ॥

याने च वाहने चैव मतिमान् योजयेद् गजम् ।
प्रासादप्रतिमालिङ्गपीठमण्डपवेदिषु ॥ २८ ॥

कुण्डेषु च ध्वजं दद्याद् देवोपकरणेषु च ।
आयो गृहवदुद्वाहवेदीमण्डपयोर्भवेत् ॥ २९ ॥

महानसे वृषं दद्याज्जलाधारे जलाशये ।
स्थाल्यां भोजनपात्रे च कोष्ठागारेऽन्नधारणे ॥ ३० ॥

एतद्गृहे तथा दद्याद् गृहोपकरणेषु च ।
वृषभं गजशालायां प्रदद्याद् गजमेव वा ॥ ३१ ॥

वृषं तुरगशालासु गोशालागोकुलेषु च ।
गजाश्ववृषशालासु सिंहं यत्नेन वर्जयेत् ॥ ३२ ॥

अधमानां खरध्वाङ्क्षधूमश्वानः शुभावहाः ।
धूमोऽग्निजीविनां शस्तो ध्वाङ्क्षः सन्न्यासिनां हितः ॥ ३३ ॥

स्वगणानां श्वपाकानां स्ववेश्मानां खरः शुभः ।
नटनर्तकवेश्मेषु पण्यस्त्रीणां खरः शुभः ॥ ३४ ॥

कुलालरजकादीनां तथा गर्दभजीविनाम् ।
गृहादिषु क्षेत्रफलं गणयेदष्टभिर्भजेत् ॥ ३५ ॥

त्रिघनेन भजेच्छेषं नक्षत्रेऽष्टहृते व्ययः ।
पिशाचो राक्षसो यक्ष इति त्रेधा व्ययो मतः ॥ ३६ ॥

साम्याधिक्यन्यूनताभिरायतः स्याद् यथाक्रमम् ।
व्ययं क्षेत्रफले क्षिप्त्वा गृहनामाक्षराणि च ॥ ३७ ॥

भागं त्रिभिर्हरेत् तत्र यच्छेषं सोंऽशको भवेत् ।
चतुरङ्गो यथा मन्त्रो मुख्यो लग्ने नवांशकः ॥ ३८ ॥

तथा गृहादिषु प्रोक्तं मुख्यत्वेनांशकत्रयम् ।
इन्द्रो यमश्च राजा च त्रयो नामाभिरंशकाः ॥ ३९ ॥

स्वनामतुल्यफलदा विज्ञातव्यास्त्रयोऽपि च ।
गणयेत् स्वामिनक्षत्राद् यावत् स्याद् भवनस्य भम् ॥ ४० ॥

नवभिर्भाजिते तस्मिञ् शेषं तारा प्रकीर्तिता ।
जन्मसम्पद्विपत्क्षेमपापसाधकनैधनीः ॥ ४१ ॥

मैत्रीपरममैत्र्यौ च प्राहुः संज्ञाः समाः फले ।
त्रिसप्तपञ्चमीर्भर्तुर्गृहतारा विवर्जयेत् ॥ ४२ ॥

आद्याद्वितीयाष्टम्यस्तु ताराः स्युरिह मध्यमाः ।
तथा ऋक्षेऽपि चानिष्टे चन्द्रेऽष्टमगतेऽपि च ॥ ४३ ॥

नयते दुरितं तारा चतुःषण्णवती नृणाम् ।
सुरराक्षसमर्त्याख्या ऋक्षाणां स्युर्गणास्त्रयः ॥ ४४ ॥

यद्गणर्क्षो भवेद् भर्ता तद्गणर्क्षं गृहं शुभम् ।
मृगाश्विरेवतीस्वात्यो मैत्रं पुष्यपुनर्वसू ॥ ४५ ॥

हस्तः श्रवण इत्येष देवाख्यो नवको गणः ।
विशाखा कृत्तिकाश्लेषा नैऋतं वारुणं मघा ॥ ४६ ॥

चित्रा ज्येष्ठा धनिष्ठेति नवको राक्षसो गणः ।
आर्द्राभरण्यौ रोहिण्यौ(ण्या) तिस्रः पूर्वास्तथोत्तराः ॥ ४७ ॥

इति नक्षत्रनवकं विज्ञेयं मानुषे गणे ।
गणसाम्यं शुभा तारा यस्यायात्(च) व्ययोऽल्पकः ॥ ४८ ॥

हितोंऽशकश्च तद्वेश्म भर्तुः शुभफलप्रदम् ।
आयो व्ययश्च योनित्वं ताराश्च भवनांशकाः ॥ ४९ ॥

गृहनामेति चिन्त्यानि करणानि गृहस्य षट् ।
त्रिभिः शुभैः शुभं वेश्म द्वाभ्यामेकेन चाशुभम् ॥ ५० ॥

करणैश्चतुराद्यैस्तु शुभैरतिशुभं भवेत् ।
न समायव्ययं वेश्म नाव्ययं नाधिकव्ययम् ॥ ५१ ॥

न द्वितीयांशमसदृग्योनिभं च न कारयेत् ।
भर्तृतुल्याभिधानं च गृहं दूरात् परित्यजेत् ॥ ५२ ॥

समसप्तकमेकर्क्षं तृतीयैकादशं तथा ।
चतुर्थदशकं चेति कर्तव्यं मन्दिरं सदा ॥ ५३ ॥

षट्कोष्ठकं त्रिकोणं च वर्ज्यं द्विर्द्वादशं तथा ।
षट्कोष्ठके मृतिर्दैन्यं वियोगश्च भवेद् गृहे ॥ ५४ ॥

त्रिकोणे वसतां दुःखं वैधव्यं च प्रजायते ।
द्विर्द्वादशे पुत्रपौत्रगुरुबन्धुधनक्षयः ॥ ५५ ॥

हृतेऽष्टभिः क्षेत्रफले खनेत्रशशिभाजिते ।
शेषं जीवितमेतस्मिन् पञ्चभक्ते भवेन्मृतिः ॥ ५६ ॥

सभुजं सहषड्दारु मुखमण्डपसंयुतम् ।
आयामतः पृथुत्वाच्च मानं कृत्वा विभाजयेत् ॥ ५७ ॥

सर्वतः शोधितं वास्तु यच्च सम्यङ्मितं भवेत् ।
स्वामिनस्तद् भवेद् धन्यं स्थपतेश्च यशस्करम् ॥ ५८ ॥

अर्चितं वर्धते वास्तु नारीभिः पशुभिर्नरैः ।
कीर्त्त्यायुर्धनधान्यैश्च प्रमोदैस्तु महोत्सवैः ॥ ५९ ॥

मेरुश्च खण्डमेरुश्च पताका सूचिका तथा ।
उद्दिष्टं नष्टमिति षट् छन्दांसीह प्रचक्षते ॥ ६० ॥

एकाद्येकोत्तरान् कोष्ठान् विन्यसेदिच्छयात्मनः ।
आद्यादारभ्य तद्वृद्धिर्यथा स्यात् पार्श्वयोः समम् ॥ ६१ ॥

मेरोरेकाधिका सङ्ख्या शरावस्येव चाकृतिः ।
प्रथमे कोष्ठके रूपमन्तं यावच्च पार्श्वयोः ॥ ६२ ॥

आसनोर्ध्वस्थयोर्न्यस्येन्मध्ये सङ्कलितं पृथक् ।
तस्मिन्निष्टविकल्पानां सङ्ख्या स्यादन्त्यपङ्क्तिगा ॥ ६३ ॥

खण्डमेरुं तु विन्यस्येत् तद्वदेवैकपार्श्वतः ।
प्रवृद्धैः कोष्ठकैस्तत्राप्यङ्काः प्राग्वत् फलं तथा ॥ ६४ ॥

अथापरः खण्डमेरुः कोष्ठांस्तत्रेष्टसङ्ख्यया ।
कृत्वैकापचितान् वामविभागापचितानधः ॥ ६५ ॥

एकाद्येकोत्तरानङ्कानाद्यपङ्क्तौ निवेशयेत् ।
अन्यासु पङ्क्तिष्वाप्रान्तं शून्यान्या(ना)द्येषु कल्पयेत् ॥ ६६ ॥

द्वितीयेषु च कोष्ठेषु तासामेकैकमावयेत् ।
द्वितीयायां तृतीयादिकोष्ठकेषु यथाक्रमम् ॥ ६७ ॥

विकर्णयोगजानन्यानूर्ध्वाधोयोगसंभवान् ।
फलं विकर्णयोगोत्थमेकस्मिन् परिकल्पयेत् ॥ ६८ ॥

एकाधिकानभीष्टायाः सङ्ख्यायास्तिर्यगालिखेत् ।
कोष्ठानेकांच(तांश्च) रूपादींस्तन्मध्ये द्विगुणोत्तरान् ॥ ६९ ॥
एकोनं पृष्ठतस्तेषामेकं द्विगुणमग्रतः ।
नातिक्रामेत् परां सङ्ख्यां पताकाछन्द उच्यते ॥ ७० ॥
तद्भिनेष्टाद्यगा सङ्ख्येत्येकाद्यैस्तैस्ततो गृहे ।
न्यस्ताङ्कसङ्ख्याः सङ्ख्याः स्युरलिन्दाद्यैः प्रकल्पिताः ॥ ७१ ॥
एकैकमिष्टस्थानेषु लिखेत् सैकेश्वतः परम् ।
अन्त्याद(हृ)ते पूर्वपूर्वयुक्तेनायोजयेत् परम् ॥ ७२ ॥
अन्त्यादारभ्य तद्धनावेकाद्येषु च पर्ययात् ।
अलिन्दादिषु यत्र स्यात् सङ्ख्या सूचीं तु तां विदुः ॥ ७३ ॥
उद्दिष्टे स्थापयेत् सङ्ख्यामुद्दिष्टां सम्भवे(जे)च्च ताम् ।
दलयेद् रूपयुक्तां तु दलयेन्नाम सम्भवेत् ॥ ७४ ॥
लघुस्वरूपदलने सैकार्धे करणे गुरुः ।
यावदिष्टपदाप्तिः स्याल्लघवोऽलिन्दकोदयः ॥ ७५ ॥
कृत्वा छन्दः समुद्दिष्टं तदन्ते लघुनि द्विकम् ।
न्यसेदेकं गुरूणां च द्विगुणं द्विगुणं ततः ॥ ७६ ॥
व्यत्ययाल्लघुनः स्थाने द्विगुणादेककं गुरोः ।
कुर्यात् तमाद्यस्थानाङ्कसङ्ख्यं नष्टे गृहं भवेत् ॥ ७७ ॥
प्राप्तस्यैकं कोष्ठमेकैकवृद्ध्या न्यस्येदूर्ध्वं पङ्क्तयो यावदिष्टाः ।
इष्टानेकादींल्लिखेदानुपूर्व्या कर्णेनाधः शून्यरूपे च दद्यात् ॥ ७८ ॥
कर्णस्थाङ्कश्लेषतोऽङ्के भवेद् यस्तं विन्यस्येत् कोष्ठकेषु क्रमेण ।
उद्दिष्टाङ्को भद्रसङ्ख्यानि मध्ये याभ्यः कर्णश्लेषतो मूषिकास्ताः ॥ ७९ ॥
एकादिषु द्विगुणितेष्विह यावदिष्टमूषाक्रमव्युपहितेष्वथ तेषु विद्यात् ।
उद्दिष्टवेश्मकृतनिर्गममार्गमूषासत्काङ्कसैकयुतिनिर्मितसङ्ख्यमोकः ॥ ८० ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
आयव्ययनक्षत्रराशिफलतद्योगताराङ्कयोनितच्छन्दोगनिर्णयो नाम षड्विंशोऽध्यायः ।

अथ सभाष्टकं नाम सप्तविंशोऽध्यायः ।

नन्दा भद्रा जया पूर्णा सभा स्याद् भाविता तथा ।
दक्षा च प्रवरा तद्वद् विदुरा चाष्टमी मता ॥ १ ॥

चतुरश्रीकृते क्षेत्रे ततः षोढा विभाजिते ।
मध्ये पदचतुष्कं स्यात् सीमालिन्दस्तु भागिकः ॥ २ ॥

तद्बाह्योऽलिन्दकस्तद्वद् भवेत् प्रतिसराभिधः ।
प्राग्ग्रीवाख्यस्तृतीयश्च बहिः क्षेत्राच्चतुर्दिशम् ॥ ३ ॥

निसृष्टसौर्ध(धे)यैर्वा स्यादेकस्यां वा यदा दिशि ।
नन्दा भद्रा जया पूर्णा क्रमेण स्युः सभास्तदा ॥ ४ ॥

षड्भागभाजिते क्षेत्रे कर्णभित्तिं निवेशयेत् ।
सभा स्याद् भाविता नाम सप्राग्ग्रीवात्र पञ्चमी ॥ ५ ॥

स्तम्भान् षट्त्रिंशदेतासु पञ्चस्वपि निवेशयेत् ।
स्तम्भान् प्राग्ग्रीवसंबद्धान् पृथगेभ्यो विनिर्दिशेत् ॥ ६ ॥

दक्षेति षष्ठी परितस्तृतीयालिन्दवेष्टिता ।
प्रवरा सप्तमी द्वारैर्युक्तैषा परिकीर्तिता ॥ ७ ॥

प्राग्ग्रीवद्वारसंयुक्ता विदुरेत्यष्टमी सभा ।
सभानामिदमष्टानां लक्षणं समुदाहृतम् ॥ ८ ॥

इत्यष्टानां लक्ष्म सम्यक् सभाना-
मेतत् प्रोक्तं दिग्भवालिन्दभेदात् ।
तद्वद् द्वारालिन्दसंयोगतश्च
ज्ञातेऽत्र स्याद् भूभृतां स्थानयोगः ॥ ९ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
सभाष्टकं नाम सप्तविंशोऽध्यायः ॥

अथ गृहद्रव्यप्रमाणानि नामाष्टाविंशोऽध्यायः ।

उपादेयानि यान्यत्र परित्याज्यानि यानि च ।
गृहद्रव्यप्रमाणानि तानीदानीं प्रचक्ष्महे ॥ १ ॥
द्वारस्य गृहविस्तारैर्हस्ततुल्याङ्गुलैर्भवेत् ।
उच्छ्रायः सप्तभिर्युक्तैर्विस्तृतिस्तु तदर्धतः ॥ २ ॥
प्रकल्पयेद् गृहद्वारं क्रमेणैव कनीयसा(म्) ।
त्रैराशिकेन मध्यानां द्वादशांशं परित्यजेत् ॥ ३ ॥
इत्युच्छ्रितिस्तदर्धेन सर्वेषामपि विस्तरः ।
उच्छ्रायमुत्तमानां तु कुर्यादष्टांशवर्जितम् ॥ ४ ॥
विस्ताराङ्गुलसंयुक्तां(क्तं)कुर्यादनिकनियसाम् ।
चतुःषष्टिगृहद्वारमुदयेनार्धविस्तृतम् ॥ ५ ॥
विस्तारहस्ततुल्यानि षष्ट्या पञ्चशताथवा ।
संयुतान्यङ्गुलानि स्यादुच्छ्रायोऽर्धेन विस्तृतिः ॥ ६ ॥
गृहोत्सेधेन वा त्र्यंशहीनेन स्यात् समुच्छ्रितिः ।
तदर्धेन तु विस्तारो द्वारस्येत्यपरो विधिः ॥ ७ ॥
द्वारोच्छ्रायकरैस्तुल्येष्वङ्गुलेषु विनिक्षिपेत् ।
चत्वारि पेद्यापिण्डः स्यात् सपादं विदधीत तम् ॥ ८ ॥
सार्धं वा सत्रिभागं वा द्विगुणं चाधिकं न तु ।
एवं कृते भवेद् द्वारपेद्याया विस्तृतिः स्फुटा ॥ ९ ॥
सार्धेन पेद्यापिण्डेन पिण्डं स्या(ण्डस्यो)दम्बरो भवेत् ।
सार्धस्तु पेद्याविस्तारः स्यादुदुम्बरविस्तृतिः ॥ १० ॥
पेद्यापिण्डेन तुल्या स्याच्छाखाया विस्तृतिः शुभा ।
सार्धया वैतया रूपशाखाया अपि विस्तृतिः ॥ ११ ॥
विस्तारार्धेन पेद्यायाः खल्वशाखा विधीयते ।
रूपशाखासमा वा स्यात् सार्धा वा बाह्यमण्डला ॥ १२ ॥

पादोना त्र्यंशहीना वा विस्तारादर्धमेव वा ।
प्रासादेषु च तुल्यः स्याद् भारशाखाविनिर्गमः ॥ १३ ॥
आद्या शाखा भवेद् देवी द्वितीया नन्दिनीति च ।
तृतीया सुन्दरी नाम चतुर्थी स्यात् प्रियानना ॥ १४ ॥
भद्रेति पञ्चमी शाखा प्रशस्ताः पञ्च वेश्मनि ।
अतोऽधिकास्तु याः शाखा गृहद्वारि न ताः शुभाः ॥ १५ ॥
विस्तारात् षोडशो भागश्चतुर्हस्तसमन्वितः ।
तलोच्छ्रयः प्रशस्तोऽयं भवेद् विदितवेश्मनाम् ॥ १६ ॥
सप्तहस्तो भवेज्ज्येष्ठे मध्यमे षट्करोन्मितः ।
पञ्चहस्तः कनिष्ठे तु विधातव्यस्तथोदयः ॥ १७ ॥
ज्येष्ठे भवेत् सप्तदशहस्ताच्छाला प्रविस्तृता ।
मध्यमे दशहस्तात् तु पञ्चहस्तात् कनीयसि ॥ १८ ॥
उदुम्बरार्धे बाहुल्यं तलन्यासं तु कारयेत् ।
तलन्याससमं पट्टमलिन्दस्य परिग्रहे ॥ १९ ॥
द्वारविस्तारपादेन स्तम्भकोटिर्विधीयते ।
साष्टांशेनाधिकेनाथ सत्रिभागे वा पुनः ॥ २० ॥
कुर्यादेकादशांशेन तथास्यैव प्रपालकम् ।
स्तम्भान् कुर्याद्धतेऽष्टांशान्नव द्वादशधाथवा ॥ २१ ॥
भागैस्ततः स्वार्धसमैरर्धभागसमन्वितैः ।
अधस्तादष्टभागा स्यात् स्तम्भस्य प्रतिपालना ॥ २२ ॥
स्तम्भमूलस्य विस्तारादर्धेन स्थलनिर्गमः ।
तदर्धेन विधातव्यो मसूरकविनिर्गमः ॥ २३ ॥
उत्कालकसमुच्छ्रायः स्तम्भपिण्डसमः शुभः ।
कुम्भिकोत्कालवत् पिण्डे विस्तारेऽष्टांशसम्मिता ॥ २४ ॥

प्रागुक्तस्तम्भभागेन सपादेन विधीयते ।
दीर्घत्वमाद्यपत्राणां शेषाणां पादहानितः ॥ २५ ॥

पादः पादो भवेन्न्यूनः पात्राणां रसनोच्छ्रयात् ।
सार्धभागोच्छ्रिता कार्या रसना कण्टकोपमा ॥ २६ ॥

सार्धपादोच्छ्रिता यद्वा जङ्घा शेषं यथोदितम् ।
इत्थं स्यात् पद्मकस्तम्भो युक्त्या युक्तस्वरूपकैः ॥ २७ ॥

अष्टाश्रो वा विधातव्यः स्तम्भसूत्रपरिक्रमात् ।
तद्विस्तारसमं त्यक्त्वोत्सेधं भागान् विभाजयेत् ॥ २८ ॥

अष्टाश्रच्छेदमानेन बाह्यसूत्रानुपल्लवान् ।
विदध्यान्मध्यभागे तु कोणांश्च(प)ल्लविकाकुलान् ॥ २९ ॥

घटिका पुष्पमालाभिः पल्लवैश्चोपशोभिता ।
छेदभागः समः कार्यो बहिर्भागविवर्जितः ॥ ३० ॥

घटपल्लवको नाम स्तम्भोऽयं परिकीर्तितः ।
विहितो वेश्मनामेष स्वामिनः श्रेयसे भवेत् ॥ ३१ ॥

कुबेरो वा विधातव्यः षोडशाश्रक्रियान्वितः ।
ऊर्ध्वतः पल्लवाकीर्णो जङ्घास्य चतुरश्रिका ॥ ३२ ॥

श्रीधरश्च भवेद् वृत्तः कल्पनास्य कुबेरवत् ।
एवं गृहाणां चत्वारः स्तम्भा लक्ष्मभिरीरिताः ॥ ३३ ॥

स्तम्भमूलस्य विस्तृत्या तलपद(ट्ट)स्य विस्तृतिः ।
सपादया विधातव्या बाहुल्यं पादहीनया ॥ ३४ ॥

स्तम्भेन तुल्यं विस्तारे बाहल्ये पदसम्मितम् ।
हीरग्रहणमायामे स्तम्भाग्रात् त्रिगुणं भवेत् ॥ ३५ ॥

हीरग्रहणविस्तारं भागात् सप्त प्रकल्पयेत् ।
तत् स्यात् सृष्टोत्तरं भागं भागेनेष्टं प्रवेशनम् ॥ ३६ ॥

तस्याधस्तात् त्रिकण्टेन त्रिभागं लम्बितेन च।
लिखेदुभावर्धचन्द्रौ पार्श्वयोरुभयोरपि ॥ ३७ ॥

खल्वं कृत्वा ततो मध्यं भागद्वयमधोगतम्।
कुर्यात् त्रिकण्टकं कान्तं तुम्बिकामथ लम्बिकाम् ॥ ३८ ॥

द्वयोर्मध्येऽपरं भूयो द्विभागस्थं च कण्टकम्।
तुम्बिकां लम्बमानां वा पत्रजातिविभूषिताम् ॥ ३९ ॥

तस्याश्चापरतीरं स्यात् पद्मपत्र्या विभूषितम्।
तलपट्टसमः पेद्रो विस्तारात् पिण्डतोऽपि च ॥ ४० ॥

पट्टत्र्यंशेन तीरे स्यात् पट्टपिण्डार्धनिर्गमः।
स्तम्भाग्रेण समा कार्या विस्तारस्थौल्यतस्तुला ॥ ४१ ॥

तदर्धेन जयन्तीनां कर्तव्ये पिण्डविस्तृती।
ताभ्यो विधेयाः पादोनाः सन्धिपाला यदृच्छया ॥ ४२ ॥

निर्यूहेषु च ये पट्टाः पादोनांस्तांस्तु कारयेत्।
तुलापट्टाश्च पादोनास्तदर्धेन जयन्तिकाः ॥ ४३ ॥

तुलार्धेन विधातव्या प्रतिमोकस्य विस्तृतिः।
पट्टस्योपरि कण्ठः स्याद् भूषितो रूपकर्मणा ॥ ४४ ॥

वेदिकाजालरूपाद्यो निर्यूहः संप्रशस्यते।
विधातव्या च सच्छत्रा निबद्धाङ्गणवापिका ॥ ४५ ॥

स्तम्भपट्टांश्च विस्तीर्णान् सपादांस्तत्र कल्पयेत्।
तुलापिण्डाः समाः कार्याः सङ्ग्रहैः सुदृढैर्युताः ॥ ४६ ॥

वेदिकाजालसम्पन्नं तलं कार्यं मनोरमम्।
भूमौ भूमौ भवेत् तच्च द्वादशांशविवर्जितम् ॥ ४७ ॥

प्रणाल्यः सर्वतः कार्या मूलग्राहाग्रनिर्गमाः।
दण्डच्छाद्यं गृहेषु स्याज्ज्ञेयं तच्च चतुर्विधम् ॥ ४८ ॥

भूताख्यं तिलकं तद्वन्मण्डलं कुमुदं तथा ।
गृहच्छाद्येषु तेषु स्यादुच्छ्रायोऽपि चतुर्विधः ॥ ४९ ॥

क्षेत्रतुर्यांशतः कार्यो दैर्घ्येणच्छाद्यदण्डकः ।
तदर्धं मुष्टिकायामो दण्डत्र्यंशेन लम्बना ॥ ५० ॥

चतुरश्रं समं कान्तं मधुरं सुदृढं घनम् ।
वेश्मनां छाद्यकं कार्यं भूतं नाम्ना सुपूजितम् ॥ ५१ ॥

तस्यैवाष्टादशो भागो यदा स्यादुच्छ्रयेऽधिकः ।
उदयस्तिलको नाम शस्तः स गृहकर्मणि ॥ ५२ ॥

द्वाभ्यामुच्चतरः पूर्वो मण्डलः कुमुदस्त्रिभिः ।
अभित्तिस्थे(स्थं) भवेच्छाद्ये(द्यं) चन्द्ररेखाविभूषितम् ॥ ५३ ॥

गुणरागान्विता भित्तिर्यद्वा घनचयात्मिका ।
तत्रच्छाद्यं भवेच्चान्यदवधारणसंज्ञितम् ॥ ५४ ॥

सिंहकर्णकपोतालीघण्टाकर्णार्धपक्षगाः ।
ध्वजच्छत्रकुमारांश्च गृहेषु परिवर्जयेत् ॥ ५५ ॥

न पक्षराजिध्वजसिंहकर्णकुमारघण्टाः समरालपल्लीः ।
न प्रस्खलाधीनि नचैव पत्राण्ययोजयेद् वेश्मसु मङ्गलार्थी ॥५६॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे

गृहद्रव्यप्रमाणानि नामाष्टाविंशोऽध्यायः ।

अथ शयनासनलक्षणं नाम एकोनत्रिंशोऽध्यायः ।

इदानीमभिधास्यामः शयनासनलक्षणम् ।
शुभाशुभपरिज्ञानं येन सम्यक् प्रजायते ॥ १ ॥

मैत्रे मुहूर्ते पुष्यस्थे शीतरश्मौ शुभेऽहनि।
सम्पूज्य देवताः सम्यक् कर्मारम्भं समाचरेत्॥ २॥

वृक्षास्तत्र प्रशस्यन्ते चन्दनस्तिनिशोऽर्जुनः।
तिन्दुकः सालशाकौ च शिरीषासनधन्वनाः॥ ३॥

हरिद्रुर्देवदारुश्च स्यन्दनोऽक्षौ सपद्मकौ।
श्रीपर्णी दधिपर्णश्च शिंशपान्येऽपि ये शुभाः॥ ४॥

गृहकर्मणि ये नेष्टा वृक्षास्तेऽत्रापि निन्दिताः।
हेम्ना रूप्येण चानद्धा गजदन्तेन वा शुभा॥ ५॥

आरकूटेन वा नद्धा शय्या कार्या विचक्षणैः।
पूर्वच्छिन्नं यदा दारु शयनासनहेतवे॥ ६॥

आदीयते तदारम्भे निमित्तान्युपलक्षयेत्।
दध्यक्षतान् पूर्णकुम्भं रत्नानि कुसुमानि वा॥ ७॥

सुगन्धद्रव्यवस्त्राद्यान् मत्स्याश्वयुगलं तथा।
मत्तवारणमन्यांश्च शुभान् वीक्ष्यादिशेच्छुभम्॥ ८॥

कर्माङ्गुलं समुद्दिष्टं वितुषैरष्टभिर्यवैः।
अष्टोत्तरशतं तेषां शय्या ज्येष्ठा महीभुजाम्॥ ९॥

मध्या महीभुजां शय्या शतं स्याच्चतुरुत्तरम्।
शतं कनीयसी प्रोक्ता नृपाणां विजयावहा॥ १०॥

नवतिर्नृपपुत्रस्य मन्त्रिणः सा षडुज्झिता।
द्वादशोना बलपतेस्त्रिषट्कोना पुरोधसः॥ ११॥

आयामार्धेन विस्तारं सर्वं शय्यासु कल्पयेत्।
यद्वा निजाष्टभागेन षड्भागेनाथवाधिकम्॥ १२॥

विप्राणां शस्यते शय्या दैर्घ्येणाङ्गुलसप्ततिः।
द्वाभ्यां द्वाभ्यामङ्गुलाभ्यां हीना स्याच्छेषवर्णिनाम्॥ १३॥

बाहल्यमुत्पलस्य स्यादुत्तमस्याङ्गुलत्रयम् ।
अङ्गुलद्वितयं सार्धं मध्यस्य द्वे कनीयसः ॥ १४ ॥

बाहल्यमीशादण्डस्य कुर्यादुत्पलसम्मितम् ।
सार्धं सपादं सत्र्यंशं तस्य विस्तारमुत्पलात् ॥ १५ ॥

विस्तारार्धेन शय्यायाः सकुष्यस्य विधीयते ।
तत्पादस्योदयो(या)मध्यहीनौ द्विचतुरुज्झितौ ॥ १६ ॥

अर्धेन मध्यविस्तारान्मध्ये बाहल्यमिष्यते ।
त्रिभागहीनमिच्छन्ति पादोनमपि केचन ॥ १७ ॥

स्थौल्येन पादोऽधः शीर्षादुत्पलेन समो भवेत् ।
मध्ये सपादः सार्धश्च तले वृद्धिः क्रमेण सा ॥ १८ ॥

षड्भागोऽस्याधिको यद्वा मध्ये त्र्यंशाधिकस्तले ।
तत्कुष्यमुत्पलत्र्यंशो मूले तस्यार्धमग्रतः ॥ १९ ॥

उत्सेधतुल्यो विस्तारः कार्यो वा द्व्यङ्गुलाधिकः ।
सपत्रकलिकापत्रपुटग्रासविभूषितः ॥ २० ॥

कुर्यात् प्रदक्षिणाग्राणि शय्याङ्गानि समन्ततः ।
ऊर्ध्वाग्रा निखिलाः पादाः स्वामिनो वृद्धिहेतवे ॥ २१ ॥

श्रेष्ठैकद्रव्यजा शय्या मिश्रद्रव्या न शस्यते ।
एकदारुं प्रशंसन्ति द्विदारुर्भयमावहेत् ॥ २२ ॥

त्रिदारुघटितायां तु स्वामिनो नियतो वधः ।
शय्यायां जायते यस्मात् तस्मात् तां परिवर्जयेत् ॥ २३ ॥

मूलमग्रेण संयुक्तमपसव्यं विगर्हितम् ।
मूलं मूलेन वा विद्धमेकाग्रे द्वे च दारुणी ॥ २४ ॥

मध्ये व्रणो मृत्युकरस्त्रिभागे व्याधिकारकः ।
क्लेशावहश्चतुर्भागे शिरस्थो द्रव्यहानिकृत् ॥ २५ ॥

निर्दोषगात्रे पर्यङ्के पापस्वप्नो न दृश्यते ।
ग्रन्थिकोटरवत् कुर्यात् तस्मान्न शयनासनम् ॥ २६ ॥
आसनं शयनीयं च ग्रन्थिकोटरवर्जितम् ।
बहुपुत्रकरं प्राहुर्धर्मकामार्थसाधनम् ॥ २७ ॥
आरोहणे प्रचलति शयने कम्पते तथा ।
विदेशयानकलहौ ते क्रमेण प्रयच्छतः ॥ २८ ॥
सुश्लिष्टां तामतः कुर्यान्निर्दोषां वर्णशालिनीम् ।
दृढां स्थिरां च स्थपतिः पत्युः कामविवृद्धये ॥ २९ ॥
निष्कुटं कोलदृक् क्रोडनयनं वत्सनाभकम् ।
कालकं बन्धकं चेति छिद्रसंक्षेप ईरितः ॥ ३० ॥
घटवत् सुषिरं मध्ये सङ्कटास्यं च निष्कुटम् ।
कोलाक्षं नीडमिच्छन्ति माषनिष्पावमात्रकम् ॥ ३१ ॥
अध्यर्धपर्वदीर्घं च विवर्णं विषमं तथा ।
तदिह क्रोडनयनं छिद्रमाहुर्महर्षयः ॥ ३२ ॥
भिन्नं पर्वमितं वामावर्तं स्याद् वत्सनाभकम् ।
कालकं कृष्णकान्ति स्याद् विनिर्भिन्नं तु बन्धकम् ॥ ३३ ॥
छिद्रं दारुसवर्णं यत् तन्नो शुभकरं तथा ।
निष्कुटेऽर्थक्षयः कोललोचने कुलविद्रवः ॥ ३४ ॥
शस्त्राद् भीः क्रोडनयने वत्सनाभे रुजो भयम् ।
कालके बन्धकाख्ये च कीटविद्धे च नो शुभम् ॥ ३५ ॥
सर्वत्र प्रचुरग्रन्थि दारु सर्वमनिष्टदम् ।
शय्यार्थे कथितैः क्लृप्तं दारुभिः शस्तमासनम् ॥ ३६ ॥
उपवेशसुखं मानं प्रशस्ताय प्रकल्पितम् ।
पुष्करः सूदहस्तश्च वृत्तोऽङ्गुलचतुष्टयात् ॥ ३७ ॥

आरभ्य विस्तरात् कार्यस्तावद् यावन्नवाङ्गुलम् ।
पुष्करव्यासतो दण्डस्तस्य कार्यश्चतुर्गुणः ॥ ३८ ॥

फलकः पुष्करार्धेन तत्तुल्यश्चास्य मूलकः ।
स्थूलः स्याच्चतुरंशेन दण्डपुष्करविस्तरात् ॥ ३९ ॥

खातं च पुष्करस्यान्तस्तावद् गाम्भीर्यमिष्यते ।
प्रशस्तसारदारूत्थः कर्तव्योऽस्य प्रयोजनम् ॥ ४० ॥

परिवेषणमन्यच्च पच्यमानानघट्टकम् ।
कार्यः कङ्कतकः श्लक्ष्णः प्रशस्तमृदुदारुजः ॥ ४१ ॥

आरभ्य दैर्घ्येणाष्टभ्यः स्याद् यावद् द्वादशाङ्गुलम् ।
सार्धाङ्गुलं चतुर्भागं विस्तारेण च दैर्घ्यतः ॥ ४२ ॥

मध्ये च तस्य बाहल्यं विस्ताराष्टांशतो भवेत् ।
एकतः स्थूलविस्तारा भवेयुस्तस्य दन्तकाः ॥ ४३ ॥

अन्यतस्तु घनाः सूक्ष्मास्तीक्ष्णाः कार्यास्तथाग्रतः ।
मध्ये त्रिभागमुत्सृज्य दन्तका भागयोर्द्वयोः ॥ ४४ ॥

त्रिभिर्भागे हृते तेषां न शेषस्तान् विवर्जयेत् ।
गजदन्तमयः श्रेष्ठस्तथा शाखोटवृक्षजः ॥ ४५ ॥

मध्यमो दारुभिः शेषैर्जघन्योऽसारदारुजः ।
रूपकैः स्वस्तिकाद्यैर्वा स मध्ये स्यादलङ्कृतः ॥ ४६ ॥

यूकाद्यपनये केशविवेके चोपयुज्यते ।
अङ्गुलेनाधिके पादात् कार्ये दैर्घ्येण पादुके ॥ ४७ ॥

कृतायां पञ्चधा तस्यां कुर्याद् भागत्रयं पुरः ।
पश्चाद् भागद्वयं तत्र सङ्ग्रहोऽस्या विधीयते ॥ ४८ ॥

अङ्गुलत्रयमुत्सेधो विस्तारोऽङ्घ्र्यनुसारतः ।
अङ्गुल्यङ्गुष्ठयोर्मध्यभागे मत्स्याद्यलङ्कृतौ ॥ ४९ ॥

कर्तव्यौ कीलकौ काष्ठदन्तशृङ्गादिसम्भवौ ।
गजेन्द्रदन्तः श्रीखण्डश्रीपर्ण्यौ मेषशृङ्गिका ॥ ५० ॥
शस्ताः पादुकयोः शाकक्षीरिणीचिरबिल्विकाः ।
इदमिह शयनानामासनानां च लक्ष्म
प्रकटितमनु दर्व्याः कङ्कतस्यापि सम्यक् ।
शुभमथ विपरीतं पादुकानां च विद्वान्
सकलमिति विदित्वा पूज्यतामेति लोके ॥ ५१ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
शयनासनलक्षणं नाम एकोनत्रिंशोऽध्यायः ॥

अथ राजगृहं नाम त्रिंशोऽध्यायः ।

अष्टोत्तरशतं ज्येष्ठं मध्यं स्यान्नवतिं करान् ।
जघन्यं सप्ततिकरान् राजवेश्म प्रशस्यते ॥ १ ॥
अतो हीनं न कर्तव्यं महतीं श्रियमिच्छता ।
चतुरश्रीकृते क्षेत्रे दशधा प्रविभाजिते ॥ २ ॥
भागार्धं शस्यते भित्तिरादिकोणसमाश्रिता ।
चतुष्को भागिको मध्ये चतुःस्तम्भसमन्वितः ॥ ३ ॥
अलिन्दस्तद्बहिः कार्यः स्तम्भैर्द्वादशभिर्वृतः ।
विंशत्या स्याद् वरैर्युक्तो द्वितीयोऽलिन्दकस्ततः ॥ ४ ॥
स्यादष्टाविंशतिस्तम्भस्तृतीयश्चाप्यलिन्दकः ।
षट्त्रिंशता चतुर्थश्च स्तम्भानां परिकीर्तितः ॥ ५ ॥
एवं स्तम्भशतं मध्ये प्रोक्तं पृथ्वीजये बुधैः ।
द्वाराणि चास्य चत्वारि पञ्चशाखानि जायते ॥ ६ ॥

चत्वारो निर्गमास्तस्य प्रोक्ताः सर्वे विभागिकाः ।
दिक्षु सर्वासु कर्तव्यमेवं भद्रनिवेशनम् ॥ ७ ॥

अर्धेन मध्यभित्तेस्तु भित्तिर्भद्रस्त्र(त्र)ये भवेत् ।
भद्रे भद्रे धराणां स्याद् विंशतिश्चाष्टभिर्युता ॥ ८ ॥

मुखभद्रं भवेद् युक्तं वेदिकामत्तवारणैः ।
क्षेत्रभागोदयाद्या भूराभूमिफलकान्तरम् ॥ ९ ॥

आदिभूम्युदयार्धेन पीठं चास्य प्रकल्पयेत् ।
भागान् नवोदयं कृत्वा भागेनैकेन कुम्भिका ॥ १० ॥

कर्तव्याष्टांशयुक्तेन स्तम्भो भागचतुष्टये ।
पादयुक्तं विधातव्यो भागेनोत्कलकं तथा ॥ ११ ॥

हीरग्रहणकं कार्यं भागं पादविवर्जितः(तम्) ।
सपादभागिकः पट्टः स्तम्भकेन समन्वितः ॥ १२ ॥

पट्टार्धेन जघन्यः स्युर्भूमौ भूमावयं क्रमः ।
क्लृप्तभागोदयादर्धं भूमिष्वन्यासु हीयते ॥ १३ ॥

पञ्चभागप्रमाणं तु सच्छाद्यं नवमं तलम् ।
वेदिकाया अधश्छाद्यं सार्धभागत्रयोन्मितम् ॥ १४ ॥

कण्ठेन युक्तं कर्तव्यं वेदिका पिहिता यथा ।
तस्याः कण्ठे(ण्ठो) विधातव्यस्तन्मध्ये सार्धभागिकः ॥ १५ ॥

वेदिकाविस्तरः कार्यो भागांस्तत्रार्धसप्तमान् ।
वेदिकोपरि घण्टा च सार्धभागाश्चतुर्दश ॥ १६ ॥

भागद्वयं सपादं तु कण्ठः पट्टं तु पञ्चभिः ।
चतुर्भिश्च द्वितीयं च तृतीयं च त्रिभिस्ततः ॥ १७ ॥

सद्मशीर्षश्च दातव्यो यथाशोभं यथारुचि ।
क्षेत्रभागसमः कार्यः कलशश्चूलिकावधेः ॥ १८ ॥
उदयार्धेन भूमेः स्युरन्तराणि तलानि च ।
यथाशोभं तु कर्तव्यं पीठं तस्य सुशोभितम् ॥ १९ ॥
सार्धभागद्वयं चास्य कार्या खुरघरण्डिका ।
जङ्घा भागचतुष्कं च ततश्छाद्यं प्रयोजयेत् ॥ २० ॥
भागद्वयं च पादोनं छाद्यपिण्डः प्रकीर्तितः ।
निर्गमोऽस्य चतुर्भागो हंसाख्यस्तस्य चोपरि ॥ २१ ॥
पादोनभागं कर्तव्यं ततश्छाद्यं द्वितीयकम् ।
जङ्घा भूमिचतुष्केण प्रासादस्य प्रकल्पयेत् ॥ २२ ॥
चतुर्थभूमिकामूर्ध्नि ततो मुण्डा(न्) निवेशयेत् ।
क्षणक्षणप्रवेशेन कार्याः शेषास्तु भूमिकाः ॥ २३ ॥
वेदिका च यथोक्ता स्यात् सघण्टा कलशान्विता ।
रेखाशुद्ध्या च कर्तव्या मुण्डाः सर्वं यथायथम् ॥ २४ ॥
अर्धोदयं त्रिधा कृत्वा तृतीयं दशधा भजेत् ।
वामनश्चातपत्रश्च कुबेरो भ्रमरावली ॥ २५ ॥
हंसपृष्ठो महाभोगी नारदः शम्बुको जयः ।
अनन्तो दशमस्तेषां विधायकवशादमी ॥ २६ ॥
विधातव्याः स्थपतिभिर्मुण्डरेखाप्रसिद्धये ।
तमङ्गवेदिकाजालमत्तवारणशोभितम् ॥ २७ ॥
वितर्दिनिर्यूहयुतं चन्द्रशालाविभूषितम् ।
कर्माढ्यं बहुचित्रं च कुर्वीत पृथिवीजयम् ॥ २८ ॥
प्रासादाश्च महान्तो ये विधेयास्ते समोदयाः ।
अर्धोदयेन लघवो खवाको(क्रो)णादयं क्रमः ॥ २९ ॥

भूम्यष्टकादभ्युदयः क्षेत्रविस्तारसम्मितः ।
यतस्तव वधे प्रोक्तः प्रासादोऽन्यद् विभूषणम् ॥ ३० ॥
बहवो निकरा येषु प्राङ्गणं तेषु दीयते ।
रेखायां प्रथमायां वा द्वितीयायामथापि वा ॥ ३१ ॥
तृतीयायां वा रेखायां तत्र संवरणाः स्मृताः ।
अयं भूम्युदयः कार्यः क्षेत्रे दशविभागिके ॥ ३२ ॥
न्यूनाधिकविभक्ते तु कार्यः स्यादनुसारतः ।
मुक्तकोणस्य लक्ष्माथ प्रक्रमागतमुच्यते ॥ ३३ ॥
चतुरश्रीकृते क्षेत्रे भागद्वादशकाङ्किते ।
भागश्चतुष्टो(ष्को) मध्येऽस्य चतुर्द्वा(र्ध)रविभूषितः ॥ ३४ ॥
भागेन च ततोऽलिन्दो धरद्वादशकान्वितः ।
तद्वद् द्वितीयालिन्दोऽपि विंशत्या धारितो धरैः ॥ ३५ ॥
तृतीयश्च धरैरष्टाविंशत्यालिन्दको भवेत् ।
षट्त्रिंशता धरैर्युक्तः कार्योऽलिन्दश्चतुर्थकः ॥ ३६ ॥
चतुश्चत्वारिंशता स्याद् धरैर्युक्तश्च पञ्चमः ।
भागार्धं कारयेद् भित्तिं सार्धं भागं विमुच्य तु ॥ ३७ ॥
भागत्रयं ततः कुर्यात् प्राग्ग्रीवं दैर्घ्यविस्तृतौ ।
विस्तृतौ निर्गमे चैषां भद्रं भागेन कल्पयेत् ॥ ३८ ॥
भागिकं निर्गतं तस्मान्मध्येऽन्यद् भद्रमस्य हि ।
भागनिर्गमविस्तारं दिक्षु सर्वास्वयं विधिः ॥ ३९ ॥
चतुःपञ्चाशता स्तम्भैरेकैकं भद्रमन्वितम् ।
मध्ये वास्य चतुश्चत्वारिंशं स्तम्भशतं भवेत् ॥ ४० ॥
षोडशाभ्यधिका च स्याद् भद्रस्तम्भशतद्वयी ।
एवं धराणां सर्वेषां भवेत् षष्ठं शतत्रयम् ॥ ४१ ॥
पृथ्वीजयवदत्रापि शेषनिर्माणमिष्यते ।
तृतीयभूमिकामूर्ध्नि निर्गमेष्वखिलेष्वपि ॥ ४२ ॥

प्राङ्गणानि विधेयानि विशेषोऽत्रैष कीर्तितः ।
सर्वतोभद्रसंज्ञेऽथ शत्रुमर्दननामपि(नि) ॥ ४३ ॥
अयमेव विधिः कार्यो मुण्डरेखाप्रसिद्धये ।
श्रीवत्सस्यापि मध्ये स्यात् स्तम्भाद्यं मुक्तकोणवत् ॥ ४४ ॥
सार्धं भागं परित्यज्य भागत्रितयविस्तृतम् ।
कर्णप्राग्ग्रीवमेतस्य भागेन च विनिर्गतम् ॥ ४५ ॥
भद्रं तस्यापि कर्तव्यं भागविस्तारनिर्गमम् ।
मुक्तकोणवदस्यापि मध्यभद्रं विधीयते ॥ ४६ ॥
अयं विधिः समग्रासु दिक्षु शेषं तु पूर्ववत् ।
प्रतिभद्रं धरास्त्रिंशद् भवन्त्यस्य दृढाः शुभाः ॥ ४७ ॥
शतं विंशमिदं (सर्व)धराणामिह कीर्तितम् ।
एवं समस्तस्तम्भानां चतुःषष्ठं शतद्वयम् ॥ ४८ ॥
सर्वतोभद्रसंज्ञस्य लक्ष्मेदानीं प्रचक्ष्महे ।
चतुरश्रीकृते क्षेत्रे चतुर्दशविभाजिते ॥ ४९ ॥
भागिकः स्याच्चतुष्कोऽस्य चतुःस्तम्भविभूषितः ।
स्तम्भैर्द्वादशभिर्युक्तः प्रथमः स्यादलिन्दकः ॥ ५० ॥
स्तम्भविंशतिसंयुक्तो द्वितीयः स्यादलिन्दकः ।
स्यादष्टाविंशतिस्तम्भैस्तृतीयः स्याप्य(द)लिन्दकः ॥ ५१ ॥
षट्त्रिंशता चतुर्थः स्यादलिन्दो भूषितो धरैः ।
पञ्चमः स्याच्चतुश्चत्वारिंशता भूषितो धरैः ॥ ५२ ॥
द्वापञ्चाशद्धरः षष्ठः सर्वेऽप्येतेऽस्य भागिकाः ।
भागार्धं शस्यते भित्तिः सर्वतः सुदृढा घना ॥ ५३ ॥
सार्धभागं परित्यज्य भागत्रितयविस्तृतः ।
कर्णप्राग्ग्रीवकश्च स्याद् भागमेकं च निर्गमः ॥ ५४ ॥

भद्रमस्यापि कर्तव्यं भागनिर्गमविस्तृतम् ।
मध्ये भद्रं विधातव्यं भागद्वयविनिर्गतम् ॥ ५५ ॥
अस्यापि भद्रं मध्ये स्याद् भागत्रितयविस्तृतम् ।
भागिको निर्गमश्चास्य तदन्तर्भागनिर्गतम् ॥ ५६ ॥
भागविस्तारसंयुक्तं भद्रमन्यत् प्रकल्पयेत् ।
दिक्षु सर्वास्वयं प्रोक्तो विधिर्भद्रप्रकल्पने ॥ ५७ ॥
स्तम्भानामस्य कर्तव्यं मध्ये षण्णवतं शतम् ।
भद्रेष्वेषु च सर्वेषु भवेत् षष्ट्यधिकं शतम् ॥ ५८ ॥
समेन प्रविभागेन स्तम्भानामेकसङ्ख्यया ।
इत्थं समस्तस्तम्भानां षट्पञ्चाशं शतत्रयम् ॥ ५९ ॥
किन्तु जङ्घा भवेदस्य भूमिकात्रितयोन्मिता ।
शत्रुमर्दनसंज्ञस्य धाम्नो लक्ष्माथ कथ्यते ॥ ६० ॥
पृथ्वीजयसमं मध्ये भित्तिश्चापि तथाविधा ।
सार्धं भागं परित्यज्य भागेनायतविस्तृतम् ॥ ६१ ॥
भद्रं विदध्यात् तन्मध्ये भागत्रितयविस्तृतम् ।
भद्रमेव विधातव्यं भागत्रितयनिर्गतम् ॥ ६२ ॥
पार्श्वयोर्भागिकं भद्रमायत्यां(त्या) विस्तरेण च ।
भागत्रितयविस्तारं भागेनैकेन निर्गमम् ॥ ६३ ॥
मध्यभद्रं ततोऽपि स्याद् भागेनायतविस्तृतम् ।
क्रमोऽयं दिक्षु सर्वासु विधातव्योऽस्य सिद्धये ॥ ६४ ॥
ऊर्ध्वं पृथ्वीजयस्येव कार्यमस्यापरं पुनः ।
प्रतिभद्रं चतुश्चत्वारिंशत्स्तम्भसमन्वितम् ॥ ६५ ॥
मध्ये स्तम्भशतं चास्य विधेयं सुदृढं शुभम् ।
षट्सप्ततिस्तम्भशतद्वयमस्य भवेदिति ॥ ६६ ॥

पञ्चानामपि चैतेषां हस्ताष्टशतमुत्तमम् ।
मानमुत्सेधविस्तारात् कर्तव्यं श्रियमिच्छता ॥ ६७ ॥
मध्यमाधमयोर्मानं कीर्तितं पृथिवीजये ।
राज्ञः क्रीडार्थमन्यच्च कथ्यते गृहपञ्चकम् ॥ ६८ ॥
क्षोणीविभूषणं त्वाद्यं पृथिवीतिलकं परम् ।
प्रतापवर्धनं चान्यच्छ्रीनिवासं ततोऽपि च ॥ ६९ ॥
लक्ष्मीविलाससंज्ञं च पञ्चमं परिकीर्तितम् ।
चतुरश्रीकृते क्षेत्रे दशभागैर्विभाजिते ॥ ७० ॥
चतुष्को भागविस्तीर्णो मध्ये कार्यश्चतुर्धरः ।
बहिश्च भागिकोऽलिन्दस्तदन्तेऽशत्रयायताः ॥ ७१ ॥
कर्णप्रासादकाः कार्या भागत्रितयविस्तृताः ।
तेषां षड्दारुकं मध्ये भित्तिर्भागार्धसम्मिता ॥ ७२ ॥
तद्बहिर्भागनिष्क्रान्तो भद्रं भागं च विस्तृतः ।
प्राग्ग्रीवत्रयसंयुक्तो भागिकालिन्दवेष्टितः ॥ ७३ ॥
अर्धभागिकभित्त्या च चतुष्को वेष्टितो भवेत् ।
प्रासादोऽयं मनोहारी भवेदवनिशेखरः ॥ ७४ ॥
चतुरश्रीकृते क्षेत्रे भागद्वादशभाजिते ।
चतुष्को भागिको मध्ये बाह्यालिन्दौ च भागिकौ ॥ ७५ ॥
नवकोष्ठांश्च कर्णेषु प्रासादान् विनिवेशयेत् ।
षड्दारुकं च कर्तव्यं तेषामन्तरसंश्रयम् ॥ ७६ ॥
ततोऽर्धभागिकी भित्तिः कर्तव्या सर्वतो बहिः ।
भद्रं भागायतो भागविनिष्क्रान्तश्चतुर्दिशम् ॥ ७७ ॥
चतुष्को भागिकाऽलिन्दवेष्टितश्च विधीयते ।
अस्य भद्रत्रयं कार्यं भागविस्तारनिर्गमम् ॥ ७८ ॥

अर्धभागिकभित्त्या च वेष्टितं तद् विधीयते ।
कर्णे कर्णेस्त(ऽस्य) विस्तीर्णे द्वे भद्रे भागनिर्गते ॥ ७९ ॥
प्रासादमेवं भुवनतिलकं परिचक्षते ।
चतुरश्रीकृते क्षेत्रे भागद्वादशभाजिते ॥ ८० ॥
चतुष्को भागिको मध्ये चतुःस्तम्भो विधीयते ।
तद्बहिर्भागिकोऽलिन्दो द्वितीयोऽपि च भागिकः ॥ ८१ ॥
नवकोष्ठांश्च कर्णेषु प्रासादान् विनिवेशयेत् ।
षड्दारुकं च कर्तव्यं तेषामन्तरसंश्रयम् ॥ ८२ ॥
ततोऽर्धभागिकी भित्तिः कर्तव्या सर्वतो बहिः ।
भद्रे भागायतो भद्रविनिष्क्रान्तश्चतुर्धरः ॥ ८३ ॥
चतुष्को भागिकालिन्दद्वयेन परिवेष्टितः ।
त्रिभागविस्तृतं भद्रं तद्बहिर्भागनिर्गतम् ॥ ८४ ॥
भागिकं प्रतिभद्रं च कुर्यादुभयतः समम् ।
भागार्धं बाह्यतो भित्तिर्भद्रस्य परितो भवेत् ॥ ८५ ॥
विधिरेष विधातव्यो दिक्ष्वेवं चतसृष्वपि ।
विलासस्तबको नाम प्रासादोऽयं प्रकीर्तितः ॥ ८६ ॥
कर्णप्राग्ग्रीवकौ द्वौ द्वौ शालाप्राग्ग्रीवकौ यदा ।
स्यातामस्य तदा कीर्त्तिपताकः परिकीर्तितः ॥ ८७ ॥
अस्यैव पीठे निर्मुक्तशालाभिः परितोऽष्टभिः ।
अन्योन्यशालासंबद्धे यदासावेव दीयते ॥ ८८ ॥
कर्णप्रासादकोपेतः कोणैः शालोज्झितैर्युतः ।
प्रासादसुन्दरो ज्ञेयस्तदा भुवनमण्डनः ॥ ८९ ॥
एते प्रोक्तास्तलच्छन्दा जङ्घासंवरणादिकम् ।
भूमिमानादिकं यच्च तत् पृथ्वीजयवद् भवेत् ॥ ९० ॥

इदानीं कथ्यते लक्ष्म क्षोणीभूषणवेश्मनः ।
पञ्चपञ्चाशता हस्तैः कल्पिते चतुरश्रके ॥ ९१ ॥

विभक्ते चाष्टभिर्भागैश्चतुष्को भागिकः स्मृतः ।
चतुर्भिरन्वितः स्तम्भैरलिन्दश्चास्य भागिकः ॥ ९२ ॥

युक्तो द्वादशभिः स्तम्भैर्विंशत्या च द्वितीयकः ।
स्यादष्टाविंशतिधरस्तृतीयश्चाप्यलिन्दकः ॥ ९३ ॥

भित्तेरप्यर्धभागेन सार्धं भागं विमुच्यते ।
भागपञ्चकविस्तीर्णं भद्रं भागेन निर्गतम् ॥ ९४ ॥

तन्मध्यभद्रमन्यच्च भागत्रितयविस्तृतम् ।
भागेन निर्गतं कार्यं भद्रमन्यत् ततोऽपि च ॥ ९५ ॥

भागेन विस्तृतं कार्यं भागेनापि च निर्गतम् ।
दिक्षु सर्वासु कर्तव्यो विधिरेषोऽस्य सिद्धये ॥ ९६ ॥

मध्यस्तम्भैश्चतुःषष्ठ्या संयुक्तं सारदारुजैः ।
प्रतिभद्रं धरैः कार्यमष्टादशभिरन्वितम् ॥ ९७ ॥

षट्त्रिंशं शतमेवं स्यात् स्तम्भानामिह सर्वतः ।
चतुर्द्वारमिदं कार्यं यशःश्रीकीर्तिवर्धनम् ॥ ९८ ॥

पृथिवीतिलकस्याथ लक्षणं परिकीर्त्यते ।
चत्वारिंशत्करे क्षेत्रे भागैर्भक्तेऽर्धषष्ठकैः ॥ ९९ ॥

भागिकः स्याच्चतुष्कोऽन्तश्चतुःस्तम्भविभूषितः ।
अलिन्दोऽपि च भागेन स्तम्भैर्द्वादशभिर्युतः ॥ १०० ॥

विंशत्या च द्वितीयोऽपि भित्तिः स्यादस्य पादिका ।
कर्णे प्रासादको भागैस्त्रिभिः स्यान्निर्गतायतः ॥ १०१ ॥

अस्य भद्रद्वयं कार्यं भागनिर्गतविस्तृतम् ।
कर्णप्रासादयोर्मध्ये भागपञ्चकविस्तृतम् ॥ १०२ ॥

भागेन निर्गतं कार्यं भद्रं तस्यापि मध्यतः ।
भागत्रितयविस्तीर्णं भागेनैकेन निर्गतम् ॥ १०३ ॥

भद्रमस्यापि मध्येऽन्यद् भागेनायतनिर्गतम् ।
स्तम्भाः षट्त्रिंशदन्तः स्युर्भद्रेष्वष्टौ शतद्वयम् ॥ १०४ ॥

अथातः श्रीनिवासस्य लक्षणं सम्प्रचक्ष्महे ।
पृथ्वीतिलकवन्मध्यमेतस्य परिकीर्त्यते ॥ १०५ ॥

सपादं भागमुत्सृज्य भागत्रितयविस्तृतम् ।
भागेन निर्गतं चास्य भद्रमाद्यं प्रकल्पयेत् ॥ १०६ ॥

तस्यापि मध्यवर्तन्यद् भागनिर्गतविस्तृतम् ।
अन्वितं दशभिः स्तम्भैः सुदृढैस्तद् विधीयते ॥ १०७ ॥

सर्वास्वपि च दिक्ष्वेवं विधेया भद्रकल्पना ।
अस्य षट्सप्ततिः स्तम्भाः भवन्त्येकत्र सङ्ख्यया ॥ १०८ ॥

प्रतापवर्धनस्याथ लक्ष्म साम्प्रतमुच्यते ।
पञ्चविंशतिहस्ताङ्के सार्धभागत्रयाङ्किते ॥ १०९ ॥

मध्ये चतुष्को भागेन चतुर्भिः सम्भृतो धरैः ।
अलिन्दो भागिकश्चास्य स्तम्भद्वादशकान्वितः ॥ ११० ॥

पादिका भित्तिरेतस्य भद्रं चास्य प्रकल्पयेत् ।
भागनिर्गमविस्तारं चतुःस्तम्भविभूषितम् ॥ १११ ॥

विधिरेष समग्रासु दिक्षु कार्योऽस्य सिद्धये ।
स्तम्भैर्द्वात्रिंशता युक्तो बहिरन्तरयं भवेत् ॥ ११२ ॥

धराणां चैव सर्वेषां चतुःषष्टिः प्रकल्पना ।
अथ लक्ष्मीविलासस्य सम्यग् लक्ष्माधुनोच्यते ॥ ११३ ॥

प्रतापवर्धनस्येव मध्यमस्य प्रकल्पयेत् ।
प्रतापवर्धनसमं सर्वतोऽप्येतदीरितम् ॥ ११४ ॥

किन्त्वस्य पार्श्वभद्राणि भद्राणामेव कारयेत् ।
कोणेष्वपि च भद्राणि पार्श्वयोरुभयोस्तथा ॥ ११५ ॥

भागस्य(श्च) निर्गमोऽप्येषां विशेषोऽस्मादयं मतः ।
भद्रमस्य दशस्तम्भैर्मध्यं षोडशभिर्धरैः ॥ ११६ ॥

चतुर्द्वारं भवेदेतदिच्छया क्षणमध्यगम् ।
द्वारमन्यद् विधातव्यं स्वपदे स्यात् सुशोभितम् ॥ ११७ ॥

भूमिभिः सार्धषष्ठीभिर्विधेयः क्षोणिभूषणः ।
अर्धाष्टमीभिश्च भवेत् पृथ्वीतिलकसंज्ञकः ॥ ११८ ॥

स्यात् सार्धपञ्चमीभिस्तु श्रीनिवासोऽत्र भूमिभिः ।
लक्ष्मीविलाससंज्ञोऽर्धपञ्चमीभिर्विधीयते ॥ ११९ ॥

प्रतापवर्धनाख्योऽर्धचतुर्थीभिर्विधीयते ।
राज्ञां पृथ्वीजयादीनि निवासभवनानि च ॥ १२० ॥

क्षोणीविभूषणादीनि विलासभवनानि च ।
यान्युक्तानि निवासाय विलासाय च भूभृताम् ॥ १२१ ॥

तेषां पृथ्वीजयादीनां द्वारमानमथोच्यते ।
चतुःपञ्चाशदंशो यो विस्तृतः सकरत्रयः ॥ १२२ ॥

स द्वारस्योदयः प्रोक्तस्तदर्धेनास्य विस्तृतिः ।
स्वोदयस्य त्रिभागेन पिण्डः स्तम्भेषु शस्यते ॥ १२३ ॥

स्यात् सप्तविंशतितमः सपादः सचतुष्करः ।
गृहभागो भवेद् भूमिः प्रथमा राजवेश्मनाम् ॥ १२४ ॥

भूच्छ्राये नवधा भक्ते तदंशकचतुष्टयम् ।
निर्गमश्छाद्यकस्यांशद्वयं पादोनमुच्छ्रयः ॥ १२५ ॥

तथान्तरावणी कार्या छाद्यकोच्छ्रायनिर्गता ।
हीरग्रहणपिण्डार्धबाहल्या सा प्रशस्यते ॥ १२६ ॥

तस्याः स्वमेव बाहल्यं पादोनं विस्तृतिः स्मृता ।
अन्तरावणिकातुल्यो मदलाया विनिर्गमः ॥ १२७ ॥
स्वनिर्गमात् तथा चास्याः सपादः स्यात् समुच्छ्रयः ।
भूम्युच्छ्रयनवांशस्य पादोऽस्याः पिण्डमिष्यते ॥ १२८ ॥
भूनवांशस्त्रिभागोनो मदलायाश्च विस्तृतिः ।
†लुमामूलस्य स्तम्भार्धं विस्तारः परिकीर्तितः ॥ १२९ ॥
तत्त्र्यंशादग्रविस्तीर्णा मूले साष्टांशयुग् भवेत् ।
तुम्बिनी लम्बिनी हेला शान्ता कोला मनोरमा ॥ १३० ॥
आध्माता चेत्यमूः प्रोक्ता लुमाः सप्त मनीषिभिः ।
ऋजुः सा लम्बिनी तासामाध्माता कर्णगा स्मृता ॥ १३१ ॥
अन्तराले क्रमेण स्युः पञ्चान्याः परिकीर्तिताः ।
स्तम्भे निदध्यान्मदलां छाद्यं धर्तुं दृढां शुभाम् ॥ १३२ ॥
स्तम्भाभावे पुनर्न्यस्येत् कुड्यपट्टेऽपि तां सुधीः ।
सप्त पञ्चाथवा तिस्रो मल्लच्छाद्ये लुमाः स्मृताः ॥ १३३ ॥
कोणेष्वेता इमाभ्योऽन्याः कर्तव्याः प्राञ्जलाः समाः ।
छाद्ये कर्णात् क्वचित् कार्या मकराननभूषिताः ॥ १३४ ॥
तेऽपि विद्याधरोपेताः क्वचित् सगजतुण्डिकाः ।
सकुम्भिकस्य स्तम्भस्य प्रविभज्योदयं त्रिधा ॥ १३५ ॥
तत्र भागद्वयं कुर्याद् भागानर्धचतुर्थकान् ।
तत्र पादोनभागेन राजितासनकं भवेत् ॥ १३६ ॥
ततः सोल्कलका वेदी साङ्घ्रिभागा विधीयते ।
कूटागारसमांशार्धं कार्योऽत्रासनपट्टकः ॥ १३७ ॥
स स्यादभीष्टो(ष्ट)विस्तारो भागोच्चं मत्तवारणम् ।
स्वोदयस्य त्रिभागेन तिर्यक् कार्योऽस्य निर्गमः ॥ १३८ ॥

रूपकैः करणाद्याभिः सुपुत्रैरपि शोभितम् ।
वेदिकादिकमप्यस्य रूपपत्राचितं शुभम् ॥ १३९ ॥
आयसीभिः शलाकाभिः कीलकैश्च दृढीकृतम् ।

एतानि पञ्चदशराजनिवेशनानि
पृथ्वीजयप्रभृति यानि निरूपितानि ।
यो लक्षणेन सहितं परिमाणमेषां
जानाति तस्य नृपतिः परितोषमेति ॥ १४० ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
राजगृहं नाम त्रिंशोऽध्यायः ।

अथ यन्त्रविधानं नामैकत्रिंशोऽध्यायः ।

अभ्यद्दिनेशशशिमण्डलचक्रशस्तं (स्त)-
मेतज्जगत्त्रितययन्त्रमलक्ष्यमध्यम् ।
भूतानि बीजमखिलान्यपि सम्प्रकल्प्य
यः सन्ततं भ्रमयति स्मरजित् स वोऽव्यात् ॥ १ ॥

यन्त्राध्यायमथ ब्रूमो यथावत् प्रक्रमागतम् ।
धर्मार्थकाममोक्षाणां यदेकमिह कारणम् ॥ २ ॥

यदृच्छया प्रवृत्तानि भूतानि स्वेन वर्त्मना ।
नियम्यास्मिन् नयति यत् तद् यन्त्रमिति कीर्तितम् ॥ ३ ॥

स्वरसेन प्रवृत्तानि भूतानि स्वमनीषया ।
कृतं यस्माद् यमयति तद्वा यन्त्रमिति स्मृतम् ॥ ४ ॥

तस्य बीजं चतुर्धा स्यात् क्षितिरापोऽनलोऽनिलः ।
आश्रयत्वेन चैतेषां विजयदप्युपयुज्यते ॥ ५ ॥

भिन्नः सूतश्चकै(यै)रुक्तस्ते च सम्यङ् न जानते ।
*प्रकृत्या पार्थिवः सूतस्त्वा(स्त्र)यात् †तत्र क्रिया भवेत् ॥ ६ ॥
पार्थिवत्वादयमतो न कदाचिद् विभिद्यते ।
द्रव्यत्वादग्निजत्वं हि यद्यस्य परिकल्प्यते ॥ ७ ॥
तदा विरोधो नैवास्य पावकेनोपपद्यते ।
गन्धाद् वह्नेर्विरोधाच्च स्थिता पार्थिवता बलात् ॥ ८ ॥
आत्मैव बीजं सर्वेषां प्रत्येकमपराण्यपि ।
एवं भेदा भवन्त्येषां भूयांसः सङ्करान्मिथः ॥ ९ ॥
स्वयंवाहकमेकं स्यात् सकृत्प्रेर्यं तथापरम् ।
अन्यदन्तरित वाह्यं वाह्यमन्यत् त्वदूरतः ॥ १० ॥
स्वयंवाह्यमिहोत्कृष्टं हीनं स्यादितरत् त्रयम् ।
तेषु शंसन्ति दूरस्थमलक्ष्यं निकटस्थितम् ॥ ११ ॥
यद्यु(दु)त्पन्नमलक्ष्यं यदेकं बहुषु साधकम् ।
तदन्यदपि शंसन्ति यस्माद् विस्मयकृन्नृणाम् ॥ १२ ॥
एका स्वीया गतिश्चित्रे वाह्येऽन्या वाहकाश्रिता ।
अरघट्टाश्रिते कीटे दृश्यते द्वयमप्यदः ॥ १३ ॥
इत्थं गतिद्वयवशाद् वैचित्र्यं कल्पयेत् स्वयम् ।
अलक्षता विचित्रत्वं यस्माद् यन्त्रेषु शस्यते ॥ १४ ॥
अन्यत् स्यादन्तरात्प्रे(प्रे)र्यं द्वितीयं मध्यमं त्विदम् ।
द्वयत्रयादियोगेन चतुर्णामपि योगतः ॥ १५ ॥
अंशांशिभावाद् भूतानां सङ्ख्यैषामतिरिच्यते ।
यः सम्यगेतज्जानाति स पुमान् भवति प्रियः ॥ १६ ॥

प्रमदानां नृपाणां च प्रज्ञानां च मतस्य च।
लाभं ख्यातिं च पूजां च यशो मानं धनानि च॥ १७॥
प्राप्नोति किं किं न पुमान् य इदं वेत्ति तत्त्वतः।
गृहमेकं विलासानामाश्चर्यस्य परं पदम्॥ १८॥
रतेरावासभवनं विस्मयस्यैकमास्पदम्।
यथावद् देवतादीनां रूपचेष्टादिदर्शनात्॥ १९॥
तास्तुष्यन्त्यथ तत्तुष्टिः पूर्वैर्धर्मः प्रकीर्तितः।
नृपादितोषादर्थः स्यादर्थे कामः प्रतिष्ठितः॥ २०॥
वित्तैक्यादस्य निष्पत्तिर्मोक्षश्चास्मान्न दुर्लभः।
पार्थिवं पार्थिवैर्बीजैः पार्थिवं जलजन्मभिः॥ २१॥
तदेव तेजोजनितैस्तदेव मरुदुद्भवैः।
आप्यमाप्यैस्तथा बीजैरानलैरानिलैरपि॥ २२॥
वह्निजैश्च मरुज्जातैः पार्थिवैर्वारुणैरपि।
मारुतं मारुतैराप्यैः पार्थिवैरानलैस्तथा॥ २३॥
वह्निजातेऽपि बीजं स्यात् सूतः सोऽपि च वान(नि)ले।
पार्थिवानां भवेद् बीजमाप्यानामपि वारणे(रुणम्)॥ २४॥
इति बीजानि सर्वेषां कीर्तितान्यखिलान्यपि।
कुड्यंकरणसूत्राणि भारगोलकपीडनम्॥ २५॥
लम्बनं लम्बकारे च चक्राणि विविधान्यपि।
अयस्ताम्रं च तारं च त्रपु संवित्प्रमर्दने॥ २६॥
काष्ठं च चर्म वस्त्रं च स्वबीजेषु प्रयुज्यते।
उर्दकः कर्तरो यष्टिश्चक्रं भ्रमरकस्तथा॥ २७॥
शृङ्गावली च नाराचः स्वबीजान्यौर्वरे विदुः।
ताप उत्तेजनं स्तोभः क्षोभश्च जलसङ्गजः॥ २८॥

एवमाद्यग्निबीजानि पार्थिवस्य प्रचक्षते ।
धारा च जलभारश्च पयसो भ्रमणं तथा ॥ २९ ॥
एवमादीनि भूजस्य जलजानि प्रचक्षते ।
यथोच्छ्रायो यथाधिक्यं यथा नीरन्ध्रतापि च ॥ ३० ॥
अत्यन्तमूर्ध्वगामित्वं स्वबीजान्ययसस्तथा ।
मरुत् स्वभावजो गाढैर्ग्राङ्कैश्च प्रतीप्सितः ॥ ३१ ॥
इत्याद्यैर्बीजनाद्यैश्च गजकर्गादिभिः कृतः ।
(छा)चाणितो गालितश्चायं बीजं भवति भूभवे ॥ ३२ ॥
काष्ठंभृ(कृ)त्तिश्च लोहं च जलजे पार्थिवं भवेत् ।
अन्यदम्भस्तदप्यस्तु तिर्यगूर्ध्वमधस्तथा ॥ ३३ ॥
बीजं स्वकीयं भवति यन्त्रेषु जलजन्मसु ।
तापाद्यं पूर्वकथितं वह्निजं जलजे भवेत् ॥ ३४ ॥
सङ्गृहीतश्च दत्तश्च पूरितः प्रतिनोदितः ।
मरुद् बीजत्वमायाति यन्त्रेषु जलजन्मसु ॥ ३५ ॥
वह्निजातेषु मृत्ताम्रलोहरुक्मादि तद्ग्रहे ।
पार्थिवं कथयन्तीह बीजं बीजविचक्षणाः ॥ ३६ ॥
वह्नेर्वह्निर्भवेद् बीजमाप आपस्तथा भवेत् ।
आद्यैरित्यादिभिः प्रोक्तैर्मरुद् गच्छति बीजताम् ॥ ३७ ॥
प्रत्येषकं च जनकं प्रेरकं ग्राहकं तथा ।
सङ्ग्राहकं च भूजातं बीजं स्यादनिलोद्भवैः ॥ ३८ ॥
प्रेरणं चाभिघातश्च विवर्गो भ्रमणं तथा ।
जलजं मारुतोत्थेषु बीजं स्यादिति सम्मतम् ॥ ३९ ॥
सङ्गृहीतस्य तापाद्यैर्यानि पावकजन्मनि ।
प्रकीर्तितानि तान्येव भवन्ति पवनोद्भवैः ॥ ४० ॥

प्रेरितः सङ्गृहीतश्च जनितश्च समीरणः ।
आत्मनो बीजतां गच्छत्येवमन्यत् प्रकल्पयेत् ॥ ४१ ॥
भूतमेकमिहोद्रिक्तमन्यद्धीनं ततोऽधिकम् ।
अन्यद्धीनतरं चान्यदेवंप्रायैर्विकल्पितैः ॥ ४२ ॥
नाना भेदा भवन्त्येषां कस्तान् कार्त्स्न्येन वक्ष्यति ।
निष्क्रिया भूः क्रिया त्वंशो शेषेषु सहजा त्रिषु ॥ ४३ ॥
अतः प्रायेण सा जन्या क्षितावेव प्रयत्नतः ।
साध्यस्य रूपवशतः सन्निवेशो यतो भवेत् ॥ ४४ ॥
यन्त्राणामाकृतिस्तेन निर्णेतुं नैव शक्यते ।
यथावद्बीजसंयोगः सौश्लिष्ट्यं श्लक्ष्णतापि च ॥ ४५ ॥
अलक्षता निर्वहणं लघुत्वं शब्दहीनता ।
शब्दे साध्ये तदाधिक्यमशैथिल्यमगाढता ॥ ४६ ॥
वहनीषु समस्तासु सौश्लिष्ट्यं चास्खलद्गति ।
यथाभीष्टार्थकारित्वं लयतालानुगामिता ॥ ४७ ॥
इष्टकालेऽर्थदर्शित्वं पुनः सम्यक्त्वसंवृतिः ।
अनुल्बणत्वं ताद्रूप्यं दार्ढ्यं मसृणता तथा ॥ ४८ ॥
चिरकालसहत्वं च यन्त्रस्यैते गुणाः स्मृताः ।
एकं बहूनि चलयेद् बहुभिश्चाल्यतेऽपरम् ॥ ४९ ॥
सुश्लिष्टत्वमलक्षत्वं यन्त्राणां परमो गुणः ।
अथ कर्माणि यन्त्राणां विचित्राणि यथाविधि ॥ ५० ॥
न विस्तरान्न सङ्क्षेपात् साम्प्रतं संप्रचक्ष्महे ।
कस्यचित् सा क्रिया साध्या कालः कस्यापि कस्यचित् ॥ ५१ ॥
शब्दः कस्यापि चोच्छ्रायो रूपस्पर्शौ च कस्यचित् ।
क्रियास्तु कार्यस्य वशादनन्ताः परिकीर्तिताः ॥ ५२ ॥

तीर्यगूर्ध्वमधः पृष्ठे पुरतः पार्श्वयोरपि ।
गमनं सरणं पात इति भेदाः क्रियोद्भवाः ॥ ५३ ॥

कालो मुहूर्तकाष्ठाद्यैर्भिन्नो भेदैरनेकधा ।
शब्दो विचित्रः सुखदो रतिकृद् भीषणस्तथा ॥ ५४ ॥

उच्छ्रायस्तु जलस्य स्यात् क्वचिद् भूजेऽपि शस्यते ।
गीतं नृत्यं च वाद्यं च पटहो वंश एव च ॥ ५५ ॥

वीणा च कांस्यतालश्च तृमिला करटापि च ।
यत्किञ्चिदन्यदप्यत्र वादित्रादि विभाव्यते ॥ ५६ ॥

समस्तमपि तद् यन्त्राज्जायते कल्पनावशात् ।
नृत्ये तु नाटकं चोक्षस्ताण्डवं लास्यमेव च ॥ ५७ ॥

राजमार्गश्च देशी च यन्त्रात् सर्वं प्रसिध्यति ।
तथा जात्यनुगाश्चेष्टा विरुद्धा यास्तु जातितः ॥ ५८ ॥

ताः सर्वा अपि सिध्यन्ति सम्यग्यन्त्रस्य साधनात् ।
भूचराणां गतिर्व्योम्नि भूमौ व्योमचरागमः ॥ ५९ ॥

चेष्टितान्यपि मर्त्यानां तथा भूमिस्पृशामिव ।
जायन्ते यन्त्रनिर्माणाद् विविधानीप्सितानि च ॥ ६० ॥

यथासुरा जिता देवैर्यथा निर्मथितोऽम्बुधिः ।
हिरण्यकशिपुर्दैत्यो नृसिंहेन हतो यथा ॥ ६१ ॥

धावनं हस्तियुद्धं च गजानामगडोऽपि च ।
नानाप्रकार(रा) या चेष्टा नानाधारागृहाणि च ॥ ६२ ॥

दोलाकेल्यो विचित्राश्च तथा रतिगृहाणि च ।
चित्रा सेन(ना) च कुड्यश्च स्वयवाहकसेवकाः ॥ ६३ ॥

सभाश्च विविधाकाराः सत्या मायाः प्रकल्पिताः ।
एवंप्रायाणि चान्यानि यन्त्रात् सिध्यन्ति कल्पनात् ॥ ६४ ॥

विधाय भूमिकाः पञ्च शय्या त्वादिभुवि स्थिता।
प्रतिप्रहरमन्यासु सर्पन्ती याति पञ्चमीम् ॥ ६५ ॥

एवंप्रायाणि चित्राणि सम्यक् सिध्यन्ति यन्त्रतः।
क्रमेण त्रिशतावर्तं स्थाले दन्ता भ्रमन्त्यसौ ॥ ६६ ॥

तन्मध्ये पुत्रिका क्लृप्ता प्रति नाडिं प्रबोधयेत्।
वह्नेश्च दर्शनं तोये वह्निमध्याज्जलोद्गतिः ॥ ६७ ॥

अवस्तुनोऽपि वस्तुत्वं वस्तुतोऽपि नथान्यथा।
निःश्वासेन वियद् याति श्वासेनागाति मेदिनीम् ॥ ६८ ॥

क्षीरोदमध्यगा शय्या प्रतीष्टाधः फणाभृता।
गोलश्च सूति(चि)विहितः सूर्यादीनां प्रदक्षिणम् ॥ ६९ ॥

परिभ्राम्यत्यहोरात्रं ग्रहाणां दर्शयन् गतिम्।
गजादिरूपे रथिकरूपतां गमितः पुमान् ॥ ७० ॥

भ्रान्त्वा नाडिकया तस्याः पर्यन्ते हन्ति भो(यो)जनम्।
दीपिकापुत्रिका क्लृप्ता क्षीणं क्षीणं प्रयच्छति ॥ ७१ ॥

दीपे तैलं प्रनृत्यन्ती तालगत्या प्रदक्षिणम्।
यावत् प्रदीयते वारि तावत् पिबति सन्ततम् ॥ ७२ ॥

यन्त्रेण कल्पितो हस्ती न तद् गच्छत् प्रतीयते।
शुकाद्याः पक्षिणः क्लृप्तास्तालस्यानुगमान्मुहुः ॥ ७३ ॥

जनस्य विस्मयकृतो नृत्यन्ति च पठन्ति च।
पुत्रिका वा गजेन्द्रो वा तुरगो मर्कटोऽपि वा ॥ ७४ ॥

वलनैर्वर्तनैर्नृत्यंस्तालेन हरते मनः।
येनैव वर्त्मना क्षेत्रं ध्रियते तेन तत्पयः ॥ ७५ ॥

यात्यायाति पुनस्तद्वद् गर्तात् पुष्करिणीष्वपि।
फलके कानि तिष्ठन्ति धावन्त्यनुमतानि च ॥ ७६ ॥

घातां(तं) ददति युध्यन्ते निर्यान्त्यथ्रमनावृतम् ।
नृत्यन्ति गायन्ति तथा वंशादीन् वादयन्ति च ॥ ७७ ॥

निरुद्धमुक्तस्य वशान्मरुतो यन्त्रभङ्गिभिः ।
याश्चेष्टा दिव्यमानुष्यस्ता एवात्र न केवलम् ॥ ७८ ॥

दुष्करं यद्यदन्यच्च तत्तद् यन्त्रात् प्रसिध्यति ।
यन्त्राणां घटना नोक्ता गुप्त्यर्थं नाज्ञतावशात् ॥ ७९ ॥

तत्र हेतुरयं ज्ञेयो व्यक्ता नैते फलप्रदाः ।
कथितान्यत्र बीजानि यन्त्राणां घटना न यत् ॥ ८० ॥

तस्माद् व्यक्तीकृतेष्वेषु न स्यात् स्वार्थो न कौतुकम् ।
वस्तुतः कथितं सर्वं बीजानामिह कीर्तनात् ॥ ८१ ॥

अभ्यूह्यं स्वधिया प्राज्ञैर्यन्त्राणां कर्म यद् यथा ।
यन्त्राणि यानि दृष्टानि कीर्तितान्यत्र तान्यपि ॥ ८२ ॥

नन्द्यानि यस्मात् तान्यातो विज्ञेयान्युपदेशतः ।
एतत् स्वबुद्ध्यैवास्माभिः समग्रमपि कल्पितम् ॥ ८३ ॥

अग्रतश्च पुनर्ब्रूमः कथितं यत् पुरातनैः ।

बीज चतुर्विधमिह प्रवदन्ति यन्त्रे-
    ष्वम्भोग्निभूमिपवनैर्निहितैर्यथावत् ।
प्रत्येकतो बहुविधं हि विभागतः स्या-
    न्मिश्रैर्गुणैः पुनरिदं गणनामपास्येत् ॥ ८४ ॥

किमेतस्मादन्यद् भवति भुवने चित्रमपरं
    किमन्यद् वा तुष्ट्यै भवति किमु वा कौतुककरम् ।
किमन्यद् वा कीर्त्तेर्भवनमपरं कामसदनं
    किमस्मात् पुण्यं वा किमिव च परीतापशमनम् ॥ ८५ ॥

एतेऽत्यर्थं प्रीतिदा बीजयोगाः संजायन्ते योजिताः सूत्रधारैः ।
भ्रान्त्या नान्यश्चित्रकृद् दारुक्लृप्तं चक्रं दोलाद्यं पुनः पञ्चमं तत् ॥८६॥

पारम्पर्यं कौशलं सोपदेशं शास्त्राभ्यासो वास्तुकर्मोद्यमो धीः ।
सामग्रीयं निर्मला यस्य सोऽस्मिंश्चित्राण्येवं वेत्ति यन्त्राणि कर्तुम् ॥८७॥

चित्रैर्युक्तं ये गुणैः पञ्चरूपं जानन्त्येनं यन्त्रशास्त्राधिकारम् ।
ये वा कृत्स्नं योजयन्तेऽत्र सम्यक् तेषां कीर्त्तिर्या भुवं चावृणोति ॥८८॥

अङ्गुलेन मितमङ्गुलपादेनोच्छ्रितं द्विपुटकं तनुवृत्तम् ।
संविधेयमृजु मध्यगरन्ध्रं श्लिष्टसन्धि दृढताम्रमयं तत् ॥ ८९ ॥

दारवेषु विहगेषु तदन्तः क्षिप्तमुद्गतसमीरवशेन ।
आतनोति विचलन्मृदुशब्दं शृण्वतां भवति चित्रकरं च ॥ ९० ॥

सुश्लिष्टखण्डद्वितयेन कृत्वा सरन्ध्रमन्तर्मुरजानुकारम् ।
ग्रस्तं तथा कुण्डलयोर्युगेन मध्ये पुटं तस्य मृदु प्रदेयम् ॥ ९१ ॥

पूर्वोक्तयन्त्रे विधिनोदरेऽस्य क्षिप्तेऽथ शय्यातलसंस्थमेतत् ।
ध्वनिं ततः सञ्चलनादनङ्गक्रीडारसोल्लासकरं करोति ॥ ९२ ॥

अस्मिञ् शय्यातलविनिहिते मुञ्चति व्यक्तरागं
चित्राञ् शब्दान् मृगशिशुदृशां यान्ति(ति) भीत्येव मानः ।
किञ्चैतासां दयितमभितो निर्भरप्रेमभाजां
प्रौढिं गच्छन्त्यधिकमधिकं मन्मथक्रीडितानि ॥ ९३ ॥

पटहमुरजे वेणुः शङ्खो विपञ्चयथ काहला
डमरुटिविले वाद्यातोद्यान्यमून्यखिलान्यपि ।
मधुरमधिकं यच्चित्रं च ध्वनिं विदधात्यलं
तदिह विधिना रुद्धोन्मुक्तानिलस्य विजृम्भितम् ॥ ९४ ॥

लघुदारुमयं महाविहङ्गं दृढसुश्लिष्टतनुं विधाय तस्य ।
उदरे रसयन्त्रमादधीत ज्वलनाधारमधोऽस्य चाति(ग्नि)पूर्णम् ॥९५॥

तत्रारूढः पूरुषस्तस्य पक्षद्वन्द्वोच्चालप्रोज्झितेनानिलेन ।
सुप्तस्वान्तः पारदस्यास्य शक्त्या चित्रं कुर्वन्नम्बरे याति दूरम् ॥९६॥

इत्थमेव सुरमन्दिरतुल्यं सञ्चलत्यलघु दारुविमानम् ।
आदधीत विधिना चतुरोऽन्तस्तस्य पारदभृतान् दृढकुम्भान् ॥९७॥

अयःकपालाहितमन्दवह्निप्रतप्ततत्कुम्भभुवा गुणेन ।
व्योम्नो झगित्याभरणत्वमेति सन्तप्तगर्जद्रसराजशक्त्या ॥ ९८ ॥

वृत्तसन्धितमथायसयन्त्रं तद् विधाय रसपूरितमन्तः ।
उच्चदेशविनिधापिततप्तं सिंहनादमुरजं विदधाति ॥ ९९ ॥

स कोऽप्यस्य स्फारः स्फुरति नरसिंहस्य महिमा
पुरस्ताद् यस्यैता मदजलमुचोऽपि द्विपघटाः ।
मुहुः श्रुत्वा श्रुत्वा निनदमपि गम्भीरविषमं
पलायन्ते भीतास्त्वरितमवधूयाङ्कुशमपि ॥ १०० ॥

दृग्ग्रीवातलहस्तप्रकोष्ठबाहूरुहस्तशाखादि ।
सच्छिद्रं वपुरखिलं तत्सन्धिषु खण्डशो घटयेत् ॥ १०१ ॥

श्लिष्टं कीलकविधिना दारुमयं सृष्टचर्मणा गुप्तम् ।
पुंसोऽथवा युवत्या रूपं कृत्वातिरमणीयम् ॥ १०२ ॥

रन्ध्रगतैः प्रत्यङ्गं विधिना नाराचसङ्गतैः सूत्रैः ।
ग्रीवाचलनप्रसरणविकुञ्चनादीनि विदधाति ॥ १०३ ॥

करग्रहणताम्बूलप्रदानजलसेचनप्रमाणा(णामा)दि ।
आदर्शप्रतिलोकनवीणावाद्यादि च करोति ॥ १०४ ॥

एवमन्यदपि चेदृशमेतत् कर्म विस्मयविधायि विधत्ते ।
जृम्भितेन विधिना निजबुद्धेः कृष्टमुक्तगुणचक्रवशेन ॥ १०५ ॥

पुंसो दारुजमूर्ध्वं रूपं कृत्वा निकेतनद्वारि ।
तत्करयोजितदण्डं निरुणद्धि प्रविशतां वर्त्म ॥ १०६ ॥
खड्गहस्तमथ मुद्गरहस्तं कुन्तहस्तमथवा यदि तत् स्यात् ।
तन्निहन्ति विशतो निशि चौरान् द्वारि संवृतमुखं प्रसभेन ॥ १०७ ॥
ये चापाद्या ये शतघ्न्यादयोऽस्मिन्नुष्ट्रग्रीवाद्याश्च दुर्गस्य गुप्त्यै ।
ये क्रीडाद्याः क्रीडनार्थं च राज्ञां सर्वेऽपि स्युर्योगतस्ते गुणानाम् ॥ १०८ ॥
इदानीं प्रक्रमायातं वारियन्त्रं प्रचक्ष्महे ।
क्रीडार्थं कार्यसिद्ध्यै च चतुर्धा तद्गतिं विदुः ॥ १०९ ॥
निम्नगं भवति द्रोणीदेशादूर्ध्वस्थिताज्जलम् ।
यत्र तत् पातयन्त्रः स्याद् वाटिकादिप्रयोजनम् ॥ ११० ॥
उच्छ्रायसमपाताख्यं यत्रोर्ध्वा नाडिका पयः ।
जलाधारगुणान्मुञ्चेदधस्तात् समनाडिका(कम्) ॥ १११ ॥
यत्र पातसमुच्छ्रायं पतित्वोच्छ्रायतो जलम् ।
तिर्यग् गत्वा प्रयात्यूर्ध्वं सच्छिद्रस्तम्भयोगतः ॥ ११२ ॥
पतित्वोच्छ्रायतस्तोयं तिर्यगूर्ध्वोर्ध्वमेत्यथ ।
सच्छिद्रस्तम्भयोगेन तत् स्यात् पातसमोच्छ्रयम् ॥ ११३ ॥
वाप्यां वापि च कूपे विधानतो दीर्घिकादिका विहिता ।
यत्रोर्ध्वमम्बु गमयति तदिहोच्छ्रयसंज्ञितं कथितम् ॥ ११४ ॥
दारुजमिभस्य रूपं यत् सलिलं पात्रसंस्थितं पिबति ।
तन्माहात्म्यं निगदितमेतस्योच्छ्रायतुल्यस्य ॥ ११५ ॥
सलिलं सुरङ्गदेशानीतं निम्नेन वर्त्मना दूरे ।
अद्भुतमम्भस्थानं तदिह समोच्छ्रायतः कुरुते ॥ ११६ ॥
धारागृहमेकं स्यात् प्रवर्षणाख्यं ततो द्वितीयं च ।
प्रणालं जलमग्नं नन्द्यावर्तं तथान्यदपि ॥ ११७ ॥

प्राकृतजनार्थमेतन्न विधेयं योग्यमेतदवनिभुजाम् ।
मङ्गल्यानां सदनं दिव्यमिदं तुष्टिपुष्टिकरम् ॥ ११८ ॥

सलिलाशयस्य सविधे कस्याप्याश्रित्य शोभनं देशम् ।
यन्त्रोत्सेधाद् द्विगुणा त्रिगुणा वा नाडिका कार्या ॥ ११९ ॥

जलनिर्वाहसहासावन्तर्मसृणा बहिश्च नीरन्ध्रा ।
निर्व्यूढाम्भसि तस्यां शुभे मुहूर्ते गृहं कार्यम् ॥ १२० ॥

सर्वाभिरोषधीभिर्युक्तं सहिरण्यपूर्णकुम्भैश्च ।
सुविचित्रगन्धमाल्यं विनादितं ब्रह्मघोषेण ॥ १२१ ॥

रत्नोद्भवैर्विचित्रैः स्तम्भैर्युक्तं हिरण्यघटितैर्वा ।
रजतोद्भवैः कदाचित् सुरदारुसमुद्भवैरथवा ॥ १२२ ॥

श्रीखण्डोत्थैरथवा सालकमुख्यप्रशस्तवृक्षोत्थैः ।
शतसङ्ख्यैर्द्वात्रिंशत्सङ्ख्यैर्यदि वापि षोडशभिः ॥ १२३ ॥

अथवा चतुस्समन्वितविंशतिसङ्ख्यैर्दिनेशसङ्ख्यैर्वा ।
भूषितमतिरमणीयैश्चतुर्भिरपि वा विधातव्यम् ॥ १२४ ॥

प्राग्ग्रीवैरतिचित्रैः शालैर्जालैर्विभूषितं विविधैः ।
वेदीभिः परिकरितं कपोतपालीभिरभिरामम् ॥ १२५ ॥

रमणीयसालभञ्जिकमनेकविधयन्त्रशकुनिकृतशोभम् ।
मिथुनैश्च वानराणां जम्भकनिवहैश्च नैकविधैः ॥ १२६ ॥

विद्याधरसिद्धभुजङ्गकिन्नरैश्चारणैश्च रमणीयम् ।
नृत्यद्भिः परमग(गु)णैः शिखण्डिभिर्मण्डितोद्देशम् ॥ १२७ ॥

कल्पतरुभिर्विचित्रैश्चित्रलतावल्लिगुल्मसंछन्नम् ।
परपुष्टषट्पदालीमरालमालामनोहारि ॥ १२८ ॥

प्रवहत्सकलस्रोतःसुश्लिष्टनिविष्टनाडिकं मध्ये ।
सच्छिद्रनाडिकयुतं नानाविधरूपरमणीयम् ॥ १२९ ॥

सुश्लिष्टनाडिकाग्रे स्तम्भतुलाभित्तिसंश्रिते परितः ।
सम्यक् कृत्वा दृढतरविलेपनं वज्रलेपाद्यैः ॥ १३० ॥

लाक्षासर्जरसदृषन्मेषविषाणोत्थचूर्णसंमिश्रम् ।
अतसीकरञ्जतैलप्रविगाढो वज्रलेपः स्यात् ॥ १३१ ॥

दृढसन्धिबन्धहेतोः स तत्र देयो द्विशः कदाचिद् वा ।
शणवल्कश्लेष्मातकसिक्थकतैलैः प्रलेपश्च ॥ १३२ ॥

उच्छ्रययन्त्रेणैतद् भ्रान्तजलेनाथ तदभितः कृत्वा ।
चित्रानुपातयुक्तं प्रदर्शयेन्नृपतये स्थपतिः ॥ १३३ ॥

कार्याण्यस्मिन् करिणां मिथुनान्यभितोऽम्बुकेलियुक्तानि ।
अन्योन्यपुष्करोज्झितसीकरभयपिहितनयनानि ॥ १३४ ॥

वर्षानुकृतं चास्मिन् प्रीतिमति प्रतिमञ्जजो वीक्ष्य ।
हृक्कटमेहनहस्तैर्मदमिव मुञ्चन् जलं कार्यः ॥ १३५ ॥

स्तनयोर्युगेन सृजती जलधारे तत्र कापि कार्या स्त्री ।
आनन्दाश्रुलवानिव सलिलकणान् पक्ष्मभिः काचित् ॥ १३६ ॥

नाभिह्रदनदिकामिव विनिर्गतां कापि बिभ्रती धाराम् ।
काप्यङ्गुलीनखांशुभिरिव योषित् सिञ्चती कार्या ॥ १३७ ॥

एवम्प्रायांश्चित्रान् स्वभावचेष्टान् बहूंश्च रमणीयान् ।
क्षोभान् विधाय कुर्यादाश्चर्यं नरपतेः स्थपतिः ॥ १३८ ॥

मध्ये तस्य विधेयं सिंहासनममलहेममणिघटितम् ।
तत्रासीदेन्नरपतिरवनिपतिः श्रीपतिर्देवः ॥ १३९ ॥

स्नायात् कदाचिदस्मिन् मङ्गलगीतैर्विवर्धितानन्दः ।
वादित्रनाट्यनिपुणैर्निषेव्यमाणः सुरेन्द्र इव ॥ १४० ॥

य एतस्मिन् गाढग्लपितघनघर्मव्यतिकरे
शुचौ धाराधाम्नि स्फुटसलिलधारे नरपतिः ।

सुखेनास्ते पश्यन् विविधजलशिल्पानि स भवे-
न्न मर्त्यः किन्त्वेष क्षितिकृतनिवासः सुरपतिः ॥ १४१ ॥

जलदकुलाष्टकयुक्तं पूर्ववदन्यद् गृहं समारचयेत् ।
वर्षद्धारानिकरैः प्रवर्षणाख्यां तदाप्नोति ॥ १४२ ॥

प्रतिकुलमस्मिन् कार्या दिव्यालङ्कारधारिणः पुरुषाः ।
विधिना त्रयः सुरूपाश्चत्वारः सप्त वा सुदृढाः ॥ १४३ ॥

यन्त्रेण समोच्छ्रायेण तांश्चतुर्थेन वा ततः पुरुषान् ।
कृत्वा सवक्रनालानम्भोभिः पूरयेद् विमलैः ॥ १४४ ॥

सलिलप्रवेशरन्ध्राण्यखिलानि पिधाय तत्र पुरुषाणाम् ।
अङ्गानि वारिमोक्षाण्यखिलान्यथ मोचयेत् तेषाम् ॥ १४५ ॥

सलिलं सवक्रनालं द्वारप्रतिरोधमोचनैः पुरुषाः ।
मुञ्चन्ति स्वेच्छममी विचित्रपातेन चित्रकरम् ॥ १४६ ॥

इत्थमिमान् वारिधरान् सामस्या(स्त्या)द् द्व्यन्तरेण वा सलिलम् ।
त्र्यन्तरतो वा स्वेच्छं प्रवर्षयेदतिमहच्चित्रम् ॥ १४७ ॥

इदं नानाकारं कुलभवनमाद्यं रतिपते-
र्निवासश्चित्राणामनुकरणमेकं जलमुचाम् ।
पयःपातैर्ग्रीष्मे रविकरपरीतापशमनं
न केषामत्यर्थं भवति नयनानन्दजननम् ॥ १४८ ॥

एकेनाथ चतुर्भिः स्तम्भैरष्टभिरथार्कसङ्ख्यैर्वा ।
षोडशभिर्वा कुर्यान्मनोहरं गृहमिह द्वितलम् ॥ १४९ ॥

भद्रैर्युतं चतुर्भिश्चतुरश्रं सर्वभित्तिसंयुक्तम् ।
ईलीतोरणयुक्तं कर्तव्यं पुष्पकाकारम् ॥ १५० ॥

तस्योपरि मध्यगता प्राङ्गणवापी दृढा विधातव्या ।
शतपत्रविहितभूषा तन्मध्ये कर्णिका कार्या ॥ १५१ ॥

तत्कोणेषु चतुर्ष्वपि रमणीया दारुदारिकाः कार्याः ।
मध्याम्बुजनिहितदृशः सालङ्काराः सशृङ्गाराः ॥ १५२ ॥

पूर्वोक्तयन्त्रयोगात् पद्मासीने वसुन्धराधिपतौ ।
भृङ्गारामलवारिभिरङ्गणवापीं भ्रियाच्च ततः ॥ १५३ ॥

तामिति भृत्वा वापीं तत्सलिलं तदनुपट्टगर्भगतम् ।
छाद्यस्तु गन्धरोध्रेष्वति रोहति सर्वतो नियतम् ॥ १५४ ॥

मुखपट्टसमुत्कीर्णै रूपैश्चित्रैर्मनोरमै रखिलैः ।
अङ्गैर्वारि विमुञ्चति नासास्यश्रवणनेत्राद्यैः ॥ १५५ ॥

प्रणालाख्यं धाराभवनमिदमत्यद्भुततरं
स्थितिं धत्ते यस्य क्षितिपतिलकस्याङ्गणभुवि ।
करोत्येतद् वेत्थं स्थपतिरपि बुध्या चतुरया
जगत्येतौ द्वावप्यधिकमहनीयौ कृतधियाम् ॥ १५६ ॥

चतुरश्रातिगभीरा वापी कार्या मनोरमा सुदृढा ।
गर्भगतं गृहमस्याः कर्तव्यं लिप्तसन्धि ततः ॥ १५७ ॥

विहितप्रवेशनिर्गति सुरङ्गयाधो निवेशितद्वारम् ।
विदधीत चारुरूपैः प्रवर्षकैर्व्याप्तमुपरिष्टात् ॥ १५८ ॥

चित्राध्यायोदितवर्त्मना ततोऽलङ्कृतं च चित्रेण ।
तस्य विधेयं मध्यं सलिलाधिपवाससङ्काशम् ॥ १५९ ॥

ऊर्ध्वविनिर्गमिताब्जैर्नालैस्तत्पट्टकन्दकोद्भूतैः ।
सच्छिद्रकर्णिकागतदिनकरकरनिर्मितोद्द्योतम् ॥ १६० ॥

आपूरयेत् ततोऽनु च पाताम्बुभिरमलकमलपर्यन्तम् ।
विधिनामुनैव सम्यक् प्रविधाय मनोरमं भवनम् ॥ १६१ ॥

नानारूपकयुक्त्याउ(व्यु)परचिततमङ्गतोरणद्वारम् ।
शालाभिरायताभिश्चतसृष्वपि दिक्षु कृतशोभम् ॥ १६२ ॥

कृत्रिमशफरीमकरीपक्षिभिरपि चाम्बुसम्भवैर्युक्ताम् ।
कुर्यादम्भोजवतीं वापीमाहार्ययोगेन ॥ १६३ ॥

सामन्तमुख्यपुरुषा राजाज्ञालब्धसंश्रयास्तत्र ।
परराष्ट्रागतदूतास्तिष्ठेयुर्नि हितमिह निभृताः ॥ १६४ ॥

अथ स यथाविधि सलिलक्रीडां पूर्वोक्तमार्गरूपाणाम् ।
दृष्ट्वा मुदितः कुर्यात् पर्यङ्कारोहणं नृपतिः ॥ १६५ ॥

तत्र स्थितस्य नृपतेः परिवारितस्य
वाराङ्गनाभिरभितो जलमग्नधाम्नि ।
पातालसद्मनि यथा भुजगेश्वरस्य
निस्सीमसम्भृतरतिर्भवति प्रमोदः ॥ १६६ ॥

पूर्वोक्तवापिकायां मध्ये स्तम्भैश्चतुर्भिरूपरचितम् ।
मुक्ताप्रवालयुक्तं पुष्पकमथ कारयेल्लटभम् ॥ १६७ ॥

वापीं परितः पुष्पकमापूर्य सुनिर्गमाभिरथ सुदृढम् ।
गर्भस्वस्तिकभित्तिभिरूपहितशोभं समन्ततः कुर्यात् ॥ १६८ ॥

पूर्वोक्तवारियोगात् पूर्णामाकर्णतो विधायैताम् ।
जलकेलिषु सोत्कण्ठो महीपतिः पुष्पकं यायात् ॥ १६९ ॥

कुर्वीत नर्मसचिवैर्विलासिनीभिश्च सार्धमवनिपतिः ।
तद्भित्त्यन्तरवर्ती निमज्जनोन्मज्जनैः क्रीडाम् ॥ १७० ॥

एकत्र मग्नैरपत्र दृष्टैरन्यत्र हत्वा सलिलेन नष्टैः ।
क्रीडत्यलं केलिकरैः सहायैर्नृपः सुखं मज्जनपुष्करिण्याम् ॥ १७१ ॥

वापीतलस्थितमथ त्रपयावनम्र-
माच्छादितस्तनभरं करपल्लवेन ।
गाढावसक्तवसनं जलरोधमुक्ता-
वालोकते प्रणयिनीजनमत्र धन्यः ॥ १७२ ॥

रथदोलादिविधानं दारवमभिदध्महे वयं सम्यक् ।
यन्त्रभ्रमणककर्म प्रकीर्तितं पञ्चमं यत् तत् ॥ १७३ ॥
तत्र वसन्तः प्रथमो मदननिवासो वसन्ततिलकश्च ।
विभ्रमकस्त्रिपुराख्यः पञ्चैते दोलकाः कथिताः ॥ १७४ ॥
निखनेच्चतुरः स्तम्भान् समैकसूत्रोपगान् ऋजून् सुदृढान् ।
सदृशान्तरान् धरित्रीवशतः सुश्लिक्ष्ण(ष्ट)पीठगतान् ॥ १७५ ॥
प्रासादस्योक्तदिशि प्रविदध्याद् विरचिताष्टकरदैर्घ्यम् ।
भूमिगृहं रमणीयं तदर्धतो विहितगाम्भीर्यम् ॥ १७६ ॥
तद्गर्भतले स्तम्भो लोहमयाधारसंस्थितः कार्यः ।
भ्रमसहितः पीठयुतो ग्रस्तश्चच्छादकतुलाभिः ॥ १७७ ॥
संस्थाप्योपरि पीठस्य कुम्भिकामतिदृढां विभक्तां च ।
धनुरुच्छ्रितैस्ततोऽमूमष्टभिरावेष्टयेद् भद्रैः ॥ १७८ ॥
स्वेच्छमथ भूमिकोच्छ्रयमस्योर्ध्वे कल्पयेन्नितान्तमृजुम् ।
निदधीत वेष्टनोर्ध्वे पट्टयुतं स्तम्भशीर्षं च ॥ १७९ ॥
हीरग्रह(ण ?)पर्यन्तं मदला गजशीर्षिका विधातव्या ।
सुदृढा प्रयत्नरचिता मनोभिरामा यथाशोभम् ॥ १८० ॥
पट्टस्योपरि कार्या चतुष्किका क्षेत्रमानतोऽभीष्टात् ।
तस्यामुपरि विधेयस्तलबन्धो दृढतरन्यासः ॥ १८१ ॥
स्तम्भैर्द्वादशभिरथ क्षेत्रे युक्त्या समुच्छ्रितैर्भव्यैः ।
रूपवतीकोणस्थितिरधिका भूः प्रथमिका कार्या ॥ १८२ ॥
मध्ये भ्रमश्च तस्या गर्भस्तम्भप्रतिष्ठितः कार्यः ।
क्षेत्रप्रमाणवशातस्तां पश्चाच्छादयेत् पट्टैः ॥ १८३ ॥
रथिकाशिखाग्रकेषु च फलकाम(व)रणस्य तद्वदुपरिष्टात् ।
भ्रमचक्राणि न्यस्येन्मध्ये स्तम्भे च पञ्चैव ॥ १८४ ॥

अत उपरि यथाशोभं हि भूमिका पुष्पकाकृतिः कार्या ।
मध्यस्तम्भाधारा कृतकलशविभूषणा शिरसि ॥ १८५ ॥

स्तम्भेऽव(ध)स्ताद् भ्रमि ते भृशं भ्रमत्यर्थभूमिका तत्र ।
रथिकाभ्रमरकयुक्ता परस्परं चक्रयन्त्रेण ॥ १८६ ॥

वसन्तरथिकाभ्रमे समधिरूढवाराङ्गना-
परिभ्रमणसम्भृताभ्यधिकविभ्रमं भूपतिः ।
करोति नयनोत्सवस्त्रि(वं त्रि)दशधाम्नि यत्कीर्तनं
वसन्तसमये भवत्यमलकीर्त्तिधामैव सः ॥ १८७ ॥

आरोप्य स्थिरमेकं स्तम्भं भूमीगृहादिरहितमथ ।
हस्तचतुष्कोच्छ्राया कार्योपरि भूमिका चास्य ॥ १८८ ॥

मध्ये भ्रमरकयुक्तं शेषं पूर्ववदिहाचरेदखिलम् ।
पुष्पकमपि च स्तम्भे शिथिलं कलशोच्छ्रितं कुर्यात् ॥ १८९ ॥

तस्योपरि च ग्रीवा चतुरासनसंयुता विधातव्या ।
घण्टास्तम्भौ कार्यौ स्तम्भेन महाबलौ तत्र ॥ १९० ॥

एवं पुष्पकभूमिकान्तरलस्थायी निगूढो जनो
यावद् भ्रामकयन्त्रचक्रनिकरं सम्यक् क्रमाचालयेत् ।
तावत् ता रथिकासना मृगदृशस्तत्र स्थिताः पुष्पके
कामावासकुतूहलार्पितदृशो भ्राम्यन्ति सर्वा अपि ॥ १९१ ॥

अथ कोणगतान् स्तम्भांश्चतुरो विनिवेशयद ऋजून् सुदृढान् ।
सुश्लिष्टपीठसंस्थान् समान्तरान् मेदिनीवशतः ॥ १९२ ॥

तेषामुपरि लता(तला)न्तरसंयुक्ता भूमिका विधातव्या ।
रथिकास्तत्र चतस्रो जायन्ते पूर्ववद् दिक्स्थाः ॥ १९३ ॥

तदुपरि तथार्धभूमिः कार्या सुश्लिष्टदारुसन्धाना ।
मध्यभ्रमरकयुक्ता सरूपका मत्तवारणयुता च ॥ १९४ ॥

†नानाविधकर्मवती वसन्ततो बाह्यरेखा स्यात् ।
अन्योन्ययन्त्रपरिघट्टनदोल्यमान-
निश्शेषचक्ररथिकाभ्रमणाभिरामम् ।
दृष्ट्वा वसन्ततिलकं सुरमन्दिराणां
भूषायमाणमुपयाति न विस्मयत्वं(यं कः) ॥ १९५ ॥

प्रविधाय रङ्गभूमिं प्रथमां शास्त्रान्तराधरस्यार्थे ।
चतुरश्रा रूपवती सचतुर्भद्रा विधेया भूः ॥ १९६ ॥

प्रतिकोणमागत(ता)स्या भद्रेषु भवन्ति संयता भ्रमराः ।
अत उपरिष्टाद् भूम्या भ्रमराश्चाष्टासनाः कार्याः ॥ १९७ ॥

रेखाः शुद्धाः कार्या बहिरन्तश्चित्रिताश्चान्याः ।
पीठेषु मध्यग(सं)स्थास्ततोऽपरा भूमिकाः कार्याः ॥ १९८ ॥

पीठस्य मध्यसंस्थैरन्योन्यारालियोजितैश्चक्रैः ।
सर्वे वेगाद् भ्राम्यन्ति सान्तना(रा) विभ्रमे भ्रमराः ॥ १९९ ॥

दोलासनो विहितवारवधूकृ(भृ)ताति-
च्चित्रेण यस्त्रिदशधामसु विभ्रमेण ।
पृथ्वीपतिमुदमुपैति समुल्लसन्ती
कीर्त्तिर्न माति भुवनत्रितयेऽपि तस्य ॥ २०० ॥

चतुरश्रमथ क्षेत्रं कृत्वांशैर्भाजितं ततोऽष्टाभिः ।
कोणैः शेषैस्तस्मिंश्चतुरश्रं कल्पयेद् भद्रम् ॥ २०१ ॥

तद् द्विगुणमूर्ध्वमेतस्य भूमिकाभागसङ्ख्यया कार्यम् ।
तत्राद्यंशचतुष्केण भूमिका स्यात् समुच्छ्रयतः ॥ २०२ ॥

तत्राष्टषट्चतुर्भागवर्जिता भूमिका उपर्युपरि ।
क्रमशो भवन्त्यथैवं ताः स्युस्तिस्रोऽर्धसंयुक्ताः ॥ २०३ ॥

शेषांशोच्छ्रययुक्ता घण्टा चतुरश्रकायता कार्या ।
त्रिचतुर्भूम्यौ कार्ये सषट्चतुर्भागविस्तारे ॥ २०४ ॥

रङ्गः स्यादाद्यभुवि द्वितीयभुवि कोणगास्तथा रथिकाः ।
स्युर्भद्राकृतियुक्ता दोला अपि तत्र रमणीयाः ॥ २०५ ॥

रथिकास्तृतीयभूमौ कार्या भद्रेषु चातिरमणीयाः ।
कोणेष्वथासनान्यर्धवास्तुकेऽपि भ्रमः कार्यः ॥ २०६ ॥

दोलारथिके चतुरासने भ्रमोऽष्टासनो भवेत् तत्र ।
आसनमिह तत् कथितं युवतेः स्थानं यदेकं स्यात् ॥ २०७ ॥

निखिलान्यपि भ्रमणसंमुखं तानि बिभ्रति भ्रमणम् ।
यत्रासनानि स इह भ्रम इत्युक्तोऽपराधिका ॥ २०८ ॥

यष्टेरूर्ध्वमधस्ताद् भ्रमस्य चक्रं (नि)योजयेदेकम् ।
लघुचक्राणि च तद्वन्नियोजयेदासनेष्वत्र ॥ २०९ ॥

लघुचक्रारकवृत्ते संलग्नाः कीलका दृढाः कार्याः ।
तुल्यान्तराः समस्ताः प्रलघु(क)चक्रारवृन्तगताः ॥ २१० ॥

रथिकाशिखाग्रचक्रं भ्रमचक्रारक(वि?)नियोजितं कार्यम् ।
यष्टिचतुष्टयमस्मिंस्तिर्यक् चक्रद्वयोपेतम् ॥ २११ ॥

ऊर्ध्वं द्वितीयभूमेस्तृतीयभूमेरथान्तरे कुर्यात् ।
नियतं रथिकायष्टिभ्रमसंलग्नानि यन्त्राणि ॥ २१२ ॥

आसनाधारयष्टीनां रथिकाचक्रयोजितान् ।
अधः समान्तरान् कुर्याच्चतुरः परिवर्तकान् ॥ २१३ ॥

त(द्व)द् द्वितीयभूमीदोलागर्भे समान्तरे यष्टी ।
लग्ने तथैकचक्रे याम्योत्तरचक्रयोर्न्यस्येत् ॥ २१४ ॥

तद्वदधो भूकोणगरथिकाचूडाग्रचक्रसंसक्ताः ।
यष्टीस्ततश्चतस्रो द्विचक्रका इतरचक्रयोर्न्यस्येत् ॥ २१५ ॥

प्रान्तचक्रद्वये कोणरथिकाचक्रयोजिता ।
दोलागर्भगता यष्टिस्तिर्यक् कार्यापरापरा ॥ २१६ ॥

पूर्वे भद्रे द्वारं कुर्यात् सोपानराजितमधस्तात् ।
गर्भात् पश्चिमभागे निवेशयेद् देवतादोलाम् ॥ २१७ ॥

अन्योन्यं चक्रभ्रममिच्छामुक्तिं विधानतः सम्यक् ।
ज्ञात्वा प्रयोजनीयं शीघ्रवहं मन्दवहनं वा ॥ २१८ ॥

एष समासेन यथा भ्रममार्गः कीर्तितः स्फुटोऽस्माभिः ।
अन्येष्वपि कर्तव्यः सम्यग् भ्रमहेतवे तद्वत् ॥ २१९ ॥

स्तम्भादिद्रव्याणां विन्यासैः कल्पितं दृढैः श्लक्ष्णैः ।
सुश्लिष्टसन्धिबन्धं घृतं तथा दीर्घमुख्यधरैः ॥ २२० ॥

परिवारितमथ तिलकैः समन्ततः सिंहकर्णसंयुक्तम् ।
त्रिपुरं सम्यक् कुर्याद् विचित्ररूपं (स्व)कैश्चित्रैः ॥ २२१ ॥

बुद्ध्या क्लृप्तैः पूर्वयन्त्रैश्च युक्तं यन्त्राध्यायं वेत्ति यः सम्यगेतम् ।
प्राप्नोत्यर्थान् वाञ्छितान् कीर्त्तियुक्तान् स क्ष्मापालैरन्वहं पूज्यते च ॥

एतद् द्वादशराजचक्रमखिलं क्ष्मापालचूडामणे-
दोंःस्तम्भप्रतिबद्धवृत्ति परितो यस्येच्छया भ्राम्यति ।
स श्रीमान् भुवनैकरामनृपतिर्देवो व्यधत्त द्रुतं
यन्त्राध्यायमिमं स्वबुद्धिरचितैर्यन्त्रप्रपञ्चैः सह ॥ २२३ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
यन्त्रविधानं नामैकत्रिंशोऽध्यायः ॥

अथ गजशाला नाम द्वात्रिंशोऽध्यायः ।

लक्षणं गजशालानामिदानीमभिदध्महे ।
चतुरश्रीकृते क्षेत्रे भागैर्भक्ते ततोऽष्टभिः ॥ १ ॥

मध्ये द्विभागविस्तारं स्थानं कुर्वीत हस्तिनः ।
कल्प्याः प्रासादवद् भागा ज्येष्ठमध्याधमाः क्रमात् ॥ २ ॥

तद्बहिर्भागिकोऽलिन्दो बहिस्तस्यापि चापरः ।
भागेनैकेन भित्तिः स्याद् द्वितीयालिन्दकाद् बहिः ॥ ३ ॥

तस्या द्वारप्रदेशे तु कर्तव्यौ कूर्परावुभौ ।
कर्णप्रासादिका कार्या द्वितीयालिन्दसंश्रिता ॥ ४ ॥

द्वे द्वे वातायने कुर्याद् भित्तौ दिक्षु तिसृष्वपि ।
प्राग्ग्रीवोऽग्रे भवेच्छाला सुभद्रेयमुदाहृता ॥ ५ ॥

अस्या एव यदा पक्षप्राग्ग्रीवौ भवतो मुखे ।
नन्दिनी नामतः शाला तदा स्याद् गजवृद्धये ॥ ६ ॥

अस्या एव यदा स्यातां प्राग्ग्रीवौ पार्श्वयोर्द्वयोः
तदा सुभोगदा नाम तृतीया परिकीर्तिता ॥ ७ ॥

अस्या एव यदा पृष्ठे प्राग्ग्रीवः क्रियतेऽपरः ।
भद्रिका नाम शाला स्यात् तदा द्विरदपुष्टिदा ॥ ८ ॥

पञ्चमी चतुरश्रा स्याद् वर्षणी नाम पूजिता ।
प्राग्ग्रीवालिन्दनिर्यूहहीना षष्ठी तथापरा ॥ ९ ॥

शाला प्रमारिका धान्यधनजीवितहारिणी ।
तदेतां वर्जयेत् कुर्यादन्याः सर्वार्थसिद्धये ॥ १० ॥

प्रमारिकेति प्रथितेह शाला सा प्राणसस्यद्रविणच्छिदे स्यात् ।
कुर्यादतस्तां न यथोदितास्तु कार्याः परा जीवितवित्तवृद्धयै ॥ ११ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे

गजशाला नाम द्वात्रिंशोऽध्यायः ।

अथाश्वशाला नाम त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ।

अथ लक्ष्माश्वशालायाः प्रोच्यते विस्तरादिह ।
स्ववेश्मवास्तोः कर्तव्यं पदे गन्धर्वसंज्ञके ॥ १ ॥

अथवा पुष्पदन्ताख्ये स्थानं वासाय वाजिनाम् ।
अरत्निशतमात्रं यज्ज्येष्ठं तत् परिकीर्तितम् ॥ २ ॥

अशीत्यरत्निकं मध्यं षष्ट्यरत्न्यधमं भवेत् ।
स्थलप्रदेशे विपुले गुप्ते रम्ये शुचौ तथा ॥ ३ ॥

समे च चतुरश्रे च स्थिते(रे) मङ्गल्यमेव च ।
स्थानं हयानां कर्तव्यं प्रदेशे सुपरिक्रमे ॥ ४ ॥

निम्नगुल्मद्रुमस्थाणुचैत्यायतनवेश्मभिः ।
वल्मीकशर्कराभिश्च वर्जिते तत् समाचरेत् ॥ ५ ॥

निःसङ्गे शल्यहीने च प्रागुदक्प्रवणे तथा ।
प्रदेशे तद् विधातव्यमालोक्य सुसमाहितैः ॥ ६ ॥

ब्राह्मणानुमते शस्ते दिने स्थपतिभिः सह ।
भूमेर्विभागमालोक्य सुभगानानयेद् द्रुमान् ॥ ७ ॥

न जाता ये श्मशानेषु देवतायनेषु वा ।
अन्येष्वपि निषिद्धेषु जातान् वृक्षान् विवर्जयेत् ॥ ८ ॥

वृक्षान् प्रशस्तानानीय समीपे भर्तृवेश्मनः ।
ततो भूमिं परीक्षेत प्रशस्तामथ निन्दिताम् ॥ ९ ॥

चितायतनवल्मीकग्रामधान्यखलेषु च ।
विहारेषु च कर्तव्यमश्वानां न निवेशनम् ॥ १० ॥

भवन्ति स्वामिनः पीडा ग्रामधान्यखलेषु च ।
श्मशाने वेश्मकरणान्नराणां मृत्युमादिशेत् ॥ ११ ॥

स्थानं विहारवल्मीकविहितं स्यादनर्थकम् ।
तन्नित्यसन्तापकरं क्षयकृच्च तपस्विनाम् ॥ १२ ॥
दैवोपघातजननं स्त्रीणां च क्षयकारकम् ।
विहितं पादपैश्चैत्यैर्गृहं स्याद् भूतभीतिदम् ॥ १३ ॥
भवेद् रोगकरं भर्तुर्विहितं कण्टकिद्रुमैः ।
दीर्णायामुन्नतायां च कृतं भूमौ क्षयावहम् ॥ १४ ॥
नतायां क्षुद्भयकरं कृतं भवति मन्दिरम् ।
तस्मात् कार्यं प्रशस्तायां भूमौ तद् वाजिवृद्धये ॥ १५ ॥
मङ्गल्यरमणीये च चतुरश्रे मनोनुगे ।
शुभे च विहितं सद्म भवेत् कल्याणकारकम् ॥ १६ ॥
निर्गच्छतो यथा वामे पार्श्वे भर्तृस्तुरङ्गमाः ।
भवन्ति कुर्यात् स्थपतिस्तथा वाजिनिवेशनम् ॥ १७ ॥
अन्तःपुरप्रदेशस्य कार्यं दक्षिणतश्च तत् ।
प्रवेशे दक्षिणं तेषां हेषितं जायते यथा ॥ १८ ॥
तथा भर्तुर्हितार्थाय कर्तव्यं सद्म वाजिनाम् ।
प्रागुदग् वा मुखं तस्य विधातव्यं सतोरणम् ॥ १९ ॥
प्राग्ग्रीवकेण संयुक्तं चतुःशालमसङ्कटम् ।
दशारत्निसमुच्छ्रायमष्टारत्निप्रविस्तृतम् ॥ २० ॥
नागदन्तकसंशोभि पुरः कुड्यार्धसंयुतम् ।
पृष्ठे समग्रकुड्यं वा तत्र स्थानानि कल्पयेत् ॥ २१ ॥
तानि तु प्राङ्मुखानि स्युस्तथैवोदङ्मुखानि च ।
आयामे किष्कुमात्राणि त्रिकिष्कूणि च विस्तरात् ॥ २२ ॥
प्रांशून्नतोर्ध्वभागानि चतुरश्राणि कारयेत् ।
अग्रोच्चां सुखसञ्चारां तेषु भूमिं प्रकल्पयेत् ॥ २३ ॥

स्थानं सूत्रस्य मध्ये तु हस्तमात्रं समन्ततः ।
आस्तीर्णं च समश्लक्ष्णनीरन्ध्रैः फलकैर्दृढैः ॥ २४ ॥

धातक्यर्जुनपुन्नागककुभादिविनिर्मितैः ।
अष्टाङ्गुलसमुच्छ्रायैरध्यर्धारत्निविस्तृतैः ॥ २५ ॥

अच्छिद्रैः संहतैर्बद्धैरयसा पार्श्वयोर्द्वयोः ।
अजन्तुसङ्कुलैः काष्ठै रुचकाभि भिषङ्मतैः ॥ २६ ॥

यवसस्य भवेत् स्थानं निर्यूहैः स्वास्तृतं शुभैः ।
किष्कुत्रयोच्छ्रितं तत् स्यादेकान्ते सुसमाहितम् ॥ २७ ॥

हस्तद्वयप्रमाणं च कुर्यात् खादनकोष्ठकम् ।
सूपलिप्तमदुर्गन्धि विस्तारोच्छ्राययोः समम् ॥ २८ ॥

स्थाने स्थाने त्रयः कीलाः सुदृढाः कपिशीर्षकाः ।
पश्चाङ्गीनिग्रहार्थं तौ पुरतः कल्पयेदुभौ ॥ २९ ॥

पश्चाद् बन्धार्थमेकं च सुगुप्तं परिकल्पयेत् ।
चतुर्हस्तायतं त्यक्त्वा शालाकोणचतुष्टयम् ॥ ३० ॥

स्थानेष्वेतेषु तुरगान् सर्वेष्वपि निवेशयेत् ।
तत्र कुर्याद् बलिं होमं स्वस्तिवाचनकं जपम् ॥ ३१ ॥

ग्रीष्मे कार्यं सुसंमृष्टं सिक्तं तत्र महीतलम् ।
वर्षास्वनम्बुपङ्कं च शिशिरे संवृतं शुभम् ॥ ३२ ॥

तिष्ठेयुस्तत्र तुरगा नातिसङ्कीर्णशङ्किनः ।
अस्पृशन्तो मिथः कार्याः सर्वाबाधविवर्जिताः ॥ ३३ ॥

स्थानं दक्षिणपूर्वस्यां दिशि वह्नेः प्रकल्पयेत् ।
निदध्यादुदकुम्भं च किञ्चिदैन्द्रीसमाश्रितम् ॥ ३४ ॥

ब्राह्म्यां दिशि प्रकर्तव्यं स्थानकं यवसस्य च ।
वायव्यां तु प्रकर्तव्यं स्थानमौदूखलं दिशि ॥ ३५ ॥
निःश्रेणयः कुशाः कूपाः कार्याश्च फलकावृताः ।
कुद्दालोद्दालगुडकाः शुक्तयोगाः खुरस्तथा ॥ ३६ ॥
कचग्रहण्यः शृङ्गं च तथा परशवोऽपि च ।
नाद्याः प्रदीपाश्च भवन्त्यश्वागारोपयोगिनः ॥ ३७ ॥
सङ्ग्रहः सुखसञ्चारवस्तूनां नैर्ऋते भवेत् ।
अग्न्युपद्रवरक्षार्थं बन्धच्छेदोपयोगिनः ॥ ३८ ॥
पदार्थान् सन्निधौ कुर्याज्जलदीपादिकान् बुधः ।
भाण्डानि कुर्याच्च पृथग् जन्द्रा(लो)पनयनेच्छया ॥ ३९ ॥
हस्तवासीं शिलां दीपं दर्वीं फालमुपानहौ ।
पिटकानि विचित्राणि वस्तीन् नानाविधानपि ॥ ४० ॥
एवंविधानि चान्यानि संनिदध्यात् प्रयत्नतः ।
पुरःस्तम्भाश्रितं भाण्डं सन्नाहादेर्विधीयते ॥ ४१ ॥
प्राङ्मुखे तुरगं गेहे वारुण्यां स्थापयेद् दिशि ।
पूर्वामुखे पदे वापि मित्रस्य वरुणस्य च ॥ ४२ ॥
भवन्ति तेन बहवः पुष्टिं च प्राप्नुवन्ति ते ।
सा हि दिक् पूजनीया च स्तोतव्या च प्रकीर्तिता ॥ ४३ ॥
होमशान्तिकदानेषु धर्म्या याश्च पराः क्रियाः ।
तासु प्रशस्यते पूर्वा शक्रेणाधिष्ठिता स्वयम् ॥ ४४ ॥
तस्यामुदेति दिनकृदनुलोमं ततः पुनः ।
अश्वानां पृष्ठतो याति स प्रतीचीमनुक्रमात् ॥ ४५ ॥
स्नानाधिवासने पूजा माङ्गल्यानि पराणि च ।
प्राङ्मुखानां तुरङ्गाणां कर्तव्यानि शुभार्थिभिः ॥ ४६ ॥

एवं कृते भूमिबलमित्राणां यशसोऽपि च ।
वृद्धिर्भवति भूपस्य तस्मात् प्राची प्रशस्यते ॥ ४७ ॥

भर्तृवृद्धिप्रदं स्थानमग्रग्रासस्य तद् भवेत् ।
दक्षिणाभिमुखायां तु शालायां वाञ्छितार्थदम् ॥ ४८ ॥

स्थानं भवति वाहानां पदे क्लृप्तं विभावसोः ।
वह्निनाध्यासिता सा दिग् आत्मा वह्निश्च वाजिनाम् ॥ ४९ ॥

अजरो बहुभोक्ता च तत्र बद्धो भवेद्धयः ।
उदङ्मुखेऽपि भवने प्राप्नुवन्ति शुभं हयाः ॥ ५० ॥

तथास्थितानामश्वानां दक्षिणेन दिवाकरः ।
उदेत्यनन्तरं याति तान् विधाय प्रदक्षिणम् ॥ ५१ ॥

प्रयाति वामतोऽश्वं च(श्वानां) स्थाप्यास्तेनोत्तरामुखाः ।
चन्द्रार्कौ प्रतिहर्ष(हेष)न्ते तथा बध्नीत वाजिनः ॥ ५२ ॥

नृपतिश्च जयं सिद्धिं पुत्रानायुश्च विन्दति ।
अरोगाश्च भवन्त्यश्वा वर्धयन्ति च सन्ततिम् ॥ ५३ ॥

दक्षिणाभिमुखान् कुर्यान्न सन्नाह्यान् न चाग्रगान् ।
पितृकार्याद्यतोऽन्यत्र दक्षिणा वर्जितैव दिक् ॥ ५४ ॥

अस्यामेव दिशि प्रेता यतः सर्वे प्रतिष्ठिताः ।
उदेति वामतो याति चास्तं दक्षिणतो रविः ॥ ५५ ॥

सोमश्च पृष्ठे भवति तेनाश्वा दैवपीडिताः ।
ग्रहैर्विकारैर्विविधैः पीड्यन्तेऽरातिविह्वलाः ॥ ५६ ॥

भयेन व्याधिभिश्चार्ता ग्रासं नेच्छन्ति खादितुम् ।
पराजयमतुष्टिं च स्वामिनोऽनर्थसङ्गतिम् ॥ ५७ ॥

कुर्वन्त्यतो न बध्नीयात् कथञ्चिद् दक्षिणामुखान् ।
पश्चिमाभिमुखानां च बद्धानां वाजिनां सदा ॥ ५८ ॥

उदेति पृष्ठतो भानुः पुरतोऽस्तं प्रयाति च ।
न भवेद् विजयस्तेन भर्तुस्तत्पृष्ठवर्तिनः ॥ ५९ ॥

शक्रस्य पृष्ठवर्तित्वात् प्रातिलोम्याच्च भास्वतः ।
कुप्यन्ति व्याधयस्तेषां तूर्णं देहविनाशनाः ॥ ६० ॥

तैस्ते ध्यायन्ति वेपन्ते जले त्रासं प्रयान्ति च ।
यवसं नाभिनन्दन्ति क्षमां मुञ्चन्ति सर्वथा ॥ ६१ ॥

दिशोऽभिमुखमाग्नेय्या बध्यन्ते यदि वाजिनः ।
व्यथन्ते रक्तपित्तोत्थैस्तदा रोगैरनेकधा ॥ ६२ ॥

जायन्ते स्वामिनो बन्धवधहृच्छोषदायिनः ।
वाजिनां च भवेत् तत्र वह्निदाहकृतं भयम् ॥ ६३ ॥

भर्तुः पराजयो विघ्नः स्याच्च देहस्य संशयः ।
नैर्ऋत्याः ककुभो वाहा बध्यन्ते संमुखं यदि ॥ ६४ ॥

तदा न तेऽभिनन्दन्ति खादनं पानभोजने ।
यथा यथा क्षितिं पादैर्दारयन्ति पुनः पुनः ॥ ६५ ॥

हेषन्ते वीक्ष्य बहुशो मनुष्यान् पक्षिणः पशून् ।
भ्रमयन्ति च गात्राणि नैर्ऋतीं चाभितः स्थिताः ॥ ६६ ॥

तथा तथैषां कुपिता नाशं कुर्वन्ति राक्षसाः ।
बध्यन्ते यदि वाज्ञानाद् वायव्याभिमुखं हयाः ॥ ६७ ॥

तदा ते वातिकै रोगैः पीड्यन्ते प्रतिवासरम् ।
चलः कायो भवेद् भर्तुः क्लेशश्चाश्वोपजीविनाम् ॥ ६८ ॥

नराणां च भवेन्मृत्युर्दुर्भिक्षप्रभवं भयम् ।
ऐशान्यभिमुखं बद्धाः प्रणश्यन्ति तुरङ्गमाः ॥ ६९ ॥

सूर्योदयस्याभिमुखं बद्धानां चेदमादिशेत् ।
निबध्यन्ते यदा वाहा ब्राह्मीं दिशमुपाश्रिताः ॥ ७० ॥

बध्यन्ते ते ग्रहैर्दिव्यैर्व्याधिभिश्च विचिन्तनाः ।
कव्यहव्यक्रियास्तत्र भर्तुर्न विजयावहाः ॥ ७१ ॥

द्विजानामुपतापाय जायन्ते तत्र वाजिनः ।
अनुवंशं च शालायां स्थानमश्वस्य नेष्यते ॥ ७२ ॥

स्वामिनस्तदजीर्णाय स्यान्नाशाय च वाजिनाम् ।
स्थाने प्रशस्ते तुरगान् सर्वथा वासयेदतः ॥ ७३ ॥

न च धार्याः क्षणमपि रोगिणः कल्यसन्निधौ ।
कल्यानामपि रोगाः स्युर्यतो रोगिसमाश्रयात् ॥ ७४ ॥

हयागारस्य पूर्वेण कार्यं भेषजमन्दिरम् ।
तस्यैव वामतः सर्वसंभारान् परिकल्पयेत् ॥ ७५ ॥

वाजिनां भेषजार्थाय भाण्डानि च विनिक्षिपेत् ।
अगदानोषधीः स्नेहान् वर्तींश्च लवणानि च ॥ ७६ ॥

भेषजागारसविधे कुर्याच्चारिष्टमन्दिरम् ।
भवनं व्याधितानां च कार्यं वासाय वाजिनाम् ॥ ७७ ॥

सुगुप्तं तच्च कर्तव्यं पूर्वनिर्दिष्टवेश्मवत् ।
संबद्धं च विधातव्यमेतद् वेश्मचतुष्टयम् ॥ ७८ ॥

सुधाबन्धदृढैः कुड्यैः सप्राग्ग्रीवोच्चतोरणम् ।
चत्वार्यपि विशालानि सुगमानि च कारयेत्

वेश्मस्वेवंविधेष्वश्वान् स्थापितान् परिपालयेत् ॥ ७९ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे

अश्वशाला नाम त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ॥

अथाप्रयोज्यप्रयोज्यं नाम चतुस्त्रिंशोऽध्यायः ।

राज्ञां सेनापतीनां च वर्णिनामपि वेश्मसु ।
यदि वा वास्तुकक्षासु सभादेवकुलेषु च ॥ १ ॥

शयनासनयानेषु भाजनाभरणेषु च ।
छत्रध्वजपताकासु सर्वोपकरणेषु च ॥ २ ॥

अप्रयोज्यानि यानि स्युः प्रयोक्तव्यानि यानि च ।
विस्तरात् तानि कथ्यन्ते हितार्थमथ देहिनाम् ॥ ३ ॥

पूर्वोक्तानां नृपादीनां यानि वेश्मसु केवलम् ।
अप्रयोज्यानि तान्येव पूर्वमत्राभिदध्महे ॥ ४ ॥

तेषु नैव प्रयोक्तव्याः समस्ता अपि देवताः ।
दैत्या ग्रहास्तथा तारा यक्षगन्धर्वराक्षसाः ॥ ५ ॥

पिशाचाः पितरः प्रेताः सिद्धविद्याधरोरगाः ।
चारणा भूतसङ्घाश्च तेषां योषाः सुतास्तथा ॥ ६ ॥

प्रतीहाराः प्रतीहार्यस्तेषामधिकृताश्च ये ।
आयुधानि तदीयानि सर्वे चाप्सरसां गणाः ॥ ७ ॥

दीक्षितव्रतिपाषण्डिनास्तिकाः क्षुत्प्रपीडिताः ।
व्याधिबन्धनशस्त्राग्नितैलासृक्पङ्कपांसुभिः ॥ ८ ॥

शूलज्वरादिभिश्चार्ता येऽन्येऽप्येवंविधा नराः ।
मत्तोन्मत्तजडक्लीबनग्नान्धबधिरादयः ॥ ९ ॥

दोलाक्रीडाश्च नेष्यन्ते ग्रहणानि च दन्तिनाम् ।
देवासुराद्याः सङ्ग्रामा विग्रहाश्च महीक्षिताम् ॥ १० ॥

प्राणियुद्धविमर्दाश्च मृगया च न शस्यते ।
रौद्रदीनाद्भुतत्रासबीभत्सकरुणा रसाः ॥ ११ ॥

न प्राणिषु प्रयोक्तव्या हास्यश्रृङ्गारवर्जिताः ।
हस्त्यश्वरथयानानि विमानायतनानि च ॥ १२ ॥

चण्डानलप्रदीप्तानि भवनानि वनानि च ।
वृक्षाः पुष्पफलैर्हीना विहङ्गावासदूषिताः ॥ १३ ॥

एकद्विशाखा रूक्षाश्च भग्नाः शुष्काः सकोटराः ।
कदम्बशाल्मलीशेलुतारक्षारलुकादयः ॥ १४ ॥

भूतालयत्वान्नेष्यन्ते कटुकण्टकिनश्च ये ।
गृध्रोलूका विहङ्गेषु कपोतश्येनवायसाः ॥ १५ ॥

कङ्कश्चेति न शस्यन्ते खगा रात्रिचराश्च ये ।
गजाश्वमहिषाश्चोष्ट्रा मार्जारखरवानराः ॥ १६ ॥

सिंहो व्याघ्रस्तरक्षुश्च वराहमृगजम्बुकाः ।
तथा वनचरा ये च क्रव्यादा मृगपक्षिणः ॥ १७ ॥

गृहेष्वेते न कर्तव्याः शैलाटव्याश्रिताश्च ये ।
अमीषां करणादर्थैराचार्यो विप्रमुच्यते ॥ १८ ॥

व्याधिं घोरमवाप्नोति व्यसनं बन्धमेव च ।
यत्र तत्र गृहस्वामी धनहानिं पराजयम् ॥ १९ ॥

प्रवासं बन्धनं नाशं मृत्युं वा क्षिप्रमाप्नुयात् ।
इत्युक्तान्यप्रशस्तानि गृहेषु गृहमेधिनाम् ॥ २० ॥

तत्र यानि प्रयोज्यानि कथ्यन्ते तान्यतः परम् ।
यस्य यत्र भवेद् भक्तिर्या चास्य कुलदेवता ॥ २१ ॥

हस्तक्लृप्तप्रमाणेन तान् कुर्वन् स्यान्न दोषभाक् ।
तद्द्वारपार्श्वयोः कार्यौ प्रतीहारौ स्वलङ्कृतौ ॥ २२ ॥

वेत्रदण्डव्यग्रकरौ खड्गकोशपरिच्छदौ ।
रूपयौवनसम्पन्नौ विचित्राम्बरभूषणौ ॥ २३ ॥

धात्री वामनिका कुब्जा सखीभिः परिवारिता ।
विदूषकैः कञ्चुकिभिस्तुष्टैरनुगतास्तथा ॥ २४ ॥

द्वारस्योभयतः कार्याः प्रतीहार्यो मनोरमाः ।
निधयश्चानुरूपाश्च शङ्खाब्जोज्ज्वललक्षणाः ॥ २५ ॥

रत्नदीनारराशींश्च वहन्तो वदनोद्गतान् ।
पद्मस्था पूर्णकुम्भा वा रत्नवस्त्रविभूषिता ॥ २६ ॥

वक्रैरूर्ध्वस्थितैः पुष्पफलपल्लवसम्भृतैः ।
पूर्णकुम्भाङ्कुशच्छत्रश्रीवृक्षादर्शचामरैः ॥ २७ ॥

कार्याष्टमङ्गला द्वारे दामभिः शङ्खमत्स्ययोः ।
द्वारमण्डलमध्यस्था स्नाप्यमाना गजोत्तमैः ॥ २८ ॥

पद्मासना पद्महस्ता श्रीश्च कार्या स्वलङ्कृता ।
वृषः सवत्सा धेनुर्वा सच्छत्रस्रग्विभूषणा ॥ २९ ॥

फलभक्ष्यैर्बहुविधैराहारार्थं निवेदितैः ।
नानापुष्पफलैर्नम्रैः शालैस्तिर्यगवस्थितैः ॥ ३० ॥

चित्रा पत्रलता लेख्या बाह्याभ्यन्तरभित्तिषु ।
हंसकारण्डचक्राह्वैर्बिसिनीपत्रवर्तिभिः ॥ ३१ ॥

कुमारकैश्च क्रीडद्भिर्युक्ता ललितबाहुभिः ।
वासधाम्नि निवेश्यन्ते विचित्राभरणाम्बराः ॥ ३२ ॥

रतिक्रीडापरा नार्यो नायकस्तु यदृच्छया ।
आपाण्डुदेहच्छवयः स्वल्पचारुविभूषणाः ॥ ३३ ॥

किञ्चित्प्रतनुभिर्गात्रैः कार्याः सुरतलालसाः ।
प्रवृद्धशाखाविटपैः प्रचलारुणपल्लवैः ॥ ३४ ॥

चम्पकाशोकपुन्नागनानाम्रतिलकादिभिः ।
छायापुष्पफलोपेतैः वृक्षैरन्यैश्च भूषिताः ॥ ३५ ॥

उद्यानभूमयः कार्याः कूजत्पिकमधुव्रताः ।
ऋतवः फलपुष्पाद्यैः स्वैः स्वैश्चिह्नैरलङ्कृताः ॥ ३६ ॥

मनोरमैर्विशेषैश्च खगैश्च समयोचितैः ।
कादम्बकुररक्रौञ्चहंससारसमेखलाः ॥ ३७ ॥

तीरान्तोद्गतवानीरकेतकीषण्डमण्डिताः ।
जलान्तलीनमत्स्यैश्च सञ्छन्ना नलिनीवनैः ॥ ३८ ॥

लेख्याश्च गृहभित्तीनामधोभागेषु दीर्घिकाः ।
फलैः समं सभक्ष्येक्षुमणिकाञ्चनभाजनाः ॥ ३९ ॥

विन्यस्तपद्मिनीपत्राः सोत्पलाः पानभूमयः ।
विचित्रातोद्यहस्ताश्च नृत्यगीतविचक्षणाः ॥ ४० ॥

मुदिता ललना लेख्याः प्रेक्षासङ्गीतभूमिषु ।
प्रकल्प्याः पञ्जरस्थाश्च चकोरशुकसारिकाः ॥ ४१ ॥

प्रहृष्टाः परपुष्टाश्च मयूराश्च सकुक्कुटाः ।
इति यानि प्रदिष्टानि प्रयोक्तव्यानि वेश्मनि ॥ ४२ ॥

तानि सर्वाणि शस्तानि सर्वोपकरणेष्वपि ।
देवयोनिगणास्तद्वत् पुरुषाश्च विनिन्दिताः ॥ ४३ ॥

साक्रन्दाश्च न शस्यन्ते पीठशय्यासनादिषु ।
पुरस्तात् कीर्तितान्यत्र प्रयोक्तव्यानि यानि च ॥ ४४ ॥

तानि शस्तानि कक्षासु सभादेवकुलेषु च ।
दिव्यमानुषसम्बद्धान्याख्यानाख्यायिकादिषु ॥ ४५ ॥

प्रोक्तानि तानि तावन्ति शुभान्यालेख्यकादिषु ।
इति कथितमयोज्यं योजनीयं च बुध्वा।

भवनशयनकक्षादेवधिष्ण्यादिकेषु ।
विरचयति यथोक्तं निन्दितं वर्जयेद् यः

स भवति नृपतीनां शिल्पिनां चार्चनीयः ॥ ४६ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
अप्रयोज्यप्रयोज्यं नाम चतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥

अथ शिलान्यासविधिर्नाम पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ।

अथ ब्रूमः शिलान्यासविधिमत्र यथागमम् ।
तत्रोदगयने पुण्ये शुक्लपक्षे शुभेऽहनि ॥ १ ॥

स्थिरग्रहस्य दिवसे करणे च गुणान्विते ।
तिष्येऽश्विनीषु रोहिण्यामुत्तरेष्वपि च त्रिषु ॥ २ ॥

रेवत्यां श्रवणे हस्ते शिलाविन्यासमाचरेत् ।
स्थिरस्य राशेरुदये सौम्यमित्रावलोकिते ॥ ३ ॥

सम्यङ्निमित्तशकुनस्वस्तिपुण्याहवाचिते ।
हर्षोदये च मनसः कुर्याद् वास्तोर्निवेशनम् ॥ ४ ॥

भद्रः प्रकृत्या शास्त्रज्ञः शुचिः स्नातः समाहितः ।
कर्मारभेत स्थपतिः कृतदेवार्चनक्रियः ॥ ५ ॥

पूर्णां समामविकलां चतुरश्रामनिन्दिताम् ।
शिलामाद्यां चये साध्वीं परीक्षेत विचक्षणः ॥ ६ ॥

कुम्भाङ्कुशध्वजच्छत्रमत्स्यचामरतोरणैः ।
दूर्वानागफलोष्णीषपुष्पस्वस्तिकवेदिभिः ॥ ७ ॥

नन्द्यावर्तैः सचमरैः कूर्मपद्मनिशाकरैः ।
वज्रैः प्रशस्तैः प्राकारैर्भूषिताः कर्मणो हिताः ॥ ८ ॥

दीर्घा ह्रस्वाल्पविषमाछाभाध्मातापरीक्षिता ।
दिङ्मूढा चाङ्गहीना च सास्थ्यङ्गारा सशर्करा ॥ ९ ॥

खण्डा दुःपक्वनिर्भिन्ना कृष्णा दोषभयावहा ।
नृणां पशुतुरङ्गाणां पदाङ्काः स्वस्तिवृद्धये ॥ १० ॥

क्रव्यान्मृगविहङ्गानां पादैः स्पृष्टास्तु वर्जयेत् ।
नन्दाभद्राजयापूर्णाश्चतस्रः स्युरिमाः शिलाः ॥ ११ ॥

वासिष्ठी काश्यपी तद्वद् भार्गव्याङ्गिरसीति ताः ।
तत्र प्रागुत्तरे देशे संनिवेशस्य वास्तुनः ॥ १२ ॥

नैर्ऋत्यां वा सकुसुमां समां गोचर्मसम्मिताम् ।
वेदीं सगन्धकलशां चतुरश्रां प्रकल्पयेत् ॥ १३ ॥

आग्नेय्यामादितो नन्दां स्थापयेत् क्रमशः शिलाम् ।
अकालमूलैरव्यङ्गैः सपद्मोत्पलपल्लवैः ॥ १४ ॥

सर्वौषधिहिरण्याद्यैर्हैमराजतमृन्मयैः ।
कुम्भैस्ताम्रमयैश्चापि मन्त्रैस्तामभिषेचयेत् ॥ १५ ॥

तीर्थप्रस्रवणाम्भोभिः सरत्नाक्षतपङ्कजैः ।
सुगन्धिभिः सपुण्याहमभिषेकं प्रयोजयेत् ॥ १६ ॥

जाह्नवीयमुनारेवासरस्वत्यादिसम्भवैः(वम्) ।
महानदीजलं शस्तं शुभतीर्थभवं तथा ॥ १७ ॥

तथाद्रिवनवेशान्तदेवायतनजानि च ।
अभिषेकार्थमम्भांसि यथालाभमुपाहरेत् ॥ १८ ॥

मन्त्रेणानेन चैतासामभिषेकं समाचरेत् ।
हिरण्यवर्णाः पावन्यः शुचयो दुरितच्छिदः ॥ १९ ॥

पुनन्तु शान्ताःश्रीमत्य आपो युष्मान्मधुच्युतः ।
मन्त्रपूनेन पयसा स्नापयित्वा ततः शिलाम् ॥ २० ॥

स्थपतिर्गन्धकल्केन मङ्गल्येनानुलेपयेत् ।
हिमचन्दनपूर्णेन व्यवकीर्य सुगन्धिना ॥ २१ ॥

तरसा छादयेदेनां सलाजैः पुष्पदामभिः ।
धूपमाल्योपहारैश्च दधिमांसाक्षतादिभिः ॥ २२ ॥

पूजयेदिष्टकां देवीं वस्त्रयुग्मैश्च पुष्कलैः ।
निवेशनान्ते नैर्ऋत्यां तदा विप्रानवस्थितान् ॥ २३ ॥

समसङ्ख्यान् शुचीन् प्राज्ञानर्चयेद् दक्षिणाफलैः ।
ओङ्कारस्वस्तिपुण्याहगीतवादित्रनिस्वनैः ॥ २४ ॥

कर्त्रा जनितरोमाञ्चस्तेभ्यः कुर्यान्नमस्क्रियाम् ।
निवेद्य वास्तोष्पतये भूतेभ्यश्च ततो बलिम् ॥ २५ ॥

तासां चतसृणामन्याः कुर्यादुपशिलाः पृथक् ।
प्राकारस्वस्तिकाङ्के द्वे तथा श्रीवत्सलक्षणा ॥ २६ ॥

नन्द्यावर्तस्तु पूर्णायां भवेदेको(दङ्को) यथाक्रमम् ।
कर्णे प्रागुदक्षिणे नन्दां वास्तुनः स्थापयेदधः ॥ २७ ॥

अन्याः क्रमेण भद्राद्याः कोणेष्वन्येषु च त्रिषु ।
प्रतिष्ठापनमन्त्राश्च तासां चतसृणामपि ॥ २८ ॥

चत्वार ऋषिभिर्गीताः शाश्वनारम्भदर्शनाः ।
वीर्येणादिवराहस्य वेदार्थैस्त्वभिमन्त्रिताः(ताम्) ॥ २९ ॥

वसिष्ठनन्दिनीं नन्दां प्राक् प्रतिष्ठापयाम्यहम् ।
सुमुहूर्ते सुदिवसे सा त्वं नन्दे निवेशिता ॥ ३० ॥

आयुः कारयितुर्दीर्घं श्रियं चाग्र्यामिहावह ।
भद्रासि सर्वतोभद्रा भद्रे भद्रं विधीयत म् ॥ ३१ ॥

कश्यपस्य प्रियसुते श्रीरस्तु गृहमेधिनः ।
जये विजयतां स्वामी गृहस्यास्य महात्मनः ॥ ३२ ॥

आचन्द्रार्कं यशश्चास्य भूम्यामिह विरोहतु ।
त्वयि सम्पूर्णचन्द्राभे न्यस्तायां वास्तुनस्तले ॥ ३३ ॥

भवत्येष गृहस्वामी पूर्णे पूर्णमनोरथः ।
इति मूलचयो(यं) मन्त्रैः कुर्यात् स्वस्तिकवाचनैः ॥ ३४ ॥
ताभिर्हिरण्यवर्णाभिः शिलाभिः सममद्भुतम् ।
प्रागुदक्प्लवना धन्या न प्रत्यगुदक्षिणाप्लवा ॥ ३५ ॥
इष्टकाश्चैत्यभवनप्राकारपुरकर्मसु ।
विताने चितिविन्यासे चतुर्मुखनिकेतने ॥ ३६ ॥
पुरोधाः शान्तिवेदीषु प्रतिमास्थापनेषु च ।
याज्ञिकेन विधानेन क्रमशः स्थापयेच्छिलाः ॥ ३७ ॥
† त्रैशैशोकौर्णासभासै(रुद्रै)स्ताः सामभिः स महाव्रतैः ।
गायत्र्युष्णिगनुष्टुब्भिर्बृहत्या च यथाक्रमम् ॥ ३८ ॥
चयान् समस्तांश्चिनुयाच्चतुरो विरमेत् ततः ।
ज्ञात्वा भित्तिप्रमाणं च चितेश्चयचतुष्टयम् ॥ ३९ ॥
समाप्यमादिकमैवं कनिष्ठं च यथोत्तरम् ।
प्रतिष्ठितास्ताः प्रथमं भूतले सुस्थिताः समाः ॥ ४० ॥
न चालयेच्चालने स्याद् गृहभर्तुर्महद् भयम् ।
कम्पने च भयं विद्यादेतासां स्थिरतां पुनः ॥ ४१ ॥
स्थपतेर्गृहभर्तुश्च मङ्गलं परमं विदुः ।
प्रागुदक्षिणायां चलने गृहभर्तुर्महद् भयम् ॥ ४२ ॥
भार्याविनाशो नैर्ऋत्यां शून्यं भीतिर्मरुद्दिशि ।
गुरोश्च भयमैशान्यामपचारेऽपि तद् भवेत् ॥ ४३ ॥
प्रथमं स्थापितेनै(ताने)वं स्तम्भानपि न चालयेत् ।
नोद्धरेत प्रणुद्याच्च विधिस्तुल्यो यतोऽन्ययोः ॥ ४४ ॥

विन्यासं प्रथमं तस्मात् कुर्यात् सम्यक् समाहितः ।
शिलानां स्थपतिस्तद्वत् स्तम्भानामपि सर्वथा ॥ ४५ ॥

द्वारप्राकारशालानां नगराणां च वेश्मनाम् ।
तत्प्रमाणो विधिर्यस्मात् तस्मात् तत्राहृतो भवेत् ॥ ४६ ॥

एवं शिलान्यासविधानमेतद् यथावदस्माभिरिहोपदिष्टम् ।
अस्मिन् कृते वेश्मसुरालयादि निष्पत्तिमभ्येति विनैव विघ्नम् ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
शिलान्यासविधिर्नाम पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ॥

अथ बलिदानविधिर्नाम षट्त्रिंशोऽध्यायः ।

इदानीमभिधास्यामो बलिरूपविधेः क्रमम् ।
येन येनार्चिता देवास्तुष्यन्ति समहेश्वराः ॥ १ ॥

मण्डलं वास्तुनो मध्ये गोमयेन प्रकल्पयेत् ।
कलशं तत्र विन्यस्येत् सप्रसूनं सकाञ्चनम् ॥ २ ॥

वास्तुदेवास्ततः कल्प्या यथास्थाननियोगतः ।
सधुपैर्विविधैर्माल्यैरर्घ्यं पश्चान्निवेदयेत् ॥ ३ ॥

अर्चयेद् विश्वकर्माणं माल्यैर्धूपैर्विलेपनैः ।
भक्षैः फलैर्बहुविधैः पूजयेत् सुसमाहितः ॥ ४ ॥

आज्येन पयसा दध्ना पूजयेच्छिखिनं पुनः ।
शालिगोधूममुद्गाद्यैर्धान्यैः पर्ज्जन्यमर्चयेत् ॥ ५ ॥

जयन्तं पूजयेदाम्रद्राक्षाखर्जूरिकादिभिः ।
मालतीमल्लिकाभिश्च पूजयेत् त्रिदशाधिपम् ॥ ६ ॥

पुष्पै रक्तैस्तथा धूपै रक्तचन्दनलेपनैः ।
ततः सूर्यं जगन्नाथं पूजयेल्लोकचक्षुषम् ॥ ७ ॥

जम्बीरैर्बीजपूरैश्च नारङ्गैः पीतकैः फलैः।
पूजयेत् सत्यनामानं देवं तेन स तुष्यति ॥ ८ ॥
मत्स्यमांसैश्च तुष्यन्ति सर्वे रक्षःपुरोगमाः।
सितैः फलैर्नारिकेलैर्भृशश्च परितुष्यति ॥ ९ ॥
गन्धधूपप्रयोगैश्च नभोनामानमर्चयेत्।
पुष्पैः सुगन्धिभिः शुक्लैर्मारुतः परितुष्यति ॥ १० ॥
कृसरं मधुसंयुक्तं पूष्णे भक्त्या निवेदयेत्।
वितथं तु शुभैरन्यैर्मद्यमांसविवर्जितैः ॥ ११ ॥
पूजितस्तुष्टिमायाति विवस्वांश्च महामुनिः।
पुष्पैः सपुष्पकैस्तुष्टिमवाप्नोति गृहक्षतः ॥ १२ ॥
मत्स्यमांसयुतैर्भक्ष्यैर्यमतुष्टिः सदा भवेत्।
पुन्नागागरुधूपेन गन्धर्वानर्चयेद् बुधः ॥ १३ ॥
मृगमांसयुतैर्भक्ष्यैर्भृङ्गराजं च तर्पयेत्।
राजजम्बूफलैर्बिल्वैर्देवमभ्यर्चयेन्मृगम् ॥ १४ ॥
पायसैर्मधुसंयुक्तैर्मांसैर्भक्तैश्च शोभनैः।
कर्पूरसुरभिद्रव्यगर्भैः संपूजयेत् पितॄन् ॥ १५ ॥
सपुष्पैर्मोदकैर्लाजैः पललैश्च विमिश्रितैः।
दौवारिकं प्रयत्नेन पूजयेद् विघ्नकारकम् ॥ १६ ॥
अपूर्वैः शोभनैर्गन्धैर्धूपैर्माल्यैरनुत्तमैः।
पुष्पैः कण्टकजातीनां सुग्रीवं पूजयेत् सदा ॥ १७ ॥
सपुष्पैर्लाप(ज)कैर्भक्ष्यैर्दधियुक्तान्नपायसैः।
अर्चयत् पुष्पदन्तं तु यशोवीर्यान्वितं सुरम् ॥ १८ ॥
मांसैश्च सूकरादीनां वैनतेयं सदार्चयेत्।
वरुणं च महासत्त्वं पूजयेद् धूपचन्दनैः ॥ १९ ॥

राहुं च मांससंयुक्तैस्तर्पयेद् भक्ष्यभोजनैः ।
रुधिरेण प्रदत्तेन तुष्टिमेति शनैश्चरः ॥ २० ॥

मांसेन तु क्षयस्तुष्टिं रोगाणामधिपो व्रजेत् ।
मेदसा पूजयेद् रोगं सर्वलोकभयङ्करम् ॥ २१ ॥

वासुकिं क्षीरदानेन पूजयेत् सततं नरः ।
पूर्ववत् पूजयेद् देवं विश्वकर्माणमीश्वरम् ॥ २२ ॥

सितप्रसूनविन्यासैर्भल्लाटं पूजयेद् बुधः ।
दधियुक्तेन चान्नेन सोमं सर्वत्र पूजयेत् ॥ २३ ॥

कुबेरं धूपदानेन पूजयेत् सततं नरः ।
अदितिं च सुवर्णेन पद्मैरपि च पूजयेत् ॥ २४ ॥

अर्कमन्दारमालाभिर्वृषभं च समर्चयेत् ।
अन्येषामपि देवानामर्चनं धूपसाम्प्रतैः ॥ २५ ॥

सर्वपुष्पफलैश्चैषां कार्यं बुद्धिमता सदा ।
इत्येते बलयः सर्वे शान्त्यर्थं परिकल्पिताः ॥ २६ ॥

शोधने कर्षणे भूमेः साधने रूपकल्पने ।
गृहे प्रवेशने रम्ये तिथिमभ्युदयेषु च ॥ २७ ॥

स्कन्धावारनिवेशेषु पुरग्रामनिवेशने ।
देवालयक्षितिपवेश्मनिवेशनेषु
प्रोक्तान् बलीन् प्रवितरेत् प्रयतः सुरेभ्यः ।
प्रारम्भमन्यमपि वास्तुगतं चिकीर्षुः
कुर्वन्निमं विधिमभीप्सितभाजनं स्यात् ॥ २८ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे

बलिदानविधिर्नाम षट्त्रिंशोऽध्यायः ॥

अथ कीलकसूत्रपातो नाम सप्तत्रिंशोऽध्यायः।

वर्णानां यानि दारूणि कीलकार्थं नियोजयेत्।
इदानीं तानि वक्ष्यामि श्रेयःकीर्त्तिहिताय च ॥ १ ॥
खदिरोदुम्बराश्वत्थशालशाकधवार्जुनाः।
अञ्जनः कदराशोकतिनिशारुणचन्दनाः ॥ २ ॥
शिरीषसर्जन्यग्रोधवेणवः कीलकर्मणि।
पुन्नामानो द्रुमाः शस्ताः स्त्रीनामानो विगर्हिताः ॥ ३ ॥
अश्वत्थः खदिरश्चैतौ विप्राणां वृद्धिकारकौ।
रक्तचन्दनवेणूत्थकीलौ क्षत्रस्य पूजितौ ॥ ४ ॥
शाकश्च खदिरश्चेति सामन्तानां हिताविमौ।
कीलौ शालशिरीषोत्थौ वैश्यानां कीर्तितौ शुभौ ॥ ५ ॥
शूद्रजातेस्तु तिनिशधवार्जुनसमुद्भवाः।
वैश्यवेश्मसु सौभाग्यकार्ये च स्युरशोकजाः ॥ ६ ॥
न्यग्रोधो वणिजां धाम्नि भूमिकर्मण्युदुम्बरः।
महामात्र(त्रा)श्ववैद्यानां कीलाः सर्जार्जुना गृहे ॥ ७ ॥
विप्राणां सर्ववर्णोत्थाः क्षत्रियाणां त्रिवर्णजाः।
वर्णद्वयोक्ता वैश्यानां शूद्राणां स्वानुलोमतः ॥ ८ ॥
प्रतिलोमा न कर्तव्याः कीलका भूतिमिच्छता।
प्रमाणान्यथ कीलानां निगद्यन्ते पृथक् पृथक् ॥ ९ ॥
द्वात्रिंशदङ्गुलाः कीला विप्राणां स्युः शुभावहाः।
क्षत्रियाणां पुनश्चाष्टाविंशत्यङ्गुलसम्मिताः ॥ १० ॥
चतुर्विंशत्यङ्गुलाश्च वैश्यानां शुभदायिनः।
विंशत्याद्यङ्गुलैः कीलाः शूद्रजातेस्तु ते हिताः ॥ ११ ॥

षडङ्गुलपरीणाहाः सर्वेष्वेते शुभावहाः ।
ब्राह्मणक्षत्रियविशां वेदषट्त्र्यश्रषडश्रयः ॥ १२ ॥

षडश्रयस्तु शूद्रस्य प्रकृतेस्तु यदृच्छया ।
दार्भमौञ्जौर्णकार्पासं विप्रादीनां यथाक्रमम् ॥ १३ ॥

अर्धपर्वपरीणाहं दृढं सूत्रं तु वर्तितम् ।
अलाभे स्वस्य सूत्रस्य प्रोक्तादन्यतमं बुधः ॥ १४ ॥

गृह्णीयात् सूत्रमन्ये तु गृह्णीयुः स्वेच्छयैव ते ।
इत्थं संभृत्य सम्भारान् गृहभर्ता शुभेऽहनि ॥ १५ ॥

शुक्लपक्षे शुचिः स्नातः स्थपतिश्च सिताम्बरः ।
गृहस्थाननिमित्तात् तु देवस्थानानि लक्षयेत् ॥ १६ ॥

कुसुमाक्षतमध्यश्च कर्तव्या गृहदेवताः ।
आदौ स्थानानि शङ्कूनां परीक्षेत समन्ततः ॥ १७ ॥

तेषु सर्वेषु कर्तव्यमर्चनं तु यथाविधि ।
गृहस्य मध्ये सिक्त्वा तु निरूप्य ब्रह्मणः पदे ॥ १८ ॥

गोमयेन समालिप्तां कुर्याद् वेदीं सुलक्षणाम् ।
चतुरश्रां चतुर्द्वारामक्षतैः सुप्रतिष्ठिताम् ॥ १९ ॥

तस्या मध्ये प्रतिष्ठाप्यः कुम्भो हैमोऽथ राजतः ।
ताम्रको मृन्मयो वापि पूर्वालाभे परः परः ॥ २० ॥

अकालमूलः सोऽव्यङ्गो जलपूर्णः स्वलङ्कृतः ।
मणिरत्नप्रवालैश्च स्वर्णरूप्येण गर्भितः ॥ २१ ॥

प्रतिष्ठाप्या(प्यो ऽ)क्षतैः पुष्पफलबीजसमन्वितः ।
श्वेतेन चन्दनेनैनं चर्चयित्वा समन्ततः ॥ २२ ॥

तस्योपरिष्टाद् विन्यस्येत् क्षीरवृक्षस्य पल्लवम् ।
सुगन्धिनाथ धूपेन धूपयित्वा चतुर्दिशम् ॥ २३ ॥
वेष्टयेदहतेनैनं शुक्लवस्त्रेण सर्वतः ।
वास्तुमध्ये यतो ब्रह्मा कुम्भरूपं(पः) स तिष्ठति ॥ २४ ॥
कुम्भस्योत्तरभागे तु कीलकान् स्थापयेद् बुधः ।
कीलानष्टौ परीक्षेत स्थापयेच्च यथाविधि ॥ २५ ॥
श्वेतचन्दनलिप्तांस्ताञ् श्वेतपुष्पैर्विभूषयेत् ।
सालक्तकान् सुरभिणा धूपेन च सुधूपितान् ॥ २६ ॥
ऊर्णामयेन सूत्रेण त्रिवर्णेनाभिवेष्टयेत् ।
मधुसर्पिर्दधिक्षीरैर्मूलभागेषु लेपयेत् ॥ २७ ॥
अर्चयेत् परशुं सूत्रमष्ठीलादीनि सर्वतः ।
अथोपकरणान्यत्र धूपपुष्पाक्षतादिभिः ॥ २८ ॥
ततः पूर्वोत्तरे वास्तोर्भागे सप्तार्चिषः पदे ।
गोमयेन समालिप्ते कुशास्तरणमास्थितः ॥ २९ ॥
अग्निकार्यं प्रकुर्वीत पुरोधाः शान्तिमेव च ।
सांवत्सरः शुचिः स्नातः कृतस्नानः समाहितः ॥ ३० ॥
शङ्कुना साधयेल्लग्नं सम्यक् तद्धटिकाथवा ।
रात्रिलग्नं तु नक्षत्रैर्मध्यास्तोदयसंश्रितैः ॥ ३१ ॥
एवं संसाधयेल्लग्नं यदीच्छेत् सिद्धिमात्मनः ।
पूजया तुष्टिकारिण्या पूजयेच्च पुरोहितम् ॥ ३२ ॥
अभ्यर्चिते यतस्तस्मिन् ब्रह्मा भवति पूजितः ।
सांवत्सरस्य कर्तव्या ततः पूजा यथाविधि ॥ ३३ ॥

सांवत्सरेऽर्चिते यस्मात् पूजितः स्याद् बृहस्पतिः ।
स्थपतिं पूजयेत् पश्चात् त्वष्टृतुष्टिचिकीर्षया ॥ ३४ ॥
तदधीनं यतः कर्म शुभं वा यदि वाशुभम् ।
श्वेतचन्दनदिग्धांस्ताञ् श्वेतपुष्पैश्च पूजितान् ॥ ३५ ॥
सदशैरहतैर्वस्त्रैरङ्गुलीयैः प्रपूजयेत् ।
परिकर्मकरा ये च तान् यथाशक्ति पूजयेत् ॥ ३६ ॥
हेम्ना वस्त्रादिदानैश्च वाग्भिर्वा परितोषयेत् ।
यथा सुमनसस्ते स्युस्तथा कर्तव्यमादरात् ॥ ३७ ॥
ततः स्थपतिराचम्य बलिकर्म समाचरेत् ।
सूत्रपाते बलिं धीमान् सार्वभौतिकमाचरेत् ॥ ३८ ॥
तस्यालाभे बलिः कार्यो यो भवेत् सोऽभिधीयते ।
विदधीत चरूञ् श्वेतरक्तपीतासितान् पृथक् ॥ ३९ ॥
पायसं कृसरं क्षीरं निष्पावाञ् श्वेतमोदनम् ।
पाविकादधिरूपांश्च पललोल्लापिकाघृतम् ॥ ४० ॥
दध्योदनं च संमिश्रं देवताभ्यो निवेदयेत् ।
तिलैर्घृतेन सहितैर्देवमग्निं च पूजयेत् ॥ ४१ ॥
ततश्च पायसं दध्ना ब्रह्मस्थाने निवेदयेत् ।
ततश्चाऽनुक्रमेणैव देवताभ्यो बलिं हरेत् ॥ ४२ ॥
बलिकर्म यथान्यायं कृत्वा च द्विजवाचनम् ।
स्वशाखीयाञ् शुचीन् प्राज्ञान् पूजयेद् दक्षिणाफलैः ॥ ४३ ॥
ओङ्कारस्वस्तिपुण्याहैर्गीतवादित्रनिस्वनैः ।
ततो विप्रैः सह स्वामी कुर्यात् तस्य प्रदक्षिणम् ॥ ४४ ॥
अक्षतान् प्रथमं कुम्भे दापयित्वा द्विजोत्तमैः ।
ततो दक्षिणपूर्वेण गत्वा पुण्याहवाचकैः ॥ ४५ ॥

अहताम्बरसंवीतः शुचिः स्थपतिरासने ।
निषद्य प्राङ्मुखः शङ्कुं धृत्वा दक्षिणपाणिना ॥ ४६ ॥
पश्चादादाय वामेन प्रतिष्ठाप्य च भूतले ।
मन्त्रानमून् जपन् वीरो हन्यात् परशुना ततः ॥ ४७ ॥
विशन्तु ते तलं नागा लोकपालास्तथैव च ।
प्रतिष्ठन्तु गृहं चास्मिन्नायुर्बलकरं भवेत् ॥ ४८ ॥
प्रहारान् सुस्थिरानष्टौ दद्यात् कीलस्य मूर्धनि ।
हन्यमाने ततः कीले निमित्तान्युपलक्षयेत् ॥ ४९ ॥
गोविप्ररथनागाढ्याः कन्या नृपवरस्त्रियः ।
शङ्खदुन्दुभिवंशानां तथा गीतस्य च ध्वनिः ॥ ५० ॥
आविर्भवति यद्यस्मिन् हन्यमाने प्रभुस्तदा ।
सततं सुखमाप्नोति शान्त्यैश्वर्यैश्च वर्धते ॥ ५१ ॥
हतं क्षुतं विपन्नं वा निषेधः सूत्रकीलयोः ।
पाषण्डिनां च सर्वेषां दर्शनं न सुखावहम् ॥ ५२ ॥
दृष्ट्वा शुभनिमित्तानि ततः शङ्कुं निवेशयेत् ।
हन्यमानो यदा कीलो विशेद् भूमौ शनैः शनैः ॥ ५३ ॥
कर्मसिद्धिर्भवेत् तत्र गृहं रत्नपरिच्छदम् ।
हन्यमानोऽपि न विशेद् धरित्रीं कीलको यदा ॥ ५४ ॥
न तत्र कर्मसिद्धिः स्यादनिमित्तं च लक्षयेत् ।
एकेनापि प्रहारेण यत्र कीलो विशेन्महीम् ॥ ५५ ॥
न सिद्धिं याति तत्रैकः कृतं वा नोपभुज्यते ।
आयस्याष्ठीलया हन्यान्न काष्ठेन कथञ्चन ॥ ५६ ॥
काष्ठेन ताडितः कीलो वह्निदोषकरो भवेत् ।
अश्मना यदि ताडयेत तदा व्याधिं प्रयच्छति ॥ ५७ ॥

ऐन्द्रीं प्रति नतः कीलो धनसम्मानकारकः ।
आग्नेय्यां प्रणते कीले भवत्यग्निभयं महत् ॥ ५८ ॥

याम्यायां मरणं राज्ञां दिशि राक्षसतो भयम् ।
धननाशस्तु वारुण्यां वायव्यां रोगतो भयम् ॥ ५९ ॥

सौम्यं सौम्यानते राजप्रसादायेशतो गतः ।
कीलके कूर्चके जाते पुत्रपौत्रान्वयैर्गृहे ॥ ६० ॥

परमामृद्धिमाप्नोति धनधान्यैश्च वर्धते ।
हन्यमानो यदा यत्नात् कीलः कश्चिदपि स्फुटेत् ॥ ६१ ॥

नाशं विद्यात् तस्य पत्न्या ज्येष्ठस्य तनयस्य वा ।
यदि भज्येत कीलः स्यात् स्वामिनो जायते वधः ॥ ६२ ॥

यदा कीलः पतेद्धस्ताद् भ्रंशः स्यात् स्थपतेस्तदा ।
हस्तभ्रष्टश्च स भवेदष्टीले हस्तविच्युते ॥ ६३ ॥

सुखेन हन्यमानश्चेत् कीलः स्वस्थो न जायते ।
अष्टौ प्रहारानपरांस्तस्य दद्यात् तदा पुनः ॥ ६४ ॥

स्रग्गन्धधूपोपहारैः कुर्याच्च परिषेचनम् ।
इदं साम महापुण्यं परिचिन्त्य समासतः ॥ ६५ ॥

त्रैशोकं तु जपेद् विद्वान् यावच्छङ्कभिषेचनम् ।
गत्वाथ नैर्ऋतीमाशां ततः शङ्कुं निवेशयेत् ॥ ६६ ॥

ऊर्णायवेन साम्नास्य सम्यक् स्नपनमाचरेत् ।
वायोर्दिशं ततो गत्वा तत्र शङ्कुं निवेशयेत् ॥ ६७ ॥

अभिषेकं महारत्नसाम्ना तस्य समाचरेत् ।
अथैशानीं दिशं गत्वा शङ्कुं तस्यां निवेशयेत् ॥ ६८ ॥

भाग्रेण साम्ना कुर्वीत प्राग्वत् तस्याभिषेचनम् ।
ततोऽनु सूत्रं बध्नीयात् सव्यं द्विगुणवेष्टितम् ॥ ६९ ॥

प्रदक्षिणं प्रसार्यैतदुक्तः शङ्कुक्रमो यथा ।
म(ब)ध्यमानं यदा सूत्रं शङ्कुः किमपि मुञ्चति ॥ ७० ॥

तदा पुत्रवधं विद्याच्छिन्नं स्वस्वामिमृत्यवे ।
तस्माद् यत्नः प्रकर्तव्यो यावत् सूत्रं प्रसार्यते ॥ ७१ ॥

चतुर्णामपि बाहूनां पोषं छिन्नं न दुष्यति ।
सूत्रं प्रसार्य वितरेच्चरून् पूर्वं प्रकल्पितान् ॥ ७२ ॥

स्वेषु स्वेषु ततः स्थानेष्वनेन विधिना बुधः ।
शङ्कुस्थानेषु दातव्याः सिताद्याश्चरवः क्रमात् ॥ ७३ ॥

प्राग्दक्षिणस्या विदिशो मन्त्रं चेमं हृदा जपेत् ।
मारुतानां च सर्वेषां मानवानां तथैव च ॥ ७४ ॥

बलिं तेषु प्रयच्छामि मन्त्रेण परिमन्त्रितम् ।
रक्तं बलिमुपादाय नैर्ऋत्यभिमुखस्तथा ॥ ७५ ॥

नैर्ऋत्यधिपतिश्चैव नैर्ऋत्यां ये च राक्षसाः ।
बलिं तेषु प्रयच्छामि रक्तमोदनमुत्तमम् ॥ ७६ ॥

कृष्णं बलिमुपादाय गत्वा च दिशमानिलीम् ।
नमस्ते नागराजाय ये चान्ये तं समाश्रिताः ॥ ७७ ॥

बलिं तेषु प्रयच्छामि कृष्णमोदनमुत्तमम् ।
बलिमुद्धृत्य हारिद्रमैशानीमाश्रयन् दिशम् ॥ ७८ ॥

नमो रुद्रेषु सर्वेषु ये चान्ये तान् समाश्रिताः ।
प्रयच्छामि बलिं तेषां हारिद्रौदनमुत्तमम् ॥ ७९ ॥

एवमेतान् बलीन् सर्वान् यथावत् प्रतिपादयेत् ।
ततः कुम्भोदकं पुण्यं साम्ना दिव्येन मन्त्रयेत् ॥ ८० ॥

वामदेव्येन कुर्वीत प्रोक्षणं तेन वास्तुनः ।

द्रुमा विप्रादीनामिति निगदिताः शङ्कुघटने
फलं यच्छङ्कोश्च स्फुटमिह निमित्तानि बहुशः ।

तथा सूत्राताने विधिरनु च मन्त्रैः प्रतिदिशं
बलिः कीलेषूक्तस्त्रिदशपरितोषाय विधिवत् ॥ ८१ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
कीलकसूत्रपातो नाम सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥

अथ वास्तुसंस्थानमातृका नामाष्टात्रिंशोऽध्यायः ।

इदानीमभिधास्यामो वास्तुसंस्थानमातृकाम् ।
निवासहेतवे सम्यक् सर्वकर्मोपजीविनाम् ॥ १ ॥

चतुरश्रं समं †साचि दीर्घं वृत्तं च शम्बुकम् ।
शकटाक्षभगादर्शवज्रकन्थाकृतीनि च ॥ २ ॥

छिन्नकर्णं विकर्णं च शङ्खाभं क्षुरसन्निभम् ।
शक्त्याननं कूर्मपृष्ठं सदंशं व्यजनाकृति ॥ ३ ॥

शरावस्वस्तिकाकारं मृदङ्गपणवोपमम् ।
विशर्करं कबन्धाभं यवमध्यसमाकृति ॥ ४ ॥

उत्सङ्गरा(ग)जदन्ताभे तथा परशुसन्निभम् ।
विस्रावितं च श्वभ्रं च ‡प्रलम्बं च विवाहिकम् ॥ ५ ॥

त्रिकुष्टं पञ्चकुष्टं च परिच्छिन्नं तथापरम् ।
दिक्स्वस्तिकाभं श्रीवृक्षं वर्धमानसमाननम् ॥ ६ ॥

एणीपदं नरपदं चत्वारिंशत् समासतः ।
क्षेत्राण्युक्तान्यथामीषां विनियोगो विधीयते ॥ ७ ॥

चतुरश्रे समे राजा शय्याकारे पुरोहिताः ।
दीर्घे कुमारकाः सेनापतिर्वृत्तायते वसेत् ॥ ८ ॥

वसेयुः शम्बुकाकारे सर्वे वाह्याः सुखार्थिनः ।
अन्तःपुरं सद्म समे वाणिजाः शकटाकृतौ ॥ ९ ॥

वेश्यास्तु भगसंस्थाने दर्पणाभे सुवर्णकृत् ।
संस्थानतो वज्रसमे जना नगरगोष्ठिकाः ॥ १० ॥

वसेयुः §शङ्खसंस्थाने क्षेत्रे पुत्राभिलाषिणः ।
छिन्नकर्णे महामात्रा विकर्णे मृगलुब्धकाः ॥ ११ ॥

शङ्खाभे चैकहस्त्वानो गणाचार्याः क्षुरोपमे ।
व्रता(जा)ध्यक्षः शक्तिमुखे कूर्मपृष्ठे तु मालिकाः ॥ १२ ॥

सदंशे सौचिका वाजिपोषिका व्यजनोपमे ।
तक्षाणश्च शरावाभे स्वस्तिके वन्दिमागधाः ॥ १३ ॥

पणवाभे मृदङ्गाभे वेणुतूर्यादिवादकाः ।
विशार्करे तु रथिनः कबन्धप्रतिमे पुनः ॥ १४ ॥

नीचाः श्वपाकाश्च यवप्रतिमे धान्यजीविनः ।
उत्सङ्गे श्रमणा हस्त्यारोहिणो रा(ग)जदन्तके ॥ १५ ॥

परशुप्रतिमे क्षेत्रे बन्धनागारिणो जनाः ।
विस्राविणि सुराकाराः श्वभ्राभे कर्मकारिणः ॥ १६ ॥
युगले नापिताः स्वाविवाहव्ये कोशरक्षिणः ।
त्रिकुष्टे पञ्चकुष्टे च वसेयुर्वह्निजीविनः ॥ १७ ॥
समन्ततः *परिच्छन्ने सर्वे मानोपजीविनः ।
दिक्स्वस्तिके तु चैत्यानि कुर्याद् वासांश्च सर्वशः ॥ १८ ॥
श्रीवृक्षप्रतिमे वृक्षान् यज्ञवाटांश्च कारयेत् ।
वर्धमानाकृतिमुखेऽप्येतानेव प्रकल्पयेत् ॥ १९ ॥
एणीपदे तु गणिकाश्चौरान् नरपदोपमे ।
इत्युक्ताः शुभदा वासाः सर्वकर्मोपजीविनाम् ॥ २० ॥
कर्मोपजीविजनवासनिमित्तमेताः
क्षेत्राकृतीरभिहिताः प्रविमृश्य तेषाम् ।
वेश्मानि कारयति यः स्थपतिर्यथाव-
न्मान्यः स कस्य न भवेदिह भूमिपृष्ठे ॥ २१ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
वास्तुसंस्था (प?)नमातृकानामाष्टात्रिंशोऽध्यायः ॥

अथ द्वारगुणदोषो नामैकोनचत्वारिंशोऽध्यायः ।

गृहाण्युक्तानि सर्वेषामेवं कर्मोपजीविनाम् ।
वर्णिनां च गृहस्थानां कथ्यन्तेऽतः परं यथा ॥ १ ॥
भल्लाटे धनदे यद्वा चरके पृथिवीधरे ।
ब्राह्मणस्य भवेद् वेश्म माहेन्द्रद्वारमुत्तमम् ॥ २ ॥

माहेन्द्रेऽर्केऽथ सत्ये वा आर्यके वा निकेतनम् ।
कार्यं गृहक्षतद्वारं क्षत्रियस्य शुभावहम् ॥ ३ ॥

याम्ये वैवस्वते वापि गान्धर्वेऽथ गृहक्षते ।
वैश्यस्य भवनं कार्यं द्वारं पुष्पाह्वये शुभम् ॥ ४ ॥

वारुणे पौष्पदन्ते वा यद्वा मैत्रेऽथवासुरे ।
शूद्रस्य सदनं कार्यं भल्लाटद्वारमुत्तमम् ॥ ५ ॥

विप्राणां प्राङ्मुखं वास्तु गृहं स्याद् दक्षिणामुखम् ।
वर्धते धनधान्येन पुत्रपौत्रैश्च नित्यशः ॥ ६ ॥

दक्षिणाभिमुखं वास्तु भवनं पश्चिमामुखम् ।
क्षत्रियस्य धनं धान्यं विक्रमश्चेह वर्धते ॥ ७ ॥

वास्तुनः पश्चिमं द्वारं भवनस्योत्तरामुखम् ।
तत्रैधते धनैर्धान्यैः पुत्रपश्वादिभिश्च विट् ॥ ८ ॥

वास्तु स्यादुत्तरद्वारं गृहं पूर्वामुखं तथा ।
शूद्रस्य कर्मवृत्तिस्तु धनधान्यैर्विवर्धते ॥ ९ ॥

एकस्यामपि शालायां चत्वारः संप्रकीर्तिताः ।
निवेश्यद्वारभागाश्च कथ्यन्ते च शुभाशुभाः ॥ १० ॥

उत्सङ्गो हीनबाहुश्च पूर्णबाहुस्तथापरः ।
प्रत्यक्षायश्चतुर्थश्च निवेशः परिकीर्तितः ॥ ११ ॥

उत्सङ्ग §एवदीक्षाभ्यां द्वाराणां वास्तुवेश्मनोः ।
स सौभाग्यप्रजावृद्धिधनधान्यजयप्रदः ॥ १२ ॥

यत्र प्रवेशतो वास्तु गृहं भवति वामतः ।
तद्धीनबाहुकं वास्तु निन्दितं वास्तुचिन्तकैः ॥ १३ ॥

तस्मिन् वसन्नल्पवित्तः स्वल्पमित्रोऽल्पबान्धवः ।
स्त्रीजितश्च भवेन्नित्यं विविधव्याधिपीडितः ॥ १४ ॥
वास्तुप्रवेशतो यत् तु गृहं दक्षिणतो भवेत् ।
प्रदक्षिणप्रवेशत्वात् तद् विद्यात् पूर्णबाहुकम् ॥ १५ ॥
तत्र पुत्रांश्च पौत्रांश्च धनधान्यसुखानि च ।
प्राप्नुवन्ति नरा नित्यं वसन्तो वास्तुनि ध्रुवम् ॥ १६ ॥
गृहपृष्ठं समाश्रित्य वास्तुद्वारं यदा भवेत् ।
प्रत्यक्षायस्त्वसौ निन्द्यो वामावर्तप्रवेशवत् ॥ १७ ॥
ब्राह्मणो निवसेन्मुख्ये द्विनाम्नि क्षत्रियो वसेत् ।
वितथे निवसेद् वैश्यः शूद्रः सुग्रीवनामनि ॥ १८ ॥
एते वैशेषिकाः सर्वे वर्णानामनुपूर्वशः ।
वास्तुद्वारनिवेशाश्च वासैः सह निरूपिताः ॥ १९ ॥
यथोत्तरमथोच्यन्ते वर्णानां गृहकल्पनाः ।
[1]शूद्रविट्क्षत्रियाणां च राज्ञां च जयकाङ्क्षिणाम् ॥ २० ॥
सार्धत्रिभूमि शूद्राणां वेश्म कुर्याद् विभूतये ।
अतोऽधिकतरं यत् स्यात् तत् करोति कुलक्षयम् ॥ २१ ॥
वैश्यस्य वर्धयेद् गेहमर्धपञ्चमभूमिकम् ।
अतिप्रमाणे तत्रास्य धनबन्धुपरिक्षयः ॥ २२ ॥
क्षत्रियस्य गृहं कुर्यादर्धषष्ठतलं परम् ।
सम्पद्बलसमृद्ध्यै तदतिरिक्तं तु तच्छिदे ॥ २३ ॥
परं विप्रस्य भवनमर्धसप्तमभूमिकम् ।
स्वाध्यायाचारभोगार्थमत्युच्चं तु भयावहम् ॥ २४ ॥
यजन्ते राजसूयाद्यैः क्रतुभिर्येऽवनीश्वराः ।
तलैरर्धाष्टमैस्तेषां कारयेद् भवनोत्तमम् ॥ २५ ॥

आहर्तानेकयज्ञानां राजा राजाधिपश्च यः ।
तस्याप्यर्धाष्टमतलं भवनं सन्निवेशयेत् ॥ २६ ॥

वाजपेयेन वा यष्टा यो द्विजः स्यात् समाहितः ।
गवां कोटिप्रदो यो वा सोऽपि तस्मिन् भवेद्यु(द)भीः ॥ २७ ॥

यथाप्रमाणनिर्दिष्टे वसन्तस्ते नृपादयः ।
प्राप्नुवन्ति परामृद्धिमवृद्धिं तु विपर्यये ॥ २८ ॥

सपीठतलकं वेश्म मानतः संप्रकीर्तितम् ।
साधारणेन हस्तेन परं शूद्रस्य विंशतिः ॥ २९ ॥

चत्वारिंशद् विशः षष्टिः क्षत्रियस्य प्रशस्यते ।
अशीतिर्द्विजमुख्यस्य शतहस्ता महीपतेः ॥ ३० ॥

नातः परं नृणामूर्ध्वप्रमाणं शस्तमुच्यते ।
देवदानवदैत्यानां पिशाचोरगरक्षसाम् ॥ ३१ ॥

सिद्धगन्धर्वयक्षाणां विधातव्यमतोऽधिकम् ।
एकभौमादधो नैव गृहं शूद्रस्य विद्यते ॥ ३२ ॥

वैश्यस्य भवनं कार्यमधो नान्य(ध्य)र्धभूमिकात् ।
द्विभूमिकादधः कार्यं क्षत्रियस्य न मन्दिरम् ॥ ३३ ॥

सार्धद्विभौमाद् विप्रस्य त्रितलादपि भूपतेः ।
हीनप्रमाणादमुतो गृहं यत् कुशिल्पिना स्याद् विहितं कथञ्चित् ।
भर्तुर्भिये सिद्धिविनाशनं तत् प्रशस्तशीलादिविपर्ययाय ॥ ३४ ॥

गुणदोषान् प्रवक्ष्यामि द्वाराणां सर्ववास्तुषु ।
सुस्थितं चतुरश्रं च कान्तं स्वद्रव्ययोजितम् ॥ ३५ ॥

ऋजु स्वकीयदिग्भागे न ह्रस्वं न तथोच्चकैः ।
नाल्पं न कुब्जं नाप्यनि पिण्डितं न बहिर्गतम् ॥ ३६ ॥

नाध्मातं न कृशं मध्ये गतं नान्तरकुक्षिषु ।
न विद्रुतं न संक्षिप्तं यत् तत् स्याद् द्वारमृद्धिदम् ॥ ३७ ॥
पदस्य द्वादशे भागे पदमध्यात् प्रदक्षिणम् ।
स्थापितं वृद्धिमायाति द्वारं पुष्टिं करोति च ॥ ३८ ॥
रथ्याचत्वरशृङ्गाटवापीकूपाह कुम्भकैः ।
कुड्यकोणतरुस्तम्भैर्भवनस्यन्दनादिभिः ॥ ३९ ॥
यद् विद्धं भवनद्वारं तच्छुभाय न जायते ।
द्वारं द्वारे प्रविष्टं च कर्तव्यं वितनेतन ॥ ४० ॥
पेद्यां प्रवेशयेन्नैकामन्यद्वारे कदाचन ।
द्वारं प्रवेशयेत् पेद्यां नारोहणगवाक्षयोः ॥ ४१ ॥
पक्षद्वारस्य वा नैकां कथञ्चिदपि बुद्धिमान् ।
न बाह्यगान्तरे द्वारे प्रविष्टं कारयेत् क्वचित् ॥ ४२ ॥
विहितं हि तथा तत् स्याद् बहुदोषकरं सदा ।
तोरणं गोपुरद्वारमट्टो येषां गृहे भवेत् ॥ ४३ ॥
गृहाणां मौलिकद्वारं श्रोत्रे चैतान् प्रवेशयेत् ।
द्वारं द्वारस्य कर्तव्यमुपर्युपरि भूमिषु ॥ ४४ ॥
प्रदक्षिणेन वा कार्यं कार्यं नापरथा पुनः ॥ ४५ ॥
उपर्युपरि भूमीनां मुखं कुर्यात् प्रदक्षिणम् ।
नापसव्येन कुर्वीत द्वारमारोहणानि च ॥ ४६ ॥
यस्यां भित्तौ कृतं पूर्वं तस्यामुपरि कारयेत् ।
तथान्यभित्तौ तद्द्वारं विधातव्यं प्रदक्षिणम् ॥ ४७ ॥
न मध्ये सद्मनो द्वारं कुर्यादेव पदस्य च ।
न स्थूले न पदे नापि सिरापाते तदिष्यते ॥ ४८ ॥
निरंशावस्थितैर्द्रव्यैस्तिर्यक् का(क्रा)न्तैश्च मन्दिरे ।
मर्मवेधो न दोषाय द्वारवेधोऽथवा क्वचित् ॥ ४९ ॥

यवनाट्टालकच्छाया पुरदैवकुलस्य च ।
न प्रवेश्या गृहद्वारे रश्मयः सोमसूर्ययोः ॥ ५० ॥

न प्राकारेण कुड्येन न विटङ्केन वा पुनः ।
अन्तर्हितानि दुष्यन्ति द्वारमर्माणि कुत्रचित् ॥ ५१ ॥

अत्युच्चे स्याद् भयं राज्ञो निम्ने तस्करतो भयम् ।
कुलपीडा भवेत् कुब्जे बहिर्याते पराभवः ॥ ५२ ॥

आध्मातेऽत्यन्तदारिद्र्यं कृशमध्ये क्षयो नृणाम् ।
रथ्याविद्धे भवेद् रोगो मरणं चत्वरेण च ॥ ५३ ॥

शृङ्गाटकेन वैधव्यं दुहितॄणां प्रजायते ।
वाप्या कूपेन वा विद्धे स्यादतीसारतो भयम् ॥ ५४ ॥

कोणान्मृत्युभयं दद्याद् वृक्षै रोगभयं भवेत् ।
स्तम्भेन म्रियते स्वामी भ्रमेणार्थो न तिष्ठति ॥ ५५ ॥

प्रणालेन महद् दुःखं महाभीतिर्महाकलिः ।
तस्मात् सर्वप्रयत्नेन द्वारवेधं विवर्जयेत् ॥ ५६ ॥

यस्याग्रतः पृष्ठतश्च द्वारे भित्त्योर्द्वयोरपि ।
अन्योन्यं भिद्यते यस्मिन्नैकगत्याश्रिते उभे ॥ ५७ ॥

वास्तु तद् भिन्नदेहाख्यं भिन्नस्वामिविधायकम् ।
न तत्र जायते वृद्धिः स्थापितस्य न कस्यचित् ॥ ५८ ॥

गृहकुक्षौ कृतं द्वारं सर्वरोगभयङ्करम् ।
पूर्वद्वारं तु माहेन्द्रं प्रशस्तं सर्वकामदम् ॥ ५९ ॥

गृहक्षतं तु विहितं दक्षिणेन शुभावहम् ।
गन्धर्वमथवा तत्र कर्तव्यं श्रेयसे त(स)दा ॥ ६० ॥

पश्चिमेन प्रशस्तं स्यात् पुष्पदन्तं जयावहम् ।
भल्लाटमुत्तरे द्वारं प्रशस्तं स्याद् गृहेशितुः ॥ ६१ ॥

एकाशीतिपदे तस्मिंश्चतुरश्रपदेऽपि वा ।
द्वारोऽप्य(प)दगास्तासां ब्रूमो वह्न्यादितः फलम् ॥ ६२ ॥

हुताशभीतिः स्त्रीजन्म भूत्यर्थः प्रियता नृपे ।
क्रोधे चानृतता पुंसः क्रौर्यं स्यात् पूर्ववत् क्रमात् ॥ ६३ ॥

सुतापि(प्ति)प्रैष्यनीचत्वे भक्ष्यानसुतर्द्धिकृत् ।
रौद्रं कृतघ्नमवसं याम्यतः सुतवीर्यहृत् ॥ ६४ ॥

सुतोपपीडा रिपुवृद्धिरर्थसुतानवाप्तिस्तनयार्थसम्पत् ।
स्वाप्तिर्नृशंसाद् भयमर्थनाश उक्तः क्रमादित्यपरोन्मुखेषु ॥ ६५ ॥

बन्धव्ययसत्वे रिपुवृद्धिरर्थसुताप्तिरग्र्या गुणसम्पदश्च ।
सुतार्थलब्धिर्द्विषयात्मजेन दोषास्त्रिया नैर्ऋतदिङ्मुखेषु ॥ ६६ ॥

गुणाश्च दोषाश्च यथावदेते निरूपिता द्वारसमाश्रिता ये ।
ताञ् शिल्पविच्छास्त्रविदां वरिष्ठो विज्ञाय पूज्यत्वमुपैति लोके ॥ ६७ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे

द्वारगुणदोषो नाम एकोनचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

अथ पीठमानं नाम चत्वारिंशोऽध्यायः ।

देवानां मनुजानां च पीठमानमथोच्यते ।
पीठं कनीयो भागं च सार्धभागं तु मध्यमम् ॥ १ ॥

द्विभागमुत्तमं तत् स्यादेषा पीठसमुच्छ्रितिः ।
महेश्वरस्य विष्णोश्च ब्रह्मणश्चोत्तमं भवेत् ॥ २ ॥

इतरेषां च देवानां कर्तव्यं तन्न धीमता ।
ईश्वरस्य यथाकामं पीठं कार्यं विचक्षणैः ॥ ३ ॥

यस्मिन् स्थाने विधातव्यो ब्रह्मा विष्णुस्तथैव च ।
ईश्वरः सर्वतः कार्यो न दोषस्तत्र विद्यते ॥ ४ ॥

इतरेषां तु देवानां पीठं भागं समुच्छ्रितम् ।
यस्य येन विभागेन वास्तुमानं विधीयते ॥ ५ ॥

तस्य तेनैव भागेन पीठोच्छ्रायो विधीयते ।
मनुजानां च पीठानि वेश्मनां देवपीठकैः ॥ ६ ॥

तुल्यानि कुर्यादुपरि कृता वृद्धिकराः सुराः ।
पुरमध्ये तु कर्तव्यं ब्रह्मणो गृहमुत्तमम् ॥ ७ ॥

चतुर्मुखं च तत् कार्यं यथा पश्यति तत् पुरम् ।
अधिकं सर्ववेश्मभ्यस्तथा राजगृहादपि ॥ ८ ॥

राजवेश्माधिकमपि शस्यतेऽन्यसुरालयात् ।
पञ्चमो लोकपालनां राजा श्रेष्ठतमो यतः ॥ ९ ॥

एवमेतानि देवानां पीठान्युक्तान्यशेषतः ।
चातुवर्ण्यस्य पीठानि ब्रूमो विप्राद्यनुक्रमात् ॥ १० ॥

षट्त्रिंशदङ्गुलोत्सेधं पीठं विप्रस्य शस्यते ।
इतरेषां तु वर्णानां ह्रस्वं स्याच्चतुरङ्गुलम् ॥ ११ ॥

चातुर्वर्ण्यस्य पीठानि भुङ्क्ते विप्रो गृहाणि च ।
त्रयाणां क्षत्रियो वैश्यो द्वयोः शूद्रः क्रमात् स्वकम् ॥ १२ ॥

एवं विभागं पीठानां स्थपतिः परिकल्पयेत् ।
हितं कारयितुर्वाञ्छन् नृपतेश्च समृद्धये ॥ १३ ॥

प्रमाणे स्थापिता देवाः पूजार्हाश्च भवन्ति हि ।
प्रमाणं पीठानामिदमभिहितं ब्रह्ममुरजि-
त्पुरारीणामत्रापरदिविषदां यच्च नियतम् ।

ततो विप्रादीनामपि निगदितं यत् तदखिलं
यथौचित्यायोज्यं श्रियमभिलषद्भिः स्थपतिभिः ॥ १४ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
पीठमान नाम चत्वारिंशोऽध्यायः ॥

अथ चयविधिर्नामैकचत्वारिंशोऽध्यायः ।

इदानीमभिधीयन्ते चयस्येह गुणागुणाः ।
सुविभक्तः समश्चारुश्चतुरश्रश्चयः शुभः ॥ १ ॥

असंभ्रान्तमसन्दिग्धमविनाश्यन्यवर्हितम् ।
अनुत्तममनुद्वृत्तमकुब्जं न च पीडितम् ॥ २ ॥

समानखण्डमृज्वन्तमन्तरङ्गं तथैव च ।
सुपार्श्वं सन्धिसुश्लिष्टं सुप्रतिष्ठं सुसन्धि च ॥ ३ ॥

अजिह्मं चेति चेयस्य गुणा विंशतिरित्यमी ।
एतेषां वैपरीत्येन दोषाणामपि विंशतिः ॥ ४ ॥

दक्षिणं तु यदा कुडयं विचिनोति बहिर्मुखम् ।
तदा व्याधिभयं विद्यान्मृत्युदण्डं च निर्दिशेत् ॥ ५ ॥

पश्चिमं तु यदा कुडयं विचिन्वन्ति बहिर्मुखम् ।
धनहानिं तदा विद्याद् दस्युभ्यश्च भयं भवेत् ॥ ६ ॥

उत्तरं तु यदा कुडयं विचिनोति बहिर्मुखम् ।
कर्तारं स्वामिनं वापि व्यसनं प्रापयेत् तदा ॥ ७ ॥

प्राच्यं बहिर्मुखं कुडयं चिनोति स्थपतिर्यदा ।
राजदण्डभयं तत्र निर्देष्टव्यं विचक्षणैः ॥ ८ ॥

एतदेव फलं ब्रूयात् पतिते दलिते तथा ।
यस्य प्राग्दक्षिणः कर्णः प्रवर्तेत बहिर्मुखः ॥ ९ ॥
स्यात् तत्राग्निभयं घोरं गृहभर्तुश्च संशयः ।
गच्छेद् बहिर्मुखः कर्णो यदा दक्षिणपश्चिमः ॥ १० ॥
कलहोपद्रवस्तत्र स्याद् भार्यायाश्च संशयः ।
पश्चिमोत्तरकर्णे तु सम्प्रयाते बहिर्मुखे ॥ ११ ॥
पशुवाहनपुत्राणां संशयस्तत्र जायते ।
प्रागुत्तरो यदा कर्णः प्रचीयेन बहिर्मुखः ॥ १२ ॥
गुरूणां संशयस्तत्र गोवृषादेश्च जायते ।
विशालं यदि जायेत सर्वबाहुषु चिन्वतः ॥ १३ ॥
कर्णिकासमसंस्थानं तद् भवेन्मल्लिकाकृति ।
न तादृशो भवेदायस्तत्र यादृग् व्ययो भवेत् ॥ १४ ॥
चयस्य तस्य दोषेण गृह(ही)क्षीणः पलायते ।
चिन्वतो यदि संक्षिप्तमत्यर्थं तत्र जायते ॥ १५ ॥
ब्रह्मसंज्ञं तदुद्दिष्टं तत्र राजभयं भवेत् ।
विस्तृतं यदि बाह्येषु संक्षिप्तं चैव मध्यतः ॥ १६ ॥
तनुमध्यं तदुद्दिष्टं तत्र विद्यात् क्षुधो भयम् ।
उच्छ्रितं यदि कर्णेषु परिहीणं च मध्यतः ॥ १७ ॥
निर्णतं नाम तद् विद्यात् तत्र चौरभयं भवेत् ।
कर्णेषु परिहीणं चेदुच्छ्रितं चापि मध्यतः ॥ १८ ॥
कूर्मोन्नतमिति ज्ञेयं सर्वदोषभयावहम् ।
विषमोन्नतकर्णेषु निर्दिशेद् द्रविणक्षयम् ॥ १९ ॥
प्राज्यान्नपानं तद् विद्यात् समेषु विहितेषु च ।
इत्येते चीयमानस्य गुणदोषाः प्रकीर्तिताः ॥ २० ॥

तस्मात् सर्वप्रयत्नेन चयकर्म प्रयोजयेत् ।
उदकेन समं नीत्वा सम्यङ्निश्चयकारणम् ॥ २१ ॥

तत्रा(स्मा)दृते न चान्यत् स्यान्निश्चयार्थं चयस्य च ।
तस्माज्जलेन वलयं गृह्णीयात् पूर्वमाहृतः ॥ २२ ॥

ततः सुताडिते सूत्रे चयं कुर्याद् विचक्षणः ।
द्विगुणां क्षेत्रमानस्य रज्जुं कृत्वा तदन्तयोः ॥ २३ ॥

याऽसौ कार्यौ ततस्तस्यां पादोनक्षेत्रमानतः ।
दद्यान्निरिञ्छनं कीलौ क्षेत्रगर्भान्तगामिनौ ॥ २४ ॥

निधायायाः(य)सकौ तस्याः प्रान्तस्थौ योजयेत् तयोः ।
निरञ्छनाभिकृष्टायां पादोनक्षेत्रसंमितम् ॥ २५ ॥

भुजगत्या भवेद् रज्जुस्तस्यामिष्टानुमानतः ।
चिह्नं दद्यात् स कर्णः स्यादेवं दोषान् प्रसाधयेत् ॥ २६ ॥

भूरि नाच्छादनं दद्यान्न भिन्द्यात् तत्र चेष्टकाः ।
विषमस्थाः कुठारेण छित्त्वा ताः कल्पयेत् समाः ॥ २७ ॥

यथा न च स्पृशेत् सूत्रं विचिन्वीत तथा बुधः ।
कुड्ये च सादिमध्यान्ते दृष्टिमेकां निपातयेत् ॥ २८ ॥

यदा सर्वपरिक्रान्तं तलं चोद्घाटितं भवेत् ।
तदा नैकत्र कुर्वीत पर्यायेण विचक्षणः ॥ २९ ॥

उद्घाटनं स्तराणां तु यदीच्छेत् सिद्धिमात्मनः ।
तत्र तत्र चयं कुर्याद् यदि संविद्धकं हितम् ॥ ३० ॥

दुर्वहं हि भवेत् तेन तस्मात् तत् परिवर्जयेत् ।
उपरिष्टात् समं पार्श्वे भुजं कुर्याद् विचक्षणः ॥ ३१ ॥

समन्ताद् रुचकच्छिन्नश्चयो भित्तिषु पूजितः ।
तस्मात् प्रयत्नः कर्तव्यश्चयकर्मणि नित्यशः ॥ ३२ ॥

इति भाषितरूपितमाचरतश्चयकर्म यथाविधि शिल्पिकृतम् ।
भवतीह यशो भुवने विततं गृहभर्तृरपि प्रचुरो विभवः ॥ ३३ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
चयविधिर्नामैकचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

अथ शान्तिकर्मविधिर्नाम द्विचत्वारिंशोऽध्यायः ।

इदानीमभिधास्यामो विधानं शान्तिकर्मणः ।
यथावदिष्ट्वा दिक्पालान् हुत्वा शान्तीर्यथाक्रमम् ॥ १ ॥

स्नपयेत् कर्णिकां कुम्भैः सहिरण्यैर्विचक्षणः ।
सर्वगन्धानुलिप्तां च माल्यदामविभूषिताम् ॥ २ ॥

कृतमाल्यानिवसितां मूले च मधुलेपिताम् ।
दोषप्रशमनार्थाय तां मूलेषु निखातयेत् ॥ ३ ॥

मधुकुम्भमरिष्टं च शेवालं च विधानवित् ।
वाचयित्वा तु विप्रेन्द्रान् कृतपुण्याहमङ्गलान् ॥ ४ ॥

स्थापयेत् कर्णिकाः सर्वाः स्थपतिः प्रयतः शुचिः ।
एतेन विधिना कर्म चातुर्वर्ण्यस्य कारयेत् ॥ ५ ॥

कर्णिका रोपिता यत्र पुनरुत्पाट्य रोप्यते ।
न तन्निष्पद्यते वेश्म स्वामी चात्र विनश्यति ॥ ६ ॥

निखातं तु यदा दारु च्छिद्यते ताड्यते पुनः ।
तन्नाशो धनधान्यस्य स्वामिनश्चात्र सर्वथा ॥ ७ ॥

वल्लीनिपीडितं दारु प्रवेशे चेन्निखन्यते ।
आशीविषभयं घोरं तस्मिन्नुत्पातलक्षणम् ॥ ८ ॥

उत्थाने कर्णिका रक्ष्या सर्वसत्त्वाभिधर्षणात् ।
नवे कर्मण्यशकुना मृगव्यालसरीसृपाः ॥ ९ ॥

कर्णिकामधिरोहन्ति दोषांस्तत्र वदेदमून् ।
कृतापीडां परिहृतां यद्यारोहन्ति वायसाः ॥ १० ॥

गृहिणस्तत् प्रवासः स्यादन्नं पानं च हीयते ।
मयूरे तद्गृहं राजा हरेत् पश्चाब्दतः परम् ॥ ११ ॥

वराङ्गे जायते व्याधिः कोकिलैर्व्यब्दतः परम् ।
काकोलैस्त्रीणि वर्षाणि जायते सुमहद् भयम् ॥ १२ ॥

शुके स्युः कलहाद्यानि न च निष्पद्यते गृहम् ।
कुक्कुटेऽग्निभयं विद्याद् राजतो वा महद् भयम् ॥ १३ ॥

सारिकायां तु दौःशील्यं स्त्रीणां गृहपतेस्तथा ।
सर्परूपेत(तु)विघ्नेन गृहं निष्ठां न गच्छति ॥ १४ ॥

स्त्रीपुंसयोः कुलिङ्गे तु जायते पापकारिता ।
पारावते तु जायेते स्त्रीपुंसौ गुरुतल्पगौ ॥ १५ ॥

बिडाले तु कुलं दासैः सह रोगैर्निपीड्यते ।
ज्वलनो वा जलं वापि हस्ती वा हन्ति तद्गृहम् ॥ १६ ॥

आरण्यैः शकुनैरेतत् स्याद् वर्षाद् धर्षणे फलम् ।
यूनां च जायते मृत्युर्मध्वासङ्गे धनक्षयः ॥ १७ ॥

दुःस्वप्नदर्शनं घूके बालानां मरणं तथा ।
त्रस्तभीते निलीने तु राजा शून्यं हरेद् गृहम् ॥ १८ ॥

यदा त्वग्रे प्रदृश्येत धूम्रः कर्णगतोऽपि वा।
अग्निर्दहति तत् क्षिप्रं विद्युद् वा हन्ति मन्दिरम् ॥ १९ ॥

यत्रारोहति गृध्रस्तद् द्विजाङ्घ्रिस्पृष्टमाचरेत्।
कृत्वा हलशतैः कृष्टं ततो बीजानि वापयेत् ॥ २० ॥

गावश्चात्र प्रदुह्येरन् शान्तिकानि च कारयेत्।
मेघेऽभिवृष्टे भूयोऽपि तत्र कुर्वीत मन्दिरम् ॥ २१ ॥

येषु येषु गृहाङ्गेषु मधुनः सञ्चयो भवेत्।
तस्याङ्गस्य वधं ब्रूयात् प्रेषिण्यां चाप्युपद्रवम् ॥ २२ ॥

तस्माद्धेतोः शिखाग्रेषु मुकुटान् प्रणिधापयेत्।
यावन्न रोपयेत् सौम्यं तावद् रक्षेत् समन्ततः ॥ २३ ॥

अभिलीनं तु शकुनैर्नहि किञ्चित् प्रशस्यते।
तस्मात् प्रयत्नतो रक्षेदुत्पातात् प्रागुदीरितात् ॥ २४ ॥

भङ्गे गृहाणां दारूणां शान्तिहोमोऽथ कथ्यते।
इन्द्रकीलो महाकूटः पृष्ठवंशोत्तरौ धरौ ॥ २५ ॥

प्रग्रहो ऽलिन्दपादौ वा स्वामिनं घ्नन्त्युपद्रवाः।
तुलास्थपत्यः कूटं वा वेदिका कर्णपालिका ॥ २६ ॥

नेत्रं कपोतपालिश्च हनप्रविष्टं कुटुम्बिनी
अन्वग्राः पक्षि(क्ष)वंशाश्च मल्लकाः सकुमारकाः ॥ २७ ॥

गोपानस्यो मृगाल्यश्च स्थपिताः स्वकुमारिकाः।
परिघा द्वारपक्षाश्च भ्रातरं घ्नन्त्युपद्रवाः ॥ २८ ॥

संयुक्तं सङ्ग्रहो हन्ति निकृष्टांश्चाधरो धरः।
स्थौण्यानि प्रतिमोको वा हन्युरिष्टान् परिच्छदान् ॥ २९ ॥

उद(प)धिर्भगिनीं हन्यादथवा परिचारकान् ।
पुंसां पुन्नामभिर्द्रव्यैः स्त्रीणां स्त्रीन(नाम)भिर्भवेत् ॥ ३० ॥
उपघातो हतैर्नित्यं द्रव्याणां तु नपुंसकैः ।
भूलिका स्त्रीविनाशाय गृहनाशाय वेधनम् ॥ ३१ ॥
कीला वा सन्धिपालिर्वा मित्रनाशाय दुष्यति ।
नवे गृहे नवं दारु क्रियमाणमथो कृतम् ॥ ३२ ॥
आयोज्यमानं युक्तं वा न्यूनसंवत्सरं स्थितम् ।
भज्यते देहनाशाय स्फुटत्यथ विभज्यते ॥ ३३ ॥
गृहं ब्राह्मणसात् कृत्वा रत्नैरालिख्य चापरम् ।
नवैर्वस्त्रैः परिच्छाद्य पुनर्भिद्यानि कारयेत् ॥ ३४ ॥
दग्धे भिन्ने प्रचलिते विनते विद्युता हते ।
विरूढे दलिते सन्ने सर्वत्रौषधिभिः स्मृताः ॥ ३५ ॥
शान्तयो विविधं हुत्वा ब्राह्मणान् स्वस्ति वाच्य वा ।
स्थूणिका भज्यते यस्य कीर्त्तिस्तस्योपहन्यते ॥ ३६ ॥
चन्द्रसूर्यौ यजेत् तत्र ततः शाम्यति पातकम् ।
तद्विधं वृक्षमानीय पुनस्तां प्रति कारयेत् ॥ ३७ ॥
एवं कृते सुखी स स्यात् कीर्त्तिश्चायुर्ध्रुवा भवेत् ।
मल्लको भज्यते यस्य पौरुषं तस्य हन्यते ॥ ३८ ॥
इष्टानभसनक्षत्रे प्रायश्चित्तं समाचरेत् ।
तद्विधं वृक्षमानीय प्रति कुर्वीत मल्लकम् ॥ ३९ ॥
एवं कृत्वा सुखी स स्याद् बलं चास्याभिवर्धते ।
पृष्ठवंशस्य भङ्गेन गृही बन्धमवाप्नुयात् ॥ ४० ॥

राजराजं यजेत् तत्र प्रायश्चित्तं तथाचरेत्।
सुखी भवति तत् कृत्वा सर्वतश्चाभिवर्धते ॥ ४१ ॥
सर्वेषु स्वस्ति वाचयाश्च ब्राह्मणा दक्षिणाक्षतैः।
वारणो भज्यते यस्तु ज्येष्ठं पुत्रं स वाज्य(बाध)ते ॥ ४२ ॥
पृथ्वीधरं यजेत् तत्र प्रायश्चित्तं तथाचरेत्।
तद्विधं वृक्षमानीय पुनस्तं प्रति कारयेत् ॥ ४३ ॥
सुखी भवति कृत्वैवं पुत्रैश्चापि विवर्धते।
संग्रहो भज्यते यस्तु कुलज्येष्ठं स वार्ध(बाध)ते ॥ ४४ ॥
पितॄन् देवान् यजेत् तत्र प्रायश्चित्तं तथाचरेत्।
सुखी भवति कृत्वैवं प्रीयन्ते पितरस्तथा ॥ ४५ ॥
स्थूण्यं तु भज्यते यस्य तनयस्तस्य बाध्यते।
देवानेव यजेत् तत्र प्रायश्चित्तं तथाचरेत् ॥ ४६ ॥
तद्विधं वृक्षमानीय तत् स्थौण्यं प्रति कारयेत्।
सुखी भवति कृत्वैवं पुत्रैश्चापि विवर्धने ॥ ४७ ॥
उपधी व्यथते यत्र तत्रामात्यो विनश्यति।
यजेत वासवं तत्र प्रायश्चित्तं तथाचरेत् ॥ ४८ ॥
आनीय तद्विधं वृक्षमुपधिं प्रति कारयेत्।
एवं कृते भवेत् सौख्यममात्यैश्च विवर्धते ॥ ४९ ॥
कायस्तु व्यथते यस्य प्रेष्यस्तस्योपहन्यते।
यक्षं तत्र यजेद् देवं प्रायश्चित्तं तथाचरेत् ॥ ५० ॥
तद्विधं काष्ठमानीय कायं तं प्रति कारयेत्।
एवं कृते सुखी स स्यात् प्रेष्यैरपि विवर्धते ॥ ५१ ॥
तुला तु व्यथते यस्य व्यथतेऽस्य कुटुम्बिनी।
यजेत मेदिनीं तत्र प्रायश्चित्तं तथाचरेत् ॥ ५२ ॥

तद्विधं वृक्षमानीय स्थापयेत् तां स्वलङ्कृताम् ।
ततस्त्वन्याः क्रियाः पश्यन् कारयेन्मतिमान् नरः ॥ ७३ ॥
वधूमिव नवैर्वस्त्रैः प्रतिच्छाद्य स्वलङ्कृताम् ।
ब्राह्मणान् वाचयेत् स्वस्ति ततस्तां प्रति कारयेत् ॥ ७४ ॥
सुखी भवति कृत्वैवं धनैर्नित्यं विवर्धते ।
कर्णिकास्वान्तरस्थूणामालापादोऽथ भज्यते ॥ ७५ ॥
तद्गृही दुःखमाप्नोति तस्मिन्नुत्पातलक्षणे ।
आनीय स्थपतिं तत्र प्रज्ञावन्तं बहुश्रुतम् ॥ ७६ ॥
तत्र वास्तुविभागेन यो देवः स्याद् विनिश्चितः ।
तस्मै देवाय जुहुयात् प्रायश्चित्तं च कारयेत् ॥ ७७ ॥
सुखी भवति कृत्वैवं सर्वतश्चाभिवर्धते ।
युगं तु व्यथते यत्र तत्र स्यात् पशुपीडनम् ॥ ७८ ॥
यजेत तस्मिन्नीशानं प्रायश्चित्तं च कारयेत् ।
तद्विधं वृक्षमानीय युगं तत् प्रति कारयेत् ॥ ७९ ॥
एवं कृते सुखं तस्य पशुवृद्धिश्च जायते ।
तुलयो अगयोर्वापि पादो यस्य प्रभज्यते ॥ ८० ॥
आयुर्हानिर्भवेत् तत्र बलदेवं प्रपूजयेत् ।
प्रायश्चित्तं ततः कृत्वा पुनस्तं प्रति कारयेत् ॥ ८१ ॥
सुखी भवति कृत्वैवं कुटुम्बी शान्तिकं च तत् ।
द्वाराङ्गं यस्य माहेन्द्रं हिंस्यते नवकर्मणि ॥ ८२ ॥
इन्द्रं तत्र यजेद् देवं प्रायश्चित्तं तथाचरेत् ।
गृहक्षतस्य द्वाराङ्गे पूजयेद् यममेव तत्(म्) ॥ ८३ ॥
पुष्पदन्तस्य द्वाराङ्गे वरुणं तत्र पूजयेत् ।
द्वाराङ्गं यस्य भल्लाटं हिंस्यते नवकर्मणि ॥ ८४ ॥

सोमं तत्र यजेद् देवं प्रायश्चित्तं समाचरेत्।
सुखी भवति कृत्वैवं कुटुम्बी शान्तिकं च तत् ॥ ६५ ॥

स्थूणाराजस्य यस्याग्रं वक्रं दक्षिणतो भवेत्।
शरीरं व्यथते तत्र प्रतिसंवत्सरं स्थिरम् ॥ ६६ ॥

पृष्ठतो दीर्घशोकः स्यादुत्तरेण धनक्षयः।
पूर्वतो राजदण्डः स्यात् तस्मात् तद् ऋजु शस्यते ॥ ६७ ॥

चत्वार्यङ्गानि हिंस्यन्ते शरीरा ये च वेश्मनः।
तुला वा पृष्ठवंशो वा धारण्यां(णी)चोत्तराम्बरः ॥ ६८ ॥

उक्तांस्तत्र बलीन् कुर्यात् प्रायश्चित्तं तथाचरेत्।
एवं धन्यं शिवं पुष्टिप्रजावृद्धिकरं भवेत् ॥ ६९ ॥

इत्थं निमित्तानि गृहाश्रितानि
ज्ञात्वा प्रदृष्टान् शकुनांश्च सर्वान्।
शान्तिं प्रकुर्वन् पृथगुक्तरूपां
प्राप्नोति कीर्त्तिं सुखमर्थमायुः ॥ ७० ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
शान्तिकर्मविधिर्नाम द्विचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

अथ द्वारभङ्गफलं नाम त्रिचत्वारिंशोऽध्यायः।

यदत्र नवकर्मोक्तं तद् यज्ञेषु गृहेषु च।
ज्ञेयं ग्रामे पुरे वापि नगरे पत्तने तथा ॥ १ ॥

संस्थानमाकृतिर्मानं ह्रासवृद्धी च बाहुषु।
एकमेव विजानीयात् सर्वत्रैव विचक्षणः ॥ २ ॥

यूपस्यैव निमित्तानि दारुकर्मणि निर्दिशेत्।
पातं पते विजानीयात् लक्षणं लक्षणेन च ॥ ३ ॥

यूपोच्छ्रायमिव ब्रूयाद् दारूणामपि चोच्छ्रयम् ।
भङ्गेन भङ्गो निर्दि(र्द्दे)श्यः समाधिश्च समाधिना ॥ ४ ॥

नवकर्मणि यत् स्निग्धं सुगन्धि प्रियदर्शनम् ।
गम्येहरं मनुष्याणां धन्यं तदभिनिर्दिशेत् ॥ ५ ॥

पुरं वा यदि वा ग्रामो गृहं वा यदि निष्प्रभम् ।
आयामबहुलं तद्धि तादृशैर्लक्षणैर्भवेत् ॥ ६ ॥

परिध्वस्तोपमं रूक्षं नवकर्मणि यद् भवेत् ।
श्रमं रोगं च शोकं च तस्मिन् वेश्मनि निर्दिशेत् ॥ ७ ॥

जनेन च यदाकीर्णं निश्छायमिव लक्ष(क्ष्य)ते ।
कुटुम्बी तत्र षण्मासान् नात्र जीवेन्न संशयः ॥ ८ ॥

यच्छून्यमप्यशून्याभं वेश्म वा यदि वा पुरम् ।
सर्वकामगुणैर्युक्तं धनं(न्यं) तदभिनिर्दिशेत् ॥ ९ ॥

पूर्वो नगरभागश्चेद् रम्यः स्यात् प्रियदर्शनः ।
प्रियभार्या मनःस्वास्थ्यं धनं धान्यं च भूपतेः ॥ १० ॥

पूर्वदक्षिणभागश्चेत् पुरस्य प्रियदर्शनः ।
महद् यशस्तदाप्नोति राजा हेम च पुष्कलम् ॥ ११ ॥

पुरस्य दक्षिणो भागो यदा रम्यस्तदा भवेत् ।
राज्ञः सेनापतिप्राप्तिर्धनं धान्यं च पुष्कलम् ॥ १२ ॥

रमणीयो यदा भागः पुरदक्षिणपश्चिमः ।
अर्थसंपत् तदा राज्ञः प्रजावृद्धिश्च जायते ॥ १३ ॥

पुरपश्चिमभागेन रमणीयेन पार्थिवः ।
पुत्रबान्धवधान्याढ्यः संप्राप्नोत्युन्नतिं पराम् ॥ १४ ॥

पश्चिमोत्तरभागे तु रमणीये नराधिपः ।
प्रेष्यैः पुत्रैर्वाहनैश्च वृद्धिमेत्युत्तरोत्तराम् ॥ १५ ॥

उत्तरे रमणीये तु पुरभागे नरेश्वरः ।
शत्रून् विजयते सर्वान् वर्धते च पुरोहितः ॥ १६ ॥
यदि पूर्वोत्तरो भागः पुरस्य प्रियदर्शनः ।
यत्राभ्युत्तरमानन्दं क्षिप्रं राज्ञो विनिर्दिशेत् ॥ १७ ॥
निष्पन्नस्य पुरादेर्या भागो न स्यान्मनोरमः ।
तस्य तस्यैव भागस्य परिहाणिं विनिर्दिशेत् ॥ १८ ॥
नवे यदि पुरद्वारे कपाटं प्रविशीर्यते ।
स्त्रीनामधेयमन्यद् वा स्त्रीनाशं तद् विनिर्दिशेत् ॥ १९ ॥
देवागारे पुरद्वारे प्राकाराट्टालकेषु च ।
हस्तिशालाश्वशालासु रथशालास्त(स्व)थापि वा ॥ २० ॥
कोष्ठागारायुधागारे निमित्तं तु शुभाशुभम् ।
यदि किञ्चित् प्रदृश्येत राज्ञस्तदभिनिर्दिशेत् ॥ २१ ॥
भङ्गो यत्रोर्ध्ववंशस्य तत्र राजा विनश्यति ।
अर्गलापीलिकाकुञ्चीभङ्गे च नवकर्मणि ॥ २२ ॥
ग्रामे नश्यन्ति चैतानि तदा ग्रामो विनश्यति ।
द्वि(दि)गुत्थितं तु राष्ट्राणां गृहार्थेषु कुटुम्बिनाम् ॥ २३ ॥
नवकर्मणि यत्किञ्चिद् भज्यते यदि वा नमेत् ।
वि(ध्व)स्ते वा स्फुटे वापि कुटुम्बिमरणं ध्रुवम् ॥ २४ ॥
फलं सर्वनिमित्तेषु शुभं वा यदि वाशुभम् ।
संवत्सरं परं ग्राह्यं नवकर्मकृते गृहे ॥ २५ ॥
परिसंवत्सरान्ते च पुराणमिति निर्दिशेत् ।
तुम्बिका भज्यते यत्र नवकर्मणि निष्ठिते ॥ २६ ॥

श्रेष्ठा तु महिला तत्र षड्भिर्मासैर्विनश्यति ।
एवमेव नवं यस्य सदनं तु विनश्यति ॥ २७ ॥
प्रेष्यदासादिविश्वासात् तद् विनाशयति ध्रुवम् ।
पृष्ठवंशो नवो यस्य नवकर्मणि भिद्यते ॥ २८ ॥
कुटुम्बी म्रियते तत्र गृहं संवत्सरात् परम् ।
प्रेष्याश्चात्र विनश्यन्ति दीर्यमाणे विशेषतः ॥ २९ ॥
लुमासु भिद्यमानासु कन्यामरणमादिशेत् ।
मुण्डकेषु विनष्टेषु सुहृदस्य विनश्यति ॥ ३० ॥
अनुपूर्वेषु भिन्नेषु पुत्राणां मरणं ध्रुवम् ।
विपत्तौ मुण्डगोधानां माता तस्य विनश्यति ॥ ३१ ॥
नागपाशकभङ्गे तु भृत्यानां मरणं भवेत् ।
कपाटे भ्रातृमरणमर्गलायां स्त्रिया वधः ॥ ३२ ॥
सुतस्य चार्गलापार्श्वे विनष्टे मरणं भवेत् ।
द्वारबन्धे विनष्टे तु शीघ्रं कुर्यात् कुलक्षयम् ॥ ३३ ॥
इन्द्रकीलो दृढो यस्य भङ्गमायाति मूलतः ।
सपुत्रपशुवर्गस्य तस्य ब्रूयात् कुलक्षतिम् ॥ ३४ ॥
तोरणं भज्यते यस्य द्रव्यं तस्य विनश्यति ।
गृहभर्तुश्च मरणं त्रिदशैरवधारयेत् ॥ ३५ ॥
वास्तुमध्ये विनष्टे तु कुलवृद्धो विनश्यति ।
सोपानं भिद्यते यत्र नवकर्मणि निष्ठिते ॥ ३६ ॥
तस्य प्रेष्याश्च गावश्च हिरण्यं च विनश्यति ।
वेदिका भज्यते यस्य भार्या तस्य विनश्यति ॥ ३७ ॥

गवाक्षस्तु विनश्येत पट्टस्तम्भोऽपि वा दृढः ।
गजशुण्डाथ भिन्नोऽश्वः कपोताल्यथवा नवा ॥ ३८ ॥

स्थपनीपट्टिकाश्चैव स्त्रीविनाशं तदादिशेत् ।
विटङ्कस्य तुलाया वा भङ्गे जाते कथञ्चन ॥ ३९ ॥

शालास्तम्भस्य वा नाशे भार्या तस्य विनश्यति ।
स्तम्भशीर्षं यदि भ्रश्येत् स्फुटेत् स्तम्भोऽपि वा दृढः ॥ ४० ॥

भज्यते प्रतिमोको वा स्वामिनस्तु वधो भवेत् ।
भङ्गे तु भङ्गवाहिन्याः कुलवृद्धवधो भवेत् ॥ ४१ ॥

आकाशतलके पुत्राः प्रतिच्छिन्ने कुटुम्बिनः ।
विनष्टे च विनश्यन्ति षड्भिर्मासैर्न संशयः ॥ ४२ ॥

प्रासादमण्डले भग्ने भग्नासु वलभीषु च ।
भार्या कुटुम्बिनस्तस्य नाशमायात्यसंशयः ॥ ४३ ॥

प्रलीनो वा विलीनो वा प्रासादो यस्य भज्यते ।
प्रलीने भृत्यमृत्युः स्याद् विलीने तु धनक्षयः ॥ ४४ ॥

मिश्रे विनष्टे प्रासादे हीयन्ते सर्ववृद्धयः ।
मरणं वा भवेत् तत्र कुष्ठव्याधिं च निर्दिशेत् ॥ ४५ ॥

येषु स्थानेषु भङ्गो वा विनतिर्वा प्रकीर्तिता ।
उपद्रुतिर्विघातो वा तेषां फलमपीरितम् ॥ ४६ ॥

स्निग्धानि यदि दृश्यन्ते तानि दार्ढ्यान्वितानि च ।
धनमायुश्च हर्षं च पूर्वोक्तानां तदादिशेत् ॥ ४७ ॥

कर्णिकाभ्यन्तरी स्थूणा शालापादोऽथ हीयते ।
यदि तद् दुःखमाप्नोति गृहभर्ता न संशयः ॥ ४८ ॥

संप्रधार्य च मेधावी बलाबलमतन्द्रितः ।
निर्दिशन् बलमाप्नोति धनमायुर्यशस्तथा ॥ ४९ ॥

एवमादिकनिमित्तसूचितं संप्रधार्य मतिमान् बलाबलम् ।
स्पष्टमादिशति योऽत्र शास्त्रवित् कीर्त्तिवित्त+ध(भव) नानि सोऽश्नुते ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
द्वारभङ्गफलं नाम त्रिचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

अथ स्थपतिलक्षणं नाम चतुश्चत्वारिंशोऽध्यायः ।

स्थापत्यमुच्यतेऽस्माभिरिदानीं प्रक्रमागतम् ।
ज्ञातेन येन ज्ञायन्ते स्थपतीनां गुणागुणाः ॥ १ ॥

शास्त्रं कर्म तथा प्रज्ञा शीलं च क्रिययान्वितम् ।
लक्ष्यलक्षणयुक्तार्थशास्त्रनिष्ठो नरो भवेत् ॥ २ ॥

सामुद्रं गणितं चैव ज्योतिषं छन्द एव च ।
सिराज्ञानं तथा शिल्पं यन्त्रकर्मविधिस्तथा ॥ ३ ॥

एतान्यङ्गानि जानीयाद् वास्तुशास्त्रस्य बुद्धिमान् ।
शास्त्रानुसारेणाभ्युद्य लक्षणानि च लक्षयेत् ॥ ४ ॥

प्रसिद्धशास्त्रदृष्टान्तैर्वास्तुज्ञानं प्रसाधयेत् ।
वास्तुनः ससिरावंशैर्मर्मवेधैः सुनिश्चितैः ॥ ५ ॥

वास्तुद्वारक्षणान् भूयः सर्वान् जानाति शास्त्रतः ।
यस्तु शास्त्रमविज्ञाय प्रयोक्ता स्थपतिर्भवेत् ॥ ६ ॥

हन्तव्यः स स्वयं राज्ञा मृत्युवद् राजहिंसकः ।
मिथ्याज्ञानादहङ्कारी शास्त्रे चैवाकृतश्रमः ॥ ७ ॥

अकालमृत्युर्लोकस्य विचरेद् वसुधातले ।
यस्तु केवलशास्त्रज्ञः कर्मस्वपरिनिष्ठितः ॥ ८ ॥
स मुह्यति क्रियाकाले दृष्ट्वा भीरुरिवाहवम् ।
केवलं कर्म यो वेत्ति शास्त्रार्थं नाधिगच्छति ॥ ९ ॥
सोऽचक्षुरिव नीयेत विवशोऽन्येन वर्त्मसु ।
कर्म वास्तुविधेः स्थानं मानमुन्मानमेव च ॥ १० ॥
क्षेत्रजाति(नि) च कर्माणि लुमालेखाच(श्च)तुर्दश ।
चत्वा(तु)रो गण्डिकाच्छेदान् वृत्तच्छेदेषु सप्तसु ॥ ११ ॥
सुश्लिष्टं सन्धिसन्धानैरधरोत्तरसंयुतम् ।
बाह्यरेखान्वितं शुद्धं यो जानाति स कर्मवित् ॥ १२ ॥
शास्त्रकर्मसमर्थोऽपि स्थपतिः प्रज्ञया विना ।
फलेयुः कर्मभिरन्याभिः स्यान्निर्मद इव द्विपः ॥ १३ ॥
प्रत्युत्पन्नमतिर्यः स्याद् वाहतः(कः) स्थपतिस्तथा ।
कर्मकाले न मुह्येत् स प्रज्ञानेनोपबृंहितः ॥ १४ ॥
अप्रज्ञेयं दुरालोकं गूढार्थं बहुविस्तरम् ।
प्रज्ञापोतं समारुह्य प्राज्ञो वास्तुनिरं तरेत् ॥ १५ ॥
ज्ञानवांश्च तथा वाग्मी कर्मस्वपि च निष्ठितः ।
एवं युक्तोऽपि न श्रेयान् यदि शीलविवर्जितः ॥ १६ ॥
रोषाद् द्वेषात् तथा लोभान्मोहाद् रागात् तथैव च ।
अन्यचिन्त्यत्वमायाति दुःशीलानामविक्षयात् ॥ १७ ॥
शीलवान् पूजितो लोके शीलवान् साधुसम्मतः ।
शीलवान् सर्वकर्मार्हः शीलवान् प्रियदर्शनः ॥ १८ ॥
शीलाधाने परं यत्नमाधि (ति)ष्ठेत् स्थपतिः सदा ।
ततः कर्माणि सिध्यन्ति जनयन्ति शुभानि च ॥ १९ ॥

तथाचाष्टविधं कर्म ज्ञेयं स्थपतिना सदा ।
आलेख्यं लेख्यजातं च दारुकर्म चयस्तथा ॥ २० ॥

पाषाणसिद्धहेम्नां च शिल्पं कर्म तथैव च ।
एभिर्गुणैः समायुक्तः स्थपतिर्याति पूज्यताम् ॥ २१ ॥

स्थापत्यमङ्गैरिदमष्टभिर्यश्चतुर्विधं वेत्ति विशुद्धबुद्धिः ।
स शिल्पिनां संसदि लब्धपूजः परां प्रतिष्ठां लभते चिरायुः ॥२२॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
स्थपति लक्षणं नाम चतुश्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥

अथ अष्टाङ्गलक्षणं नाम पञ्चचत्वारिंशोऽध्यायः ।

प्रोक्तं चतुर्धा स्थापत्यं वास्तुतत्त्वस्य सिद्धये ।
ब्रूमस्तदेव चेदानीमङ्गैः संयुक्तमष्टभिः ॥ १ ॥

तेष्वङ्गं प्रथमं प्रोक्तं वास्तुपुंसो विकल्पना ।
पुरस्य विनिवेशस्तु द्वितीयं द्वारकर्म च ॥ २ ॥

रथ्याविभागः प्राकारनिवेशोऽट्टालकस्य च ।
विनिवेशः प्रतोलीनां विभागस्थानकानि च ॥ ३ ॥

प्रासादश्च तृतीयं स्याच्चतुर्थं तु ध्वजोच्छ्रितिः ।
पञ्चमं नृपतेर्वेश्म स्थानान्तरविभक्ति च ॥ ४ ॥

चातुर्वर्ण्यविभागश्च गृहभागश्च षष्ठकम् ।
सप्तमं यजमानस्य शालायां मानमीरितम् ॥ ५ ॥

यज्ञवेदीप्रमाणं च कोटिहोमविधिस्तथा ।
अष्टमं राजशिबिरनिवेशो दुर्गकर्म च ॥ ६ ॥

यो वेत्त्यङ्गान्यमून्यष्टौ सोऽत्र स्थपतिसत्तमः।
यशो मानं स लभते पूज्यते च नराधिपैः॥ ७॥
अशास्त्रज्ञमकर्मज्ञं स्थपतिं यः प्रयोजयेत्।
न तस्य वास्तु सिध्येत सिद्धमप्यसुखावहम्॥ ८॥
तस्मात् कर्म च शास्त्रं च यो वेत्ति द्वितयं नरः।
अष्टाङ्गमपि यो वेत्ति स राज्ञः स्थपतिर्भवेत्॥ ९॥
अङ्गानि पूर्वमुक्तानि वास्तुशास्त्रोक्तविस्तरात्।
तेषु प्रासादिकं यत् तद् वक्ष्यामोऽग्रे सविस्तरम्॥ १०॥
अथाङ्गं सप्तमं ब्रूमो यत् तद् यज्ञेषु युज्यते।
विनिविष्टे पुरे पूर्वं क्लृप्तेषु सुरधामसु॥ ११॥
दिशि दक्षिणपूर्वस्यां यज्ञार्थं मापयेद् भुवम्।
निवेशं तत्र कुर्वीत चतुरश्रं समन्ततः॥ १२॥
आयामेन विधातव्यो हस्ताष्टादशविस्तृतः।
पूर्वद्वारं विधातव्यमादित्यस्य पदे बुधैः॥ १३॥
तस्य पश्चिमभागे तु यजमानकुटी भवेत्।
षोडशायामविस्तारा प्राङ्मुखी सा प्रशस्यते॥ १४॥
यजमानकुटीद्वारे देवता या च कीर्तिता।
ततः प्रभृति पूर्वेण प्राग्वंशं परिकल्पयेत्॥ १५॥
वेदिमध्ये स्थितं तत् स्यान्मानं वेद्याश्च शस्यते।
पूर्वापरेण षट्त्रिंशत् कर्तव्याः प्रक्रमा बुधैः॥ १६॥
एकत्रिंशत् कुटीभागे मध्येऽष्टादश कल्पयेत्।
प्रक्रमाः स्युः शिरस्थाने विंशतिश्चतुरुत्तरा॥ १७॥
पुरुषस्य शिरस्तत्र प्राग्वंशे तु प्रतिष्ठितम्।
तस्मात् पूर्वोत्तरं ज्ञेयं सर्वयज्ञेषु पूजितम्॥ १८॥

वेद्यन्तरं तु कर्तव्यं शकटं येन गच्छति ।
तस्मादुत्तरवेदी या कार्या प्रत्युत्तरेण तु ॥ १९ ॥

द्विहस्तायामविस्तारो होमचेष्टः कृतोऽत्र हि ।
प्राग्दक्षिणेन संस्थानं यजमानस्य शस्यते ॥ २० ॥

कटिमात्रं सदा कार्यं नाभिमात्रमथापि वा ।
ततोऽधिकेन दुर्भिक्षमनावृष्टिश्च जायते ॥ २१ ॥

एषा यज्ञक्रिया प्रोक्ता कोटिहोमोऽथ वक्ष्यते ।
पुरस्याभ्यन्तरे भागे हुताशस्य पदे तथा ॥ २२ ॥

तस्मिन् स्थाने विधातव्यः कोटिहोमः सदा पुरे ।
लक्षहोमश्च कर्तव्यो नित्यो नैमित्तिकोऽपि वा ॥ २३ ॥

अथ भूमिवशात् स्थानं कदाचिन्नैव लभ्यते ।
सर्वतो ब्रह्मणः स्थानाद्धोमस्थानं निवेशयेत् ॥ २४ ॥

ऐशानीं दिशमाश्रित्य ब्राह्मणैर्वेदपारगैः ।
पुरश्चरणतत्त्वज्ञैः षट्कर्मनिरतैः सदा ॥ २५ ॥

नित्यं शान्तिपरैर्विप्रै राजा तु विजयी भवेत् ।
नोपसर्गास्तु जायन्ते न च लक्ष्मीः पुरं त्यजेत् ॥ २६ ॥

अनावृष्टिभयं नास्ति सुभिक्षं जायते सदा ।
उक्तं याज्ञिकमङ्गं तु सर्वाङ्गेभ्यः प्रशस्यते ॥ २७ ॥

सर्वं स्थपतिना ज्ञेयं तत्त्वज्ञैर्ब्राह्मणैः सह ।
एकाशीतिपदेनैव यज्ञभूमिं तु मापयेत् ॥ २८ ॥

निवेशं शिबिरस्याथ कथयामोऽङ्गमष्टमम् ।
यदा तु नृपतिः स्थानात् स्वाद् यात्राभिमुखो भवेत् ॥ २९ ॥

शिबिरस्य निवेशं च तत्त्ववेत्ता परीक्षयेत् ।
अर्थशास्त्रविधिज्ञो वा स्थपतिर्वा प्रकल्पयेत् ॥ ३० ॥

शिबिरं चतुरश्रं स्याद् वृत्तं वृत्तायतं क्वचित् ।
चतुरश्रायतं वापि विषमं वा क्वचिद् भवेत् ॥ ३१ ॥

भूमिभागवशात् कल्पं(ल्प्यं)महारथ्योभयान्वितम् ।
शिबिरस्य तु चत्वारि कुर्याद् द्वाराणि यत्नतः ॥ ३२ ॥

रथ्या सार्धा तु सेनायाः पुररथ्याप्रमाणतः ।
मित्रे स्थानं नरपतेः कार्यं पृथ्वीधरेऽपि वा ॥ ३३ ॥

आर्यम्णे वा विधातव्यं पदे वैवस्वतो(ते)ऽथवा ।
निवेशो मन्त्रिणां कार्यः पश्चिमो(मे) राजवेश्मनः ॥ ३४ ॥

पुरोहितस्योत्तरतो बलाध्यक्षस्य पूर्वतः ।
अन्तःपुरं दक्षिणतो भाण्डागारं तथैव च ॥ ३५ ॥

गृहं प्रविशतो राज्ञो न्यस्येद् दक्षिणतो हयान् ।
वामे च दन्तिनो न्यस्येदेवं सैन्यं निवेशयेत् ॥ ३६ ॥

बाह्यतः परिखां तस्य कारयेद् राजवेश्मनः ।
हस्तांस्त्रींश्चतुरो वापि पञ्चहस्तानथापि वा ॥ ३७ ॥

चतुष्षष्टिपदाख्येन विभाज्यं शिबिरं बुधैः ।
निवेशः शिबिरस्योक्तो दुर्गकर्माथ कथ्यते ॥ ३८ ॥

दुर्गं तु षड्विधं प्रोक्तं राज्ञां तु विजिगीषताम् ।
अब्दुर्गं पङ्कदुर्गं वा वनदुर्गैरिणे तथा ॥ ३९ ॥

पार्वतीयं महादुर्गमिति कल्प्यानि पार्थिवैः ।
सर्वेषामेव दुर्गाणां पार्वतीयं प्रशस्यते ॥ ४० ॥

दुर्गस्थानविभागोऽत्र षोडशाख्येन कीर्तितः ।
मध्ये तु ब्रह्मणः स्थानमसम्बाधं विधीयते ॥ ४१ ॥

ब्रह्मस्थानं समारभ्य हर्म्यं पञ्चशयाः स्मृताः ।
उपरथ्या त्रिहस्ता तु शेषास्तु द्विशयाः स्मृताः ॥ ४२ ॥

सन्निकृष्टा विधातव्या दुर्गा(र्ग)रथ्या समन्ततः ।
द्वारं रथ्याप्रमाणेन कार्यं नात्यन्तमुच्छ्रितम् ॥ ४३ ॥

परचक्रसमं (मसं)बाधं सुरक्षं तत् सदा भवेत् ।
दुर्गेश्वरगृहस्थानं ब्रह्मणः परितो भवेत् ॥ ४४ ॥

वैवस्वतेऽथवार्यम्णे मैत्रे पृथ्वीधरेऽपि वा ।
यथा पुरे पुरा प्रोक्तं स्थानं दुर्गेऽपि तत् तथा ॥ ४५ ॥

वीराः शुभा व्यदोषाश्च भूमिपालस्य संमताः ।
धनुर्वेदविधिज्ञाश्च कृतास्त्राः शास्त्रपारगाः ॥ ४६ ॥

दुर्गे स्थाप्याः सुरूपाश्च बहवश्च वरस्त्रियः ।
अन्तःपुरं च कोशं च कुमारांश्चात्र वासयेत् ॥ ४७ ॥

एवं दुर्गविधानस्य समासोऽयमुदाहृतः ।
इत्यष्टाङ्गो वास्तुशास्त्रस्य सारः संक्षेपेण स्पष्टमस्माभिरुक्तः ।
यत्र ज्ञाते शिल्पिवद् वास्तुविद्यापाथोनाथं सन्तरन्त्यप्रयासात्
॥ ४८ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
अष्टाङ्गलक्षणं नाम पञ्चचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

अथ तोरणभङ्गादिशान्तिको नाम षट्चत्वारिंशोऽध्यायः ।

पुरातनं नवं वापि कृतं वाथार्धनिर्मितम् ।
देवतानां नृपाणां च तोरणं निपतेद् यदि ॥ १ ॥

भज्यते दह्यते वाथ नमते सज्जतेऽथवा ।
दवविद्युज्जलाद्यैर्वा हन्यते तत् कदाचन ॥ २ ॥
तत्र दोषान् प्रवक्ष्यामो दोषप्रशमनानि च ।
तोरणं निपतेत् सर्वं शिरो वास्य कथञ्चन ॥ ३ ॥
राज्ञां सेनापतीनां च प्रतीहारपुरोधसाम् ।
प्रधानाश्वगजानां च विप्रपौरजनस्य च ॥ ४ ॥
तत्र मृत्युभयं विद्याद् दुर्भिक्षं चापि निर्दिशेत् ।
तस्मात् प्रशमहेत्वर्थं विधिं कुर्यादिमं बुधः ॥ ५ ॥
ऋत्विग्भिर्ब्राह्मणैर्धीरः स्थपतिः सपुरोहितैः ।
रात्रौ होमबलिं कुर्यान्नगरे तु चतुर्दिशम् ॥ ६ ॥
कर्णचत्वरशृङ्गाटेष्ववनीपालवेश्मनि ।
स्थानेष्वेतेषु विप्राद्यैर्वेदिं निष्पाद्य साक्षताम् ॥ ७ ॥
कलशैर्द्रव्यगन्धैश्च श्वेतमाल्याम्बरैर्वृताम् ।
तत्र होमं प्रकुर्वीत शान्तिकं बलिमेव च ॥ ८ ॥
एवं प्रशमयेत् सर्वं यत्किञ्चिद् दुरितोत्थितम् ।
तोरणं भज्यते चेत् तद्राष्ट्रभङ्गं विनिर्दिशेत् ॥ ९ ॥
अस्य प्रशमहेत्वर्थं पूर्वोक्तं कारयेद् विधिम् ।
तदेवैकं प्रदह्येत तोरणं नगरे र्य(य)दि ॥ १० ॥
तदा वह्निभयं ब्रूयाद् राष्ट्रस्य नगरस्य च ।
सबाह्याभ्यन्तरं विप्रैर्विधिमेनं प्रयोजयेत् ॥ ११ ॥
नते वा शीर्णभग्ने वा व्याधिपीडां विनिर्दिशेत् ।
होमं बलिं च कुर्वीत पुनःसंस्कारमस्य च ॥ १२ ॥
वातेन विद्युता वापि तोरणं यदि भज्यते ।
तस्मिन् रोगाः प्रवर्तन्ते कुलपीडाधनक्षयाः ॥ १३ ॥

शान्तिकर्म प्रकुर्वीत ततः शान्तिकरं भवेत् ।
एवमादौ कृते पश्चात् पुनः संस्कारयेद् बुधः ॥ १४ ॥
पूर्वावयवनिर्माणाद् विशिष्टं रचयेत् पुनः ।
दृढसन्धिनिगूढं च दृढद्रव्यसमन्वितम् ॥ १५ ॥
विविधं रूपकर्माढ्यं सुसंस्थानं मनोरमम् ।
अकुब्जमनतं चैव पूर्वोत्कृष्टतरं तथा ॥ १६ ॥
नियुक्ते तु पुनः शान्तिं ब्राह्मणान् वाचयेत् ततः ।
पुराणे वा नवे वाथ कृते वार्धकृतेऽथवा ॥ १७ ॥
प्रासादे वा गृहे वापि कपोतः प्रविशेद् यदि ।
तत्र दोषाः प्रपद्यन्ते शान्तिकर्म तथैव च ॥ १८ ॥
कालमूर्तिः कपोतश्च पापमूलकरण्डकम् ।
विहङ्गापशदो हीनः कृष्णचारी विहिङ्गमः ॥ १९ ॥
चतुर्विधः समाख्यातो मुनिभिः स तपोधनैः ।
श्वेतो विचित्रकण्ठश्च विचित्रोऽन्योऽथ कृष्णकः ॥ २० ॥
कपोतो भवने यस्य श्वेतवर्णो विशेत् क्वचित् ।
कीर्त्तिविद्याधनं पुण्यं शीघ्रं च नयते क्षयम् ॥ २१ ॥
नित्यं रोगाः प्रवर्धन्ते शिशुपीडा च जायते ।
चित्रकण्ठो हरेज्जायां पुत्रान् सर्वान् विचित्रकः ॥ २२ ॥
सर्वाः सिद्धीश्च कृष्णाङ्गः प्रदुष्य च कुलं हरेत् ।
रोगाः सर्वेऽपि वर्धन्ते विपदो व्यसनानि च ॥ २३ ॥
बन्धनानि च जायन्ते प्रविष्टे तु कपोतके ।
तस्माद् यत्नपरो भूत्वा प्रायश्चित्तं समाचरेत् ॥ २४ ॥
स्नातस्त्रिकालशुद्धात्मा सोपवासो जितेन्द्रियः ।
देवपूजार्चनरतो नित्यं दानपरः शुचिः ॥ २५ ॥

यवान्नप्रायभोजी च नित्यं होमपरायणः ।
गुरुविप्ररतश्चैव श्वेतमाल्याम्बरस्तथा ॥ २६ ॥

गृही सगृहिणीकस्तु व्रतमेतत् समाचरेत् ।
श्वेतके पञ्चरात्रं च चित्रकण्ठे दशैव तत् ॥ २७ ॥

चित्रे पञ्चदशाहानि कृष्णे दिवसविंशतिः ।
व्रतस्थेन तु कर्तव्यमग्निकार्यं मनोरमम् ॥ २८ ॥

यथालाभं समादाय तस्य देहं सपिच्छकम् ।
निकृन्तेत् खण्डखण्डानि विभागाष्टशतानि तम् ॥ २९ ॥

घृतप्लुतानि पुण्यानि मधुलाजान्वितानि च ।
पञ्चवारुणसंज्ञेन वह्निकार्ये कृतेऽक्षतैः ॥ ३० ॥

ततश्च मांसं जुहुयाद्धव्यमात्रेण मन्त्रवित् ।
हुते हव्ये ततः क्षीरं दधिमध्वाज्यमेव च ॥ ३१ ॥

संपूजयेद् ग्रहान् सर्वान् ब्राह्मणान् वाचयेत् ततः ।
स्ववित्तपादं श्वेते तु विप्रेभ्यः प्रतिपादयेत् ॥ ३२ ॥

वित्तार्धं चित्रकण्ठे तु पादोनं सर्वचित्रके ।
कृष्णे सर्वधनत्यागः कर्तव्यो ब्राह्मणात् पुनः ॥ ३३ ॥

एवं शान्तिर्भवेद् गेहे सर्वदोषक्षयावहा ।
महतीं श्रियमाप्नोति धनलाभश्च जायते ॥ ३४ ॥

पुत्रैः पौत्रैर्वृद्धिमाप्नोत्यनन्तामायुर्दीर्घं प्राप्नुयात् संयतात्मा ।
एतत् कृत्वा मुच्यते सर्वपापैर्मेघैर्यद्वच्छारदः शीतरश्मिः ॥ ३५ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
तोरणभङ्गकपोतप्रवेशशान्तिका नाम षट्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥

अथ वेदीलक्षणं नाम सप्तचत्वारिंशोऽध्यायः ।

वेद्यश्चतस्रो विज्ञेया या पुरा ब्रह्मणोदिताः ।
वयं ताः संप्रवक्ष्यामो नामसंस्थानमानतः ॥ १ ॥

प्रथमा चतुरश्रा स्यात् सभद्रा च द्वितीयका ।
तृतीया श्रीधरी नाम चतुर्थी पद्मिनी स्मृता ॥ २ ॥

यज्ञकाले तथोद्वाहे देवतास्थापनेषु च ।
नीराजनेषु सर्वेषु वह्निहोमे च नित्यशः ॥ ३ ॥

नृपाभिषेचने चैव शक्रध्वजनिवेशने ।
नृपयोग्या भवन्त्येता वर्णानामनुपूर्वशः ॥ ४ ॥

चतुरश्रा तु या वेदि नवहस्ता समन्ततः ।
अष्टहस्ता प्रमाणेन सर्वभद्रा प्रकीर्तिता ॥ ५ ॥

श्रीधरी सप्त विज्ञेया हस्तान् मानेन वेदिका ।
षड्हस्ता चैव शास्त्रज्ञैर्नलिनीह विधीयते ॥ ६ ॥

चतुरश्रा तु कर्तव्या चतुरश्रा समन्ततः ।
भद्रैस्तु सर्वतोभद्रा भूषणीया चतुर्दिशम् ॥ ७ ॥

श्रीधरी चापि विज्ञेया कोणविंशतिसंयुता ।
नलिनीति च विज्ञेया पद्मसंस्थानधारिणी ॥ ८ ॥

कर्तव्याः स्वस्वविस्तारादुच्छ्रयेण त्रिभागिकाः ।
कुर्यान्मन्त्रवतीभिस्ता इष्टकाभिस्तु चाय(यि) ताः ॥ ९ ॥

चतुरश्रा यज्ञकाले विवाहे श्रीधरी स्मृता ।
देवतास्थापने वेदीं सर्वभद्रां निवेशयेत् ॥ १० ॥

नीराजने साग्निकार्ये तथा राजाभिषेचने ।
वेदी पद्मावती या च तथा शक्रध्वजोच्छ्रये ॥ ११ ॥

चतुर्मुखा तु कर्तव्या सोपानैश्च चतुर्दिशम् ।
प्रतीहारसमायुक्ता चार्धचन्द्रोपशोभिता ॥ १२ ॥

चतुःस्तम्भसमायुक्ता चतुष्कुम्भविराजिता ।
काञ्चनै राजतैस्ताम्रैर्मृन्मयैः कलशैस्तथा ॥ १३ ॥

कोणे कोणे तु विन्यस्तैर्वल्गुवानरभूषितैः ।
स्तम्भप्रमाणं वेदीनां कार्यं छाद्यवशेन च ॥ १४ ॥

एकेन द्वित्रिभिर्वापि च्छाद्यैः सामलसारिकैः ।
स्तम्भमूलानि चाभ्यज्य गुडेन मधुसर्पिषा ॥ १५ ॥

परमान्नेन वाभ्यज्य तान् विन्यस्येद् यथातथम् ।
देवताः पूजयित्वा तु ब्राह्मणान् स्वस्ति वाचयेत् ॥ १६ ॥

चतुर्विधमितीरितं यदिह वेदिकालक्षणं
समग्रमपि वर्तते मनसि यस्य तच्छिल्पिनः ।
स याति भुवि पूज्यतामवनिभोक्तुराप्नोति च
श्रियं स्थपतिसंसदि स्फुरति चास्य शुभ्रं यशः ॥ १७ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
वेदीलक्षणं नाम सप्तचत्वारिंशोऽध्यायः ।

अथ गृहदोषनिरूपणं नामाष्टचत्वारिंशोऽध्यायः ।

अतः परं गृहादीनामप्रशस्तसमुच्छ्रितम् ।
क्रियते कथितं यस्मादेकत्र सुसमं भवेत् ॥ १ ॥

रक्षोम्बुनाथकीनाशमरुद्दहनदिक्प्लवा ।
मध्यप्लवा च भूर्व्याधिदारिद्र्यमरकावहा ॥ २ ॥

वह्निप्लवा वह्निभिये मृतये दक्षिणप्लवा ।
रुजे रक्षःप्लवा प्रत्यक्प्लवा धान्यधनच्छिदे ॥ ३ ॥

कलहाय प्रवासाय रोगाय च मरुत्प्लवा ।
मध्यप्लवा तु भूमिर्या सर्वनाशाय सा भवेत् ॥ ४ ॥
तुषास्थिकेशकीटत्व(कृ)शङ्कुभस्मोषरान्विताम् ।
कर्पराङ्गारिणीं दुष्टसत्त्वानार्यजनां त्यजेत् ॥ ५ ॥
चैत्रे शोककरं वेश्म ज्येष्ठे मृत्युप्रदायकम् ।
पशुनाशनमाषाढे शून्यं भाद्रपदे कृतम् ॥ ६ ॥
आश्विने कलहाय स्यात् कार्त्तिके भृत्यनाशनम् ।
माघे चाग्निभयाय स्यान्मासेष्वेषु न कारयेत् ॥ ७ ॥
पावकस्य पदे पृष्ठवंशस्यापि च पश्चिमे ।
पुरप्रासादकर्णे च कीलादि प्राक् प्रयोजयेत् ॥ ८ ॥
पूर्वपश्चिमदिङ्मूढं वास्तु स्त्रीनाशकृद् भवेत् ।
उदङ्मूढं न निष्पत्तिं याति सर्वं च नाशयेत् ॥ ९ ॥
यत्तु दक्षिणदिङ्मूढं जायते मरणाय तत् ।
प्राग्वास्तुनि (तु) कुर्वीत प्रासादं मन्दिरं पुरे ॥ १० ॥
वलितं चलितं भ्रान्तं विसूत्रं च समुत्सृजेत् ।
यत् स्यान्मुखविनिष्क्रान्तं वलितं तत् प्रकीर्तितम् ॥ ११ ॥
चलितं पृष्ठनिष्क्रान्तं दिङ्मूढं भ्रान्तमुच्यते ।
विसूत्रं कर्णहीनं स्यात् फलमेषां प्रचक्ष्महे ॥ १२ ॥
वलिते चलति स्थानं चलिते विग्रहो भवेत् ।
भ्रान्तं योषिद्विनाशाय विसूत्रं भूरिशत्रुकृत् ॥ १३ ॥
मूषकोत्करवल्मीकप्रान्ता वक्रा भुजङ्गवत् ।
छिन्ना भिन्ना विकर्णा च न वास्तुनि शुभा क्षितिः ॥ १४ ॥
मूषकोत्करवत्यर्थं हन्ति वल्मीकिनी सुतम् ।
विकर्णा कुरुते कर्णरोगं छिन्ना विनाशिनी ।
भिन्ना भेदं करोत्युर्वी कुटिला मतिवक्रताम् ॥ १५ ॥

सपादं सत्रिभागं वा सार्धं द्विगुणमेव च ।
यत् स्यान्मुखायतं वेश्म तदनिष्टफलप्रदम् ॥ १६ ॥
यद् द्विशालं त्रिशालं वा चतुःशालमथापि वा ।
मूषया रहितं वेश्म तदनिष्टफलप्रदम् ॥ १७ ॥
पुरतः पृष्ठतः पार्श्वे यदि वालिन्दवर्जिता ।
गृहे न शस्यते शाला देवागारे तु शस्यते ॥ १८ ॥
अन्यपृष्ठस्थितद्वारं वेश्म खादकमुच्यते ।
परस्परविरोधाय तद् वेश्म गृहिणोस्तयोः ॥ १९ ॥
सशल्यं पादहीनं च समसन्धि शिरोगुरु ।
वेश्मनामिदमुद्दिष्टं मर्मदोषचतुष्टयम् ॥ २० ॥
वास्तुक्षेत्रस्य यत्राङ्गे यस्य वर्त्म प्रवर्तते ।
तदङ्गं वास्तुनस्तस्य छिन्नं तेनेति निर्दिशेत् ॥ २१ ॥
छिन्नाङ्गं विकलं तत् स्याद् भीतिदं सर्वदोषकृत् ।
तद्भर्तुर्भज्यतेऽङ्गं तद् वेधस्तस्याफलोऽन्यथा ॥ २२ ॥
स्वगृहद्वयमध्येन निर्वाहो यदि वर्त्मनः ।
द्वारवेधोदितान् दोषांस्तदा प्राप्नोति निश्चितम् ॥ २३ ॥
मार्गश्चैको यदा गच्छेदुभयोर्गृहपार्श्वयोः ।
मार्गवेधस्तदा स स्याच्छोकसन्तापकारकः ॥ २४ ॥
उत्सङ्गः पूर्णबाहुश्च हीनबाहुस्तथापरः ।
प्रत्यक्षाय इति प्रोक्तं प्रवेशानां चतुष्टयम् ॥ २५ ॥
गृहस्य सम्मुखं यत्र द्वारं भवति वास्तुनः ।
उत्सङ्ग इति स प्रोक्तः पूर्णबाहुः प्रदक्षिणः ॥ २६ ॥
वामतो हीनबाहुः स्यात् प्रत्यक्षो वा (क्षो य)स्तु पृष्ठतः ।
चतुर्थो ऽयं समुद्दिष्टः प्रवेशो वास्तुनो बुधैः ॥ २७ ॥

उत्सङ्गाख्ये प्रवेशे स्यात् प्रजाहानिः कुटुम्बिनः ।
धनधान्यक्षयो वास्य मरणं वा ध्रुवं भवेत् ॥ २८ ॥

पूर्णबाहौ पुत्रपौत्रा धनधान्यसुखानि च ।
भवन्ति वसतो नित्यं गृहिणस्तत्र वास्तुनि ॥ २९ ॥

अल्पमित्रो गृही हीनबाहावत्यल्पबान्धवः ।
स्याद् वाल्पवित्तो जीयेत स्त्रीभिः पीडयेत वामयैः ॥ ३० ॥

प्रत्यक्षाय प्रवेशस्तु विहितो यत्र वेश्मनि ।
तस्मिन् निवसतां पुंसां निश्चितः स्याद् धनक्षयः ॥ ३१ ॥

मूषास्वस्थानयुक्तासु शालाभेद इति स्मृतः ।
प्राप्नोति तत्र निवसन् मृत्युं दुःखं सरोगताम् ॥ ३२ ॥

उदग्दक्षिणशालासु पुर्वापरगतासु च ।
अन्यथा वा स्थितं द्वारं वधबन्धनकारकम् ॥ ३३ ॥

मूषागतान् भ्रमान् कुर्यान्न शालां प्रतिभेदयेत् ।
भ्रमभग्नासु शालासु विपद्यन्ते कुटुम्बिनः ॥ ३४ ॥

शालाभेदो भवेद् यत्र पृष्ठतः पार्श्वतोऽपि वा ।
धनधान्यक्षयस्तत्र गृहिणो जायते ध्रुवम् ॥ ३५ ॥

यत्र प्रत्यङ्मुखे शाले गृहं तत् स्याद् विकोकिलम् ।
आयुश्चतुष्पदं धान्यं वसतां तत्र नश्यति ॥ ३६ ॥

सीमाशालाप्रभिन्नस्य प्रासादस्य गृहस्य च ।
अस्थिरा जायते ऋद्धिः स्थितिश्च न भवेच्चिरम् ॥ ३७ ॥

सर्वदोषकरि ज्ञेया गर्भे चन्द्रावलोकिता ।
मूषां विना विनाशाय कामोच्छित्त्यै गवाक्षकः ॥ ३८ ॥

यदा गण्डोऽथवा कुक्षिः पृष्ठं कक्षाथ भिद्यते ।
दायद्यं जायते भर्तुस्तदानीमदुस्सहम् ॥ ३९ ॥

गर्भादुभयतो गण्डौ कक्षे स्तः कर्णभित्तिगे ।
दक्षिणोत्तरयोः कुक्षी पृष्ठतः पृष्ठमादिशेत् ॥ ४० ॥

स्थापितद्वारसंरोधे गृहिणो जायतेऽश्मरी ।
द्वारे तु विहिते तस्मिन्ननर्थस्तस्य जायते ॥ ४१ ॥

पूर्वद्वारनिरोधं तु नवमार्गं कदाचन ।
श्रोत्ररोधेऽश्मरीदोषः कृत्तश्रोत्रेऽन्यनम्यता ॥ ४२ ॥

कृत्तानि यत्र चीयन्ते गवाक्षालोकनानि च ।
तत्र प्रसूतिर्न भवेन्निष्पन्नापि विनश्यति ॥ ४३ ॥

चीयमाना यदा भित्तिर्दक्षिणा स्याद् बहिर्मुखी ।
तदा व्याधिभयं विद्यान्नृपदण्डभयं तथा ॥ ४४ ॥

यदा तु पश्चिमं कुडयं प्रयाति बहिरग्रतः ।
धनहानिं विजानीयाच्चौरेभ्यश्च भयं तदा ॥ ४५ ॥

उत्तरं तु यदा कुडयं चीयमानं बहिर्व्रजेत् ।
गृहभर्तुश्च कर्तुश्च व्यसनं स्यात् तदा महत् ॥ ४६ ॥

यदाग्रं चीयमानायाः पूर्वभित्तेर्बहिर्व्रजेत् ।
तदा गृहपतेस्तीव्रं राजदण्डभयं भवेत् ॥ ४७ ॥

प्राग्दक्षिणो यदा कर्णश्चीयमानो बहिर्व्रजेत् ।
तत्राग्निभीतिरतुला संशयश्च प्रभोर्भवेत् ॥ ४८ ॥

बहिर्मुखो यदा गच्छेत् कर्णो दक्षिणपश्चिमः ।
कलहोपद्रवस्तत्र स्याद् भार्यायाश्च संशयः ॥ ४९ ॥

यत्रोत्तरापरः कर्णश्चीयमानो व्रजेद् बहिः ।
पुत्रवाहनभृत्यानां भवेत् तस्मिन्नुपद्रवः ॥ ५० ॥

यदा प्रागुत्तरः कर्णो बहिर्गच्छति वेश्मनः ।
तदा गवां वृषाणां च गुरूणां च क्षयो भवेत् ॥ ५१ ॥

चतस्रो भित्तयो यस्य बहिर्निर्यान्ति वेश्मनः ।
चीयमानास्तदत्रोक्तं मन्दिरं मल्लिकाकृति ॥ ५२ ॥

तादृग् गृहे न तत्रायो व्ययो भवति यादृशः ।
कर्शितोऽस्यैव दोषेण तस्य भर्त्ता पलायते ॥ ५३ ॥

संक्षिप्यते तु यद् वेश्म चीयमानं समन्ततः ।
संक्षिप्तमिति तज्ज्ञेयं तत्र राजभयं भवेत् ॥ ५४ ॥

यत् स्यादन्तेषु संक्षिप्तं विस्तृतं चापि मध्यतः ।
मृदङ्गाकृतिसंस्थानं तत्र व्याधिभयं भवेत् ॥ ५५ ॥

आद्यन्तविस्तृतं यत् स्यात् संक्षिप्तं चापि मध्यतः ।
मृदुमध्यं तदुद्दिष्टं क्षुद्भयं तत्र जायते ॥ ५६ ॥

विषमैरुन्नतैः कर्णैर्धनक्षयकरं गृहम् ।
भित्तिवच्चापि कर्णेषु प्रागुक्तं फलमादिशेत् ॥ ५७ ॥

मध्ये द्वारं न कर्तव्यं मनुजानां कथञ्चन ।
मध्ये द्वारे कृते तत्र कुलनाशः प्रजायते ॥ ५८ ॥

द्वारं द्वारेण वा विद्धमशुभायोपपद्यते ।
अनिष्टद्रव्यसंयुक्तं धनधान्यविनाशनम् ॥ ५९ ॥

नवं पुराणसंयुक्तमन्यं स्वामिनमिच्छति ।
अधोग्रं राजदण्डाय विद्धं द्वारं विगर्हितम् ॥ ६० ॥

नवं पुराणसंयुक्तं द्रव्यं तु कलिकारकम् ।
न मिश्रजातिद्रव्योत्थं द्वारं वा वेश्म वा शुभम् ॥ ६१ ॥

गृहस्थानेषु यद् द्रव्यमधिवास्य प्रतिष्ठितम् ।
तच्चालनेन चलनं गृहभर्तुः प्रजायते ॥ ६२ ॥

अन्यवास्तुच्युतं द्रव्यमन्यवास्तौ न योजयेत् ।
प्रासादे न भवेत् पूजा गृहे च न वसेद् गृही ॥ ६३ ॥

द्रव्येण देवदग्धेन भवनं यद् विधीयते ।
न तत्र वसति स्वामी वसन्नपि विनश्यति ॥ ६४ ॥

सूर्योद्भवा द्रुमच्छाया ध्वजच्छाया च गर्हिता ।
द्वारातिक्रमणादेताः क्षुद्व्याधिकलिकारकाः ॥ ६५ ॥

प्रासादशिखरच्छाया ध्वजच्छायेति कीर्तिता ।
त्रिपश्चसप्तमी भर्तुर्गृहतारा न शोभना ॥ ६६ ॥

निम्नोन्नतं करालं च सम्मुखं पृष्ठदेशगम् ।
वामावर्तं च न शुभं द्वारमग्रतरं गृहे ॥ ६७ ॥

निम्ने स्यात् स्त्रीजितो भर्ता दुर्जनस्थितिरुन्नते ।
सम्मुखे सुतपीडा स्यात् पृष्ठगे चपलाः स्त्रियः ६८ ॥

वामे वित्तक्षयो द्वारि(रे)भवत्यग्रतरे प्रभोः ।
द्वारं तस्मान्न कर्तव्यमीदृग्रूपं विचक्षणैः ॥ ६९ ॥

नागदन्ततुलास्तम्भभित्तिमूषागवाक्षकाः ।
द्वारमध्ये न दातव्या न चैते विषमस्थिताः ॥ ७० ॥

इतिहासपुराणोक्तं वृत्तान्तप्रतिरूपकम् ।
निन्दितं च गृहे नेष्टं शस्तं देवकुलेषु तत् ॥ ७१ ॥

यानीन्द्रजालतुल्यानि यानि मिथ्याकृतानि च ।
भीषणानी च यानि स्युर्न कुर्यात् तानि वेश्मसु ॥ ७२ ॥

स्वयमुद्घाटितं द्वारमुच्चाटनकरं भवेत् ।
धनहृद् बन्धुवैरं स्यादथवा कलिकारकम् ॥ ७३ ॥

स्वयं यत् पिहितं द्वारं तद् भवेद् बहुदुःखदम् ।
सशब्दं भयकृत् पादशीतलं गर्भपातनम् ॥ ७४ ॥

द्रव्यं नाधोमुखं कार्यं प्रत्यग्याम्यामाननं न च ।
पश्चिमाग्रे परिक्लेशो दक्षिणाग्रे तु शून्यता ॥ ७५ ॥

स्तम्भद्वारं च भित्तिं च विपरीतं न कारयेत् ।
अमीषां वैपरीत्येन दोषाः स्युर्बहवो नृणाम् ॥ ७६ ॥

मूलसूत्रानुसारेण कर्तव्या भूमिकोपरि ।
उपर्युपरि यद् वेश्मसमं संतापकारकम् ॥ ७७ ॥

अधोभूमौ क्षणा ये स्युस्तत्समांश्चोर्ध्वभूमिषु ।
परित्यजन्नपहिता न कुर्वीत यथोत्तरम् ॥ ७८ ॥

शाला निम्ना भवेद् यस्मिन्नलिन्दस्त्वधिको भवेत् ।
निधनं जायते तत्र सदा शोकभयानि च ॥ ७९ ॥

मूलद्वारानुसारेण द्वाराण्युपरिभूमिषु ।
कुर्याद् भयप्रदानि स्युर्विहितान्यन्यथा पुनः ॥ ८० ॥

क्षुद्भयप्रदमाध्मा नं(तं) कुब्जं कुलविनाशनम् ।
अत्यर्थं पीडितं पीडां करोत्यन्तननं क्षयम् ॥ ८१ ॥

प्रवासो बाह्यविनते दिग्भ्रान्ते दस्युतो भयम् ।
मूलद्वारं क्षयं कुर्याद् विद्धं द्वारान्तरेण यत् ॥ ८२ ॥

प्रवासो भृत्यजो द्वेषो विद्धे चत्वररथ्यया ।
नाशं द्रव्यं ध्वजाविद्धं वृक्षेण शिशुदूषकम् ॥ ८३ ॥

पङ्कविद्धे भवेच्छोकः सलिलस्राविणि व्ययः ।
कूपेन विद्धेऽपस्मारो विनाशो दैवतेन च ॥ ८४ ॥

स्तम्भेन दूषणं स्त्रीणां ब्रह्मणा तु कुलक्षयः ।
मानादभ्यधिके द्वारे राजतो जायते भयम् ॥ ८५ ॥

व्यसनं मानतो हीने चौरेभ्यश्च भयं भवेत् ।
व्याधयः श्वभ्रविद्धेन धनस्य च परिक्षयः ॥ ८६ ॥

देवध्वजेन बन्धः स्यात् सभयैश्वर्यसंक्षयः ।
सन्निपातभयं वाप्या तुल्या दृष्टत्वमाकृते ॥ ८७ ॥
हृद्रुक् कुलालचक्रेण दारिद्र्यं वारिणा भवेत् ।
व्याधिरुक् किचकूटेन आपाकेन सुतक्षयः ॥ ८८ ॥
निश्र(स्व)तोदूखलेन स्याच्छिलया चाश्मरी भवेत् ।
तोयभाण्डेन दुर्मन्त्री भस्मना चार्शसो गृही ॥ ८९ ॥
दारिद्र्यं छायया विद्धे भवेद् द्वारे कुटुम्बिनः ।
स्थलस्यन्दनवल्मीकैर्विदेशगमनं भवेत् ॥ ९० ॥
कृशं विकृतमत्युच्चं करालं शिथिलं पृथु ।
वक्रं विशालमुत्तानं शू(स्थू)लाग्रं ह्रस्वकुक्षिकम् ॥ ९१ ॥
स्वपादचलितं ह्रस्वं हीनकर्णं मुखानतम् ।
पार्श्वगं सूत्रमार्गाच्च भ्रष्टं द्वारं न शोभनम् ॥ ९२ ॥
तत् करोति क्षयं घोरं विनाशं स्वामिसम्पदः ।
वसतां कलहं नित्यमतस्तत् परिवर्जयेत् ॥ ९३ ॥
अन्तर्द्वाराद् बहिर्द्वारं नोच्चं कुर्यान्न सङ्कटम् ।
उच्चं विसङ्कटं वापि तच्छिवाय न जायते ॥ ९४ ॥
पट्टसन्धिर्यदा मध्ये द्वारस्य स्यात् कथञ्चन ।
कर्तुस्तदा विनाशः स्यात् कुलस्य च परिक्षयः ॥ ९५ ॥
तुला उपतुला वा स्युर्द्वारि तिर्यग् यदा कृताः ।
दारिद्र्यव्याधिसन्तापा भवन्ति स्वामिनस्तदा ॥ ९६ ॥
अनुवंशमनुप्राप्ता जयन्त्यो यदि मन्दिरे ।
वित्तायुषोस्तदाल्पत्वमनारोग्यं च जायते ॥ ९७ ॥
उदुम्बरे(वि)निहिता(नि?)ललाटी नाम सा तुला ।
दूषणं मरणं वापि कन्यानां विदधाति सा ॥ ९८ ॥

उत्तराङ्गोदरे न्यस्ता ललाटेन समा यदि ।
तुला ललाटिका सापि कुलक्षयकरी भवेत् ॥ ९९ ॥
तुलापिण्डेन विन्यस्ता ज्ञेया यज्ञोपवीतिनी ।
वसतो व्यसनं कुर्यात् कुटुम्बस्यासुखं च सा ॥ १०० ॥
यदि भारतुलैकापि मध्ये विद्धा कथञ्चन ।
तदा वराङ्गं भज्येत धनं च परिहीयते ॥ १०१ ॥
भित्तिभेदो न कर्तव्यस्तुलाग्रैरखिलैरपि ।
कुर्याद् ब्रह्मपदन्यस्तो भारपट्टः कुलक्षयम् ॥ १०२ ॥
अयुक्तयोर्युक्तयोर्वा सन्धिश्चेद् भारपट्टगे ।
सन्धौ स्यात् तत् सुतो ज्येष्ठः कर्तुश्चापि विनश्यति ॥ १०३ ॥
अनुवंशं न भुञ्जीत न शयीत कदाचन ।
भुञ्जानस्यार्थनाशः स्याच्छयानस्य महारुजः ॥ १०४ ॥
नाशोऽनुवंशं रोगाः स्युस्तिर्यक्स्थे रक्षसो भयम् ।
शयनागारविन्यस्ते मरणं नागदन्तके ॥ १०५ ॥
कर्णावात् पक्षिराड्घण्टाध्वजच्छत्रकुमारकान् ।
सिंहकर्णकपोतालिं गृहेषु परिवर्जयेत् ॥ १०६ ॥
इन्द्रकीलं शुकं तुम्बीमर्धवंशं च वेश्मनि ।
न कुर्यात् तत्र विहिताः सर्वदोषावहा यतः ॥ १०७ ॥
अतिक्षिप्रचिरोत्पन्नं कृशद्रव्यमपाहितम् ।
अप्रतिष्ठितसंस्थानं गृहं नमति पञ्चधा ॥ १०८ ॥
अतिस्थूलेन ह्रस्वेन शरीरेण यथा नरः ।
विरूपो दुःखलश्चैव तथा द्रव्येण मन्दिरम् ॥ १०९ ॥
जीर्णं घुणकृ(क्ष)तं मिश्रं हीनं वक्रं विधिच्युतम् ।
चण्डं तुण्डं वक्रकोगं सन्धिविद्धाल्पमूलके ॥ ११० ॥

वज्रमध्यं स्थूलमूलं कुक्षिभिन्नं च दारु यत्।
भिन्नमूलं कूर्मपृष्ठं पक्षहीनं च वर्जयेत्॥ १११॥

पातितान् वर्जयेद् वृक्षान् द्विपाश्वाग्निजलानिलैः।
प्रभूतपक्षिनिलयान् काककौशिकसेवितान्॥ ११२॥

मधुग्रहपिशाचाहिदुष्टांश्चैत्यश्मशानजान्।
चतुष्पथत्रिकमहानदीसङ्गममार्गजान्॥ ११३॥

देवनायतनेजातानूर्ध्वशुष्कान् क्षतच्छदान्।
वल्लीपिनद्धान् सुषिरकोटरग्रन्थिसङ्कुलान्॥ ११४॥

याम्यापराशापतितांस्त्यजेत् कण्टकिनोऽपि च।
कपित्थोदुम्बराश्वत्थशिरीषवटचम्पकान्॥ ११५॥

कोविदारधवारिष्टश्लेष्मातकविभीतकान्।
किञ्च सप्तच्छदक्षीरिफलदांश्च द्रुमांस्त्यजेत्॥ ११६॥

मर्माणि यत्र पीड्यन्ते द्वारैर्भित्तिभिरेव वा।
दारिद्र्यं कुलहानिं वा गृहिणस्तत्र निर्दिशेत्॥ ११७॥

स्तम्भैर्विनश्यति स्वामी तुलाभिः स्त्रीवधो ध्रुवम्।
सङ्ग्रहैर्बन्धुनाशः स्याज्जयन्तीभिः स्नुषावधः॥ ११८॥

मर्मस्थानस्थितैः कायैर्भर्तुः कायो निपीड्यते।
मर्मस्थैः सन्धिपालैस्तु सुहृद्भिश्लेषमादिशेत्॥ ११९॥

गृहपीडा नागदन्तैर्नागपाशैर्धनक्षयः।
कापिच्छकैस्तु प्रेष्याणां क्षयं मर्मस्थितैर्वदेत्॥ १२०॥

षड्दारुकान्यनुसरागवाक्षालोकनानि च।
मर्मस्थाननिविष्टानि जनयन्ति महाभयम्॥ १२१॥

स्तम्भैर्वा द्वारमध्यैर्वा तुलाभिर्नागपाशकैः।
वातायनैर्नागदन्तैर्द्वारमध्ये निपीडिते॥ १२२॥

व्याधयः संप्रवर्धन्ते धननाशः कुलक्षयः ।
राजदण्डभयं च स्यादपत्यानां च पीडनम् ॥ १२३ ॥

षड्दारुकाणां मध्येषु द्वारमध्येषु वा पुनः ।
कर्णद्रव्यादिभिर्विद्धेष्वेतदेवादिशेत् फलम् ॥ १२४ ॥

संविद्धा नागदन्तैर्या स्तम्भैर्वातायनैस्तथा ।
शय्या शस्त्राद् भयं भर्तुः कुर्यात् तस्करतोऽपि वा ॥ १२५ ॥

गृहमध्ये कृत द्वारं द्रव्यकोशविनाशनम् ।
आवहेत् कलहं भर्तुर्भार्या वास्य प्रदूषयेत् ॥ १२६ ॥

द्रव्येणैकोत्तरेणापि महामर्मणि पीडिते ।
सर्वस्वनाशो गृहिणो मरणं वा ध्रुवं भवेत् ॥ १२७ ॥

द्वारस्तम्भतुलालिन्द श्च(च)यदोषैः समीरितैः ।
त्रिसूत्रे नागदन्तेऽपि तच्छून्यं जायते गृहम् ॥ १२८ ॥

त्रिभागपदहीनेषु रूपस्थानेषु वास्तुषु ।
यक्षमातृक्रियाद्येषु रोगान्मृत्युर्न संशयः १२९ ॥

कटुकण्टकिदुर्गन्धिगुह्यकाद्याश्रयान् द्रुमान् ।
न धारयेत् समीपस्थान् पुरप्रासादवेश्मनाम् ॥ १३० ॥

बदरी कदली चैव दाडिमी बीजपूरिका ।
प्ररोहन्ति गृहे यत्र तद् गृहं न प्ररोहति ॥ १३१ ॥

द्रव्यं द्रव्याधिकं हन्ति कुलमायामतोऽधिकम् ।
उच्छ्रयाभ्यधिकं पूजां सन्ततिं विस्तराधिकम् ॥ १३२ ॥

स्तम्भाङ्गैर्भित्तिभिः पट्टैः शीर्षकैर्भवनैस्तथा ।
आलोकनातोरणाद्यैश्छाद्यकैः कन्दकूटकैः ॥ १३३ ॥

द्वारशाखोत्तमाङ्गैश्च तुलाभिः सन्धिपालकैः ।
अर्गलाद्यैर्वेदिकाभिर्व्यालैर्जालैश्च नूतनैः ॥ १३४ ॥

घातितैः पातितैर्नष्टैर्जायते गृहिणो ध्रुवम् ।
व्याधिदारिद्र्यदुःखार्तिर्निर्धनत्वं च जायते ॥ १३५ ॥

उच्चच्छायं छिद्रगर्भं भ्रमितं वमितं मुखे ।
हीनमध्यं नष्टसूत्रं शल्यविद्धं शिरोगुरु ॥ १३६ ॥

भ्रष्टालिन्दकशोभं च विषमस्थं तुलातलम् ।
अन्योन्यद्रव्यविद्धं च कुपदप्रविभाजितम् ॥ १३७ ॥

हीनभित्त्युत्तमाङ्गं च विनष्टं स्तम्भभित्तिकम् ।
भिन्नशालं त्यक्तकण्ठं निष्कन्दं मानवर्जितम् ॥ १३८ ॥

विकृतं च गृहं भर्तुरनिष्टफलदायकम् ।
तस्माद् दोषानिमांस्त्यक्त्वा गृहं कुर्याच्छुभावहम् ॥ १३९ ॥

एवंविधं दोषकरं गृहं स्याद् भर्तुश्च कर्तुश्च यतस्तदेते ।
ज्ञेयाः सदा शिल्पिभिरप्रमत्तैस्त्याज्याश्च दोषाः शुभकीर्तिकामैः
॥ १४० ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
गृहदोषनिरूपणं नामाष्टचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

अथ रुचकादिप्रासादलक्षणं नामैकोनपञ्चाशोऽध्यायः ।

त्रिदशानां नृपाणां च वर्णिनां च विशेषतः ।
उत्पत्तिप्रसृतिं ब्रूमः प्रासादा यस्य ये मताः ॥ १ ॥

पुरा ब्रह्मासृजत् पञ्च विमानान्यसुरद्विषाम् ।
वियद्वर्त्मविचारीणि श्रीमन्ति च महान्ति च ॥ २ ॥

तानि वैराजकैलासे पुष्पकं मणिकाभिधम् ।
हैमानि मणिचित्राणि पञ्चमं च त्रिविष्टपम् ॥ ३ ॥

आत्मनः शूलहस्तस्य धनाध्यक्षस्य पाशिनः ।
सुरेशिने च विश्वेशो विमानानि यथाक्रमम् ॥ ४ ॥

बहून्यन्यानि चैवं स सूर्यादीनामकल्पयत् ।
विशेषाय यथोक्तैस्तान्याकारैः प्रतिदैवतम् ॥ ५ ॥

प्रासादांश्च तदाकारान् शिलापक्वेष्टकादिभिः ।
नगराणामलङ्कारहेतवे समकल्पयत् ॥ ६ ॥

वैराजं चतुरश्रं स्याद् वृत्तं कैलाससंज्ञितम् ।
चतुरश्रायताकारं विमानं पुष्पकं भवेत् ॥ ७ ॥

वृत्तायतं च मणिकमष्टाश्रि स्यात् त्रिविष्टपम् ।
तद्भेदान् श्रीमतोऽन्यांश्च विविधानसृजत् प्रभुः ॥ ८ ॥

ये यत्र विहिता भेदाः पूर्वं कमलयोनिना ।
सर्वांस्तानभिधास्यामो नामसंस्थानमानतः ॥ ९ ॥

रुचकश्चित्रकूटश्च तृतीयः सिंहपञ्जरः ।
भद्रः श्रीकूट उष्णीषः शालाक्षो § गजयूथपः ॥ १० ॥

नन्द्यावर्तोऽवतंसाह्वः स्वस्तिकः क्षितिभूषणः ।
भूजयो विजयो † नन्दी श्रीनरुः प्रमदाप्रियः ॥ ११ ॥

व्यामिश्रो हस्तिजातीयः कुबेरो वसुधाधरः ।
सर्वभद्रो विमानाख्यो मुक्तकोणश्च नामतः ॥ १२ ॥

चतुर्विंशतिरुद्दिष्टा चतुरश्राः समासतः ।
वृत्तांस्तथाभिधास्यामः प्रासादानपरानपि ॥ १३ ॥

वलयो दुन्दुभिः प्रान्तः पद्मः कान्तश्चतुर्मुखः ।
माण्डूकाख्योऽथ कूर्मश्च तालीगृह उलूपिकः ॥ १४ ॥

इति वृत्ताः समासेन प्रासादा दश कीर्तिताः ।
चतुरश्रायता ये स्युः कथ्यन्ते तेऽपि नामतः ॥ १५ ॥
भवो विशालः साम्मुख्यः प्रभवः शिबिरागृहः ।
मुखशालो द्विशालश्च गृहराजोऽमलो विभुः ॥ १६ ॥
एवमेते समुद्दिष्टाश्चतुरश्रायता दश ।
अथ वृत्तायतान् ब्रूमः प्रासादानभिधानतः ॥ १७ ॥
आमोदो रैतिकस्तुङ्गश्चारुर्भूतिर्निषेवकः ।
सदा निषेधः सिंहाख्यः सुप्रभो लोचनोत्सवः ॥ १८ ॥
एते वृत्तायताः प्रोक्ताः प्रासादा नामतो दश ।
अष्टाश्रीणां च नामानि कथयामि समासतः ॥ १९ ॥
वज्रको नन्दनः शङ्कुर्मेखलो वामनो लयः ।
महापद्मश्च हंसश्च व्योमचन्द्रोदयाविति ॥ २० ॥
अष्टाश्रय इमे प्रोक्ताः प्रासादा दश संख्यया ।
भवन्त्येवं चतुष्षष्टिर्लक्ष्मैषामधुनोच्यते ॥ २१ ॥
संस्थानमानविन्यासैर्भद्रस्तम्भादिसङ्ख्यया ।
एषां विशेषा वक्ष्यन्ते पृथक् पृथगनुक्रमात् ॥ २२ ॥
ज्येष्ठो भागश्चतुर्हस्तः सार्धहस्तत्रयोऽपरः ।
कल्पनीयः कनीयांस्तु हस्तत्रितयसम्मितः ॥ २३ ॥
ज्येष्ठमध्यकनीयोभिरेवं भागैर्विभाजिताः ।
भवन्ति सर्वप्रासादा ज्येष्ठमध्याधमक्रमात् ॥ २४ ॥
चतुरश्रीकृते क्षेत्रे चतुर्भागविभाजिते ।
कुर्यात् स्वारोहकाश्वासं पीठमंशसमुद्धृतम् ॥ २५ ॥
तथा तस्योपरि स्थाप्या हंसपृष्ठी समन्ततः ।
हस्तमात्रोच्छ्रिता वृत्ता जलनिर्गमभूषिता ॥ २६ ॥

ततः पीठस्य तस्यान्तर्द्विभागाय(या)मविस्तृतिः ।
प्रासादो रुचकः कार्यो भागत्रितयमुच्छ्रितः ॥ २७ ॥
सार्धभागेन संछा स्यात् सार्धभागस्तु योऽपरः ।
छाय(द्य)त्रयं सकण्ठं स्यात् तेन सामलसारकम् ॥ २८ ॥
द्वारं भागोच्छ्रितं तस्य कार्यं भागार्धविस्तृतम् ।
सप्राग्रीवः स कर्तव्यश्चतुर्दशधरावृतः ॥ २९ ॥
ससौधालिन्दकश्चारुरूर्ध्वच्छाद्योपकर्षवान् ।
क्रियतेऽत्र यदा स्तम्भा(म्भैः)द्वाविंशत्या समावृतः ॥ ३० ॥
सप्राग्रीवपरिष्कारो भागिकालिन्दशोभितः ।
मध्यप्रदेशो रुचकः प्रासादः परिकीर्तितः ॥ ३१ ॥

रुचकः ।

कर्णप्राग्रीवकैश्चित्रैः सप्राग्रीवश्च यो वृतः ।
द्वाभ्यां द्वाभ्यां गवाक्षाभ्यां चतुर्दिशमलङ्कृतः ॥ ३२ ॥
कपोतालीपरिक्षिप्तः शोभितो द्वारसम्पदा ।
तदानीं चित्रकुटाख्यः प्रासादः सोऽभिधीयते ॥ ३३ ॥

चित्रकूटः ।

अयमेव पुनः षड्भिः स्तम्भैरपि चितो यदा ।
प्राग्रीवकविहीनश्च स भवेज्जालरूपकः ॥ ३४ ॥
सिंहपञ्जर इत्युक्तः प्रासादः स तदा शुभः ।

सिंहपञ्जरः ।

कर्णप्राग्रीवकौ द्वौद्वावस्यैव भवतो यदा ॥ ३५ ॥
अलिन्दकगतिस्थित्या तदा भद्रः प्रकीर्तितः ।

भद्रः ।

स्याच्चित्रकूट प्राग्रीवैश्चतुर्भिर्दिक्चतुष्टये ॥ ३६ ॥

बहिरन्तश्चतुर्द्वारः श्रीकूट इति नामतः ।

श्रीकूटः ।

षड्दारुकसमायुक्तप्राग्द्वारस्त्वयमेव चेत् ॥ ३७ ॥
प्रासादस्तम्भगर्भः स्यात् तदोष्णीषोऽभिधीयते ।

उष्णीषः ।

चतुरंशकविस्तीर्णं षडंशविहितायति ॥ ३८ ॥
पीठं शालागृहस्योक्तं सशालानिर्गमं शुभम् ।
मध्यादपरतस्तस्य द्विभागायतविस्तृतम् ॥ ३९ ॥
विधेयं गर्भभवनमलिन्दकपरिष्कृतम् ।
कार्या तस्याग्रतः सीमा भागद्वितयमायता ॥ ४० ॥
भागमेकं च विस्तीर्णा चतुःस्तम्भोपशोभिता ।
तदग्रतोऽपरा सीमा कार्या भागान् षडायता ॥ ४१ ॥
तिर्यक्स्था भागविस्तीर्णा प्रवेशद्वयशोभिता ।
एष शालागृहः स्तम्भैर्द्वाविंशत्या समावृतः ॥ ४२ ॥
प्राग्रीववेदिकाजालपक्षसोपानकैः शुभैः ।

शालाख्यः ।

पञ्चभागोन्मितव्यासे क्षेत्रभागाष्टकायते ॥ ४३ ॥
पीठं कुर्यादुभयतः ससोपानं शिलाचितम् ।
मध्यादपरभागेऽस्य देवागारं निवेशयेत् ॥ ४४ ॥
वि(द्वि)भागायामविस्तारं चतुरश्रं सुसंहितम् ।
पादोनभागविस्तारमध्यर्धं भागमुच्छ्रितम् ॥ ४५ ॥
तस्य कार्यं मुखं मध्ये पार्श्वतश्चयशोभितम् ।
सचया निर्गता सीमा द्वौ भागौ त्रींस्तथायथा(ता) ॥ ४६ ॥

चतुरश्रा चतुःस्तम्भा तदग्रे भागविस्तृता ।
पञ्चभागायता तिर्यक् कार्या सीमा तथापरा ॥ ४७ ॥

द्वात्रिंशदत्र कर्तव्याः स्तम्भाः सर्वैक्यसङ्ख्यया ।
बहिःपरिसरो गर्भात् ससीम्नो भागविस्तृतः ॥ ४८ ॥

एवं स्याद् वेदिकाजालरूपादिभिरलङ्कृतः ।
बहिर्व(श्च)योच्छ्रितश्चैष प्रासादो गजयूथपः ॥ ४९ ॥

गजयूथपः ।

षड्भागभाजिते क्षेत्रे चतुरश्रे समन्ततः ।
गर्भो द्विभागिकः कार्यो द्वारं भागसमुच्छ्रितम् ॥ ५० ॥

भागार्धं द्वारविस्तारः प्रासादस्योच्छ्रितिं पुनः ।
कुर्वीत चतुरो भागान् छादयेच्चित्रकूटवत् ॥ ५१ ॥

कार्या द्विभागिकाः शालाः सालिन्दास्तस्य बाह्यतः ।
बहिर्भित्तिपरिक्षिप्ताश्चतुर्भागायताः शुभाः ॥ ५२ ॥

द्वौ द्वौ गवाक्षकौ स्तम्भाः प्रतिशालं भवन्ति षट् ।
चतुःस्तम्भधृतैर्युक्ताः कार्या वा धार्मिकालयैः ॥ ५३ ॥

नन्द्यावर्तोऽयमेवं स्यात् सप्राग्रीवचतुष्टयः ।
प्रागु द्वारक्षणोपेतः प्रासादः शुभलक्षणः ॥ ५४ ॥

नन्द्यावर्तः ।

क्षेत्र(त्रे)षड्भागविस्तारे दशभागकृतायतौ ।
मध्यादपरभागेऽस्य देवकोष्ठं निवेशयेत् ॥ ५५ ॥

चतुरंशप्रतिन्यासं चतुरश्रं समन्ततः ।
द्वारं तस्य विधातव्यं भागमध्यर्धमुच्छ्रितम् ॥ ५६ ॥

पादोनं भागविस्तारं सिंहवक्त्रविभूषितम् ।
सीमा तस्याग्रतः कार्या देवकोष्ठेन सम्मिता ॥ ५७ ॥

स्तम्भैः षोडशभिर्युक्ता भागद्वितयमुच्छ्रितैः ।
ससीम्नो देवकोष्ठस्य समन्ताद् भित्तिवेष्टितः ॥ ५८ ॥
अलिन्दो भागिकः कार्यो गवाक्षैरुपशोभितः ।
(तत्)सीम्नोश्चाग्रतः पार्श्वे षड्दारुकयुता बहिः ॥ ५९ ॥
कार्या द्विरंशाः प्राग्रीवा भागिकालिन्दवेष्टिताः ।
द्विद्विस्तम्भधृताः सर्वे पार्श्वतश्चयशोभिताः ॥ ६० ॥
अलिन्दास्तु चतुःस्तम्भाः कार्याः प्राग्रीवकाग्रतः ।
अवतंसक इत्येष सर्वलक्षणसंयुतः ॥ ६१ ॥
प्रासादः कथितः सम्यक्

अवतंसः ।

स्वस्तिकः प्रोच्यतेऽधुना ।
चतुरश्रीकृते क्षेत्रे षड्भागप्रविभाजिते ॥ ६२ ॥
प्रासादं कल्पयेन्मध्ये द्विभागायामविस्तृतम् ।
द्वारपाशोऽस्य भागार्धविस्तृतो भागिकोदयः ॥ ६३ ॥
गर्भवेश्म चतुःस्तम्भमलिन्दो भागिको बहिः ।
तस्य स्युर्द्वादश स्तम्भा भागिकोऽलिन्दकोऽपरः ॥ ६४ ॥
विंशतिस्तम्भसंयुक्तो विधातव्यः समन्ततः ।
चयावृतश्च पुरतो भागो वाष्टधरान्वितः ॥ ६५ ॥
भागमेकैकमुत्सृज्य कर्णाभ्यां भागविस्तृतौ ।
भागिकोच्छ्रायनिष्कासौ कार्यौ प्राग्रीवकौ पुनः ॥ ६६ ॥
बाह्यतो भित्तिसंश्लिष्टौ त्रिदिशं सगवाक्षकौ ।
स्वस्तिकोऽयं समाख्यातः प्रासादश्चित्रलक्षणः ॥ ६७ ॥

स्वस्तिकः ।

अथाभिधीयतेऽधुना प्रासादः §शुभलक्षणः ।
षड्भागभाजिते क्षेत्रे चतुरश्रे समन्ततः ॥ ६८ ॥
द्विभागायामविस्तारं मध्ये गर्भगृहं भवेत् ।
भागद्वयोच्छ्रितैः स्तम्भैर्युतं व्यक्तैः सलक्षणैः ॥ ६९ ॥
निष्क्रान्तेषु बहिर्भागे गर्भपादेषु योजयेत् ।
तोरणानि मनोज्ञानि ककुप्सु चतसृष्वपि ॥ ७० ॥
गर्भस्तम्भप्रमाणेन तानि स्तम्भद्वयेन वा ।
समुत्क्षिप्तानि युक्तानि कलशै रविमण्डलैः ॥ ७१ ॥
पल्लवैः पत्रजात्यादिविन्यासैश्चाप्यनेकशः ।
भूषितास्ये पुनर्मूर्ध्नि मकराणां मुखैरपि ॥ ७२ ॥
स्तम्भयोरन्तरे दद्यादुभौ मकरपूरिमौ ।
अन्योन्याभिमुखे श्लिष्टे कुर्यान्मकरयोर्मुखे ॥ ७३ ॥
चतुर्णामपि निर्दिष्टस्तोरणानां मया विधिः ।
अलिन्दो भागिकश्चान्यो बहिर्भागे प्रकीर्तितः ॥ ७४ ॥
स्युर्भागिकान्यलिन्दान्ते धार्मिकायतनानि च ।
वेष्टितानि बहिर्भित्त्या सम्मुखानि परस्परम् ॥ ७५ ॥
धार्मिकालयभित्तीनां भूमिर्या बाह्यतो भवेत् ।
तस्याः षड्दारुकाणि स्युर्भागमात्रोच्छ्रितानि च ॥ ७६ ॥
प्राग्रीवकैः ससोपानैर्दिक्चक्रैस्तानि भूषयेत् ।
अपरस्याः पुनर्भित्तेर्भागद्वयविनिस्सृतम् ॥ ७७ ॥
मध्ये द्विभागविस्तीर्णं देवकोष्ठं निवेशयेत् ।
द्वारपाशं च कुर्वीत तस्योर्ध्वं(र्ध्वं) भागमुच्छ्रितम् ॥ ७८ ॥
तथा भागार्धविस्तारमित्येष क्षितिभूषणः ।
प्रासादः कीर्तितः सम्यक् सर्वलक्षणलक्षितः ॥ ७९ ॥

क्षितिभूषणः ।

क्षेत्रस्य चतुरश्रस्य भागान् द्वादश कल्पयेत् ।
मध्ये गर्भं चतुःस्तम्भं तस्य कुर्याद् द्विभागिकम् ॥ ८० ॥
तद्बहिर्भागिकोऽलिन्दो द्वादशस्तम्भवान् भवेत् ।
मध्येऽपरस्यां यौ स्तम्भौ ताभ्यां कुर्वीत तोरणम् ॥ ८१ ॥
अलिन्दो भागिकः कार्यो भित्त्या भागिकया वृतः ।
प्राच्यां षड्दारुकं मध्ये गर्भव्यासोन्मितायति ॥ ८२ ॥
तृतीयो भागिकोऽलिन्दः स्याद् भित्त्या परिवेष्टितः ।
चतुर्भागायतं भूयस्तत्र षड्दारुकं भवेत् ॥ ८३ ॥
प्राग्रीवं भागविष्कम्भं कुर्याद् भागद्वयायतम् ।
अग्रतः स्तोभितं स्तम्भैर्भागान्तस्थचयावृतम् ॥ ८४ ॥
यथा प्राच्यां तथोदीच्यां याम्यायामपि कीर्तितम् ।
दिशि प्रतीच्यां तु पुनर्द्वितीयःलिन्दकाद् बहिः ॥ ८५ ॥
द्विभागायामविष्कम्भं देवकोष्ठं निवेशयेत् ।
सपक्षद्वारकं श्रीमद् द्वारपाशोपशोभितम् ॥ ८६ ॥
भागिकोऽलिन्दकस्तस्माद् बहिर्भित्त्याभिवेष्टितः ।
बहिश्चयावृतो वा स्याद् गवाक्षैर्वा विभूषितः ॥ ८७ ॥
पृथ्वी विजयते यस्मात् तेनासौ पृथिवीजयः ।

भूजयः ।

यदा पृथ्वीजयस्यैव कर्णप्राग्रीवकावुभौ ॥ ८८ ॥
कोणेषु भागिकौ स्यातां विज्ञेयो विजयस्तदा ।

विजयः ।

अयं समन्तादुत्क्षिप्तो बाह्यालिन्दं विना यदा ॥ ८९ ॥
मध्यमालिन्दसौधस्थं(स्थ)कर्णप्रासादकैश्रितः ।
प्रथमालिन्दगर्भौ च समुत्क्षिप्ततरौ ततः ॥ ९० ॥
स्यातां छाद्यद्वयच्छन्नौ तदा नन्दोऽभिधीयते ।

नन्दः ।

चतुरश्रीकृते क्षेत्रे दशभागविभाजिते ॥ ९१ ॥

चतुरश्रो भवेन्मध्ये देवकोष्ठो द्विभागिकः ।
द्वारबन्धोऽस्य भागोच्चः कार्यो भागार्धविस्तृतः ॥ ९२ ॥

स्याद् बहिर्द्वादशधरोऽलिन्दको देवकोष्ठतः ।
भागिकः स च विज्ञेयो भित्तियुक्तस्ततोऽपरः ॥ ९३ ॥

अयं द्विभागिकैर्युक्तः प्राग्रीवैर्भागनिर्गमैः ।
तथा तृतीयोऽलिन्दः स्यात् समन्ताद् भित्तिवेष्टितः ॥ ९४ ॥

प्राग्रीवकैश्चतुःस्तम्भैः सप्रवेशैर्विभूषितः ।
भागिकी स्याद् बहिर्भित्तिरितरा तु धरैः समा ॥ ९५ ॥

इत्येष श्रीतरुर्नाम प्रासादः परिकीर्तितः ।

श्रीतरुः ।

अस्यैव स्तम्भगर्भस्य द्वितीयालिन्दभित्तिषु ॥ ९६ ॥

षड्दारूणि विधेयानि पूर्वरूपव्यवस्थिते ः ।
द्वौ द्वौ प्राग्रीवकौ कार्यौ तृतीयालिन्दकाद् बहिः ॥ ९७ ॥

तौ च द्वि(भागा)न्तरितौ सर्वतो भागनिर्गतौ ।
एवं पञ्चांशता स्तम्भैर्द्वाभ्यां च परिवेष्टितः ॥ ९८ ॥

चतुःस्तम्भैः सप्रवेशैः समन्तादुपनिर्गमैः ।
प्रासादोऽयं समाख्यातो नामतः प्रमदाप्रियः ॥ ९९ ॥

प्रमदाप्रियः ।

भागविस्तारविष्कम्भमस्य प्राग्रीवकं यदा ।
भिन्नालिन्दाग्रतस्तिर्यग् द्वे शाले तन्मुखं शुभम् ॥ १०० ॥

द्वितीयालिन्दकस्थाने कर्णप्रासादकैर्युतः ।
एवं व्यामिश्रसंज्ञोऽयं प्रासादः परिकीर्तितः ॥ १०१ ॥

व्यामिश्रः ।

विजयस्यास्य च यदा कर्णलाङ्गलकैर्युता ।
भवेद् भित्तिस्तदा हस्तिजातीय इति कथ्यते ॥ १०२ ॥

हस्तिजातीयः ।

सीमाप्राग्रीवभूमीषु यदा स्युः पृथिवीजये ।
द्विभागाश्चाभितोऽलिन्दास्तिर्यक्शालामुखेषु च ॥ १०३ ॥
अलिन्दे पश्चिमा शाला सर्व(र्वा)शालोकना शुभा ।
षड्दारुकं तथैवात्र चतुर्भागायतं भवेत् ॥ १०४ ॥
पूर्ववत् सर्वमन्यच्च कुबेरः स तदा भवेत् ।

कुबेरः ।

प्रासादः कथ्यतेऽन्यश्च सम्प्रतीह धराधरः ॥ १०५ ॥
कुबेरोपत्तरोक्षिप्तः कर्णप्रासादभूषितः ।
मध्यद्वारान्वितः श्रीमान् धराधर इति स्मृतः ॥ १०६ ॥

वसुधाधरः ।

यत्राग्रतश्चित्रकूटस्तस्माद् यः सर्वतोदिशम् ।
धराधरतदभ्यासः सर्वतोभद्र उच्यते ॥ १०७ ॥

सर्वतोभद्रः ।

कर्णप्राग्रीवकौ द्वौ द्वौ शालाप्राग्रीवकाअ(व)पि ।
स्यातां यदास्य प्रोक्तोऽसौ विमानाख्यस्तदा शुभः ॥ १०८ ॥

विमानाख्यः ।

विमानपीठे निर्मुक्तः शालाभिः सर्वतो वृतः ।
अन्योन्यशालासम्बन्धे विमानो न्यस्यते यदा ॥ १०९ ॥
कर्णप्रासादकोपेतः कोणैः शालोज्झितैर्युतः ।
स विमुक्तकोणः स्यात् प्रासादोऽत्यर्थशोभितः ॥ ११० ॥

मुक्तकोणः ।

प्रासादाश्चतुरश्राः स्वैर्विशेषैर्वर्णिताः पृथक् ।
इदानीमभिधीयन्ते वृत्ताः स्वैः स्वैर्विशेषणैः ॥ १११ ॥

तत्रादौ वलयाकारो वलयः स च कथ्यते ।
समन्ताद् वर्तिते क्षेत्रे चतुर्भागविभाजिते ॥ ११२ ॥

कुर्यात् सारोहणं पीठं सार्धभागोच्छ्रितं शुभम् ।
परिक्षिप्तं गजमुखैर्मकर(रा)स्याम्बुनिर्गतम् ॥ ११३ ॥

बहिर्भागसमोपेतस्तस्मिन् कार्यः सुरालयः ।
पादोनविस्तृतिर्द्विघ्नद्वारोच्छ्रायविभूषितः ॥ ११४ ॥

तस्याष्टस्तम्भकोऽलिन्दो बहिर्वलय इत्यसौ ।
वृत्तच्छाद्यः सिंहकर्णस्तथा जालकरूपवान् ॥ ११५ ॥

† भूलवयः ।

प्राग्रीवका(वृतः) स स्याद यद्वा §स्तम्भोच्छ्रयानतः ।
तदैष *दुन्दुभिः प्रोक्तस्त्रिभिस्तैः प्रान्त उच्यते ॥ ११६ ॥

अयमेव चतुर्भिः स्यात् पद्मः प्राग्रीवकैः शुभैः ।
स्तम्भैश्चतुर्भिस्तस्यैव यदा पश्चान्निवेश्यते ॥ ११७ ॥

मध्यवृत्तो गर्भकोष्ठो भित्तिश्चोभयतः स्थिता ।
स कान्त इति विख्यातः प्रासादो वर्तुलाकृतिः ॥ ११८ ॥

चत्वारि वलयस्यैव यत्र द्वाराण्यलिन्दकः ।
स्याच्चतुर्विंशतिस्तम्भैर्द्वितीयो भागसम्मितः ॥ ११९ ॥

प्राग्रीवकाश्च स्तम्भाभ्यां द्वाभ्यां द्वाभ्यां समन्विताः ।
चत्वारो यत्र स प्रोक्तः प्रासादोऽत्र चतुर्मुखः ॥ १२० ॥

अस्यैवैकं यदा द्वारं प्राग्रीवोऽलिन्दवेष्टितः।
एक एव तथाचान्यः प्राग्रीवस्तस्य चाग्रतः॥ १२१॥

ख्यातो माण्डूक इत्येष वृत्तप्रासादसत्तमः (वृत्तः?)।
दिक्कोणेषु यदास्यैव भवेत् प्राग्रीवकल्पना॥ १२२॥

प्रासादोऽयं तदा कूर्मसंज्ञः स्यादपराजितः।
कूर्मस्यैव यदा दिक्षु स्तम्भैरष्टाभिरष्टभिः॥ १२३॥

प्राग्रीवकाः प्रकल्प्यन्ते चत्वारोऽलिन्दवेष्टिताः।
प्र ग्रीवकास्तिर्यगग्रे भवन्त्यन्ये तदग्रतः॥ १२४॥

षोडशस्तम्भयुक्तस्य मध्यभागे यदा भवेत्।
† जानीयाद्दोषविज्ञेयाः प्राग्रीवहरितोत्तमः ॥ १२५॥

इति वृत्ताः समाख्याताः प्रासादा नामलक्षणैः।
चतुरश्रायतान् ब्रूमः प्रासादानिह साम्प्रतम्॥ १२६॥

अष्टभागायते क्षेत्रे चतुरंशकविस्तृते।
द्विभागसार्धभागैकभागोऽयं पीठ इष्यते॥ १२७॥

पश्चिमं भागमुत्सृज्य देवकोष्ठं द्विभागिकम्।
तस्मिन् निवेशयेत् सीमा स्यादस्याग्रेऽष्टभिर्धरैः॥ १२८॥

ससीम्नो देवकोष्ठस्य भागिकालिन्दको बहिः।
युक्तो धराणां विंशत्या वेदिकाजालवेष्टितः॥ १२९॥

प्राग्रीवकस्य तस्याग्रे स्तम्भद्वितयभूषितः।
द्विच्छाद्यच्छादितः श्रीमान् सिंहकर्णैरलङ्कृतः॥ १३०॥

प्रासादोऽयं भवो नाम विशालः कथ्यतेऽधुना।
यदास्यैव सनिष्क्रान्ते सीमायामे च वर्ध(र्धि)ते॥ १३१॥

वलभ्यौ पार्श्वयोः स्यातां विशालाख्यस्तदा भवेत् ।
विशालस्य यदा गर्भे भित्तिर्भवति दिक्त्रये ॥ १३२ ॥

द्वौ द्वौ गवाक्षकौ चापि साम्मुख्यः स भवेत् तदा ।
प्राग्रीवास्त्रिदिशं तस्य गर्भकोष्ठायता यदा ॥ १३३ ॥

हित्वा वलभ्यौ प्राग्रीवौ विधीयेते तथापरौ ।
कर्णेषु भागमेकैकं त्यक्त्वा स्यात् प्रभवस्तदा ॥ १३४ ॥

एतस्यैव मुखे स्यातां यदा प्राग्रीवकावुभौ ।
पार्श्वयोरपरौ द्वौ द्वौ प्राग्रीवौ भवतो यदा ॥ १३५ ॥

कर्णेषु भित्तयश्च स्युस्तदा स्याच्छिबिरागृहः ।
यदास्यैव मुखे शाला भागद्वितयविस्तृता ॥ १३६ ॥

आयामेन च षड्भागा प्राग्रीवौ द्वौ तदग्रतः ।
द्वौ द्वौ गवाक्षकौ स्यातां तद्भित्त्योरुभयोरपि ॥ १३७ ॥

सीमायां द्वादश स्तम्भा मुखशालस्तदा भवेत् ।
अलिन्दो भागिकः कार्यो विशालस्यैव बाह्यतः ॥ १३८ ॥

प्राग्रीवभूमिषु वृतो भित्त्या च सगवाक्षकः ।
अग्रतः सहितः स्तम्भैः षड्भिश्च क्रियते यदा ॥ १३९ ॥

द्विशाल इति विख्यातः प्रासादो जायते तदा ।
यदास्यैव विधीयन्ते स्तम्भाः सर्वे समन्ततः ॥ १४० ॥

प्राग्रीवकौ चोभयतो गृहराजस्तदा भवेत् ।
सर्वस्यैव यदालिन्दः स्यादन्यो भागविस्तृतः ॥ १४१ ॥

सीमान्तविस्तृते स्यातां वलभ्यौ भागनिस्सृते ।
भित्तिर्विधीयते शेषा गवाक्षैरुपशोभिता ॥ १४२ ॥

मुखे षड्दारुकं च स्यात् तदा स्यादमलाभिधः ।
एकादशायते क्षेत्रे तथा षड्भागविस्तृते ॥ १४३ ॥

मुक्त्वा भागद्वयं पश्चाद् देवकोष्ठं निवेशयेत् ।
भागं मुक्त्वाग्रतः कुर्यात् सीमां भागचतुष्टयम् ॥ १४४ ॥
अष्टस्तम्भास्ततोऽलिन्दे विंशतिस्तम्भभागिकाः ।
भागिकः परितोऽलिन्दोऽष्टाविंशतिधरोऽपरः ॥ १४५ ॥
द्विद्विस्तम्भयुताः कार्याः प्राग्रीवाः कोष्ठजास्त्रयः ।
सीमासमे वलभ्यौ च प्राग्रीवौ मध्यतस्तयोः ॥ १४६ ॥
द्विद्विस्तम्भौ पुरश्चान्यौ वेदिकाजालशोभितौ ।
वेदिकाजालरूपाढ्यः सिंहकर्णापशोभितः ॥ १४७ ॥
प्रासादोऽयं विभुर्नाम कथितो भर्तृनन्दनः ।
एवमेते समाख्याताश्चतुरश्रायता दश ॥ १४८ ॥
चतुरश्रायतांस्तिर्यगायत्याथापरानपि ।
प्रासादानभिधास्यामो नवसंस्थानलक्षणैः ॥ १४९ ॥
द्वौ भागौ विस्तृतिर्गर्भे द्विगुणा तिर्यगायतिः ।
मध्ये भागोच्छ्रितं द्वारं तदर्धेन तु विस्तृतम् ॥ १५० ॥
स्तम्भैश्चतुर्भिः संयुक्ता सीमा द्वारस्य चाग्रतः ।
द्विभागायामविस्तारा तावन्मात्रसमुच्छ्रितिः ॥ १५१ ॥
तां सीमां गर्भसहितां भागेनान्येन वेष्टयेत् ।
भित्तिस्तत्र विधातव्या सगवाक्षा चतुर्दिशम् ॥ १५२ ॥
षड्दारुकयुतो ह्येष प्रासादो भव उच्यते ।
अस्यैव भागनिष्कासा शाला मुखचतुष्टये ॥ १५३ ॥
यदा षड्दारुकोपेता विशालः स तदोच्यते ।
स्तम्भैर्मुखैर्मुखे षड्भिर्बहिः साम्मुख्य इत्यसौ ॥ १५४ ॥
अस्यैव सीमा कर्णस्था द्विद्विस्तम्भयुता यदा ।
प्राग्रीवैर्भागनिष्कान्ता बहिस्था प्रभवस्तदा ॥ १५५ ॥

सीम्नोऽग्रतो यदास्यैव स्तम्भद्वययुतो भवेत् ।
प्राग्रीवो भागनिष्क्रान्तस्तदा स्याच्छिबिरागृहः ॥ १५६ ॥
विशालसन्निवेशस्य मुखे शाला भवेद् यदा ।
पार्श्वयोश्चोभयोः शाले प्राग्रीवाश्च त्रयो यदा ॥ १५७ ॥
निष्क्रान्तभाग एकैकः स्तम्भद्वितयसंयुतः ।
प्रासादः स तदा ज्ञेयो मुखशालोऽभिधानतः ॥ १५८ ॥
मुखशालाग्रशालाया यदा स्तम्भाश्चतुर्दश ।
प्राग्रीवो द्विविधश्चाग्रे द्विशालः स तदा भवेत् ॥ १५९ ॥
†भित्तिस्तदानीं प्रासादो गृहराजः प्रजायते ।
गर्भायामसमावग्रपृष्ठयोर्भागविस्तृतौ ॥ १६० ॥
चतुश्चतुर्धरौ यत्र प्राग्रीवौ द्वौ च पार्श्वयोः ।
तौ तु द्विद्विधरौ गर्भविस्तारेण तु सम्मितौ ॥ १६१ ॥
अमलो नाम स प्रोक्तः प्रासादः शुभलक्षणः ।
अस्यैव चाग्रे पृष्ठे च द्विद्विस्तम्भयुतौ यदा ॥ १६२ ॥
प्राग्रीवौ स तदा प्रोक्तः प्रासादो वशमो विभुः ।
प्रासादान् कथयामोऽन्यान् दश वृत्तायतान् पुनः ॥ १६३ ॥
अष्टभागमुखायत्या विस्तृत्या चतुरश्रकम् ।
वृत्तायतं प्रकुर्वीत सबाह्याभ्यन्तरं ततः ॥ १६४ ॥
गर्भं पश्चिमभागेऽस्य चतुर्भागं समन्ततः ।
कुर्यात् तस्याग्रतः सीमां भागद्वितयविस्तृताम् ॥ १६५ ॥
भागत्रयमितां भागेनैकेनान्तरितां च ताम् ।
संयुक्तामष्टभिः स्तम्भैः सुदृढैश्चारुदर्शनैः ॥ १६६ ॥
अलिन्देन परिक्षिप्तां ससीमां देवकोष्ठकम् ।
षोडशस्तम्भयुक्तेन कुर्यात् प्राग्रीवमग्रतः ॥ १६७ ॥

छन्नाद्छाद्यद्वयेनायमामोद इति कीर्तितः।
वृत्तायतेषु प्रथमः प्रासादः स्वामिनो हितः॥ १६८॥

समाहितौ यदास्यैव प्राग्रीवौ भागमिश्रितौ।
चतुःस्तम्भै रैतिकस्तु वृत्ताभ्यां तुङ्ग उच्यते॥ १६९॥

यदा सीमावधिर्भित्तिर्गवाक्षैरुपशोभिता।
वृत्तप्राग्रीव एकोऽन्ये तदा चारुरुदाहृतः॥ १७०॥

सीमामध्ये विधातव्यौ प्राग्रीवौ भागविस्तृतौ।
विस्तारसदृशायामौ दक्षिणेति त्रिषु त्रयः॥ १७१॥

कार्याः प्राग्रीवकास्ते च गर्भकोष्ठेन सम्मिताः।
भूतिरित्येष (सं)प्रोक्तः प्रासादः शुभलक्षणः॥ १७२॥

मुखायता स्याच्चतुरो भागान्यत्तिर्यगायतान्।
क्षेत्रवृत्तं ततः कुर्यात् तन्मध्ये गर्भवेश्म च॥ १७३॥

चतुर्भागायतं तत् स्याद् भागद्वितयविस्तृतम्।
अलिन्दो बाह्यतस्तस्य द्वादशास्तम्भसंयुतः॥ १७४॥

भागद्वितयविस्तारः प्राग्रीवश्चांशनिर्गतः।
निषेध इति वि(वक इति) ख्यातः प्रासादोऽयं पुरातनैः॥१७५॥

यदा निषेधः स्यादस्य पुरः प्राग्रीवको यदि।
चतुर्द्वारपरिक्षिप्तोऽलिन्देनाष्टधरेण वा॥ १७६॥

अयमेवांशकेन स्याद् यदालिन्देन वेष्टितः।
मुखभागत्रयं मुक्त्वा भित्त्या च परिवेष्टितः॥ १७७॥

यदा च कर्णप्राग्रीवौ प्राग्रीवश्चाग्रतो भवेत्।
विशेषरचना या च द्वाविंशतिधरान्वितौ॥ १७८॥

गवाक्षैः शोभनैर्युक्तस्तदा सिंहः प्रकीर्तितः।
द्वादशांशायते क्षेत्रे तथा षड्भागविस्तृते॥ १७९॥

पश्चादंशद्वयं त्यक्त्वा द्विभागायामविस्तृतः ।
देवकोष्ठो विधातव्यस्तद्द्वारं भागमुच्छ्रितम् ॥ १८० ॥
सीमाग्रे सान्तरा त्र्यंशविस्तृता चतुरायता ।
अष्टस्तम्भोऽस्य गर्भो वै षोडशस्तम्भको बहिः ॥ १८१ ॥
अलिन्दस्तस्य पुरतो वृत्तप्राग्रीवकोऽपि च ।
सीमाप्राग्रीवकालिन्दकोष्ठान् वृत्तान् प्रकल्पयेत् ॥ १८२ ॥
प्राग्रीवौ पार्श्वयोः सीमासमौ भागविनिर्गतौ ।
द्वाभ्यां द्वाभ्यां युतौ ज्ञेयौ स्तम्भाभ्यां वर्तुलाकृती ॥ १८३ ॥
एतत्सर्वं विधातव्यमलिन्देनाभिवेष्टितम् ।
चतुर्विंशधरोऽस्य च भागिकोऽस्य प्रशस्यते ॥ १८४ ॥
द्विस्तम्भयुक्तान् प्राग्रीवान् कुर्याद् गर्भस्य दिक्त्रये ।
एवमेष समाख्यातः प्रासादः सुप्रभः शुभः ॥ १८५ ॥
भागद्वितयविस्ताराः प्राग्रीवा येऽस्य कीर्तिताः ।
चतुरश्रास्त एव स्युर्द्विद्विस्तम्भयुता यदि ॥ १८६ ॥
शेषा भवति भित्तिश्च गवाक्षैरुपशोभिता ।
प्रासादोऽयं तदा ज्ञेयो दशमो लोचनोत्सवः ॥ १८७ ॥
अष्टाश्रानथ वक्ष्यामः प्रासादांल्लक्षणैः सह ।
चतुर्भागान्विते क्षेत्रे तथाष्टाश्रीकृते पुनः ॥ १८८ ॥
द्वौ भागौ गर्भकोष्ठः स्यादलिन्दो भागिकस्तदा ।
स्तम्भाष्टकमलिन्दे स्यात् प्राग्रीवस्तस्य चाग्रतः ॥ १८९ ॥
द्विच्छाद्यश्छा(च्छा)दिनः श्रीमान् प्रासादो वज्रको भवेत् ।
अस्यैवाग्रे यदा सीमा चतुरश्रा चतुर्धरा ॥ १९० ॥
स्याच्चतुर्विंशतिस्तम्भश्चालिन्दो भागिकोऽपरः ।
नन्दनोऽयं समाख्यातः शङ्कुः प्राग्रीवकैस्त्रिभिः ॥ १९१ ॥

तस्य भित्तिर्विधानज्या क्षेत्रेऽष्टाश्रियुते बुधैः ।
वामनश्च(स्य) पुनर्द्वौ द्वौ गवाक्षौ दिक्त्रये मतौ ॥ १९२ ॥
अस्यैवाग्रे यदा सीमाभागाद् भागत्रयायता ।
द्विभागं विस्तृता द्व्यंशसमुच्छेदाष्टभिर्धरैः ॥ १९३ ॥
अलिन्दावेष्टिता युक्ता प्राग्रीवैर्मखला §तदा ।
भित्तिक्षेत्रे यदास्यैव प्राग्रीवाः परिवेष्टिताः ॥ १९४ ॥
अलिन्देन धरैः षड्भिः षड्भिर्युक्तास्तदा लयः ।
अष्टभागमिते क्षेत्रे कृतेऽष्टाश्रिणि सर्वतः ॥ १९५ ॥
भागद्वयमितं कुर्याद् देवकोष्ठं मनोरमम् ।
चतुर्भिः शोभितं द्वारैर्भागिका(लिन्दवेष्टितम्) ॥ १९६ ॥
अलिन्दस्य विधानज्याः स्तम्भाश्चाष्टौ ततोऽपरः ।
स्याच्चतुर्विंशतिस्तम्भो भागिकोऽलिन्दकः पुनः ॥ १९७ ॥
तथाविधस्तृतीयोऽपि प्राग्रीवाश्च चतुर्दिशम् ।
प्रासादोऽयं महापद्मो ब्रह्मणः शङ्करस्य च ॥ १९८ ॥
द्वितीयो(ये)ऽलिन्दक(के)ऽस्यैव प्राग्रीवाः स्युश्चतुर्दिशम् ।
अलिन्देन परिक्षिप्तो हंस एष प्रकीर्तितः ॥ १९९ ॥
प्राग्रीवोऽस्य महापद्मस्यालिन्देनावृतो यदा ।
कर्णप्राग्रीवकौ द्वौ द्वौ व्योमसंज्ञस्तदा भवेत् ॥ २०० ॥
हंसस्यैव वलभ्यः स्युः प्राग्रीवाणां पदे यदा ।
चतुःस्तम्भाः परिक्षिप्ता अलिन्देन चतुर्दिशम् ॥ २०१ ॥
तदा चन्द्रोदयो नाम प्रासादो जायते शुभः ।
एवमेषां चतुष्षष्टिः प्रासादानामुदाहृता ॥ २०२ ॥
इति सुरभवनानां सप्ततिर्दारवाणा-
मिह सदनचतुष्केणान्वितेयं प्रदिष्टा ।

जनमयमवकोशानन्दशुभ्रांशुलेखा
भवति सुविदितैषा शिल्पिनां कामधेनुः ॥ २०३ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
रुचकादिचतुष्षष्टिप्रासादलक्षणं नामैकोनपञ्चाशोऽध्यायः ।

अथ प्रासादशुभाशुभलक्षणं नाम पञ्चाशोऽध्यायः ।

प्रासादानामथ ब्रूमो लक्षणानि भवन्ति ये ।
प्रशस्ताश्चाप्रशस्ताश्च तस्मिन्नवनिमण्डले ॥ १ ॥

ये समाः समकर्णाश्च समस्तम्भाः समक्षणाः ।
नैवोच्चा नातिह्रस्वाश्च कर्णायामादविह्वलाः ॥ २ ॥

असंमूढा विभागेन प्रमाणेन सुसंस्थिताः ।
ऊर्ध्वाधः कर्णपादीभिरुपेताः सलिलान्तरैः ॥ ३ ॥

असङ्कीर्णोदयैश्छाद्यैः स्वमानपरिकल्पितैः ।
सुविभक्ताः सुसंस्थाश्च रम्यैरविकलैः कृताः ॥ ४ ॥

समभागविभक्तैश्च युक्ताश्चालिन्दकैः समैः ।
स्वजातिपरिवेषाढ्या नान्यजातिप्रदूषिताः ॥ ५ ॥

असङ्कीर्णाः शरीरेण संस्थानेन सुसंस्थिताः ।
केवला जातिशुद्धाश्च प्रासादाः शुभदा नृणाम् ॥ ६ ॥

सुदृढैर्मूलपादैश्च दृढाश्चामूलमस्तकम् ।
नाधरोत्तरयुक्ताश्च सुश्लिष्टद्रव्यसन्धिभिः ॥ ७ ॥

देव(श)जातिप्रसिद्धैश्च भूषणैः सुविभूषिताः ।
प्रासादाः शुभदा नित्यं पूजासंस्कारवर्धनाः ॥ ८ ॥

कर्ता कारयिता चैषां परां वृद्धिमवाप्नुयात् ।
अधमानपि वक्ष्यामः प्रासादानवलक्षणैः ॥ ९ ॥

विषमाः कर्णहीनाश्च क्लेशबन्धभयावहाः।
स्तम्भैः क्षणैश्च विषमैः स्वामिनो मृत्युहेतवः॥ १०॥

अत्युच्चैः स्याद् भयं राज्ञो ह्रस्वैः सेना च मथ्यते।
कर्णायामेन विकलाः प्रासादाः स्युर्भयङ्कराः॥ ११॥

विभागेन विहीनास्तु दारिद्र्यभयदाः स्मृताः।
नष्टाभिः कर्णपादीभिरुद्वेगजनना नृणाम्॥ १२॥

छाद्यैः सङ्कीर्णकैर्हीनैः कुलक्षयकराः स्मृताः।
दुर्विभक्ताः कुसंस्थाश्च द्रव्यैर्विकलसंयुतैः॥ १३॥

रोगं क्लेशं च मृत्युं च क्रमशो वितरन्ति ते।
विषमैर्भागहीनैश्चाप्यलिन्दैर्व्याधितो भयम्॥ १४॥

पराजयं परिवृत्तैरन्यजातिप्रदूषितैः।
ये परावृतयो ये ऽन्यसङ्कीर्णा येऽन्यविग्रहाः॥ १५॥

कर्तुः कारयितुर्नैते नन्दका वापि चात्मनः।
दुर्बला मूलपादेन विश्लिष्टैः पीठसन्धिभिः॥ १६॥

अल्पायुषस्ते प्रासादा भवन्ति च भयावहाः।
अधरोत्तरगैः श्लिष्टैर्विज्ञेया व्याधिकारिणः॥ १७॥

आदेशैर्भूषणैर्युक्ताः प्रासादा न सुखावहाः।

ये कीर्त्तिमिच्छन्ति जयन्ति भूतान् कुर्युः शुभैर्लक्ष्मभिरन्वितांस्ते।
प्रासादमुख्यानितरे तु वर्ज्यास्तेजोयशःश्रीविजयादिकामैः॥१८॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे

प्रासादशुभाशुभलक्षणं नाम पञ्चाशोऽध्यायः॥

अथायतननिवेशो नामैकपञ्चाशोऽध्यायः ।

एवं नृपस्य प्रासादे कृते क्लृप्तेऽथवा भुवि ।
तस्यानुजीविनः कुर्युः प्रासादान् परिधौ यदि ॥ १ ॥

तदा दिग्भागविन्यासस्थानमानान्यनुक्रमात् ।
तेषामिहाभिधीयन्ते सर्वेषां वृद्धिहेतवे ॥ २ ॥

दशाष्टौ षट् च धनुषां शतानि क्ष्माभृतां क्रमात् ।
मानमायतनस्योक्तं त्रेधा श्रेष्ठादिभेदतः ॥ ३ ॥

क्षेत्रमायतनस्यैवं चतुरश्रं समन्ततः ।
तत्र भक्ताः प्रकुर्वीरंस्त्रिधा स्वे स्वामिवत्सलाः ॥ ४ ॥

ये चास्य सम्मताः केचित् कुले जाता हितैषिणः ।
द्वादशांशेन हीनानि क्रमात् तान्यनुजन्मनाम् ॥ ५ ॥

तस्यैव वामतः कुर्यादुत्सेधाद् द्विगुणान्तरे ।
कुर्याद् दशांशहीनानि नैर्ऋत्यां दिशि भूपतेः ॥ ६ ॥

प्रासादान्नृपपत्नीनां सर्वासामपि शास्त्रवित् ।
अष्टभागेन हीनानि प्रतीच्यां दिशि कारयेत् ॥ ७ ॥

देवधिष्ण्यानि तन्त्रैः स्यात् स्वसुराणां विधानतः ।
सौम्यायां मारुतीं यावन्नवांशापचिताः क्रमात् ॥ ८ ॥

प्रासादा मन्त्रिसेनानीप्रतीहारपुरोधसाम् ।
एतेषां पूर्वभागस्थं राजमातुर्निवेशनम् ॥ ९ ॥

हीनमेकादशांशेन तत् कार्यं राजकारिता ।
ऐशीमाश्रित्य देवानां तुल्यमैन्द्रपदावधि ॥ १० ॥

स्वसॄणां मातुलानां च कुमाराणां तथा क्रमात् ।
आग्नेय्यां द्विजमुख्यानां विधातव्यं निवेशनम् ॥ ११ ॥

कार्यः पुरोधःप्रासादः तुल्यतत्पुनरेव वा ।
याम्यायां कुर्युरष्टांशहीनान्युर्वीशमन्दिरात् ॥ १२ ॥

सामन्तकुञ्जरारोहभटपौरजनाः क्रमात् ।
एतान्यायतनान्येषां यथाभागं प्रकल्पयेत् ॥ १३ ॥

मर्मवेधप्रदेशस्थान् द्वारवेधगतानपि ।
स्वस्थानान्तरितांश्चैतान् न कुर्याद्धितकाम्यया ॥ १४ ॥

अलिन्दैर्गर्भकोष्ठैश्च सीमास्तम्भगवाक्षकैः ।
द्वारद्रव्यतलोच्छ्रायैः प्राग्ग्रीवैः सिंहकर्णकैः ॥ १५ ॥

न कुर्याद् भूषणैस्तुल्यं समं वास्थंदरूपतः ।
समरूपं भवेद्धर्म्यं नियुक्तं च न नन्दति ॥ १६ ॥

राजपीडा भवेत् तस्मिन्नाधिक्ये च कुलक्षयः ।
प्रासादाद् भूमिपालस्य निवेशं परिधौ स्थितम् ॥ १७ ॥

द्रव्येण कतरेणापि नोत्कृष्टं कारयेद् बुधः ।
संस्थानान्मानतश्चापि विस्तारेणोच्छ्रयेण वा ॥ १८ ॥

पूर्वोक्तेभ्यो विभागेभ्यः किञ्चिद्धीनतमः शुभः ।
अन्योन्यं द्विगुणच्छाद्यैरेकैकस्यान्तरं शुभम् ॥ १९ ॥

सुभोग्यं तं च कुर्वीत बहुभिर्भवनान्तरैः ।
कोष्ठिकाभोजनागारैर्भाण्डोपस्करधामभिः ॥ २० ॥

शिलाल्पूषात शालाभिः शेषं तु परिपूरयेत् ।
प्रशस्तान् कारयेत् सर्वाञ् शुभरूपान् मनोरमान् ॥ २१ ॥

प्रायशः स्वालयांश्चान्यान् सर्वस्यान्यगृहाणि च ।
नरेन्द्रायतनस्यैव निवेशात् परिकल्पयेत् ॥ २२ ॥

अन्यथात्वे महादोषा वैपरीत्ये कुलक्षयः ।

इति कथितदिगादिभेदयोगैः
सुरभवनानि भवन्ति यस्य राज्ञः ।

अविरतमुदितोदितप्रतापः
स्वभुजजितां स चिरं प्रशास्ति पृथ्वीम् ॥ २३ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
आयतननिवेशो नामैकपञ्चाशोऽध्यायः ॥

अथ प्रासादजातिर्नाम द्विपञ्चाशोऽध्यायः ।

अवतारो निवेशानां विधानं वास्तुनो यतः ।
कार्त्स्न्येन तमतो ब्रूमः सभ्यस्य प्रसवोत्तमः ॥ १ ॥

कुलजातिक्रमाणां च क्रमं दीर्घाल्पजीविनाम् ।
संस्थानमभिधास्यामो लक्ष्यलक्षणमेव च ॥ २ ॥

शुभाशुभानां वैराजमादिं तेषां प्रचक्षते ।
पूर्वोक्तस्य विमानस्य तस्यातो लक्ष्म कथ्यते ॥ ३ ॥

वैराजस्य यथाकारव्यवस्थानमशेषतः ।
चतुरश्रं समं क्षेत्रमशीत्यंशैर्विभाजयेत् ॥ ४ ॥

संयुक्तमष्टभिर्भागैः कुर्याद् गर्भगृहं शुभम् ।
द्विपञ्चाशद्धरैः सीमा गर्भकोष्ठसमन्विताः ॥ ५ ॥

द्वात्रिंशता देवकोष्ठैः सर्वैरेकान्तरैश्च तैः ।
बाह्यस्थाने ततः स्थानाद् द्वादशक्षोभणैर्धरैः ॥ ६ ॥

हेमरत्नमयैः स्तम्भैः शुक्लपट्टैश्च भूषितैः ।
शुक्लालङ्कारखचितैर्वितानैश्च विभूषणैः ॥ ७ ॥

स्फाटिकैर्विविधैर्जालैः सहरिन्मणिवेदिकैः ।
हंसकर्णकपोतालीतिर्यक्स्थाल्यर्धकर्णिकैः ॥ ८ ॥

पर्यन्तदेशधृतया गर्भस्योपरि घण्टया ।
लोकनाथेन तत् सृष्टमाद्यं वैराजसंज्ञितम् ॥ ९ ॥

तस्मात् स्वस्तिकसंज्ञः प्राग् गृहच्छन्दो विजायते ।
चतुश्शालस्त्रिशालश्च हिरण्यौकस्त्वतोऽपि च ॥ १० ॥

सिद्धार्थको द्विशालः स्यादेकशालस्तु कुम्भकः ।
सृष्टमन्यद् विमानं च वरं वीरं चतुर्मुखम् ॥ ११ ॥

गणानां देवतानां च स्कन्दस्य च यथाक्रमम् ।
प्रासादा द्वादशैतेऽन्ये जज्ञिरे शुभलक्षणाः ॥ १२ ॥

स्वस्तिकः श्रीतरुश्चैव तृतीयः क्षितिभूषणः ।
भूजयो विजयो भद्रः श्रीकूटोष्णीषसंज्ञितौ ॥ १३ ॥

नन्द्यावर्तो विमानश्च सर्वतोभद्र एव च ।
विमुक्तकोणप्रासाद इति वैराजसंभवाः ॥ १४ ॥

एकैकस्मात् क्रमेणैवमेकैकः समजायत ।
स्वस्तिकाद् रुचको ज्ञेयः श्रीतरोः सिंहपञ्जरः ॥ १५ ॥

क्षमाभूषणात् तु शाला स्याद् भूजयाद् गजयूथपः ।
विजयादवतंसश्च भद्रान्नन्दी विनिर्गतः ॥ १६ ॥

श्रीकूटाच्चित्रकूटाख्य उष्णीषात् प्रमदाप्रियः ।
व्यामिश्रो नन्दिकावर्ताद् विमानाद्धस्तिजाव(ति)कः ॥ १७ ॥

कुबेरः सर्वतोभद्रान्मुक्तकोणाद् धराधरः ।
एतेभ्योऽपि च संभूताः कनीयांसोऽभिधानतः ॥ १८ ॥

तद्भेदास्ते तदाकारैर्लक्ष्याः स्वैः स्वैः पृथग्विधैः ।
भागैस्तेषूत्तमैः पूर्वान् मध्यमान् मध्यमैस्तथा ॥ १९ ॥

कनीयसः कनीयोभिः प्रासादानुपकल्पयेत् ।
शिखरैरपरैः श्लिष्टाः प्रासादा जज्ञिरे ततः ॥ २० ॥

प्रथमो रुचकस्तेषु द्वितीयो वर्धमानकाः ।
अवतंसस्तृतीयस्तु चतुर्थो भद्र उच्यते ॥ २१ ॥

पञ्चमः सर्वतोभद्रः षष्ठः स्यान्मुक्तकोणकः ।
मेरुर्मन्दर इत्यष्टौ विज्ञेयाः शिखरोत्तमाः ॥ २२ ॥

चतुरश्राः समाख्याता देवानामालयाः शुभाः ।
एते ते वंशजाः सर्वे निवेश्या ब्रह्मजातयः ॥ २३ ॥

वैराजकुलसंभूताः प्रासादाः परमोत्तमाः ।
एतेभ्योऽन्येऽपि संभूताः पुत्रपौत्रप्रपौत्रय(जा)ः ॥ २४ ॥

स्ववंशाः सुपरीवाराः परवंशविवर्जिताः ।
कर्तव्या भूतिकामेन तेजसा शुभलक्षणाः ॥ २५ ॥

नन्दका वर्धनाश्चैव सर्वकामफलप्रदाः ।
हृष्टपुष्टजनाकीर्णाः पूजासंस्कारवर्धनाः ॥ २६ ॥

यदि हीना भवन्त्येते परवंशेन दूषिताः ।
तदुद्वेगं नृणां नित्यमर्थनाशं कुलक्षयम् ॥ २७ ॥

पीडां च स्वामिनः कुर्युर्यदन्यदपि गर्हितम् ।
तस्मादेते विधातव्या दूषिता नान्यजातिभिः ॥ २८ ॥

इति वैराजजातानामुत्पत्तिः परिकीर्तिता ।

वैराजजन्मसुरसद्मपरम्परेय-
मुक्तैवमत्र शुभलक्ष्मवती समासात् ।
आनन्दकीर्त्तिधनधान्यकरी कृता स्या-
दन्यादृशी पुनरनर्थफलैव कर्तुः ॥ २९ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
प्रासादजातिर्नाम द्विपञ्चाशोऽध्यायः ॥

अथ जघन्यवास्तुद्वारं नाम त्रिपञ्चाशोऽध्यायः ।

ब्रूमो जघन्यवास्तूनां द्वारमानमतः परम् ।
विस्तारं सतलोच्छ्रायं द्रव्यव्यासविधिं तथा ॥ १ ॥

कथिता ये निराधाराः प्रासादास्तिर्यगायताः ।
तेषां भागचतुष्केण गर्भवासं विभाजयेत् ॥ २ ॥
द्वारं सार्धेन भागेन कुर्वीत स्वार्धविस्तृतम् ।
द्वारविस्तारपादेन पेद्याया विस्तृतिर्भवेत् ॥ ३ ॥
विस्तारार्धेन पिण्डः स्यात् तत्समः स्यादुदुम्बरः ।
सार्धमूलादुम्बरकः शाखा व्यासवशाद् भवेत् ॥ ४ ॥
चतुर्विधश्च कर्तव्यः पेद्यापिण्डः प्रमाणतः ।
शाखा तु पेद्यापिण्डश्च(स्य) विस्तारेण विधीयते ॥ ५ ॥
शाखाविस्तारतो रूपशाखा स्यात् सार्धविस्तृतिः ।
अर्धेन पेद्यापिण्डस्य खल्वशाखा विधीयते ॥ ६ ॥
रूपशाखासमाः कार्या विस्तारात् तुङ्गशाखिकाः ।
तुङ्गाया बाह्यतः शाखाः क्रियन्ते यास्तु काश्चन ॥ ७ ॥
अष्टांशाभ्यधिकाः सर्वाः कर्तव्या विस्तरेण ताः ।
द्वारस्यायामविस्तारयोगात् सङ्ख्या भवेत् तु या ॥ ८ ॥
तलोदयस्य तन्मानं गर्भमण्डपयोः समम् ।
यदि भिन्नतलं कर्तुं मण्डपः कश्चि हीयते ॥ ९ ॥
द्वारोच्छ्रिते तद्गुणानां मण्डपे स्यात् तलोच्छ्रितिः ।
प्रासादेषु कनीयस्सु तलमानमुदाहृतम् ॥ १० ॥
षड्भागाभ्यधिकं ज्येष्ठे मध्येऽष्टांशाधिकं ततः ।
बलविधिः समपदः प्रासादस्य विधीयते ॥ ११ ॥
नाधस्तात् स प्रयोक्तव्यो नोर्ध्वतश्चाप्युदुम्बरात् ।
कुम्भिकाभरणपट्टजयन्तीशीर्षकायफलकेषु तुला(नाम्) ।
उक्त(मान)मिह यत् प्रथमं तन्नाधिकं प्रविदधीत न हीनम् ॥१२॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे
जघन्यवास्तुद्वारं नाम त्रिपञ्चाशोऽध्यायः ॥

अथ प्रासादद्वारमानादि नाम चतुष्पञ्चाशोऽध्यायः ।

इदानीमभिधास्यामः प्रासादानां यथाक्रमम् ।
द्रव्येषूदयविस्तारं बाहल्यं परिधिं तथा ॥ १ ॥

प्रासादभागिकोत्सेधं प्रासादद्वारमिष्यते ।
सत्र्यंशोच्छ्रितं वापि सार्धांशोच्छ्रयमेव वा ॥ २ ॥

स्वीयस्वीयोदयादर्धविस्तारं च तदिष्यते ।
विस्तृतिर्भागतुर्यांशात् पेद्यायाः स्थौल्यमर्धतः ॥ ३ ॥

पेद्याबाहल्यविस्तीर्णा शाखा भवति मानतः ।
उत्तराङ्गानि कुर्वीत पेद्याशाखासमानि तु ॥ ४ ॥

सपादपेद्याविस्तारा रूपशाखा विधीयते ।
रूपशाखान्वितः कार्यः पीठबन्धस्तथोपरि ॥ ५ ॥

वृत्तं कार्यमधोवृत्ते पत्रकैश्च निरन्तरम् ।
स्तम्भाच्च द्विगुणव्यासं भरणं भूषणान्वितम् ॥ ६ ॥

रूपशाखासमं तच्च कर्तव्यमतिसुन्दरम् ।
ऊर्ध्वे समन्ताच्चाष्टांशमात्रे तच्चतुरश्रकम् ॥ ७ ॥

तदूर्ध्वं भरणोच्छ्रायः स्यात् पादोनसमुच्छ्रितिः ।
कपोतश्चाप्यधश्शीर्षगर्भः स च विधीयते ॥ ८ ॥

सरथालयपत्रो वा स्वोदयार्धविनिर्गमः ।
तस्योपरिष्टात् कर्तव्यं स्यादुच्छालयपत्रकम् ॥ ९ ॥

रथिका (तु) विधातव्या द्वयोरप्युच्छ्रितिस्तयोः ।
सार्धप्रमाणभरणाद् भूषा स्यात् पुष्पकादिभिः ॥ १० ॥

रूपकैर्वा यथाशोभं स्तम्भिकाभिश्च सर्वतः ।
कण्टकोयत्रिभागोन कूटाकारं भवेदतः ॥ ११ ॥

विभूषितं सिंहचक्रैर्हस्तितुण्डैरथापि वा ।
कपोतादि विधातव्यमन्तरे रूपशाखयोः ॥ १२ ॥
कार्यं विषमसंख्यं च सर्वमेतद् विचक्षणैः ।
तस्माद् बहिर्विधातव्या सर्वतः परिमण्डली ॥ १३ ॥
अन्त्यशाखासमा सा च प्रमाणेन विधीयते ।
तस्यां सद्वारशाखायां (प्रा)यशः पञ्चपत्रिकाः ॥ १४ ॥
कार्यात्रा वाच(वा द्वार)शाखायास्तद्विस्तारसमुच्छ्रिताः ।
भवेदधस्तादर्धेन ग्रीवाया रसना तथा ॥ १५ ॥
ग्रीवया सार्धया तुल्यमन्तरं पत्रकाण्यधः ।
भागद्वयं प्रकुर्वीत जङ्घा त्र्यंशा ततोऽप्यधः ॥ १६ ॥
पेद्यापिण्डप्रमाणेन खल्वशाखा विधीयते ।
पेद्यापिण्डसमो बाह्यशाखान्यासः प्रकीर्तितः ॥ १७ ॥
क्रमेणानेन कर्तव्याः शाखाः स्वल्पा यदृच्छया ।
न नवभ्यः परं कार्या द्वारशाखाः कथञ्चन ॥ १८ ॥
निर्गमो वा प्रवेशो वा विस्तारेण समन्वितः ।
पेद्याया यदि वार्धेन शाखानां स विधीयते ॥ १९ ॥
सार्धपेद्यापिण्डसमः पिण्डस्योदुम्बरो भवेत् ।
तलन्यासस्तदर्धेन भूमिरङ्गा च(ङ्गाश्च) तत्समाः ॥ २० ॥
उदुम्बरकपिण्डस्य मानात् सिंहमुखानि च ।
उदुम्बरात् पादहीनस्तुल्यो वाभ्यधिकोऽथवा ॥ २१ ॥
पट्टस्य पिण्डस्त्रिविधो विस्तारात् स्तम्भतोऽधिकः ।
भागपादसमस्तम्भो द्वादशांशं प्रपीडितः ॥ २२ ॥
भागद्वये च कर्तव्यो रूपलक्षणसंयुतः ।
चतुष्षष्टिप्रकारोऽयं नानारूपप्रपञ्चतः ॥ २३ ॥

स्तम्भविस्तारविस्तीर्णं पिण्डे तत्पादवर्जितम् ।
विस्तारात् त्रिगुणं दैर्घ्याद्धीरग्रहणमिष्यते ॥ २४ ॥

प्रविष्टौ स्तम्भमाने स्तः कुम्भिकोत्कालकौ सदा ।
तलपट्टसमं पट्टमुत्तरं परिकल्पयेत् ॥ २५ ॥

ती(ही)रं तस्य त्रिभागेन समुत्सेधाद् विधीयते ।
किञ्चिद् विनिर्गतं पट्टाद् यथाशोभं प्रकल्पयेत् ॥ २६ ॥

अत ऊर्ध्वं यथाशोभं कण्ठकेनासनेन च ।
रथकैश्चित्ररूपैश्च कूटागारैः सतोरणैः ॥ २७ ॥

अलिन्दे मण्डपे वापि चतुष्के वलभीषु वा ।
वितानानि विचित्राणि समुत्क्षिप्ततलानि च ॥ २८ ॥

लक्षणेन च युक्तानि विदधीत यथोचितम् ।
लुमाः फलकवर्तीभिः कृताः सम्भिदध्महे ॥ २९ ॥

उत्क्षिप्तानां च ये भेदा जायन्ते सर्ववास्तुषु ।
तुम्बिनी लम्बिनी हेला शान्ता कोला मनोरमा ॥ ३० ॥

आध्माता चेति सप्तैता नामतः कथिता लुमाः ।
चतुरश्रीकृते क्षेत्रे कान्ते भूमितले शुभे ॥ ३१ ॥

सूत्रं क्षेत्रसमं कृत्वा कर्णात् कर्णं विभाजयेत् ।
विन्यस्येद् गर्भसूत्राणि तयोर्मध्यगतानि च ॥ ३२ ॥

भूयश्चान्यानि मध्येषु सूत्राणि विनिवेशयेत् ।
मध्ये वृत्तं समालिख्य तुम्बिका कमलोपमा ॥ ३३ ॥

कार्या भागीकृतं तत्र वृत्तं क्षेत्रे प्रवर्तयेत् ।
सूत्रे सूत्रे तु पिण्डस्थां लुमां सूत्रेण वालिखेत् ॥ ३४ ॥

लुमान्तरेषु सर्वेषु वैकटयेन घुषीकृतम् ।
तयोरन्तरयोर्मध्ये लुमामूले विकर्करम् ॥ ३५ ॥
द्विगुणं त्रिगुणं वा स्यात् ततश्च वलिनीं लिखेत् ।
व्यासार्धेनोदयश्चेह कर्तव्यस्तत्र मण्डले ॥ ३६ ॥
सम्पातात् तलसूत्राणां तुम्बिका चोर्ध्वसूत्रिता ।
उदयस्तलसूत्रस्य तुम्बिकायास्तथान्तरम् ॥ ३७ ॥
पूर्वसूत्रे लुमाग्रेषु कण्टकान् कल्पयेद् ऋजून् ।
बहिस्थानेषु चान्तेषु लक्षं कुर्यात् सुनिश्चितम् ॥ ३८ ॥
लक्षं गृहीत्वाधःसूत्र ऊर्ध्वसूत्राणि लक्षयेत् ।
उदये कण्टकस्यान्ते तद्वदेवानुसन्ततम् ॥ ३९ ॥
दापयेदुत्तरं सूत्रं लुमानां खल्वकानि च ।
पिण्डव्यासं वलीनां चाप्येषु क्षोभणविस्तृती ॥ ४० ॥
लुमा कर्णगता या स्यादाध्माता सा प्रकीर्तिता ।
छेदे प्रवर्तितान्या स्यात् किञ्चिदूना मनोरमा ॥ ४१ ॥
कोला तृतीया शान्तेति चतुर्थी परिकीर्तिता ।
हेलाख्या पञ्चमी षष्ठी लम्बिनी नामतो लुमा ॥ ४२ ॥
सप्तमी तुम्बिनीत्येता मार्गसूत्रविनिर्गताः ।
एताभिः कारयेत् कोलं वितानं नयनोत्सवम् ॥ ४३ ॥
कोलाविलं हस्तितालु चाष्टपत्रं शरावकम् ।
नागवीथीवितानं च पुष्पकं भ्रमरावली ॥ ४४ ॥
हंसपक्षं करालं च विकटं शङ्खकुट्टिमम् ।
शङ्खनाभिः सपुष्पं च शुक्तिवृ(वृं)त्तकमेव च ॥ ४५ ॥

मन्दारं कुमुदं पद्मं विकासं गरुडप्रभम् ।
पुरोहतं पुरारोहं विद्युन्मन्दारकं तथा ॥ ४६ ।
एतान्येवं वितानानि सङ्ख्यया पञ्चविंशतिः ।
एतेषां रूपनिर्माणमधुना संप्रचक्ष्महे ॥ ४७ ॥
समन्ताच्चतुरश्रे च चतुरश्रायतेऽथवा ।
क्षेत्रे वृत्तीकृते नाभ्यैकया तत् कोलमुच्यते ॥ ४८ ॥
चतुरश्रे यदा क्षेत्रे कर्णस्थानेषु कृत्स्नशः ।
चतुरश्रनिबन्धेन चतुरश्रनिबन्धने ॥ ४९ ॥
वँलिनी विकटाकारा पूर्वं वृत्तान्यधस्तथा ।
भ्रमवृत्तं च यन्मध्ये परं तत्रापरा लुमाः ॥ ५० ॥
क्रियन्ते तुम्बिकाः पञ्च यत्र सुस्थाः सुसंवृताः ।
मार्ग्रे स्तलेऽधःसूत्रस्य तद् भवेन्नयनोत्सवम् ॥ ५१ ॥
कोलाविलं समे क्षेत्र भागाष्टकविभाजिते ।
मध्ये द्विभागे विलिखेद् वृत्तं तुम्बिकयान्विते ॥ ५२ ॥
तत्र भ्रमान्ते च सूत्रे भ्रमान् षोडश कारयेत् ।
ऋजूनि यानि सूत्राणि लुमास्ताः परिकल्पयेत् ॥ ५३ ॥
यानि शेषाणि सूत्राणि वलिनीस्ताः प्रकल्पयेत् ।
तुम्बिन्यां कारयेद् वृत्तं गजतालुकमुच्यते ॥ ५४ ॥
अष्टपत्रे चतुष्षष्टिभागं क्षेत्रं प्रकल्पयेत् ।
लुमास्थानेषु पत्राणि खण्डिनान्यन्तरैस्तथा ॥ ५५ ॥
सम्पातेषु समस्तेषु तुम्बिकाः सन्निवेशयेत् ।
वृत्ताकारं शरावं स्याद् विन्यासं च धरैश्च तत् ॥ ५६ ॥
चतुरश्रेऽथवा वृत्ते भागत्रयविभाजिते ।
निवेशयेन्नागबन्धं§ सम्पाते वलिसूत्रयोः ॥ ५७ ॥

वितानमेतत् कथितं यश्चिकीर्षति मानवः ।
ऊर्ध्वतिर्यग्गतैर्नालैः क्रियते यन्निरन्तरम् ॥ ५८ ॥
पुष्पमालाकुलं श्रीमत् पुष्पकं तदुदाहृतम् ।
अशोकपल्लवाकीर्णलुमाभ्रमनिबन्धनम् ॥ ५९ ॥
चतुरश्रक्रियायुक्तं सा प्रोक्ता भ्रमरावली ।
आध्माता कर्णमायाता तुम्बिकास्थानसंश्रया ॥ ६० ॥
तुम्बिनी यत्र मध्ये तु हंसपक्षं तदुच्यते ।
अस्यैव पक्षे तु यदा सम्बध्येत मनोरमा ॥ ६१ ॥
तुम्बिनी च विपक्षेषु करालं तदुदाहृतम् ।
कोला लुमा स्याद् विकटे शङ्खे शान्ता प्रकीर्तिता ॥ ६२ ॥
शङ्खनाभिसमं सूत्रं तुम्बिकायाः प्रवर्तते ।
सर्वेष्वपि लुमास्थानेष्वेकरेखान्वितं भवेत् ॥ ६३ ॥
शङ्खनाभिरिति प्रोक्तं वितानमिदमुत्तमम् ।
एतस्यैव लुमास्थाने तुम्बिका पद्मकावृता ॥ ६४ ॥
वलयैर्भूषिता यत् स्यात् सपुष्पमिति तद् विदुः ।
क्षेत्रे वृत्तायताकारे कारयेच्छुक्तिसंज्ञकम् ॥ ६५ ॥
वृत्ताकारे भवेत् क्षेत्रे वृत्तं वलयकर्मणा ।
चतुरश्रे समे क्षेत्रे यल्लुमार्धलुमर्धते(तः) ॥ ६६ ॥
वृत्तक्षोभणभङ्गानि तन्मन्दारकमुच्यते ।
कुमुदं कुमुदस्येव लुमाक्षेपादिहार्धतः ॥ ६७ ॥
पद्मके स्यादधःक्षिप्ता विकासे मध्यमा लुमा ।
गरुडे गरुडो मध्ये नागाभरणशोभितः ॥ ६८ ॥
†पुरोगतं तद् यदधो गत्वा स्यादूर्ध्वगं पुनः ।
अधो गत्वा पुरारोहमूर्ध्वमूर्ध्वं ततोऽप्यधः ॥ ६९ ॥

विचित्रक्षोभणाकीर्णमन्ते वृत्तं मुहुर्मुहुः ।
अष्टभिश्चाश्रिभिर्मध्ये विद्युन्मन्दारकं भवेत् ॥ ७० ॥

मानोन्मानमथ ब्रूमः प्रासादच्छाद्यसंश्रयम् ।
अर्धेनच्छाद्यविस्तारस्योर्ध्वे वंशं प्रकल्पयेत् ॥ ७१ ॥

अयमर्धोदयः प्रोक्त आवन्त्यो नामतः परः ।
त्र्यंशेनच्छाद्यविस्तारस्योदयो वामनो भवेत् ॥ ७२ ॥

वामनावन्त्ययोर्मध्ये नवधा प्रविभाजयेत् ।
भागोत्तरोदयात् तेऽष्टौ वामनादुदयाः स्मृताः ॥ ७३ ॥

वा(आ)तपत्रोऽथ कौबेरः स(श)मनाख्यस्तथावली ।
हंसपृष्ठो महाभोगी नारदः शम्बुकस्तथा ॥ ७४ ॥

वामनः प्रथमस्तेषामावन्त्योते(न्त्येन) दशेत्यमी ।
छाद्यानामथ वृत्तानामुदयः प्रोच्यतेऽधुना ॥ ७५ ॥

तलसूत्रसमं कृत्वा कुर्याद् द्वादशधोदयम् ।
षष्ठादारभ्य भागात् स्युः सप्त भागोत्तरोदयाः ॥ ७६ ॥

कुबेरशेखरी चन्द्री नागश्चातु(थ) गणाधिपः ।
मुख्यश्चाच्छः सुभद्रश्च वृत्ते सप्तोदयाः स्मृताः ॥ ७७ ॥

कृत्वा त्रिकर्करपदं लुमापृष्ठं लिखेत् ततः ।
भागार्धमधिकं ज्ञेत्रे भवेच्छाद्यकवर्तना ॥ ७८ ॥

भागार्धवर्धिते क्षेत्रे तलसूत्रक्रमान्विते ।
लुमामाद्यां लिखेद् भूयः षट् क्रमेणानुसन्ततम् ॥ ७९ ॥

रिक्षा यथाद्विहस्ताय लुमायाः स्यादनन्तरम् ।
लुमा त्रिभागहीनेन परिवृद्धाङ्गुलेन सा ॥ ८० ॥

तस्याश्चानन्तरा लक्ष्म्या सार्धं वृद्धाङ्गुलत्रयम्
त्र्यंशोनैः षड्भिरपरा त्र्यंशोनैर्दशभिः परा ॥ ८१ ॥

चतुर्दशभिरन्या स्यात् सार्धैर्वृद्धा ततोऽङ्गुलैः ।
विंशत्यङ्गुलवृद्धा तु सप्तमी कोणसंश्रिता ॥ ८२ ॥

क्रमेणानेन मानानि लुमानां वृद्धिह्रासयोः ।
अनुपातेन कार्याणि च्छाद्यक्षेत्रानुसारतः ॥ ८३ ॥

† कुबेरवल्लरीचन्द्रीपन्नगा गणनायकः ।
§ मुग्धा सुभद्रेत्येताः स्युर्लुमाकर्मार्धमादितः ॥ ८४ ॥

एतासां गण्डिकाछेदाश्चत्वारः परिकीर्तिताः ।
ऊर्ध्वस्तिर्यग(ग)तिस्त्र्यंशस्तथार्धत्र्यंश एव च ॥ ८५ ॥

छाद्यकोदयविस्तारं तन्निर्गमसमायति ।
कृत्वा षोढा भजेत् क्षेत्रं विस्तारायामतः समम् ॥ ८६ ॥

तत्रोर्ध्वद्रव्यमानेनच्छिन्द्यात् प्रागेव गण्डिकाम् ।
तस्यां छेदानुसारेण दापयेदेव लम्बकम् ॥ ८७ ॥

अधस्ताद् गण्डिकायाश्च कण्टकानि प्रकल्पयेत् ।
अवपातोच्छ्रयौ ज्ञात्वा त्रीणि स्थानानि चिह्नयेत् ॥ ८८ ॥

गर्भे तथोर्ध्वे प्रान्ते च तृतीयं मध्यतस्तयोः ।
यत्र स्थाने स्थितं सूत्रं स्पृशति स्थानकत्रये ॥ ८९ ॥

तस्मात् प्रसार्य तत्सूत्रं भ्रमयेत् कर्कटं ततः ।
लुमार्धस्यैवमुपरि संस्थानमुपजायते ॥ ९० ॥

उपरि स्थितेन सूत्रेण तत्तुल्येनैव कर्कटम् ।
प्रान्तावलम्बकस्थाने भ्रमयेत् खल्वसिद्धये ॥ ९१ ॥

प्रागक्षे भागयुगलावच्छिन्नं फलके पुनः ।
कल्पयेत् सममेवैषा लुमापार्ष्णिर्निगद्यते ॥ ९२ ॥

शेषां लुमां तु दीर्घांशैश्चतुर्भिः प्रविभाजयेत् ।
चतुर्थातः परं तस्याः कर्तव्यं वृत्तवर्तनम् ॥ ९३ ॥

अर्धोदये लुमोच्छ्रायो विस्तारांशद्वयोन्मितः ।
मूलेऽग्रतश्च भागार्धमुदयोऽस्या विधीयते ॥ ९४ ॥

अधःक्षेत्रे स विस्तारात् सूत्रमालम्ब्य तद्यथा ।
विस्तारात् सदृशे क्षेत्रे सार्धतद्भागमाश्रितः ॥ ९५ ॥

लुमाग्रभागत्र्यंशं च तयोर्मध्यं च यत् स्थितम् ।
सूत्रं स्पृशेत् तत्र धृत्वा कर्कटं भ्रमयेद् बुधः ॥ ९६ ॥

भागभागोत्तरक्षेत्रापेक्षया चतसृष्वपि ।
गण्डिकासु विधातव्यं विधिवद् वृत्तवर्तनम् ॥ ९७ ॥

मूलाल्लुमायाः क्षेत्रस्य पञ्चमांशत्रयेऽथवा ।
पृथुत्वार्धे लुमापृष्ठलेखावृत्तद्वयं यथा ॥ ९८ ॥

संपतत्येवमालिख्य शेषं पूर्ववदाचरेत्
लुमाया मूलतः क्षेत्रसप्तमांशचतुष्टये ॥ ९९ ॥

पृथुत्वार्धे लुमापृष्ठलेखावृत्तद्वयं यथा ।
संपतत्येवमालिख्य षड्भागैः शेषमाचरेत् ॥ १०० ॥

नवांशपञ्चके यद्वा क्षेत्रस्यैव लुमादितः ।
पृथुत्वार्धे लुमापृष्ठद्वयलेखां निवेशयेत् ॥ १०१ ॥

शेषैः षड्भिस्ततो भागैरन्यत् तु प्राग्वदाचरेत् ।
भागार्धं निर्गमः कार्यः प्रासादानां कनीयसाम् ॥ १०२ ॥

छाद्यकस्यैव भागैस्तु ज्यायसां निर्गमो यतः ।
तदन्तरे ये प्रासादास्तेषां क्षेत्रानुसारतः ॥ १०३ ॥

छाद्यस्य निर्गमः कार्यो विद्वद्भिरनुपाततः ।
निर्गमस्य त्रिभागेन कनीयाञ् छाद्यकोदयः ॥ १०४ ॥

अर्धभागेन परमो भाज्यं षड्भिस्तदन्तरम् ।
अन्ये भागोत्तराः पञ्च सप्तैव मुदया मताः ॥ १०५ ॥

इदानीमभिधास्यामः सिंहकर्णस्य लक्षणम् ।
छाद्योदयोदयः स स्याद् दशभिस्तं विभाजयेत् ॥ १०६ ॥

तैः स्यात् षोडशभिर्भागैस्तस्यैव तलविस्तृतिः ।
ऊर्ध्वतश्चतुरो भागांस्त्यक्त्वा शङ्कुं निवेशयेत् ॥ १०७ ॥

चतुरश्रीकृते क्षेत्रे कर्णेनारभ्य शङ्कुतः ।
ततो वृत्तं लिखेत् पश्चाच्छङ्कुं समभिरोपयेत् ॥ १०८ ॥

ऊर्ध्वदेशात् तु भागेन स स्याद् भागचतुष्टये ।
लिखेद् वृत्तं त्रिभागोनद्व्यंशकर्कटकोद्भवम् ॥ १०९ ॥

तस्योपरिष्टात् तदनु ग्रीवा कार्यैकभागिनी ।
गर्भे शृङ्गाग्रयोर्मध्ये तिर्यग् भागद्वयं भवेत् ॥ ११० ॥

मध्ये कर्णाग्रयोस्तिर्यक् कार्यं भागत्रयं बुधैः ।
ग्रीवाया उपरिष्टाच्च भागमेकं शिखा भवेत् ॥ १११ ॥

शिखाग्रमुपरिष्टाच्च कर्तव्यं गर्भसङ्गतम् ।
शिखाग्रमूर्ध्वतस्तद्वदर्धभागावलम्बितम् ॥ ११२ ॥

भागावलम्बि कर्णाग्रं स्कन्धाग्रं तावदेव तु ।
स्यात् कर्णखण्डयोर्मूलं स्कन्धदेशस्य सङ्गतम् ॥ ११३ ॥

स्वस्तिको द्व्यंशविस्तारायामः प्राग्वृत्तमध्यतः ।
एवं शङ्कुमधःसूत्रादूर्ध्वं भागो(गे) निवेशयेत् ॥ ११४ ॥

भागे निवेशितं कुर्यात् पूर्ववृत्ताद्यशेषतः ।
स्वस्तिकान्तं च पूर्वोक्तं पूर्ववत् सर्वमाचरेत् ॥ ११५ ॥

तलसूत्रादुपर्यंशैश्चतुर्भिर्गर्भतः समः(मम्)
द्वाभ्यां द्वाभ्यामुभयतो भागाभ्यां तिर्यगेव च ॥ ११६ ॥

भागेन तद्वदेवाधःसूत्रादुपरि गर्भतः ।
चतुर्भिश्च चतुर्भिश्च भागैरुभयतः समम् ॥ ११७ ॥

वृत्तार्धानि लिखेदेककर्णयुक्तानि पूर्ववत् ।
एकशृङ्गाणि च ग्रीवास्वस्तिकार्धयुतानि च ॥ ११८ ॥

तलसूत्रबहिर्देशाद् बाह्यवृत्तसमुद्भवः ।
पदत्रयप्रविष्टः स्यात् पार्ष्णिरत्र परिस्फुटः ॥ ११९ ॥

त्रिवलीललितो नाम सिंहकर्णोऽयमीरितः ।
दशभागीकृते प्राग्वदुदये तत्प्रमाणतः ॥ १२० ॥

चतुर्दशांशविस्तीर्णे कर्णे सार्धे वलिर्भवेत् ।
दशभागोच्छ्रिते प्राग्वत् स्यात् त्रयोदशविस्तृतः ॥ १२१ ॥

क्षेत्र एकवलिर्नाम सिंहकर्णस्तथापरः ।
एते शोभान्विताः कार्यास्त्र्यश्रसंवरणास्त्रयः ॥ १२२ ॥

प्रासादानामिति निगदितं द्वारमानं निवेशः
स्तम्भानां च स्फुटमिह वितानानि तेषां लुमाश्च ।

वृत्तच्छाद्योच्छ्रितिरभिहिता छाद्यसंस्था लुमाश्च
प्रोक्ताः सप्त प्रथितमपरं सिंहकर्णप्रमाणम् ॥ १२३ ॥

इति महाराजाधिराजश्रीभोजदेवविरचिते समराङ्गणसूत्रधारापरनाम्नि वास्तुशास्त्रे

पादद्वारस्तम्भनिवेशवितानलुमालक्षणवृत्तच्छाद्यलुमासिंहकर्णप्रमाणं नाम

चतुष्पञ्चाशोऽध्यायः ॥